

EMÁNUEL SZELLEM

NYILATKOZATAI

MÉDIUMI ÚTON MEGNYILATKOZÓ SZELLEM TANÍTÁSAIT
ÖSSZEGYŰJTÖTTE:

(1897-1905 KÖZÖTT)

FORSBOOM BERNÁT

A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE 1923 ÉVI KIADÁSA
NYOMÁN ÚJRA KIADJA AZ ÓKERESZTÉNYI HIT
ÚJJÁÉLESZTÉSÉÉRT ALAPÍTVÁNY

**Lektorálta:
Engel Zoltán**

Kiadja: Ókeresztényi Hit Újjáélesztéséért Alapítvány

**Nyomdai munkák:
BORNUS NYOMDA**

A KIADÓ ELŐSZAVA.

Majdnem negyedszázada annak, hogy Emánuel szellem írómédiumi úton közvetített nyilatkozatai magyar fordításban megjelentek. Az első kiadás már régen elfogyott, a „Szellemi búvárok pesti egylete” tehát spiritista olvasó közönségünk óhajtásának tesz eleget, amikor ezt a második, tetemesen bővített kiadást közreadja.

Az eredeti németnyelvű kiadás 1898-ban Münchenben jelent meg, melyet Forsboom Bernát tett közzé. Forsboom fiatalabb korában az akkori felfogás szerinti modern materialista világnézet híve volt. Egy alkalommal, több mint húsz évvel az e könyvvel közzétett első szellemi nyilatkozat előtt, Forsboom, amint ezt nekem elbeszélte, Bécsben találkozott Hellenbach Lázárral, aki akkor lelkes előharcosa volt már a spiritizmusnak és lelkesedve beszélve neki kedvenc témájáról, meghívta őt egy spiritista ülésre, melyre éppen akkor menendő volt. Forsboom nagy kétellyel fogadta Hellenbach szavait, de kíváncsisága mégis reábirta őt, hogy elmenjen az ülésre. Az említett ülésen tapasztalt szellemi jelenségek által meggyőzött Forsboom ezután több mint húsz éven át minden idejét a spiritizmus tanulmányozására fordította.

Nem kiméit sem költséget, sem fáradságot, hogy az akkor Európa különböző országaiban fel-feltűnő médiumokat felkeresse és tanulmányozza. Ekképp volt már előkészülve, amikor 1890-ben felkereste lakásán egy fiatal gárdatiszt és arra kérte Forsboomot, hogy vegye át egy spiritista kör üléseinek vezetését, mivel unokanővére, a kör írómédiума útján ott jelentkező, s magát Emánuelnek nevező magas szellem azt kívánja, hogy Forsboom tegyen fel kérdéseket, amelyekre válaszolni fog. Forsboom a legnagyobb készséggel felelt meg a felhívásnak és az eredményt „Kundgebungen des Geistes Emánuel 1890-1897” című könyvben adta ki.

Mikor Forsboom Bernátot 1899 év végén Münchenben felkerestem, és vele megismerkedtem, már igen törődött ember benyomását tette reám, de szeme lelkesen felcsillámlott, mihelyt Emánuel szellemnyilatkozatairól vagy médiumáról kezdett beszélni. Az Emánuellel való közlekedés hozta meg ugyanis számára azt a világosságot, amely aggkorát beara-nyozta és képessé tette őt arra, hogy az igazság megismeré-

sében sok emberi árasának segítségével legyen. E látogatásom alkalmával Forsboom megígérte, hogy 1900 tavaszán felkeresi Budapestén egyesületünket, és ezt az ígérteét be is váltotta. Még élénken emlékezünk azokra a szép májusi napokra, amelyeket Bernát testvérünk itt eltöltött, és amelyek emlékéül a testvéreknek arcképét is itt hagyta. Meg kellett neki ígérnem, hogy augusztus vége felé felkeresem őt Münchenben.

Látogatásom meg is történt, de nem Münchenben, hanem Freiburgban, ahol Forsboom már súlyos betegen tartózkodott. Ez alkalommal adta át nekem Forsboom azoknak a szellemi nyilatkozatoknak a másolatait, amelyeket Emánueltól e könyv első kiadásának megjelenése után kapott, azzal a célzattal, hogy azokkal a második kiadást kiegészítsük. Forsboom 1900. december havában meghalt, amiről Emánuel írómédiума által csak jóval később értesültem. Ezután hónapok teltek el, amíg Bernát testvérünk szelleme médiума által maga is megnyilatkozhatott. A médiум által nekem megküldött négy nyilatkozatban számol be azokról a benyomásokról, amelyeket a túlvilágon szerzett és nemcsak az azokból kiváltott gondolatokat vázolja, hanem minden hozzá közelálló egyénhez, főleg azonban Emánuel médiumąhoz intéz igen jellemző szavakat. Nekem a következőket, üzente „Mondd meg A. testvéremnek, hogy megszerettem őt, és az ő kezébe teszem le a szellemnyilatkozatok gyűjtésére és terjesztésére vonatkozó feladatomat.”

Bernát testvérünk óhajtásának is megfelelünk tehát, amikor Emánuel szellem nyilatkozatainak első magyar kiadását, az 1897 óta leadott nyilatkozatokkal kiegészítve, ezennel második kiadásban kiadjuk. Ez újabb nyilatkozatokban Emánuel ugyanazt a módszert követi, amelyet a korábbiakban tartott szem előtt. Sohasem kívánja, hogy azt, amit mond, az olvasó bíráló nélkül elfogadja. Sőt ellenkezőleg, óva int mindenkit attól, hogy tanítását vakon vagy éppen azért fogadja el, mert az tőle ered. Értelmünkre igyekszik hatni és arra törekszik, hogy az ember az ő eszméi menetét követve, a logika segítségével maga is rájöjjön az igazságra, már amennyire fokozatánál fogva arra képes.

Ragyogó ékesszólással vázolja nyilatkozatainak már az első sorozatában is a fejlődésnek azt a fokozatát, amely az

emberre várakozik, ha magát már csak a félanyagi világokig is felküzdötte, ahol azután az igazságot az ész és az értelem útján nemcsak megismerni, hanem szelleme megérezni is tudja. Emánuel újabb nyilatkozataiban egy-egy lépéssel tovább megy; igyekszik szellemi látókörünket tágítani, lerombolván azokat a választófalakat, amelyeket alacsony fokozatunk emelt számunkra. De ismételten hangoztatja, hogy ez igyekezetének a sikere csakis tőlünk függ. Magasabb fokozatára alapítható tekintélyét itt sem veti latba, sőt ellenkezőleg, "azt tanácsolja, hogy amit még nem vagyunk képesek megérteni vagy elfogadni, az ne feszegessük, hagyjuk nyugodni, majd eljő annak az ideje is, amikor világosabban meglátjuk a szavaiban rejlő igazságot. Figyelmeztet azonban, hogy valamely igazság elfogadása még csak a kezdet kezdete, és mitsem ér, ha azt részünkről annak következetes alkalmazása nem követi. Emánuel ehhez a tanítási rendszeréhez mindvégig következetes marad, és amikor mindazt elmondta, amit az embereknek elmondhatott, elhagyja a föld szféráját, egyszerűen a nyilatkozataiban rejlő logikára, bízván, hogy minél több embertestvére figyelmét felköltse és benne az igazság megismerését megérlelje.

Ez a második kiadás két részből áll. Az első rész. Emánuel szellemnek a Forsboom által közzétett régibb nyilatkozatait (1890—1897) változatlan sorrendben hozza. A második rész pedig Emánuelnek azokat a nyilatkozatait foglalja magában, amelyeket médiuma útján, azóta (1897—1905) intézett hozzánk.

Reméljük, hogy olvasóink Emánuel szellemnyilatkozatainak ezt a bővített második kiadását is olyan meleg érzésekkel fogadják, mint amilyenekkel mi azt nekik felajánljuk.

Budapesten, 1923. március havában.

Havas Andor

ELŐSZÓ

a német eredetihez.

Emánuel szellemnek e könyvben foglalt nyilatkozatai, főtárgyukban és céljukban nem egyes embernek, hanem mindenkinek szólanak. Minél többen olvassák e könyvet, s minél szélesebb körben terjed szét, annál inkább megfelel hivatásának, mivel minden ember, aki életfeladatát a tökéletesedés útján az előretöréskvésben ismeri fel, abból célja felé segít, hasznos ismereteket meríthet.

E nyilatkozatok magyarázatra alig szorulnak, mivel emberi felfogásunkhoz alkalmazkodnak. Kevés kivétellel az egész könyv egyszerű, világos szavakban tanítja az igazi jósnak, a szellem szabadságának és a szeretetnek valódi mivoltát, s ezzel kapcsolatosan a földi élet eredetét, feladatát és célját egységes ismeretté olvasztja össze. S midőn az emberi tudás, hit és sejtelem szétszórt töredékeit összeszedve, egymás mellé sorozza, ezáltal a véges és végetlen törvények egyes részeit az egész világegyetemet átölelő egységes törvényvilághoz utalja. Ily módon az előítélettől ment embernek lehetővé teszi, hogy fejlettségi fokához mérten mélyebben tekintszen az egymásba kapcsolódó, egymást kiegészítő világtörvények láncolatának nagyszerűségébe és sehol meg nem szakadó harmonikus szépségébe.

A fonál, mely a krisztusi kijelentés eredeti tisztaságában gyökerező tanon vonul keresztül, az olvasóval, aki magát az Isten teremtett világában élő tagnak és halhatatlan szellemnek érzi és tudja, hogy minden gondolatnak és tettek következményei az örökélet hullámveréseiben, kérlelhetetlen logikai törvények szerint nyomon követik egymást: a földi életnek mély komolyságát és értékét, jelentőségét és feladatát, habár ezek még most viszonylagosan eléggé alsórendű szellemi fokozaton mozognak is, - megérteti s ugyanakkor feltárja előtte a magasabb boldogság reménye felett érzett örömet, mely a hasadó hajnalpír után fog következni. Nem kell gondolni, hogy e könyvben valamely baráti körben, barátságos beszélgetés közben fölmerült és médiumi közlekedés zászlója alatt kifejezésre juttatott világnézet van letéve, mint ahogy ezt az általam és mások által fölvetett kérdésekből következtetni lehetne. Aki az írómédiumitás terén nem egészen járatlan, az azonnal belátja, hogy e nyilat-

kozatokon az igazságot kereső emberi nyomozódás bélyege fel nem található, mivel ezek ama szűk határokat, melyeket mi emberek kutatásainkban megvonni szoktunk, messze túlszárnyalják. Sőt sokszor nagy és messze kiható, a kérdéshez éppen nem közelfekvő területen látszanak mozogni, de csak azért, hogy ezzel mindenekelőtt a tárgyra vonatkozó apróságokat, - hogy zavart ne okozzanak, - az őket megillető helyekre utasítsák.

Ez az eljárás jellemzi a test nélküli, vagy a testből már kivetkőzött, de magas fejlettségű szellemek médiumi közleményeit. Minthogy ilyen szellem ama kicsiny látkörre valló okokat, melyek tudományunknak, elméleteinknek, nézeteinknek, sőt vallásunknak elágazásait is előidézik, nem ismeri. Azokat az akadályokat, melyek egyéniségünkben rejlenek, s gondolatainknak s érzelmeinknek egységét gátolják, nem érzi, és arra törekszik, hogy azok lényegének benső összefüggését és azt mutassa meg nekünk, ami azokban - az ő ismeretei szerint, való és igaz.

A másik jele annak, hogy ezek a nyilatkozatok nem emberi ész szüleményei, az, hogy ezekben a reánk nézve tisztán szellemi események, amelyeknek kifejezésére nem csak szavaink hiányoznak, de amelyekről fogalmunk sincs, úgy vannak körülírva, vagy - amennyiben a mi földi életünkben, vagy földünk természeti világában ilyen található - analógiával úgy vannak megvilágosítva, hogy ha felfogási képességűinket túlszárnyalják is, azokat legalább sejteni tudjuk. E közlekedés nem képezett dramatizált monológokat, amilyeneket sokszor álomban tartunk, mert az intuitív női médium Írásánál nincsen sem álmos állapotban, sem extasisban. A nyilatkozatok tartalma nem is a médium lelki életének visszatükrözése; mert azok nem csak ismeretkörét haladják túl, hanem amik túl nem haladják is, azokból sok az ő egyéni nézeteivel és érzelmeivel nem egyezik meg, amint ezt az egyes személyekre vonatkozó tanácsadások és intések bizonyítják.

Midőn én ugyanegy szellemnek, 1890-től 1897-ig ugyanegy médium által, részint spontán, részint a feltett kérdésekre adott nyilatkozatait szó szerint és mes-terkéltség nélkül közreadom, akkor csak a gyűjtőnek és terjesztőnek e közlekedésben reám bízott feladatát teljesítem. Az egyes

nyilatkozatokat nem időrendben, hanem főtételeik szerint összeállítva adom elő, hogy egységes és könnyen áttekinthető képet alkossanak. Ennek közzététele alkalmat fog nyújtani az igazi búvárnak, hogy a fejlődésben előhaladott írómédiunitás újabb eredményeinek értékét és tartalmát, jelentőségét és horderejét értelmi és érzelmi életének ítélőszéke elébe állítsa.

Jól tudom, hogy ez félreértésekre, mindenféle támadásokra, sőt éles kárhoztatásra is alkalmat fog adni, mert ez a sorsa mindennek, ami csak egy atommal is nagyobb, mint a világ bevett mértéke; ez a sorsa mindennek ami új, vagy aminek a kifejezése szokatlan. Hát vajon a földre hozott legfelségesebb kijelentésnek, a krisztusi kijelentésnek, nem kellett-e a visszautasításoknak, ellenmondásoknak, üldözéseknek és a helytelen felfogásoknak elkerülhetetlen esélyein keresztül mennie?

Mégis mindennek a meggondolása sem téríthetett el attól az elhatározásomtól, hogy Emánuelnek összhangzó, önmagával soha ellenmondásba nem jövő tanításait azokkal a számtalanokkal megismertessem, kiknek jelenlegi szükségét relatív igazságaikkal kielégítik, akiknek lelkében valami hasonló szunnyadozik, s akik nyugtalan vággyal törekszenek arra, ami tisztán látott céljával öntudatukban él. Ennek az évek hosszú során folytatott közlekedésnek az eredménye, logikus felépítésében magasabb távlatokba, ez idő szerinti felfogásunk határán túl enged bepillantani és ösvényről ösvényre utat törve, ezeket járható, biztos utakká változtatja. Sokan mosolyogni fognak rajta, mások rokonszenvvel fogadják, mert hathatós segítségük lesz nekik hazavezető útjukban. De a tanítás akkor válik meggyőződésünkkel, hogyha hamisítatlan tisztaságában, mint szellemi vagyunk testté és vérré válik bennünk.

A virradó, friss, harmatos, üdítő reggel kibontakozik az éjszakából; ami megdermedt, folyékonyra lesz, s az ily módon előidézett fölöadás messze túl hat időkorunkon, mert a szellemi vetés lassan kél ki. De a gyümölcsből meg fogjuk ismerni a mag fajtát és minőségét. Emánuel, a mi biztos vezetőnk a szellemi magaslatokon, ezt mondja nekünk:

„Mi, szellemek, örülünk, ha a csüreinkekből származó minden jó és igaz kis magocska földetekben meggyökerese-

dik, s habár sok nem is csírázik ki, ez nem gátol meg minket, hogy mind több és több magot hintsünk szét abban a biztos tudatban, hogy minden talajnak megjő a maga tavasza, amelyben bizonyos törvények a lappangó életet csirába hajtják és megérlelik." Ő teljes marokkal, testvéri szeretettel hintette a gazdag magot, de a továbbfejlődést arra bízuk, aki az: okok és következmények törvényeit alkotta.
München, 1897.

Forsboom Bernát

ELSŐ FEJEZET
1890-1897

I. A SPIRITUÁLIS MOZGALOM

1. A spirituális mozgalom törekvése és célja:

Kérdés:

Szellemi mozgalmak az emberiség történetében korszakonként, és pedig rendszerint az erkölcsi hanyatlás korszakaiban fordulnak elő. Így Krisztus akkor jelent meg a maga tanításával, mikor a sadduceusok és farizeusok irányították a korszellemet.

Korunkban a túltengő materializmussal szemben 40 évvel ezelőtt merült föl a spiritizmus, melynek feladata az emberiséget az emberi hozzáadásoktól és salakoktól megtisztított, s eredeti szellemi tartalmára visszahelyezett krisztusi tan alapján, szellemi mivoltának tudatára visszavezetni. Egyet-értesz-e ezzel?

Felelet:

Mindenben kölcsönhatás van. Ami él, azaz ami már magasabb életét elérte, a szellemi élet küszöbét átlépte, kölcsönösen hat egymás kiegyenlítésére és kölcsönös segedelmére. Így a testből kiszabadult szellem hat a testbe öltözött szellemekre, vagyis az emberiségre.

A szellemek szolidaritásának törvénye egy örökös törvény, és a durva anyag létrejötte azt, mintilyent meg nem szüntethette, hanem feltételeknek újabb láncolata vált szükségessé, hogy e törvénynek új megjelenési formát adjon. A szellemi törvény ilyen új megjelenési formája a spiritualizmus. A múlandó anyag – mindaz, ami a magasabb fokú életet még el nem érte –, ennek a szellemi érintkezésnek áttörhetetlen korlátként útjába nem állhat. Mint két láng, amely gyökerében szétvált, de egy lángban csap össze, így van a testben élő és a testből kivetkőzött szellemvilág is. Időleges szétváltságukat lényük és céljuk egysége hidalja át, és az egységes, örök törvény folytán egy lángba folynak össze.

A spirituális mozgalom ennél fogva szellemi törvény következménye, és nemesítően hat (a való élet kölcsönhatásában) a testből kiszabadult, és a testben élő szellemvilágra is. Ez utóbbit így rávezeti az elszomorító és az előrehaladást gátló materializmus tarthatatlanságára, és a magasabb szel-

lemek tanítása által Krisztus tanainak magyarázatát s kibővítését fogja adni úgy, ahogy azt e világ fejlettségének előrehaladása megengedi. E feladatának betöltése közben a szellemvilág is halad előre a törvény által megszabott pályán tökéletesedése felé, növekedve ismeretben és hatóerőben, miáltal az a képessége, hogy a fejlődő emberiséggel magasabb tanokat közöljön, mindinkább növekszik.

2. A szellemek és az emberek között való közlekedés.

Kérdés:

E közlekedés kölcsönös fejlődést hoz létre. A testnélküli szellemre nézve nagy áldozat, hogy az anyagba burkolt szellem életébe visszatérjen és a halál által feloldott idő és tér láncait ismét magára vegye. Sokan ezt önként, önzéstelenül teszik, sokan azért, hogy ezen az úton a földi életükben elmulasztottakat, ami rájuk nézve elveszett, a médiumok által rendelkezésükre bocsátott erővel helyreépíthessék, jót tegyenek, saját tökéletesbülésüket előmozdítsák, és amellet az embereket, akiket szeretnek, magukkal fölemeljék. Sokan pedig azért, mely oly alacsony fokon állanak, hogy a nemesebb emberekkel való érintkezés által helyzetük javítását remélik. Végül sokan azért, mert a föld iránti erős vágy vonzza őket, és mivel a rossz tettek hajlama nem halt ki belőlük s azok nélkül élni nem akarnak. Ha a szellemek magasabb fokú akaraterővel bírnak, ebből származik az a tehetségük, hogy az emberekkel felismerhető összeköttetésbe lépjenek, s ezeket jó vagy rossz irányban magukkal vonják. Ha az embernek szellemi egyénisége jó irányban fejlődött, ez alkalmat nyújt a magasabb szellemeknek arra, hogy reá, testi burka dacára is, hatást gyakoroljanak; ha azonban az embernek szellemi ereje nem uralkodik a test fölött, amelyhez kötve van, akkor az alantas rossz szellemek támadásai ellen a test neki semmi menedéket sem nyújthat. Helyes-e ez a felfogás?

Felelet:

Felfogásod, melyet kérdésbe foglaltál, helyes és csak némely részére kell visszatérnem.

Azt mondod, hogy: "a szellemnek nagy áldozat, hogy az anyagba burkolt emberszellem életébe visszatérjen." Ez

azonban nem mindig van így. Egy tényleg magas fejlettségű szellem minden feladatot, mely a szellemek szolidaritási törvényénél fogva rá vár, szeretettel fogad. A ti fogalmatok szerinti áldozat tehát rá nézve nem is nehéz feladat, mivel szeretete és ismerete már megerősödött. Azt mondtam. "minden feladatot, mely rá vár." Ki, vagy mi tűzi ki a feladatot a szellemnek?

Az előrehaladott szellemeknél, kik az anyag kényszerítő törvényei alól (és ez nincs szűk határok közé szorítva) kinőttek, egyes egyedül saját ismeretük. A szellem érettségének bizonyos fokán felismeri, hogy a testvér szellemek egyik kisebb csoportjának segélyre van szüksége, és azt a lehetőséget, hogy ő megfelel azok igényeinek. Szellemi örömeinek és szabadságának részbeni, a felismert feladat javára való lemondása, tudatát nem tölti el fájdalommal, hanem inkább ujjongó hálával, hogy a magából a legdrágábbat adhatja: testvéreinek szellemi fejlődéséhez a segítséget. Így a fogalmaitok szerinti áldozat ki van zárva.

Az ismeret és szeretet a maga tökéletességében képezi a tökéletes szellemek üdvösségét, valamint ez a kettő hozzá létre tökéletes szabadságukat is, mert szeretetükkel, ismeretükkel együtt fejlődik szabadságuk is. Ezek a szellemek a véges törvényeket, mint túlhaladottakat, magukról lerázva, s a megismert örök törvényekben élve erőről-erőre emelkednek fejlődnek tovább. János a jelenésekről szóló könyvében így ír nektek a boldog szellemekről: "És Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről, ...és nem lesz többé sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom." (Jelenések 21,4) Te előtted ez védencem, úgy tűnik, mint negatív öröm: semmi fájdalom, gondolod magadban, még nem boldogság. Te azonban ennek a mondásnak törvényszerűségét nem értetted meg. A szellemre nézve a szeretetnek és ismeretnek megszerzett bizonyos foka a fájdalmat és szenvedést lehetetlenné teszi, elmenekülnek ezek abba a birodalomba, ahová tartoznak; ő azonban utánuk mehet azok birodalmába anélkül, hogy a fájdalmat érezné. Természetes, hogy ezt a bizonyos szintet el kellett érnie; különben szellemi szabadságáról való lemondását áldozatnak fogja érezni, s ez az érzelem elhomályosítja feladatát, mint ahogy a lehelet a tiszta kristályt homállal vonja be. Közlekednek azonban veletek, részben általatok tudva,

részint nem tudva, oly szellemek is, akik érzik, hogy ez rájuk nézve áldozat; vannak ismét olyanok, akik egyes embereket annyira szeretnek, hogy azt, amit értük tesznek, nem érzik áldozatnak; sokan közlekednek továbbá azért, mert javulásra törekszenek, és sokan, mert a gonoszban való öröm még nem halt ki belőlük. A szellemi egyéniség előrehaladása (mind-egy, akár testben, akár testen kívül) együtt jár a szabadságának minden irányban való előrehaladásával. Az emberruhába öltözött jólfejlett szellem lehetővé teszi a magasabb szellemek közlekedését, és elért szabadságánál fogva nem zárja ki az alsóbb fokú szellemekkel való közlekedést sem; ellenben az olyan ember, aki még maga is fejletlen szellem, a magasabb szellemekkel nem közlekedhet.

Az ilyen ember jól teszi, ha médiumitását nem fejleszti ki, mert a rászabaduló világot nem lesz képes uralni. Ellenben a fejlettebb ember ezekkel a szegény szellemekkel szemben a felebaráti szeretet kötelességei alól nem vonhatja ki magát. Ő már képes arra, hogy ezek világában magára nézve minden káros következtetés nélkül járhasson, ha az önzetlenség, a szeretet és a tiszta ismeret által magára vállalt kötelességet teljes erejével betölteni igyekszik. Érzí, hogy ő az egésznek egy része, és ezáltal felismert és megérezett egy örök törvényt.

3. Az emberiség összekötő tagot képez a magas és alacsony szellemek között.

Kérdés:

Előbbi nyilatkozatod utolsó pontjában azt mondtad, hogy a jól fejlett embernek nem szabad magát kivonnia a szegény szellemekkel szemben a felebaráti szeretet kötelességei alól. Miképp töltheti ez be ezt a kötelességet a szellemvilág szolgálatában?

Felelet:

Az emberiségnek az a rendeltetése, hogy összekötő kapocs legyen a magas és alacsony szellemvilág között, hogy a jót és igazat a felsőbbektől átvegye, és az alsóbbaknak átadja. A magast az alacsonytól a szellemvilágban törvény választja el, de a kettőnek érintkeznie kell, hogy a ki-

egyenlítődes létrejöhesse. Az anyag a bukás következménye; Isten kegyelme azonban kiterjesztette ezt a következményt is, és így megvan az anyagban a magas és alacsony közötti közlekedés lehetősége. Istenadta nyelvvé lett ez, amelynek egymás megértését olyanok között is lehetővé kell tennie, akik a különböző nyelveket nem érthetnék meg.

Az emberi ruha (a test) olyan szellemfokozatokat kapcsol össze, melyek saját otthonukban el vannak választva egymástól. Az emberiségnek e feladatát a spiritualistáknak kell felismerniük, és az ismeret erejével kell törekedniük ennek betöltésére. Ma még csak a fősereg előőrseit küldték ki. Tudnotok kell, hogy az egész teremtett világot egy feladat köti össze, mint ahogy az egész teremtett világ elé egy célt tűztek ki, amelyet minden életatomnak el kell érnie. A feladat a megváltás és a megszabadítás, az eltévelyedetteknek a törvény útjára való visszavezetése. Ahogy benneteket a cél és az út egysége köt össze, úgy a nektek nyújtott tan egysége is be fog következni; mert a szellemi segítség hatalmas áramát fogjátok ezáltal magatokra irányítani. A törekvés egysége, a segélynyújtás iránti önzetlen vágy, ismeretekben már gazdag szellemeket fog hozzátok levonni, és a szellemi előrehaladásban a tanok különbsége meg fog szűnni.

De ne kívánjatok a csírázás idején már virágot és gyümölcsöt látni. A spirituális mozgalom hordereje oly messze ható, hogy azt ti, kicsiny emberek, megközelítőleg sem vagytok képesek áttekinteni. Földetekeken csak most indult meg a kezdete; jóllehet emberek lakják, de majdnem kizárólag olyanok, akiknek rendeltetésük és céljuk felől tudomásuk sincs. Az embereknek ismeretekben való gyengesége szintén gyenge ismerettel bíró szellemcsoportot von le magához, mert a törvény rendületlenül áll, hogy a hasonló a hasonlóhoz vonzódik.

Küldtek hozzátok egyes tanító szellemeket, s az egyes emberek a hangjai ezen szellemeknek. Azonban még csak egyes lángok villannak fel Földetekeken, de majd egykor a világosságnak teljes mértékben kell azt előntenie. E lángot az egyik sárga, a másik kékes színűnek látja, és elszomorodik a színekülönbség felett, ahelyett, hogy belátná: a színekülönbség csak a fénytörés következménye, és minden tört fény a majdan elérendő tökéletességben ismét egyesülve,

színtelenül fog sugározni. Azon legyenek tehát, hogy az egy célra törekvés és lehetőleg tiszta ismeret kössön össze titeket egymással, s önzetlenség, segély utáni vágy legyen a törekvéstek, amelyből a tan egysége, mint következmény fog kinőni. A segélynyújtás különböző; a médium által az alacsony fokon álló szellemnek nyújtott segítség csak egy módja a segedelemnek. Tartsátok mindig szem előtt a nagyot, az egységet és óvakodjatok attól, hogy a nagy láncolatnak egy szemét felismerve, annak nagyobb fontosságát tulajdonítsatok, mint a szomszédos láncszemeknek.

4. A szellemnyilatkozatok célja.

Az értéktelen dolgok iránti érdeklődések kevésbé értékes szellemeket von hozzátok. Ezek azzal szórakoztatják magukat, hogy csodálatos dolgokat beszélnek el nektek, miáltal felizgatják céltalan kíváncsiságotokat, és így elvesztegetik az időt, amit saját előrehaladásukra fordíthattak volna. A szellemnyilatkozatoknak az a céljuk, hogy az embereknek a legfőbb igazságot, amennyire azt elfogadni képesek, úgy adják elő, hogy az embert erős vágy ragadja meg, hogy ennek az igazságnak éljen. Szelídnek kell lenni annak a szellőnek, amely a lankadt vitorlákat megtölti s a hajót a kikötő felé hajtja.

Nektek, mint a hajó kapitányainak, kell megvizsgálnotok és tudnotok, honnan fúj a szél, és milyen irányban fekszik célotok. Az élet – a szó valódi értelmében – mint Istennek minden folyománya vagy teremtése, világos, egyszerű, ellentmondásmentes fejlődésében és tökéletesedésében is. A világosság feltétele a nagyságnak; célunk és rendeltetésünk ezt megérteni és elsajátítani. Ezért hát töröljete el minden mellékeset, kedves emberek, tanuljátok meg kiragadni a fődolgot, és teljes erővel úrrá lenni rajta. Ismereteitek tisztasága összeköt majd benneteket a magasabb fejlettségű élettel; örvendezve, Istent dicsőítve emelkedik ez veletek a magasabb szférákba. Minden pillanatban legyenek tisztában éltetek felől, hogy felfelé törekvő szellemek vagytok, s hogy már ebben az emberi ruhában kielégíthet, boldogíthat titeket megismerésetek. Szellemtestvérek vagyunk mindannyian, múlandó nem emelhet valódi korlátot az örökkévaló elé.

5. Spirituális tünemények. A tudomány és a vallás.

Kérdés:

Képes lesz-e az egzakt tudomány, kísérletezés útján megmagyarázni a spirituális tüneményeket s kinyomozni az azokban működő erőket?

Felet:

Minden élet az egységből jött létre, következésképp tökéletesedésében is erre az egységre törekszik. Egység alatt ne egyformaságot értsetek, hanem összhangot, kiegyenlítő-dést és az élőlény különböző erőinek és tulajdonságainak együttműködését.

Nehéz a ti szegényes nyelveteken az egység fogalmát világosan és úgy kifejezni, ahogy az az Istenségben a maga tökélyében megvan, s amelyre minden teremtett élet tudatosan vagy tudatlanul törekszik. Nemcsak az egyes szellem törekszik erre, hanem az az egyetemes életáram is, amely valamely világra kiömlik, vagy jobban mondva a világot elárasztja, mint annak a bizonyos fejlettségi fokozatot elért szellemcsoportnak a kinyilvánulása, amely azt a világot vezeti. Ez az egyetemes élet is, amely valamely világ törvényeinek hatásában, vallásában és tudományában jut kifejezésre, egységre törekszik.

Az olyan durva anyagú világban, mint amilyen a tiétek is, a véges törvények hatása az uralkodó, melyet fejlődéseitekhez képest sokkal könnyebben felismertek, mint az örök törvények hatását, melyek az anyagban csak ritkán nyilvánulnak meg előttetek. Ha pedig megnyilvánulnak, akkor nem értitek meg, és vagy tagadjátok, amit szeméitekkal nem láttok, vagy csodáról beszéltek, ha Krisztus tetteiről van szó, melyeket az általatok ismert törvényekkel megmagyarázni nem lehet. Pedig Krisztus tettei nem voltak egyebek, mint azoknak az örök törvényeknek hatásai, melyek fölött az Ő bevégzett tökéletességű lényénél fogva uralkodott, s amelyek Őt a véges törvények feltétlen urává tették. Ily módon földi világotok általános előrehaladásának és fejlettségének mértékéhez képest fogjátok ezeket az örök törvényeket felfedezni és megbizonyítani. Olyan hatásokat fogtok felfedezni,

melyek az ismert véges törvényeket felfüggesztik, s ezek a hatások idővel azoknak az okaira is rá fognak vezetni titeket. Az úgynevezett egzakt tudomány egyre több dolgot fog találni, amelyek nem illeszthetők be az ismert törvények keretébe; és ez tagról- tagra fog hozzásimulni a bizonylatok láncolatához. Ti már azon a határon álltok, ahol az örök és véges törvények egymásba fogódznak és hasonló hatásokat eredményeznek; lehet-e tehát csodálni, ha tudományotok ma még mindezeket a hatásokat egy forrásból akarja levezetni?

Gondoljátok meg, hogy ez a tudomány még csak néhány évvel ezelőtt is mennyire igyekezett tagadni ezeket a hatásokat; most már elismerte azokat, és igyekszik kifürkészni okait. Hadd folyjék még le néhány évtized, míg majd ismét új hatásokat fog felfedezni, melyek az elismert törvények merev kereteit felrobbantják, és az alapjául szolgáló törvények újabb keresését fogják eredményezni. Azt kérdezed, hogy a szellemi tüneményeknek alapját képező erőket ki fogja e nyomozni a tudomány? – és azt hiszed, hogy erre a kérdésre csak tagadó választ lehet adni.

De ha ma e világ fejlettségi fokozatánál fogva az összekötő kapcsokat és az egymást kiegészítő részeket megtalálni nem is tudja, éppen a folyton haladó fejlődésnél fogva a jövőben ezeket az összeköttetéseket meg kell találnia. Mert valamely világ tudománya nem egyéb, mint e világ szelleméletének értelmi megnyilvánulása, és azokat a határokat, melyek a tudomány kutatásait megszabják, ennek az értelmiségnek a fejlettsége vonja meg. A szellem általános előrehaladása az örök törvények ismeretének függvénye, és emberi élete folyamán értelme fogja ezt az ismeretet kifejezésre juttatni. Ne feledjétek, hogy az anyag szellemesülése törvény.

Az agy anyaga, amely által a szellemnek az elismert és felismert az emberi lény öntudatába kell juttatnia, nem válhat az előrehaladott szellem akadályává. Nem egyéb ez, mint olyan eszköz, mellyel valamely elismert igazság a világ nyelvére materializálódik. A nyelv alatt nemcsak a szót értem, hanem ama világos, egymást kiegészítő fogalmakat is, melyek a szellem által látott igazságot szavakba foglalva a testvérszellem elé terjesztik. Ami ma még vallásaitokat és tudományotokat egymástól elválasztja, az nem más, mint a bennük rejlő elégtelenség és tökéletlenség. Az a szellemcso-

port, mely világotokat élteti, – összességét tekintve – ismeri az örök élet forrását, amelyből minden forma származott, ismeri az erkölcsi törvényt, mely a jó és rossz fogalmának alapját képezi. Ezek az ismeretek világotok vallásaiban nyilvánulnak meg. E szellemcsoport gondolkozása és értelmisége pedig a ti világotok tudományában nyer megjelenést.

Ennél fogva tudomány és vallás nemcsak hogy homlokegyenest nem ellenkeznek egymással, hanem az eltérések csak a különböző tulajdonságok megnyilatkozásai, – ugyanazon szellemcsoport különböző területeken érlelődő ismeretei. Miközben ismeret ismerethez csatlakozik, idővel megtanul a szellem minden területen uralkodni, és az elválasztó határok ledülése után megtalálja az összeköttetést törvény és törvény között, valamint a harmóniát, amely minden zavart lehetetlenné tesz; végül megtalálja az egységet, mely a tökéletesség elérésében van. Jóval e tökéletesség elérése előtt meg fogják találni az összeköttetést ama szellemi tulajdonságok megnyilvánulásai, melynek a ti világotokban a vallások és a tudomány a következményei, és a növekedő ismeret erejénél fogva az anyag szellemesítésére törekszenek. A spirituális tüneményeknek az a hivatásuk, hogy összekötő kapcsolatot képezzenek a tudomány és a vallás között.

5a. A spirituális tünemények, hipnózis, szuggeszció és telepátia.

Kérdés:

Lehet-e valamely médiumnak pszichikus erőit hipnózis, szuggeszció, vagy autoszuggeszció útján annyira felköltetni és szabaddá tenni, hogy egymagában, idegen szellem közreműködése nélkül, fizikai és spirituális tüneményeket legyen képes előidézni, amint ezt Hudson, Jay Tamás, "The Law of Psyche Phaenomena" című munkájában bebizonyítani törekszik.

Állhatnak-e elő érzékfeletti közlekedésből, melyben értelmiség nyilatkozik, olyan tünemények, melyek élő embernek, aki a spiritista körben nincs jelen, tudott vagy nem tudott rendkívüli erőhatásából, telepátia útján, szellem közvetítése nélkül származnak?

Felelet:

Hudson elméletét nagy részben már Aksakow megcáfolta (*Animismus und Spiritismus. Versuch einer kritischen Prüfung der mediumistischen Phaenomene. Leipzig 1894*), és csak e könyveket kell tanulmányozni, hogy az ember lássa, mi ezekben az elméletekben a maradandó, s mi bennük a tarthatatlan. Hudson is úgy járt, mint sok más ember. Ő olyan terület előtt áll, mely előtte ismeretlen, s midőn azt érdeklődéssel vizsgálja, elméletekre talál, melyek által e területen néhány tünemény megmagyarázható. Azonban ahelyett, hogy ezzel megelégednék, azon fáradozik, hogy annak a területnek minden tüneményét ezekből a törvényekből magyarázza ki, s így az az érv, amely bizonyos határok között bevált volna, erejét veszti. Azok az emberek, akik az ilyen munkákat olvassák, fejlettségi fokozatuk szerint három csoportra oszlanak. Az egyik csoport, mivel egy rész benne jó, elfogadja az egészet; a másik, mivel egy része nem vált be, elveti az egészet; a harmadik csoporthoz azok tartoznak, akik a jót az elégtelentől el tudják választani.

Ugyanezt lehet mondani mindazokról a vallásokról is, melyeknek a Földön követői vannak, és az első két csoport az – ide tartozik az emberek többsége –, amely az egyetemes előrehaladást annyira megnehezíti, meglassítja. A testi, lelki és tisztán szellemi erőket és ezek hatásait biztos határvonalakkal elkülöníteni igen nehéz; az egyik törvény össze van kötve a másikkal, melyek egymást kiegészítik és kitágítják, hogy az előrehaladó szellemvilág szellemi és atmoszférikus természetű szükségleteit kielégítsék. Fő tévedése Hudsonnak az, hogy a lelket, melyet ő a "szubjektív mind"-del azonosít, a legmagasabb tulajdonságokkal ruházza fel, a halálban a legnagyobb tökéletességre juttatja, és ennek dacára is szükségesnek tartja, hogy az "objektív mind"-nek (mely alatt az agy működését érti) alárendeltessék azért, hogy az embert a megőrléstől megóvja. Az olvasó lelkében szükségképp felvetődő eme kérdést: miért? a következő tétellel utasítja vissza: ha Isten valamit jónak lát, nincs jogunk azt kérdezni: miért tette ezt így és nem másképp?

Felettebb veszélyes tétel ez, aminek egy kutató művében semmi helye. Ez a pajzs Hudson elméletét a támadások ellen nem védi meg, mert nem minden ember képes ezeket

az elméleteket az isteni akarat kijelentéseivel azonosítani. Értelmetlenség tőle, hogy Krisztus megkísértését az ő szubjektív és objektív mind-jének párbeszédéből akarja megfejteni; tarthatatlan az az elmélet, hogy a kísértés abból a lélekből származik, amely az ember halála után azonnal a legnagyobb tökéletességre és az Istennel való egyesülésre jut, és ezt a kísértést mégis az agyvelő működésének kell visszautasítania. A tökéletes lélek, amely csak az anyaggal való összeköttetésében válik kísértő démonná és olyan erővé, mely ha eléggé nincs fékezve, az embert örületbe hajtja, e léleknek kellene mégis képesnek lennie arra, hogy az agyban működő anyag felett uralkodjék, és azt megmentse?

Hudson Krisztus gyógyításait kizárólag a hipnózisból, szuggeszcióból és telepátiából magyarázza, s hozzáteszi, hogy Krisztus egyéb csodatételei előttünk ismeretlen törvények hatásából származhattak. Mivel Hudson csak a hipnózis törvényeit ismerte, azt igyekezett bizonyítani, hogy Krisztus csak azért jött e Földre, hogy minket erre a törvényre megtanítsa. No de elég ebből ennyi. Pusztán pszichikus erőkkel spirituális téren semmiféle tünetenyeket sem lehet előidézni. Ezek az erők a szellem kinyilatkozásához csak bizonyos feltételeket biztosítanak, de az értelem, mely az ilyen nyilatkozatokban mutatkozik, nem ezekben rejlik. De azért a hipnózis és szuggeszció által akaraterejétől megfosztott testetöltött szellem játszhatja a testtől megvált szellem szerepét is. Sem a lélek, sem az agyvelő, magában nem értelmiség; ezek nem egyebek, mint többé-kevésbé vastag atmoszférák, melyek arra valók, hogy a szellem mozgását, mint fénytünetenyeket az ember tudatába továbbítsák.

Ezzel feleltem arra a kérdésedre is, mely az élő emberek hatóereje által, telepátia útján előidézhető szellemi tünetenyekre vonatkozik. A telepátia az emberiség jövőbeni beszédje. Amint ennek törvényei egyre jobban ismertekké válnak, a szerint fogja az ember azt a maga javára alkalmazni. Mert ez nem egyesek adománya, hanem a törvény eredménye és hatása, mely az embernek bizonyos fejlettségéhez mért szabadságot biztosít. Ha egyszer az emberiség az anyagot a maga valódi lényegében megismeri, ami egyet jelent az anyag fölötti teljes uralmával, akkor ez nem fogja többé őt gátolni abban, hogy az ember magát bizonyos tör-

vényeknek alárendelje, melyek őt minden véges törvény urává teszik, és ugyanazon az örök törvények hatáskörébe helyezik, amelyekben a testüket levetett s bizonyos fokra fejlődött szellemek élnek. Krisztus bebizonyította ezt tetteivel és beszédeivel: „és mindezeknél nagyobbakat is cselekesztek”, mondta tanítványainak .

6. Fellépés a spiritizmus mellett.

Kérdés:

Szabad-e a spiritistáknak, különösen a médiumoknak, tekintve a sokfelől nyilatkozó ellenséges indulatot és támadást, melynek ez a szellemi mozgalom még ma ki van téve állásukra és viszonyaikra való tekintetből s opportunítási okokból okos és ügyes magaviselettel kitérni az elől, hogy spiritista mivoltukat bevallják, vagy az ügy érdekében határozottan mellette kell-e állást foglalniok?

Felelet:

Szeretett kedvencem! Tudod, hogy én sohasem mondtam neked, "tedd ezt, azt meg ne tedd!", hanem arra törekedtem, hogy téged az általunk elfoglalt magaslatra emeljek, hogy az a látókör, amely előtted ez által megnyílik s az az ismeret, ami így felébred benned, legyenek a vezetőid. Mert nem akarjuk mi a törekvő szellem szabadságát azzal szűkíteni, hogy azt mondjuk neki: "íme, ez a te kötelességed, ezt tedd!", hanem szabadságának határait ki akarjuk szélesíteni, amidőn segítséget nyújtunk önzetlensége fokozásához. Ha önzetlenséged elérte a számodra lehetséges fokot, akkor egyéniségedet az emberektől való félelem nem fogja többé szorongatni, és mint szabad egyéniség, akit semmi nem gátol, ami őt környezi, egyedül Istenhez törekszik, csak ama vágy lelkesíti, hogy az Ő akaratát felismerje, és híven betöltse. Az ilyen szabad egyéniség mind szorosabban és bensőségebben képes magát a mi személyiségünkkel összekötni.

Te, kedvencem, ebben fogod feltalálni örömeidet, amely teljesen kárpótolni fog téged azért, amit e törekvés által elveszíteni hiszel. Nincs neked szükséged arra, hogy én mondjam meg neked, ha hibáztál. Te magad is megérezed az

ilyen árnyékokat, és ezek számodra elviselhetetlenek. Amit ilyen árnyéknak érzel, az bizonyos, hogy helytelen benned; ezt ne feledd. Emberileg szabad okosnak lenned, ameddig az által árnyékot nem vonsz magadra. Ahol nem találsz megértésre, ott hallgathatsz. Ha azonban felszólítanak, igazat kell mondanod, nem dobhatod el a puskát azt mondva: "soha sem volt puska a kezemben."

Minden emberre nézve eljön az idő, amelyben nem maradhat tovább félárnyékban, hanem megismerése világosságával, mely meggyőződésének alapját képezi, elő kell állnia. Az egész spirituális mozgalmat Isten akarta, és így törvényes; magában foglalja a világotok fejlődéséhez szükséges tanokat. Te ilyennek ismerted meg azt a mozgalmat, s ennek állottál szolgálatába, mielőtt ezt az emberi ruhát magadra vetted volna. Most benne vagy, s benne kell feladatodat betöltened. Magára a dologra gondold és ne önmagadra. Köszönd meg, hogy ennek szolgálhatsz, s ne akard kímélni magadat. Mit árt az, ha az emberek megvetnek vagy kinevetnek? Vesd le önszeretetedet, és nem fogod a küzdelmet fájdalmasnak találni.

Tedd egyszerűen azt, amit helyesnek tartasz – eljárásod eredményét bízd arra, Aki tökéletes bölcsességével a tettek és ezeknek következéseit egymással összekapcsolta. Különbösen sem vagytok képesek valamely szellemi cselekmény következményeit áttekinteni, mivel azok messzebbre hatnak, mint amennyire emberi tekintet és emberi ismeret elérhet. Miképpen Luther a megismeréséből kifolyólag mondta: "itt állok, én mást nem tehetek, Isten legyen nekem segítségül", így szóljatok ti is, spiritualisták, megismerésekből kifolyólag. Ha az ember a fának a fáját nem ismeri, a gyümölcseről ítéli meg, hogy jó-e, nemes-e? Így ti is spiritualisták, törekedjete a legnagyobb jóságra, nemcsak előrehaladástokért, hanem az ügy érdekében, amit szolgáltok. Legyetek igazak, szerények és egyszerűek. Semmi más ne gyakoroljon döntő hatást cselekvéseitekre, mint az a felismerés, hogy az jó, igaz, és Istennek tetsző.

7. A médiumítás.

Kérdés:

A médiumítást egyik spiritista kör úgy határozta meg, hogy az az ember szervezetében gyökerezik és annak meglazult életerejéből származik. Ez a meghatározás csak a fizikai tünetenyekre vonatkozhatik. Más spiritisták a médiumítást fluidikus folyamatnak mondják s hogy ez a fluid, mint a de-lejesség, pozitív és negatív áramra oszlik. A szellemek és az író vagy beszélőmédiumok közötti közlekedésre nézve azt hisszük, hogy a médium relatív feloldása a test kötelékeiből, szellemének koncentrációja által annak oly fokra emelkedését teszi lehetővé, hogy a szellemvilág hatást gyakorolhat reá. Ezek a benyomások a médium transcendentális szubjektuma útján annak agyába s egyszersmind érzéki öntudatába jutnak s az ily módon képződött gondolatok írásban vagy beszédben nyernek kifejezést. Ezen a hosszú úton az eredeti benyomások zavartalan reprodukálásának némi akadályok gördülnek útjába, melyeket a médium szenvedőleges magaviselete elháríthat. Kérünk légy szíves nekünk a médiumításnak alapjáról, lényegéről, valamint ennek gyakorlati folyamatáról lehetőleg kimerítő tanítást adni, hogy ezeket a spirituális mozgalomnak a bevezetésében tett nyilatkozataidhoz s a rendelkezésre álló eszközök felőli közleményeidhez hozzácsatolhassuk.

Felelet:

A médiumítás olyan tulajdonság, amely az embernek épp úgy a szervezetében, mint természetfölötti (transzcendentális) lényében gyökeredzik. Kisebb-nagyobb mértékben minden embernek megvan ez a képessége, mert egy ember sem mentes az őt körülvevő szellemvilág befolyásától. Ennek a befolyásnak a kifejlődött, tiszta formája az, amit ti médiumításnak neveztek.

Az ember, aki szellem volt, most testben lévő szellem, és rövid idő múlva ismét testből kivetkőzött szellem lesz, a szellemi életet nem hagyta el, hanem annak közepében van és érzi – habár sokszor csak öntudatlanul – amit szellemtestvérei át akarnak neki adni.

Ennek a lefolyása a következő: minden embert fluidok vesznek körül, amik lényének egy részét képezik. Ezek a fluidok a közvetítők, melyek a szellemtestvéreknek az emberrel és az ember által való összeköttetését és megnyilatkozását biztosítják. A fizikai tüneteknek ezek a fluidok képezik azt az anyagot, amelyre a szellemnek szüksége van ahhoz, hogy a súlytalanból az anyagilag láthatót és megfogható előállítsa.

Az ember anyagszellemi állagú fluiduma a közvetítő, amelyre szüksége van a szellemnek ahhoz, hogy az éterben lévő elemeket összekösse, melyek látható és megfogható tünetnyformákat eredményeznek, és hogy azon erőket szólítsa munkába, melyek tárgyakat emelnek vagy mozgatnak, s fénytüneteket eredményeznek stb. Az ember fluidumában van az életereje, innen származik kisebb-nagyobb kimerültsége az ilyen médiumi működés után. De a fluidikus erők átengedése csak kölcsön, melyet a szellemek kamatos-tól fizetnek vissza, midőn azt tisztább fluidjaik által pótolják. Alvás közben történik a visszaadás, a fluidok keverése, s az elvett erőatomok pótlása a legkönnyebben; ezért az ilyen médiumoknak az ülés közbeni ill. utáni alvását zavarni nem szabad. Gyakorlat által az ilyen médiumok mind szebb és szebb eredményeket érnek el. A vezető szellemek saját fluidjaikkal teleítatják a médium fluidjait. A médium fluidjainak a szellemekkel és az éteralkotórészekkel szükséges összeköttetése gyorsabban és tökéletesebben megy végbe, a feloldott erők gyarapodnak, miáltal a tünetnyek tisztábbakká és tartósabbakká lesznek. A materializációra alkalmas médiumok sokkal ritkábbak, mint azok a médiumok, akik a szellemtestvérek beszédeinek világos megértése folytán a beszélő és író médiumok csoportját képezik.

Ennek az a magyarázata, hogy a fizikális kísérletek a szellem továbbélését bizonyítják, és ezért a világotoknak szükséges tanítások csak egy csekély töredékének nevezhetők. Az ember megvizsgálhatja az általa észlelhető fizikális kísérleteket, s létrejöttük eddig ismeretlen törvények hatásáról győzik meg, elvezetve őt egy új törvényvilág küszöbére, amelyről annak a tannak a komoly tanulmányozása által, mely a szellem és ember közötti értelmi vagy szellemi közlekedés útján jön létre, lehetőleg tiszta fogalmat kell szereznie.

Az embert körülvevő szellemi világ többé-kevésbé befolyásolja őt, erről a befolyásról neki tudomással kell bírnia, és saját szellemének lehetőleg passzív viselkedése révén magát e befolyásnak időnként egészen át kell engednie. Az ilyen érzékelés írásban vagy szóban történő tiszta visszaadása az író vagy beszélő médium működése.

A befolyásoló szellem itt ismét az ember fluidumát használja a testben lévő szellemmel való összeköttetés vezetőjeként, ez megérti szellemtestvére beszédét, s az agy anyagának közvetítése útján a médium öntudatába viszi, amit ő aztán szóban vagy írásban közöl földi testvéreivel. Ez a befolyása az intuitív író vagy beszélő médium működésének, melyben a szellem befolyásolja a szellemet. A gépies médiumnál, aki vagy alvó állapotban, vagy ébren ugyan, de öntudatlanul adja vissza a befolyásoló szellem gondolatait, a folyamat valamivel más.

A médium szellemét a testnélküli szellem kiszorítja, ha szabad ezt a kifejezést használnom, ahol a testben lévő szellem összpontosítása a közvetítő anyagot, az agyat, önként engedi át. A testnélküli szellem az ember kezét vagy beszélőszervét az agy, mint távíró által mozgásba hozza, s ily módon a maga gondolatait és érzelmeit kifejezi. Sokan, és ezek között te is kedvencem, azon a véleményen vagytok, hogy a gépies (teljes)-transz médiumok a szellem gondolatait tisztában, azaz a maguk gondolatainak belekeverése nélkül tudják kifejezni. Holott, ha az intuitív szellem a maga akaratából passzívan viseli magát, és olyan fejlettségi fokon áll, mely képessé teszi arra, hogy nyelvünket megértse, azaz, ha gondolatunk, tudásunk (amely mindig az általunk elért fokozat eredménye) nem tűnik előtte idegennek, akkor a médium szelleme a hangszerből, az agyból ugyanazokat a hangokat csalja ki, mintha mi magunk játszanánk rajta. Természetesen nem lehetetlen, hogy az ember szelleme a kapotthoz imittamott a magáét is hozzákeveri; de az a gépies médiumoknál sincs kizárva. A médium szelleme, mely a maga szerveit a szabad szellemnek átengedte, sokszor villámsebesen hatja át az ember agyát, amely a fluidáris kapcsolatnál fogva sokkal szorosabban van az ember szelleméhez, mint a testnélküli szellemhez kötve. Az átvett gondolatokat valamely médium leghívebben akkor fejezheti ki, ha szelleme hasonló a nyilat-

kozó szellemhez, ha a lehető legmagasabbat akarja kapni, s ha teljesen eltávolít minden közönséges kíváncsiságot. Ha a médium valamely magas szellemmel van összeköttetésben, akkor a médiumitás annál magasabb és jelentősebb lesz, minél tisztább igyekezettel és megfeszített erővel törekszik a médium a maga átszellemülésére. A földi élet megpróbáltatásai, nehézségei médiumitását el nem homályosítják még akkor sem, ha ezeket a megpróbáltatásokat nem úgy állotta ki, amint azt fejlettsége erejétől várni lehetett volna, vagy a nehézségeket nem küzdötte le úgy, amint tehette volna, ha mindig megmarad Isten erejének és Isten szeretetének tudatában.

Sokan szemükre vetik a médiumoknak, hogy testüket egy idegen szellemnek engedik át, sőt, megvetéssel is képesek erről beszélni. Ezek az emberek keveset tudnak a szellemek szolidaritásáról, s az anyagi világ szükségletéről, mely megkívánja, hogy az ember a szellemvilág tényleges befolyását ismerje, és tisztában legyen vele. Nem a médiumitás gyakorlása igázza le az embert, hanem az, hogy hibáit és gyengeségeit nem küzdi le, amelyek erős köteléket alkotnak az alacsony szellem és az ilyen gyenge ember között.

Egy magas vagy csak egy jó szellem is, sohasem korlátozná az ember szabadságát, még csak futólag sem, hanem tanításai által az igazi szabadságot mind tisztábban igyekszik feltüntetni előtte. A szellemek szolidaritása feltételezi, hogy a testvér a testvért segítse. A szellemi hasonlóság szorosabban összeköti a szellemeket egymással, mint amennyire az emberi test elválaszthatja. Ha az emberek sokszorosán az alacsony szellemek befolyása alatt állnak, nem lehet, hogy a magasabb szellemek befolyása attól a világtól el legyen zárva, amely törvényesen magasabbra fejlődik. Ha a testben lévő szellem szellemi látását a magasabb szférákba emeli, és magasabb szellemtesvéreinek gondolatait asszimilálja, hogy azokat földi testvéreinek szóban vagy írásban közvetítse, szenved-e ez által az ő szabadsága? Ugyanolyan mértékben növekedik, mint szeretete és ismerete; tehát minden tanítás, mely a szeretet erejének növekedését elősegíti s a megismerés határait kiterjeszti, ugyanakkor a szellem szabadságát is növeli.

8. Öntudat és sejtelem (Spontán)

Csak az lehet tudattá az emberben, ami számára az agy anyagán keresztül materializálódik. Ha írsz, és agyadba gondolatok nyomulnak, akkor azok tudatosulnak benned, alakot, formát nyernek, s képes vagy őket környezetednek továbbadni. Viszont ha alszol, akkor a test és szellem elválnak egymástól, s közlekedhetünk veled az agy közvetítése nélkül is. De ha az ébredés után a szellem és a test tökéletesen egyesül, azaz gondolkozó emberré lesz, akkor a szellemnek ismét szüksége van az agyra, mint eszközre, nemcsak azért, hogy más emberekkel közlekedhessen, hanem azért is, hogy ily módon mostani emberi alakját megérthesse. Éppen ezért az álomból ébredő emberben az, amit szelleme tisztán látott és hallott, csak, mint sejtelem, mint örvendetes, vagy szomorú érzés marad meg. Így ma reggel megvigasztalva érezted magad, mert láttad, hogy okod van rá.

Isten elég nagy ahhoz, hogy téged vezessen. Nem nyugodtál-e meg ebben a hitben? Gyermek! ne kételkedjél mindig és ne aggódjál szüntelenül a jövőn. Meg tudod-e változtatni? Vagy kételkedel-e abban, hogy aki azt elrendelte, az meg is tudja azt változtatni, s hogy annak akarata nélkül nem is léphetett volna az be az életedbe, – s hogy ez az Atya tudja, mire van szükséged?

9. A médiumítás lelki tulajdonság.

Kérdés:

A lélek tehát, ha az ember mély álomban van, képes a szellemvilággal érintkezésbe lépni?

Felelet:

Mindenekelőtt a szellem és lélek fogalmát kívánom pontosabban meghatározni, hogy ne tévedjete, és a szellem tulajdonságait a léleknek ne tulajdonítsátok. A tökéletes egységet képez, és így a tökéletes csírája, a szellem is egy egység, egy tudat. Az emberben a szellem a mozgató, értelmes, céltudatosan törekvő, amely a maga tökéletessége után sóvárog. A lélek az összekötő tag, amely a szellemnek lehetővé teszi, hogy magát az anyaggal, az emberben, egy egységgé

kösse össze; ez az az atmoszféra, amelyen a szellem által érzett zene, kihangzik. A léleknek nincs saját egyénisége, szorosán össze van kötve a szellemmel lényegének milyensége a szellem által elért fokozattól függ. A szellemnek a lelki ruhára még tökéletességében is szüksége van, amelyben a lélek, az asztráltest, az idegszellem – vagy bármi nevet adjatok is e szellemanagnak – átalakulva szellem-éterre a szellem fényruhájának szerepét tölti be. Az Istenség lelke az ősfény. Tehát sohasem a lélek közlekedik a szellemvilággal, ez csak a híd a szellem és az emberi anyag között; ő az, aminek be kell töltenie azokat a feltételeket, amelyek lehetővé teszik a szellemvilágnak az emberekkel való közlekedését – más szóval: a médiumitás lelki tulajdonság. Ha az ember mély álomba merült, akkor szelleme a szellemtestvérekkel érintkezésbe léphet, de erről tudomása nem lesz. Éppen így nem tud semmit előző életeiről sem, és mégis megmaradhat ebből valami, az tudat legszélső köre, a sejtelem, a legfinomabb tétovázó érzés, amit nem merne értelmének ítélőszéke elé állítani, de amely mégis némely ember előtt valami reálisnak, ténylegesnek látszik. Aki ezt sohasem érezte, az nem is értheti meg.

10. A médium elfoglalása magas és alacsony szellem által.

Kérdés:

Antal szellem,^{*)} ha a médium őt a maga javítása és megtérése céljából hívta és intenzíve reá gondolt, a médiumot egészen elfoglalta és teljesen gépies úton nyilatkozott. Hogy lehetett az, hogy a tiszta szellem, mialatt Antal beszélt

---

^{*)} *Az Antal szellemmel való közlekedésnek megszálltság volt az alapja. A médium G. és Forsboom Bernát által személyesen ismert embert egy éven át gyűlöletből és bosszúból fizikailag gyötörte Antal, megbénítva annak értelmi- és akaraterejét. A médium Emánuel vezetésével és közreműködésével kezelés alá vette. 1888 és 1889-ben a két szellem között a médium keze útján vezetett párbeszédsorozatban igyekezett Emánuel meggyőzni Antalt bűnösségéről, és rávenni áldozata elhagyására. Miután ez 1889 szeptemberében sikerült, az addig megszállt ember testben és lélekben meggyógyult.*

a médium által, ugyanazt sugalmazott nyilatkozatokra használhatta? Hogy Antal szellem, míg bűneiben, a tagadás szellemében megmaradt, a tiszta szellemet nem láthatta meg, nem ismerhette fel, hanem hogy csak, mint világos felhőt láthatta, ezt érthetem; de nem értem azt, hogy Antal a médiummal való közlekedésben azonnal, habár sejtelmesen, meg nem érezte a vezető szellem hatalmát, szellemi erejét, amely az ő erejét megbénította, hatástalanná tette.

Felelet:

Antal, mint minden más szellem, a médiumot egészen hatalmába kerítette, mialatt általa nyilatkozott, de csakis addig. Ha a médium a magas és alacsony szellem közötti különbség kiegyenlítődére átengedi magát – már pedig a magas és alacsony szellem közötti váltakozó közlekedés ilyen – akkor a szellemek felváltva használják a médiumot. Ez mindig a vezető szellem ellenőrzése alatt zajlik, s ő magasabb hatalmánál és a médiummal való szorosabb összeköttetésénél fogva azonnal birtokába veheti a médiumot, kényszerítvén az alacsony szellemet annak elhagyására. Ez akkor történik meg, mihelyt a médium abban a veszélyben forog, hogy őt tényleg valami baj érhetné.

Hogy a nyilatkozatok gépiesen vagy sugalmazás útján történnek-e, az mindegy; a médium fölötti pillanatnyi uralom mindkét esetben egyenlő. Alacsony szellemek általad, védencem, félmechanikus úton nyilatkoznak; kezed mozgásba jön, és te ugyanazon időben tudod, hogy mit írsz. Antal érezte fensőbbiségedet, midőn általad nyilatkozott, és nem keresett magasabb szellemi hatalmat. Minél magasabb a szellem, annál kevésbé érzi őt az alacsony szellem, hacsak a magas szellem akarata ezt az érzelmet fel nem kelti. De ez csak akkor történik meg, ha bölcs célja van. Az mindegy, hogy kitől jön a tanítás, ha jó és igaz, s célt ér annál, akivel közölték.

11. A médium hivatása (Spontán)

Félelem nélkül nézz a jövő elé, Isten kezéből jő az, és te Isten gyermeke vagy; ezért az nem lehet más, mint olyan, ami reád nézve a legjobb. Az ő atyai szeretetében, atyai vezetésében való hited bizonyossággá lett, éppen úgy, mint

nálam, és a bizonyosság mellett eltűnik a hit; a szellem tud és meg van elégedve. Gyermek, ha én neked rólad és kötelességeidről beszélek, ahhoz irónra többé nincs szükség, Minél hasonlóbbá válsz hozzánk, annál jobban meg fogsz minket érteni szó nélkül is, a szellemnek a szellemmel való érintkezéséből.

Ha tehát azokat az igazságokat, amelyekre mi utalunk, megismered, s azokat szellemed megérzi, akkor szellemed nem nyugszik, míg egész erejével, érzelmeinek teljességével annak nem élhet. Engedd tehát élni ezen igazság értelmében. Azzal a feladattal jöttél a világra, hogy az emberek között szellem legyél. Isten megadta ehhez a szükséges nevelést, ismereteket, a védőszellemet és a vezetőt. Köszönd meg neki gyermek, mert az Ő szeretete örökké megmarad, s az Ő szeretete erőt ad az állhatatossághoz és győzelemhez s a szellemi zászló magasra emeléséhez, amelyet semmi ellenség, semmi zivatar el nem ragadhat tőled. A zászló szellem, és te is szellem vagy, Isten erejével egybekötve állj szilárdan Isten földjén. Az erő megvan; áthatja a mindenséget, és várja, hogy befogadjátok, és erősen tartsátok. Így élj, egyedül Neki élj; és ha mások nem értenek meg, hagyd őket és várj. Isten is vár. Azt hiszed, hogy neked még szabad tétovázva járnod az életben, szemeidet aggódva irányítva az emberekre, s szorongva várnod, míg a spiritizmus divattá lesz? Az árral úszáshoz nem szükséges erő. Ismerkedjél meg olyan emberekkel, kiknek hasonló érdekeik vannak, s akik vizsgálódva igyekeznek behatolni a szellemvilágba; mutasd meg nekik tanaink szépségét.

Légy oly odaadó, hogy kielégítsen az az érzés, hogy teljes erőddel Isten szellemi munkaterületén dolgozol. Ha az emberek ezt a munkát kinevetik, maradj elég erős és igaz elhatározásodban, hogy működésedben ne gátoljon. Légy elégedett, ha közötted és Isten között semmi árnyék sincsen. Nincs szükséged napfényre és egyidejűleg lámpafényre is; ezért tekints el nyugodtan a közted és sok ember közötti megnemértés árnyéka fölött. Élj nyugodtan úgy tovább, ahogy téged vezetünk; tanulj meg a földolgot a mellékestől megkülönböztetni. Földolog a kötelesség betöltése az Isten által adott és elért megismeréshez hiven, mellékes az emberek ítélete és fecsegése.

12. A szellem és a médium között való viszony (Spontán)

Nemcsak az a feladatomban, hogy a médium útján az embereknek olyan tanításokat adjak, melyek mostani szükségleteiknek megfelelnek, hanem azt is magamra vállaltam, hogy médiumommal olyan bensőségesen kötöm össze magamat, hogy az ebben a szellemi életben kárpótlást nyerjen azért a sok nélkülözésért, mely e földi életben méretett rá. Kisgyermek korában éppen olyan jól megértett, mint most; a közöttünk való beszélgetéshez nincs szükség ironra. Téged, Bernát, mint G.-t is, megtévesztett az, hogy ő ugyanazt mondta, amit én később nektek kijelentettem, s ebből azt a téves következtetést vontátok le, hogy mindkét esetben a médium beszélt, és nem én, holott őt mindkét esetben én sugalmaztam.

Ez a sugalmazás teljesen meghagyja akarata szabadságát. Tanításom csak azt fejezi ki, amit ő a mostani inkarnációja előtt részben tudott, részben sejtett, és amelynek megvalósítása céljából magára vállalta a testi életet. Mediumitása intuitív; ha én beszélek általa, akkor tisztán intuitív, ha alsóbbrendű szellemek szólalnak meg, akkor félmechanikus, ahogy ezt az ökölrel való kopogás, a papír széttépése stb. bizonyítják. Minél magasabb a szellem annál könnyebben nyilvánul meg intuitívan, mert könnyebben uralja a szellemet, mint a durva anyagot, amelyben sohasem élt.

13. A médium lelki erői

Kérdés:

Mily hatással vannak a médiumnak és a körnek pszichikai erői a spirituális tünemények létrejövetelére? Vagy más szóval: mennyire használják fel ezeket az erőket azok, akik nyilatkozni akarnak? Szükséges-e a pszihográfiára a vezető, vagy uralkodó szellemnek teljes jelenléte, vagy távolról is képes, mint a telefon, a hatást előidézni

Felelet:

Az ember szellemből, lélekből és testből áll, vagyis a legfőbb tulajdonsággal megáldott életből, ezen életerőből képződő finom anyagból és durva anyagból.

A médium pszichikai, vagy lelki erőiben van az az anyagi forrás, amelyből a szellemek a spirituális jelenségek létrehozásához merítenek. A kör pszichikai erőit, amennyire erre a feltételek megvannak, a szellemlények felhasználják. Képzeljétek magatok elé a testben és a testen kívül lévő szellemek seregét, mint egységes világot, amely ugyanabból az egy forrásból ered, melyet ugyanazok a törvények vezetnek, s amely ugyanarra az egy célra törekszik. A testben lévő szellemi világ még mindig néhány véges törvény uralma alatt áll, melyből a szabad szellemi világ már kinőtt; de az örök törvények, melyek az egész szellemi világot a tökéletesség felé vezetik, hatalmasabbak azoknál. A szellem elsősorban ezek alatt áll, és a testben lévő szellemnek nem kell levetnie magáról a testet, hogy bizonyos véges törvények alól kinőjön, mert az, ami a testben lévő és testnélküli szellemeket egymással összeköti, – a lényeg egyenlősége – erősebb, mint az, ami őket elválasztja, t. i. a durva anyagi burok.

Ennél fogva a szó valódi értelmében a szellemeknek az emberekkel való közlekedése nem természetfölötti dolog. Csak a "természet" fogalmát kell a durva anyagság határaitól kiemelnetek. Vannak természeti törvények a szellemi világban, és vannak szellemi törvények a természeti világban. Az anyag átszellemesülésének mértékéhez képest kitágulnak annak határai, ami az anyagra nézve természetes, midőn az azt vezető véges törvényt a hatalmasabb örök törvények mindinkább áthatják és felváltják. A médiumitás helyes gyakorlásánál a testben lévő szellem pszichikai és fizikai erőit szellemi testvéreinek rendelkezésére bocsátja. A médiumitás minőségéhez képest olykor a szellemnek több pszichikai anyagra és erőre van szüksége, vagy a médium passzív szellemébe továbbítja a maga gondolatát és tudását, és a testben lévő szellem az így nyert gondolatot az agy szerve útján juttatja el a maga és mások tudatába.

Mínthogy a hasonló csak hasonlóval kötheti magát össze, az ilyen közlekedésben olykor a magas szellemeknek a még magasabbakkal való összeköttetése útján Jákob laj-

torjája állhat elő. Így jön a gondolat szellemtestvértől szellemtestvérhez, s általa közvetlenül vagy közvetve, talán más szellem által sugalmazva vagy gépies úton jut a médium tudatába. Magától értetődik, hogy itt a vezető szellemnek teljes (szubsztanciális) jelenlétére nincs szükség. A szellem céltudatos akaratóban rejlik az erő, a szubsztanciális nyugalom és összeköttetés ereje ehhez képest alárendelt jelentőségű.

14. Távolbalátás térben és időben.

Kérdés:

Hogyan viselkedik az emberi lélek a térbeli és az időbeli távolbalátás esetében? A térre vonatkozó távolbalátásnál valami anyagi közvetítésre gondol az ember, mely alkalommal a lélek szenvedőlegesen viselné magát. Így van-e ez valósággal? Ezzel szemben a jövő anyagilag még nem létezik, az ebbe való betekintésnél tehát a léleknek aktíve kell-e működnie? Előfordult-e a távolbalátás némely esetében a szabad szellemek által való sugalmazás?

Felet:

Úgy a térbeli, mint az időbeli távolbalátás azt bizonyítja, hogy a szellemnek nincs szüksége anyagra, hogy valami felől ismeretet szerezzen. Az ilyen bizonyítékokra éppen olyan időben van szükség, amikor az anyag által leigázott emberiséget, ki kell gyógyítani abból a tévhitből, hogy csak az anyag a reális.

A szellemnek az anyagba történő minden belenyúlásához – amit szellemi adománynak vagy médiumitásnak neveznek – nagyobb szüksége van az anyag közvetítésére, mint az időbeli távolbalátásnál. A szellemek fejlődése általános, kiterjed minden tulajdonságra, ennél fogva a magasabb szellem tudása is szélesebb körre terjed ki. Felismerve a törvényeket, azoknak hatásaival is tisztában van, – természetesen mindkettőnél bizonyos határokon belül; mert az a határ, melyet a szellem éretlensége von ismerete és tudása köré, logikus, hogy csak a szellem tökéletességre jutásával tűnik el. A törvények hatása az, amit ti emberek jövőnek mondtok. A szellem érzi a törvényt, és annak hatását, ismeretével az

ember agyára hat, s ez azt hiszi, hogy a jövőt kép alakjában látja. Az ilyen távolbalátás tehát mindig sugalmazás, amely vagy az emberben testetöltött szellemtől vagy testnélküli szellemlénytől származik (intuíció vagy inspiráció, a fordító megjegyzése). A térbeni távolbalátásnál ellenben fennáll az anyagi közvetítés. Kedves Bernát! Úgy véled, hogy az előző közlésem kezdő és záró szavai között ellentmondás van. Azt mondtam: "Úgy a térbeli, mint az időbeli távolbalátás azt bizonyítja, hogy a szellemnek nincs szüksége anyagra, hogy valami felől ismeretet szerezzon", és "A térbeli távolbalátásnál ellenben fennáll az anyagi közvetítés."

Soha sincs anyagra szükség, hogy valamit a szellemmel közöljenek. A megismerés, valamint a spontán megértés képessége tisztán szellemi tulajdonság, amely azonban a szellemnek a durva anyagban való megtestesülése által valamennyire elhomályosul, de az anyag által soha meg nem semmisíthető. Az emberben lévő szellem megismer valamely dolgot, s az agynak nevezett anyag használata által viszi ezt az ismeretet az ember tudatába. Minden szellemi adomány megnyilvánulásához szükséges az anyag közvetítése, mivel ti emberek a mi nyelvünket, a gondolatainkat, nem értitek meg, ha nincsenek szavakba öltöztetve. A kinyilatkoztatás hatalmas tényező a tökéletlen tökéletessé képzésében. Ez az a szellemi eledel, melyet Isten kegyelme nyújt minden tökéletlen szellemlénynek, szabad akaratára bízva e táplálék felhasználását szellemi erejének gyarapítására. A tökéletlenség és a bűnbeesés belekényszeríti a szellemlényt az anyagba, s szoros összenövése az anyaggal megkívánja, hogy a közvetítő (médium) minden kinyilatkoztatásnál használja az anyagot, hogy az anyagba burkolt szellem, az ember tudatába juthasson. Így lett Krisztus "Igévé", magára borítva az anyag köpenyét, hogy Isten kinyilatkozásait közölhesse az emberekkel. Az emberekkel közölt minden kinyilatkozásnak alakot és formát kell felöltenie.

Még az időre vonatkozó távolbalátásnak is, amely különben tisztán szellemi folyamat, az ember tudatába való kerüléséhez szüksége van az anyagi közvetítésre. Mindebben azonban mégis a szellem ereje és tulajdonsága nyilvánul meg, amelynek hatalmas tényezővé kell válnia, és már az is, a materialisták tévedésének bebizonyítására, akik saját tanuk

által foglyul ejtve, az okot az okozattal felcserélik. Az időbeli távolbanezés alkalmával az ember szelleme rövid időre lerázza magáról az anyag láncait, azaz meglazítja őket, s kilép a durva anyagból, amellyel azután csak szellem-anyagi szalag köti össze. Ekkor ismereteinek körébe lép a törvény hatása, vagyis a jövő. Felismeri azt, és az agy közvetítésével ezt az ismeretet szavakba öltözteti. A térbeli távolbalátásnál az ember szelleme megszabadulván az anyagtól anyagi valóságot lát; tehát itt bizonyos anyagi közvetítés történik, mely az időben való távolbalátásnál nincs, minthogy a szellemnek ez utóbbi esetben csak a látottak közvetítéséhez kell az anyag és nem magához a látáshoz.

A testtől elvált szellemeknek a távolbalátás eseteire vonatkozó inspirációit illetően annyit jegyeznek meg, hogy felettébb nehézzen tudnátok kijelölni azt a határt, ameddig a rajtatok kívül álló szellemi élet behatolhat a tiétekbe. Amint testetek megérzi, ha idegen anyaggal érintkezik, szellemetek is éppen úgy megérzi azon szellemhullámok érintését, amelyek őt körül fogják. Minden szellemi lény egy-egy része az egésznek, s megérzi annak a résznek a mozdulatait, amely a hozzá hasonló fejlettségi fokon áll. De jól értsetek meg. Ez nem valami szűk határ; mert nincs abban semmi kicsinyes, amit Isten bölcsessége törvényesen létrehoz. Az emberiséget szellemek veszik körül és közülük minden ember, olyanokat vonz magához, akik hozzá bizonyos fokig hasonlóak.

Ezt azért említem, kedves Bernát, hogy nemrég kifejtett véleményedet kibővítssem. Azt mondtad ugyanis, hogy a jó médium legyen egészen passzív, s egyedül a nyilatkozó szellemet engedje beszélni, saját gondolatainak hozzákeverése nélkül. Ez a vélemény teljesen helyes, de nem kimerítő. A médium passzív magaviselete mellett ugyanolyan fontoságú a lehető legmagasabb szellemi fejlettsége, önzetlensége, erős jóakarata mindenben, nemcsak médiumitásának szórványos gyakorlásában. Csak így válik lehetségessé, hogy általa magas szellemek nyilatkozzanak, és csak ilyen nyilatkozatoknak van rátok nézve erkölcsi értéke. Minden ember kisebb-nagyobb mértékben ki van téve az őt körülvevő szellemi befolyásolásnak és természetes, hogy ezeket a befolyásokat és sugalmazásokat annál inkább megérzi, minél inkább megszabadította magát a durva anyag kötelékeitől, amint ez

az időben való távolbalátásnál is történik. Szellemi testvérek örvendezve fogják körül, s a szellemi hasonlóság lehetővé teszi, hogy azoknak gondolatait megismerje, nyelvüket beszélje. Így elfogadva azoknak tudását, ismereteik az ő tudásává válnak, és megnyilatkoznak agya anyagának közvetítése útján a keze vagy nyelve által.

15. A kincsásásról.

Kérdés:

Gyakran megtörténik, hogy az alsóbbrendű szellemkörök a médiumoknak és ezek köreinek, állítólag elásott kincsekről, és azokról az utakról és módokról, amelyekkel ezeket megtalálni és kiásni lehetne, közleményeket tesznek, amelyek azonban a kivitelben egészen eredménytelenek maradnak. Egy ilyen esetet tudok én is, amelyben pontosan meg volt határozva a hely, az idő, a körülmények, melyek között az elásott és jótékony célokra fordítható kincs megtalálható lenne, s amely nélkülözhetetlen feltétele a szegény András nevű szellem megváltásának. Nyomatékosan ajánlottuk ugyan, hogy ne kövessék e tanácsot: s amidőn az előírt előkészületek eredménytelenek lettek és csak zavart és háborúságot idéztek elő, a csalódott kör sürgős kérésére Emánuelhez fordultunk felvilágosításért és tanácsért, akitől a következő felvilágosítást nyertük.

Felelet:

Ti oly keveset tudtok azokról a törvényekről, amelyek a szellemvilágot vezetik, s amelyek a testben lakó és testen kívüli szellemek közötti összeköttetést lehetővé teszik, hogy igen könnyen megeshet, hogy a szellemi jelenségek és nyilatkozatok csekély anyagából hamis következtetéseket vontok le. Mielőtt valaki a szellemekkel való közlekedésre adná magát, jól teszi, ha a szellemtant a maga teljes nagyságában és horderejében felfogni és elsajátítani törekszik. Ekkor ismeretei növekedni fognak, és így megerősödve menjen aztán ki a szellemvilág működésének széles mezejére. Nem fog többé eltévelyedni, hanem azon a számos úton, mely ezt keresztezi saját tapasztalásából újabb, és újabb kincseket szerez, és módokat talál mások segítségére. A szellemtan alapvető oszlopa: a szellemek szolidaritásának felismerése és a

lehető legnagyobb önzetlen odaadás a segílyt kérő szellemek felé, amelyet az egészen elbukott és tökéletlen teremtések, a szellemek szolidaritásának következtében, jogosítva vannak minden jó szellemhez intézni. Ha egy szellem azt mondja, hogy az ő megváltásához a kincsásás feltétlenül szükséges, akkor világosítsátok fel őt. Nem a kincsásás váltja meg a szellemet, hanem ennek egyedüli elengedhetetlen feltétele: bűneinek igaz megbánása, valamint a szellemi továbbhaladáshoz, rendeltetésének megismeréséhez és e rendeltetés céljának eléréséhez való szilárd akarat és elhatározás. Nem az arany tartja fogva vagy köti meg a szellemet, hanem hiányos ismerete és szárnyaló erejének bűn által megbénítása. Mondjátok meg neki, hogy bármennyire is mélyre legyen süllyedve, ő az Isten szelleméből való szellem, és fel kell emelkednie, hogy magát Isten gyermekének érezze. Ha érte imádkoztok, hívjátok őt, és azután mondjátok:

"Atyánk és Istenünk! Szegény András testvérünkkel jövünk, és ismeretért könyörgünk hozzád. Add, hogy felismerjük bűnünket, hogy felismerjük isteni rendeltetésünket, hogy megismerjük felemelkedésünknek, s erőről-erőre való előrehaladásunknak lehetőségét; mert bár nem vagyunk méltók, hogy gyermekeidnek nevezessünk, de változhatatlanságodnál fogva mégis azok maradtunk. Add, hogy azoknak ismerjük fel magunkat, amik vagyunk, s ismerjük meg azt az utat, amely haza vezet Hozzád. Ámen." Így sokkal többet használtak neki a szellemi utakra vonatkozó ismereteitek által, amelyek egyedül vezethetnek el az Összszellemhez, mintha azt az utat választjátok, amelyet talán egy egész szellemcsoport jónak mondott. Minden médium, médiumítása kezdetén, több-kevesebb küzdelmen megy keresztül, amelyet a szellemvilágban a rossz a jó ellen mindig hajlandó folytatni. Ha a médium csak eszközként, közvetítőül szolgál e harcban a testnélküli és testben lévő szellemek között, akkor ez nem történhetik másként, mint hogy a médiumot részint magasabb, részint alacsonyabb elemek veszik igénybe.

Egyedül csak a médium határozhat afelől, hogy játéklabdájuk legyen-e, vagy sokak segítő forrása. Amire teljes erővel és igazságban törekszik, azt el is fogja érni, ha megfelel azoknak a feltételeknek, melyeket a magas cél elérése megkíván. A feltételek a következők: az óhajtás, a

vágy segíteni a testvéren, és oly önzetlenül szolgálni, hogy a saját öröm mellékessé, a testvér megsegítése pedig fődolggá váljon életében, – továbbá az a megszerzett ismeret, hogy a testvér segítségének egyetlen igaz és helyes módja van, t. i. ismeretkörének növelése, akaraterejének megacélozása, hogy ily módon ő is munkatárssá legyen a teremtett lények tökéletesítésének nagy munkájában.

Ilyen médiumokként lépjete be abba a széles munkakörbe, mely előttetek fekszik, és nem lesztek többé kitéve csalódásnak, hanem a legnagyobb örömötök lesz, amit csak a felfelé törekvő szellem remélhet: Isten akaratának felismerése, és annak lehető leghűségesebb betöltése. Igyekeztek minden embernek, akit együttműködés céljából körötökbe beengedtek, azt a legszükségesebbet a tudomására hozni, nehogy a még előtte ismeretlen utakon eltévedjen.

16. Közlekedés a Mesterrel.

Azt kérde, vajon a Mester közlekedik-e gyakran a pesti médiumokkal^{*)}? Nektek embereknek, sokszor hihetetlennek tűnik, hogy magas szellemek, vagy éppen maga a Megváltó veletek, méltatlanokkal érintkezik. A Mesternek azonban azt a tökéletes szeretetét, amelyet szegény, elesett testvérei iránt érez, nem tudjátok felmérni; – ez egy vágyódó szeretet, amely minden egyes testvérével közvetlen kívánna közlekedni, hogy minél hamarabb megismertesse velük a jót, és visszavezesse őket az Atyához. Az nem szükséges, hogy Ő személyesen mindig közel legyen, és ez ritkán is történik meg; azonban azt látja, hogy egy médiumnak, vagy a rajta keresztül tanított körnek bizonyos tanításra, megrovásra

---

^{*)} *A szellemi bűvárok pesti egylete beszélő és író médiumai által többször olyan közleményeket kapott, melyeket szavaik, és tartalmuknál fogva Jézustól eredőknek tekintettek, s annak nevét is viselték. Ily esetekben, az eksztázisban lévő médiumok arcát ragyogás töltötte be. Lásd "Reflexionen aus der Geisterwelt". Az egylet kiadásában I. kötet 82-84, 115-118, továbbá a 232. oldalon*

vagy vigasztalásra van szüksége és akarata ennek kielégítése. Hogy szolgálai közül ki közvetíti azt a szót, amelyet Ő akar elmondani, mellékes dolog; mert mégis a mester az, aki azt mondotta. Ti is azt szoktátok mondani, hogy ezt az épületet ez az építész építette, holott egy darab téglát sem tett bele saját kezével. Azt csak nem mondhatjátok, hogy a kőműves építette a házat!

17. Atyamédiумok.

Kérdés:

A spiritizmus terén egészen sajtóságos jelenség az úgynevezett atyamédiумok föltünése, azaz olyan írómediумoké, akik azt hiszik, hogy Jézus-atyától egyenes közleményeket kapnak. Tagadhatatlan, hogy ezek kegyes, gyermetes lelkek, szeretetteljes szívek, akik a legmélyebb és legbensőbb meggyőződésből munkálkodnak. A nyilatkozatok szorosán csatlakoznak Jézus tanaihoz, tehát mindig az igazságnak magvát tartalmazzák, de mégis úgy tetszik nekem, hogy külalakjuk nem felel meg Krisztus magasztos szellemének. Nincs meg a kifejezésekben az a tisztaság és komolyság, a tartalomban az a mélység, amely a szentírásban a Tőle származó tanokat általában jellemzi. Olvastam belőlük egy gyűjteményt, melyben vannak karácsonyra költemények, szeretethimnuszok, utazás előtti búcsúszavak, amelyekben ez a passzus fordul elő: Lássátok, én mindenható vagyok, és mégsem tehetek mindent, mert ti szabad akaratotok által, melyet én sohasem érintek, az én mindenhatóságom elé gátat vethettek. Szabadakaratotokat én az én alázatosságomnak próbájául vettem maga elibe, mert én magam vetek gátat magam elé általatok, akiket én, mint embereket az én kép másomra teremtettem. Értsétek meg jól, mit mondanak nektek ezek a szavak. Ámen. A titeket híven szerető Jézusatyátok." Mit tartsunk az ilyen nyilatkozatok kútforrásáról? És miképp viselkedjünk azokkal a médiумokkal és emberekkel szemben, akik ezeket jóhiszeműleg, gyermeki hittel, nagyra tartják s akiket ezek egészen boldoggá tesznek?

Felelet:

Itt nem valami különleges jelenség előtt álltok, hanem egy olyan előtt, amely logikus és természetes az emberiség és a szellemvilág nagy részének azon a fejlődési fokozatán, amely veletek közlekedik. Hasonló hasonlót vonz magához; de óvakodjatok ennek a hasonlóságnak szűk határokat vonni. Gyermeteg hitű emberek, akik hitüket soha nem állítják értelmük ítélőszéke elé, ilyen szellemeket vonzanak magukhoz. Az emberek vágyódnak érintkezni Jézussal, a szellemek tehát annak mondják magukat:

először azért, mert ezáltal meleg fogadtatásban részesülnek, amely számukra kellemes és jótékony;

másodszor, mert gyenge szavaikat annak a személynek a tekintélyén keresztül, akinek a nevében szólnak, bizonyos hatalommal ruházzák fel. E szellemek sokszor szívből származó jóakarattal teszik ezt. És mivel ők is, a médiumok is jót akarnak, minthogy a szellemvilágban a Jákob lajtorjája megvan, azaz az összeköttetés a magasabb és alacsonyabb szellemek között, egészen tihozzátok, emberekig, ezért sokszor a magasabb szellemek e gyermeki kegyes csalást elkövető szellemeknek gondolatokat és tanításokat adnak, hogy ezeket az embereknek hirdessék, és amelyeknek ezek a gyermekemberek hasznát is veszik. A jóakarátú kis szellemek azáltal, hogy Jézus szavait és tanításait közvetíthetik, hitükben megerősödnek, és úgy vélik, teljes joguk van ahhoz, hogy "Jézus"-ként írjanak alá. Gondolkozzatok el az "örökkévalóság" szón és Isten türelmén, mely mindent hatni és kicsengeni enged, aki egy hangot sem szakít félbe, hanem hagyja azt elhangozni. Ezeknek a szellemeknek és ezeknek az embereknek is megvan a szabad akaratuk, mely bár tökéletlenségük által korlátozva van, de nincs felfüggesztve.

Nekik is ki kell küzdeniük tökéletességüket. Ha egy kis időn át egyoldalúan munkálkodnak a jóválenni akarás hitében, az embereken segíteni akarásban, akkor mindenesetre tettek valamit, és ez érési idejükké fog válni, ami a megismerés egy bizonyos mértékét hozza magával. Így, ezen szellemek képessé válnak magasabb tanítások fogadására és magasabb feladatok betöltésére. Azt mondtam: érési idő; mert minden szellemre nézve sok érési idő van, és minden elért érettség, minden átlépett fokozat meghozza az ismereteknek

bizonyos mértékét, meghozza a lehetőséget a magasabb, nagyobb és tisztább igazságok elfogadására, asszimilációjára. Mi szellemek, akik már több fokozatot átléptünk, látjuk, hogy még sok fokozat van előttünk, s örvendezve nézünk azon idő elé, amikor már mindegyiket átléptük, és végre a tökéletes megismerés és teljes igazság tiszta, töretlen fényében állhatunk. Szellemi erőnk minden atomjával örvendezünk, és ezt az örömet szeretnénk kiönteni rátok, emberekre, amidőn igyekszünk értelmeteket szélesbíteni, hogy ezeket felfoghassátok.

És ezt az örömet szeretném én, Emánuel, különösen rád, kedves Bernát, kiönteni. Aranyló napsugárként szeretném szellemedet átítani, mert oly keveset örvendezel azon, ami lesz, s nem engeded a holnap örömét áthatolni a mába. Törd le a korlátokat, hogy áthatolhasson, amidőn elmerülsz a legszellemibb dolgokba, s fölemelkedsz ama legvilágosabb magaslatokba, amelyeket csak elérni képes vagy. A szeretet mosolyával és részvételével hallgattam tegnapi szavaidat. Miképp kétkedhetsz az én szeretetemben? Hiszen én minden embert szeretek, és szellemem minden erejével szeretnék segíteni rajtuk. Ne kételkedj, én minden dolgot szívesen megbeszélék veled függetlenül attól, hogy a beszélgetés végén egyezsége jutunk-e vagy sem.

Hisz mindketten, te ugyanúgy, mint én, szabadon beszélhetünk, jóllehet ismereteink által korlátozva. Annak eldöntését, hogy az idő múlásával kettőnk közül melyikünk jut magasabb, tisztább tudáshoz, hagyjuk inkább az elkövetkezendő idők kinyilatkoztatására – jövőnkre. Senki sem adhat többet, mint amennyit megszerzett, és senki sem fogadhat be többet, mint amennyit elsajátítani képes. Ezért ne szomorítson meg az "Atyamédiúmok" sajátságosnak látszó tüneménye. Ők egy olyan dal hangjegyei, amelyek még nem olvadtak össze harmonikus melódiává. Az ilyen hangjegyek elcsendesülnek, de a harmónia mégis kifejlődik, először alig hallhatóan, majd egyre hatalmasodva, amíg az egész világegyetemet be nem tölti. Néhány fül szépnek fogja találni e hangjegyeket, és ezért egy rövid ideig ismétlődnek; de mit jelentenek az ilyen emberi meghallgatások, ilyen időrészek a valóságban? Egy fuvallatot, egy sóhajtást, egy önmagába visszaszüllő kicsiny hullámot.

Ne fektessetek semmiféle hangsúlyt a tökéletlen legnagyobb hatására se. A tökéletesnek legkisebb kisugárzása a legszerényebb megjelenési formájában is sokkal hatalmasabb. Mert míg a tökéletlen múlandó, és leghatalmasabb eredményei is csak végesek, addig a tökéletesnek csak egyetlen rezgése is örök hullámokban terjed tovább, végtelen hatásokban, határtalan következményekben, számunkra megfejtethetetlen tökéletes bölcsességben. Kérdezitek-e még, hogyan viselkedjete ilyen gyermekemberekkel szemben? Mindenekelőtt bölcsen. Annak a tudatában, hogy ők sem képesek azt felfogni, aminek befogadásához még nem nőttek fel, keressétek annak lehetőségét, hogyan tudnátok növekedésüket előmozdítani. Ha valóban jókká lettek, érlelődő értelmük is fel fog ébredni. De ha azt mondjátok nekik, hogy gyengék, akkor nem teszitek őket erősekké. Azt a kárt pedig, amit ez által maga az ügy szenved, az általam mondottakból magatok is lemérhetitek, s látni fogjátok, hogy az nagyon csekély és gyorsan múlandó. Egyes szellemhangok igen csekélyek ebben a nagy mozgalomban.

Ti még csak a kezdeténél álltok, és nem tudjátok azt még áttekinteni. Ha ti, emberek vezetnétek, őriznétek, óvnátok azt, ha a ti tudásotok, érettségetek és tiszta jóságotok határozná meg léteztartamát, akkor meglehetősen rövid életű lenne. De mivel e mozgalom azon örök törvények egyik következménye, – amelyek elárasztják az egész világegyetemet, és egyenletes hullámcsapással megérintenek minden anyagi világot –, ezért tevékenységeteknek vagy mulasztásotoknak igen kis hatása van arra.

Ennek az ébredező tudásnak a következtében, amelyet e mozgalom nagysága és hordereje jelent, akarátotok minden erejét és munkálkodását e mozgalom szolgálatába kellene, hogy állítsátok. A nagy építkezéshez mindenki tegye hozzá a maga homokszemét, jóllehet annak a tudatában, hogy az csak egy homokszem.

Az előző nyilatkozatok kiegészítése.

Kérdés:

A szellemtan terjedésének és az ebben való hitnek, sokféle akadály áll útjában, a hivatásos de meggyengült médiumok tudatos csalásától és saját szellemeikkel való

visszaéléstől kezdve, a tévedések és hazugságok által is, amelyek az írásban történt szellemi nyilatkozatokba becsúsznak, az írómédiáknak a szellemek sugalmazására való hiányos reakciójuk folytán, a médiáknak és fejletlen szellemeknek hiúsága által, amelyek kicsinyes, felesleges részleteket visznek be nyilatkozataikba, valamint a szubjektív és fokozatos ellentéteken nyugvó ellentmondások által, melyek a tannak kardinális kérdéseiben még a magas fejlettségű szellemeknél is előfordulnak. Előbbi nyilatkozatodban beszéltél nekünk gyermeteg kegyes csalásról, melyet jóindulatú kis szellemek gondolatokban és tanításokban elkövetnek, amelyeket magasabb szellemek velünk, emberekkel való közlés céljából adnak nekik. A magasabb szellemeknek habár közvetett részvétele is az ily jámbor csalásokban, melyekben a kis szellemek a legfelségesebbnek nevével visszaélni merészkednek, minket, akik a nagy mozgalomhoz csak egy homokszemet adhatunk, mélyen elszomorítanak és lehangolnak, mivel mi csak picinyke földi létünkben tehetünk e téren, mint emberek valamit.

Mi, akik kiváltságosak vagyunk milliók között, s akiknek kellemes akkordok ütnek meg füleinket, melyekből a jövő harmóniáját sejthetjük, magunkért is, de főképp a kétkedőkért és húzódozókért fáj nekünk, hogy az ilyen disszonanciák az ébredező bizalmat megrendítik. Itt kell az embernek magát gyakorolnia a türelemben és lemondásban. Ha jól fogtam fel, amit mondottál, te úgy tekinted a "jóvá lenni akarást", az "embereken segíteni törekvést" – szempontodból bizonyára jogosan – mint szellemi fejlődésünknek alacsonyabb fokát. Én eddig abban a hitben éltem, hogy értékünket a szellemvilágban inkább akaratum és komoly törekvésünk, mint az eredmény szerint mérlegelik, hogy a valódi jóság már a tökéletesség állapota, amely nekünk, földi ruhában lévő embereknek természetünkön fogva nehezen lenne elérhető. Én magam is jól érzem tehetetlenségemet a cél elérésére, megismert feladatom betöltésére; ennél fogva örökös lelki harcban élek, gyengeségem érzetében nyomott kedélyállapotban vagyok, amely engem a jövő feletti örömhöz, melyet te szeretettel óhajtánál kiönteni reám, eljutni nem enged. Te a lelkem szorongásait, a jövő boldogság felőli kételyeit, azt a ridegséget és szárazságot,

amelyben szenved, elnézéssel és szelídségeddel érintetted; fogadd legbensőbb köszönetemet intésedért. Állapotomnak ismerete, azok a korlátok, melyek akaratomat gátolják, a föl-emelő erő hiánya a tisztább, világosabb magaslatok felé, mindez adta ajkaimra a szavakat, melyeket a szeretet és részvét mosolyával hallgattál, de nem az emberszereteted iránti kétségek.

Ebben bízva szabadon nyilatkozom ismereteim korlátoltsága szerint veled szemben s kérem úgy a tárgyra, mint személyemre vonatkozó tanításodat és tanácsodat.

Felelet:

A nagy szellemi mozgalom e jelenlegi tökéletlen megjelenési formájában vigasztaljon benneteket az, hogy Isten más mértékkel mér, mint ti, s a titeket olyannyira gátló időhatár a valóságban nem létezik. E mozgalom megjelenési formája, mely tökéletlen médiumok és többnyire igen tökéletlen szellemek által történik, nektek reálisnak látszik, holott, – mint minden megjelenési forma – ez csak meseszerű valótlanág, mivel a múlandó folytonos változásnak van alávetve. Valós az a soha el nem múló tény, hogy a szellemi élet minden anyagi formába benyúl, és nem az anyagi forma az elsődleges, hanem a szellemi élet. Ha a szellem nem az elsődleges lenne, hanem az anyagból keletkező, akkor az isteni vonzóerőre nem lenne oly fogékony, hisz érzésének különböző fokain egyre jobban vágyódik a tökéletesedés után, melynek eléréséhez lényének egyre növekvő erejét veti be. Amint a vízben ott szunnyad az az erő, amely újból fel-emeli abba a magasságba, amelyből lehullott, ugyanúgy a szellemben is megvan ez az erő – az őt megkötő törvény ugyanaz, mint a vízé – azon magasság eléréséhez, amelyben először fog egyéniséggé formálódni.

A spiritualizmus tanítson meg benneteket arra, hogy egy Istenség van, és ezen Istenség következménye a szellemi élet. Az összekötő kapocs Isten, szellem és testvérszellem között a szeretet, az ő bűn által előidézett változatos formáiban, mely formák: az áldozatkészség, a részvét, a felebaráti szeretet. Te, kedves Bernát, egyszer magasabbra értékelted az együttérzést a szeretetnél, ez igen helytelen volt, mert a részvét a szeretetnek csak egy formája, melyet a

bűnbeesés és annak következményei hoztak létre. Minthogy pedig a bukás és következményei múlandók, mint minden tökéletlen, így a részvét is múlandó, a szeretet pedig örök.

A szellemi fejlődésnek – a tiéteknek ugyanúgy, mint a miénknek – zsinórmércéje a tudás és a szeretet. Ez a kettő az, amiben a szellem ereje lakozik, hogy a testvéreknek ténylegesen tudjon segíteni és szolgálni. Ez így igazságos, mert a tudás és a szeretet a szellem vívmányai – és nem Isten kegyelmi ajándékai. Állhat egy szellem viszonylag alacsony fokon, mégis meg lehet benne a vágy a jóság és felebarátain való segítség után. A jó kívánása az első feltétele annak, hogy azzá is váljunk, azonban a kívánság és annak megvalósulása között a tökéletesedés hosszú létrája áll. Türelemmel és kitartással kell fokról fokra felkapaszkodni; minden foknak a megismerés szabja meg a határát. Kedves Bernát, az akaratod, amellyel meg akartál felelni egy általad felismert feladatodnak, mivel igaz és erős volt, olyan fokozatra emelt téged, melynek még nem vagy egészen ura. Érzed az elégtelenséget, és ez kínoz téged. A valódi békét nem tudod állandóvá tenni lelkedben, de lelked tudja, hogy van békesség, és szomjazik utána. Miért kételkedsz a számodra közelgő boldogságban? Vajon nem Istened szeretete felőli kétség-e ez, s mi jogosít téged e kétségre? Mivel keresztény vagy, meg kellene elégedned Krisztus ezen szavaival: "Az Isten szeretet". E szeretet bizonyítékait életedben már megtapasztaltad; mert véletlen nem létezik. A neked nyújtott táplálék bizonyítja szellemed személyes, magasabb szellem általi vezetését. Ebben a vezetésben örök törvények szerint minden szellem részesül, míg nem eléri tökéletességét, és tökéletes ismerete képessé teszi a tökéletes szabadságra. Kedves Bernát! A te mostani ismereted lehetővé teszi ezt a hitet, és e hitnek kell lelkedbe ágyaznia a békesség és elégedettség fénnyét. Nyugodjál meg hát Istened szeretetében, adj hálát ezért a szeretetért úgy, amint erre csak a szellem képes, midőn azt felismeri, érzi és annak élni törekszik

II. A TEREMTÉS

18. A teremtés rövid vázlata

Ha a szellem nem volna elsődleges, hanem csak az anyagból fejlődött lény, úgy az isteninek vonzása iránt nem lenne annyira fogékony, hogy az érettségének különböző fokain, mint a tökéletesség utáni vágyat, mind nagyobb mértékben érezze és lényének folyton növekedő erejét, egészen erre fordítsa, hogy azt kielégítse. Amint megvan a vízben az erő, hogy arra a magasságra törekedjék, ahonnan eredt, úgy megvan az erő a szellemben is – és ez a törvény órá nézve éppen úgy kötelező, mint a vízre – hogy elérje azt a magasságot, amelyen először egyénné alakult. Kezdetben vala Isten. Isten őselet, teremtő erő, teremtő mozgás, amelynek szellemi egységgé kellett kristályosodnia. Ti azt a mozgási folyamatot fel nem foghatjátok; még mi is, az anyagtól teljesen megszabadult szellemek, csak sejteni tudjuk, de annyit mégis fölfoghattok, hogy a hasonlónak csak hasonló következménye lehet. Így Isten volt s belőle hozzá hasonló lények, a tiszta szellemek lettek. Minthogy a tökéletességből származtak, bennük volt a tökéletesség csírája, s az atyáság kezeskedik arról, hogy ezek a csírák mindegyikben Atyjuknak képmásává fognak fejlődni. Megvolt bennük a teremtő erő, a szabadakarat és a törvények ismerete, mely által ezt a tetemtő erőt egész a tökéletességig kellett volna fejleszteniük. E három tulajdonuknak meg kellett lennie, a teremtő erőnek a szabad akaratnak és a vezető törvények ismeretének, mert csak ezek által érhatték el azt a nagyságot, amely fiúságuknál fogva törvényszabta célul volt elébük kitűzve. De éppen e három által megvolt a képességük arra is, hogy Isten ellen föllázadjanak. Szabadakarat nélkül Isten akaratának ellenszegülni lehetetlen lett volna, a törvények ismerete nélkül, amelyek által magukat fejleszteniük kell, e törvények elhagyása rájuk nézve nem lett volna bukás, nem lett volna bűn és a teremtő erejükkel való visszaélésben volt az a cselekmény, mely a határozott akarat kifejezése volt.

Végtelenül nehéz emberi szavakkal az emberi értelemhez mérten csak körvonalakban is vázolni ennek az első szellemi bukásnak a képét. Isten a maga nem teremtett nagy-

ságában, mely, mint örök forrás a szeretet, a bölcsesség és mindenhatóság hullámaiban emelkedik föl, gyermekei előállott szükségéhez illő, új törvényeket, új teremtési formákat adott. Azt az eredményt, melyet eltévedt gyermekeinek teremtő erejükkel való visszaélése idézett elő, engesztelő törvényekbe foglalta be, és amidőn e szellemeyagnak vagy félanyagnak fejlődési és képződési képességet adott, a káoszt törvényszerűséggé változtatta át. Azok az elsődök, akik ebben a bukásban részt nem vettek, hosszú időturnusok alatt magas szellemekké érlelődtek; azáltal, hogy a kísértésnek ellenállottak oly magasra emelkedtek a bukott szellemek fölé, hogy az elesettek, a hasonlóság örök törvénye szerint amazoknak nyelvét többé nem értették meg. Az összekötő kapocs az elesettek és a megpróbáltatás után a tökéletességhez közellevők között, a próbára nem tett tisztaság volt.

Ennél fogva teremtett Isten tiszta szellemeket s lakóhelyül adta nekik a félanyagi világokat, melyek az ő törvényei szerint azokból az anyagcsírákból képződtek, amelyek a teremtő erővel történt visszaélés folytán állottak elő. Ezt a második teremtést, Ádám teremtésének történeti képe mutatja be nektek. Ádám teremtésekor a gonosz már alakot öltött a kísértő kígyó formájában, A Szentírás csak rámutat ezekre; a szellemi kijelentés a gyermekek értelméhez van mérve, amelyet nekik táplálékul adtak. Az új szellemteremtéseket nem közvetlenül Isten tanította, hanem a magas elsőd szellemek; a kísértés pedig az elesett elsődök alakjában ferközött hozzájuk.

A kísértéssel szemben való ellenállással, tisztaságuk megtartásával kellett tanító-például szolgálniuk az elesetteknek; kettős feladatuk volt tehát: tanítani és tanulni. A szellemek szolidaritásának nagy törvénye ilyen alakban nyert kifejezést. Az elesett szellemek teremtő erejének következményéből azután második élet képződött; mert miután ezeket a következményeket isteni törvényekbe zárták be, megadatott nekik a fejlődési képesség egészen lényük tökéletességének eléréséig. Törvény szerint így kellett ennek lennie, És ezt a másodlagos életet, amely kötött fejlődési szükségesség folytán az anyagból képződik, nevezzük életelvnek, életprincipiumnak. Adhattok ennek a másodlagos életnek más nevet is, hogyha az a név ennek fogalmát jobban tisztábban kifejezi.

Nevek nem változtatnak a tényeken semmit. Ez az életelv kötött fejlődési folyamatban az ásvány, növény és állatvilágon át elemi szellemmé, vagy elemi lélekké fejlődik, ami lénye tökéletességének a legmagasabb foka. Meghatározott törvények vezetik ezt a másodlagos életet tökéletességére, meghatározott törvények ragadják meg itt, és viszik az anyag szellemét az összszellemhez, Istenhez, aki ezeknek lényét átalakítja, és a tiszta szellem kezdő fokozatára emeli, ahol szabad akaratot nyervén, tetteiért felelőssé lesz. E tiszta szellem ugyanolyan fejlődési folyamat előtt áll, mint a paradicsomi szellemek; elérheti, mint szellem, a maga tökéletességét, ha pedig a bekövetkező megpróbáltatásokban elesik, vezeklés és tisztulás céljából anyagiasabb szenvedésekre lehet szüksége.

A Bibliában benne van Ádám esete, kiűzetése a paradicsomból, valamint a föld terméketlensége, amely a bűn következménye volt. A tisztaságban teremtett paradicsomi szellemek, kik a bukott szellemeknek (a kígyónak, vagy Lucifernek) kísértései alatt elestek, azokból a lakóhelyekből, amelyek addig törvény szerint nekik megfelelőek voltak, kinőttek; mivel a szabad szellem éppen úgy hátrafelé, mint előre haladva kinőhet valamely fokozatból, a szerint, amint előre fejlődik, vagy visszafejlődik. A fejlődés katasztrófákban történik. Elérkezik az érettség ideje, a tetőpont, melyen a hüvely, amely egyenlőtlen köt egybe, felpattan és a megszabadult szellem a vonzás törvényénél fogva, új pályára jut.

Így képződnek világok a világokból; a napok hozzák létre az őket környező bolygókat, a bolygók a körülöttük lévő holdakat, és mindezek a világok lakóhelyei a szellemeknek? az életprincípium kifejlődik az anyagból, s ennek élő ruháját alkotja, előkészítvén a szellemek lakóhelyét. A szabad szellem folytonos bukás által visszafejlődhetik az életprincípium kezdetleges fejlődési fokára, és akkor nem szabad, hanem a törvény kényszere alatt kell tovább fejlődni, mignem eléri azt a fokot, amelyen szabadakarata, teremtő ereje és törvényismerete újlag érvényesülhet. A világegyetem tehát világmegosztás folytán állott elő, amely a fejlődés és visszafejlődés tetőpontjainak következménye volt. Krisztus erről állít elétek képet a búzáról és a konkolyról mondott példázatban. Amíg meg nem értek, egymás

mellett álltak, ugyanaz a föld táplálta mindkettőt; de amikor megérték, elkülönítették egymástól. Az Isten által teremtett paradicsomi szellemek bukásuk után a Föld és a Földhöz hasonló világok emberi alakjának iskolájáig hívek maradtak rendeltetésükhöz, hogy összekötő láncszemeket képezzenek az elesett és a tisztán maradt, a magas és az alacsony szellemek között

19. Az első szellembukás

Kérdés:

Vannak emberek, kik tanításaid mélységét, fontosságát és horderejét belátják és azt el is akarják fogadni, de nem tudják felfogni, miképp bukhattak el az Istentől származott tiszta szellemek és hagyhatták el a törvény útját minden külső és tőlük eredetre nézve idegen ösztönzés nélkül? Ha arra utalunk, hogy Isten nem automatákat, hanem szabad akarattal felruházott szellemeket teremtett, kiknek tökéletességüket saját munkájuk által kellett kiküzdeniök és ezúton kellett megtalálniok a boldogságot, ezt ők teljesen belátják; de ebben még nem találják fel ama kérdésnek a megoldását, mely a bűnnek, a bukásnak és a gonosznak eredetére vonatkozik, melyet az Isten által teremtett tiszta lelkek természetével összeférhetetlennek tekintenek. Ennél fogva ők a tiszta szellemeken kívül eső idegen forrást keresnek a tagadás szellemében, amelynek a törvény útjának elhagyására az első lökést vagy ösztönt kell adnia, mivel ilyen ösztön tiszta szellemekben létre nem jöhetett. Kezünkbe tudod-e adni azt az eszközt, amellyel ezt a nézetet sikeresen megcáfolhatjuk, vagy legalább annyira kiigazíthatjuk, amennyire értelmünk a tisztán szellemi dolgokat felfogni képes?

Felelet:

Azt mondod, hogy az emberek a tiszta szellemek bukásának okát a tagadás szellemeinek kísértésében keresik, mivel a bukás, kísértés nélkül el nem gondolható. De hogy magyarázzák meg a tagadás szellemének létrejöttét? Teremthetett-e Isten tisztátalan szellemeket, vagy lehet-e olyan életfolyam, amely nem az egyedüli életforrásból, Istentől származik? Homályos fogalmaitok vannak az első szellembukás

menetéről. A tisztaság nem zárja ki a bukás lehetőségét, ezt csak a tökéletes ismeret és szeretet zárhatja ki. Ez a tökéletesség hiányzott a tisztáknak teremtett elsődökből; ezek Istent még nem szerethették a szó valódi értelmében, mivel ők egészen nem ismerték; de nem is ismerhették meg, mivel még nem voltak elég nagyok erre az ismeretre. Hiszen még bukásuknak a következményeit sem tudták.

Az elsődök egy részének ezt a bukását abban az időben, (hogy a ti szavaitokkal éljek) amikor még Istennek teremtése nem sűrűsödött félanyaggá, ne hasonlítsátok a fokozatokon lévő szellem bűnéhez. Ez csak elhomályosodás volt, amit ti alig vagytok képesek felfogni, de amely homály az intenzív fényben mégis feltűnt. Az elsődök akarata nem egészen úgy simulst Isten akaratahoz és nem lett olyan intenzitással felhasználva, ahogy ennek fejlettségi fokozatukhoz képest meg kellett volna történnie: "Nagy és még ismeretlen Isten, Te vagy az egyedüli célunk és vágyunk" – ezek voltak azok a felhők, amelyek felemelkedtek és egyre jobban sűrűsödve mindinkább elhomályosították ezen szellemek látását.

A nem egységes törekvés folytán a kettős szellemek (duálok) lényegében és anyagában alapvető változás állt be, amelyet a kettős szellemek szétválásának kellett követnie. Mindez törvénytelen teremtési műveleteket vagy jobban mondva: az őanyagokban új képződésű összeköttetéseket és keveredéseket kellett, hogy létrehozson, amelyek már nem voltak törvényesek. Ebben az elfajulásban, amely a törvényes pálya elhagyásának a következménye, rejtett a káosz, a zűrzavarnak a kezdete. Az általános fejlődés helyett az elfajulás ellentétbe jutott a fejlődéssel. A harmónia felbomlott és csak új törvényekkel lehetett a disszonanciát ismét összhanggá változtatni. A szabad akaratot – melyet Isten a szellemeknek adott és meg is kellett adnia, mivel valós nagyságuknak ez a feltétele – tőlük el nem vehette, mivel ha szabad akaratuk következményeit mindenhatóságánál fogva feloldotta volna, akkor voltaképpen szabad akaratukat semmisítette volna meg. Ha Istennek valamely adománya, azaz egy Istenéhez hasonló tulajdonság, amelyet a szellemnek meg kell kapnia, – hisz kizárólag ebben rejlik tökéletessége elérésének lehetősége és feltétele, – ha egy ilyen isteni adomány a szellem érdemtelenségénél fogva neki kárára is szolgál, azért

Isten az adományt nem veszi vissza, hanem meghatározott törvények által, annak határát szűkebb körre szorítja, sőt, Isten, a szellemnek további ajándékokat is ad, amidőn őt olyan törvényeknek veti alá, amelyek mostani szükségleteinek megfelelnek. Midőn az első ellentétes érzések a tiszta szellemvilágot zavarni kezdték, és amikor a szellemek a gondolatbeszéd vagy egymás kölcsönös meglátása által fényt és homályosságot észleltek maguk előtt, akkor következett be az, amit ti kívülről jövő kísértésnek neveztek. A tisztán maradt szellemek látták a törvényes fejlődési út elhagyásának első eredményét. Ez izgatta kíváncsiságukat, és mindinkább tudatossá vált erejüket arra ösztönözte, hogy értelmüket ők is önkéntes teremtéssel foglalkoztassák.

Azok az elsődök, akik e kísértésnek ellenálltak, törvénye következményként tisztább megismerésre tettek szert, amelynek mindjobban erősödő Istenszeretet és a törvényes út elhagyásának egyre jobban gyengülő lehetősége lett az eredménye, mígnem tökéletességük elérése minden bukást lehetetlenné tett. Mindez azonban tisztán szellemi folyamat, amelyet ti emberek megérteni nem tudtok. A "gonosz" ilyen eredetéről, Isten tiszta teremtéseinek első elhomályosodásáról, amely nektek, mélyen bukott szellemeknek, a ti bűnötökhöz hasonlítva, még világosságnak látszik, – szavaim ezekről a dolgokról alig adhatnak többet pusztá sejtelemnél. Felfelé emelkedetek mértéke szerint, fokról-fokra fog a sejtelem ismeretté, az ismeret boldogsággá válni.

20. A mindenség

Kérdés:

Az a mindenség, melyet felfogási képességünk átölelni bír, csak része ama világok szervezetének, melyek a végtelen űrben egymás mellett állanak. Végtelen távolságok választják el ezeket az egyes teremtési köröket egymástól. Amíg e földön lakunk, csak arról a körről van tudomásunk, amelyhez anyagszellemi létünk mostani alakjában tartozik. Valamint vannak egyéni szférák, úgy vannak határokkal körülvett világszférák is, melyek közül mindenik azt képviseli, amit mindenségnek nevezünk. Minden anyagi mindenség határolt és önmagában egész. Magát a végtelenséget áthatja a szel-

lemvilág, amely ennél fogva önmagában végtelen. Helyes-e ez a felfogás, s képes vagy-e ezt behatóbban kifejteni?

Felelet:

Ne nevezzétek univerzumnak azt, ami a világok szervezetének csak egy részét képezi; rosszul alkalmazott szavak összezavarják a fogalmakat. Univerzum a teremtés, melyet ugyanaz a bölcsesség tervezett meg, ugyanaz az erő hozott létre, ugyanaz a szeretet hat át, amely az egésznek ugyan azon célját tűzte. Isten egy egység, és összes tulajdonságának tökéletessége képezi ennek az egységnek alapját. A szellemlényeknek fel kell magukat küzdeniük a tökéletes egységre; amíg tulajdonságaik egyenlőtlenül vannak kifejlődve, céljukat nem érik el.

Az egyes szellemlények célja ugyanaz, mint az egész teremtésé és végpontja sokoldalú átalakulásuknak. Ami egyazon cél felé törekszik a fejlődés, vezeklés és szellemesülés ugyanazon örök törvényei által vezetve – az leendő egység és ezt akarjuk kifejezni az "Univerzum" szó által, szem előtt tartva a tervet és a célt és e kettőben lesüllyesztve a határokat, amelyek most és még hosszú ideig elválasztják a világszférákat egymástól a szellemlények számára. Helyesen mondom: "magát a végtelenséget is áthatja a szellemvilág, amely ennél fogva végtelen". Életfolyam ez, amely az őséletről ered, általa tulajdonságokkal van felruházva, s amely a szerint hömpölyög át a szellemi, félanyagi és egészen anyagi világokon és világszférákon, amint e világszférák folyamrészekkéinek fejlettségi foka vonzza; – az isteni bölcsesség törvényei által körül fogva és táplálva, gyarapodva erőben bölcsességben, szeretetben és boldogító szabadságban elérve végre célját, amelyre a földi embernek megfelelő fogalma sincs – a legjobbat, amit minden élet teremtője ennek a kész és tökéletes életnek megadhat: a tökéletes megismerést, erőt, szeretetet és szabadságot és mindebben az üdvösséget. Ennek az Univerzumnak a nagyságát, a hüvelyeknek, burkoknak változatosságát, amelyre a különféle magvaknak, tartalmaknak szükségük van, és amelyek folytonos átalakulásnak vannak alárendelve, épp oly kevésbé tudjátok felfogni, mint mi. De ne veszítsétek el az egységes célt, amely minden létezőt összeköt, és titeket is egy egész részévé tesz, amely oly

nagy, hogy azt csak Teremtője tudja felfogni, és az időben és örökkévalóságban vezetni. Ezért minden életben testvérszellemet, minden szférában testvérvilágot ismerjetelek fel, mert idő, tér és fejlettségi fokozat nem választhatják el egymástól azt, amit a terv és a cél azonossága egyesített.

21. A teremtés terve és célja

(Du Prelnek: "Räthsel des Menschen" című művéből.)

Kérdés:

"Az emberiség történeti életét a szellemtan egész más világításban állítja elénk, mint ahogy művelődésünk történetírói sejtik. A materializmus azt mondja, hogy a természet az egyént nem veszi figyelembe, csak a fajt; az egyén meghal, de a faj nem. Igen, de ma már sok kihalt fajról tudunk, és a földnek kihülése a biológiai fejlődésnek határt vetett. Minden világtestnek, amelyen élet van, határok közé szorított tartama van. Fejlődjék bár a műveltség akármily magasra ennek fonala újra megszakad: ennél fogva ez nem lehet a teremtés célja.

Egészen más alakot ölt a történet a szellem és halhatatlanság tanának szempontjából tekintve. A természet kizárólagos feladata, hogy az egyént fenntartsa. Ez a csillag, amelyen mi lakunk, elenyészhetik, de a műveltség munkája nem vesztet kárba. A szerzett szellemi és erkölcsi tőke megmarad, melyet azok a megszámlálhatatlan egyének visznek magukkal, kik annak gyűjtésében közreműködtek. Elismerjük, hogy a világ a szellemeknek csak iskolája, amelyben túlvilági paradicsomból való kiűzetésük után többet haladhattak, mint magában a paradicsomban." Légy szíves megmondani, hogy a te szempontodból miképp s hogy ítéled meg ezt a fejtegetést?

Felelet:

A tárgy kifejtése tökéletesen helyes, t. i. hogy a teremtésnek egyetlen okszerű célja nem lehet más, mint az egyének és nem a fajoknak a fenntartása, mely az átalakuló anyag szféráinak iskoláit végigjárva, az ily módon gyűjtött tőkét, mint soha el nem veszíthető tulajdonát megtartsa. Csak az utolsó tételt akarnám megdönteni, mert ez a teremtés

felőli gondolatok logikus építményébe nem illik bele. Az így szólt: "Elismerjük, hogy a világ a szellemeknek csak iskolája, amelyben a túlvilági paradicsomból való kiűzetésük után talán többet haladhattak, mint magában a paradicsomban." Ha hiszel egy irányító, mindent áttekintő bölcsességben, föltételezheted-e akkor, hogy ez a bölcsesség a túlvilági lényeknek túlvilági paradicsomot adván lakóhelyül, csak utólag ismeri fel, hogy ezek a paradicsomon kívül jobban fejlődhetnek és ezért kiűzeti őket onnan? Tehet valami olyant ez a bölcsesség, aminek horderejét és következményeinek láncolatát nem ismeri? Hogy volna ez lehetséges?

Isten bölcsessége, amely a teremtés vezetésében törvényekké tömörül, minden lénynek olyan lakóhelyet ad, amelyben a képzéséhez, tanításához, táplálásához megvan minden, ami szükséges. Nem Istennek egy elkésett felismerése, hogy mi jobb ezeknek a lényeknek, úzi ki őket a paradicsomból vagy helyezi be a paradicsomba, hanem a lény lakóhelyét annak fejlettségi foka határozza meg. Annak a lénynek, amelynek a túlvilági paradicsom megfelelő otthona volt, oly fokozaton kellett állnia, amelyen már megvolt a szabadakarata. Ez a szabad akarat adta meg neki a lehetőséget, hogy törvényszabta pályájáról letérhessen, azaz: lehetővé tette bukását, és egyedül ez a bukás üzte ki őt a túlvilági paradicsomból, mivel ez nem adhatta meg többé neki a szükséges táplálékot, nem tartalmazta azt az atmoszférát, amely őt előre segíthette volna. Isten nem kísérletezik és nincs önkény az egész univerzumban. Az istenség terve és munkája nem a javítás, nem a rossznak a jóvátétele, nem a káosz-
nak törvények által igazgatott mindenséggé való változtatása. Mert különben már lenni kellett volna valaminek, ami Isten teremtési tervénél idősebb, s Istennek valami adott dologból kellett volna átalakítással teremtenie. De ki adhatott volna Istennek valamit? Miképp lehetett volna, hogy ennek az őseletnek, ennek a bölcsességnek, ennek az Istennek ne lett volna öröktől fogva terve, meghatározott célja és meghatározott útja minden leendő élet számára? Semmi meglévő nem lett e tervbe később belefoglalva, hanem ez a terv határozta meg a létet.

22. Az előző nyilatkozat kifejtése

Kérdés:

Kérlek légy szíves a megelőző fejtegetés befejező mondatait, az olvasók kedvéért, akik nem tudják azt a mi felfogásunk szerint értelmezni, határozottabban kifejtteni.

Felelet:

Az előző nyilatkozat záradékának az a feladata, hogy megmagyarázza nektek: mi volt az elsődleges (primer) a teremtésben azzal a tannal szemben, hogy Isten a mindenséget a káosz átváltoztatása által teremtette. A mindenség fogalmába foglaljatok be mindent, ami van, nemcsak az anyagi, hanem a szellemi szférákat és világokat is. Gondoljátok meg, hogy Isten teremtési terve oly nagy, hogy messze felül áll képzeleteteken, hogy az ő teremtése, tehát az az élethullám, mely az őséletből eredve tisztán szellemi volt, és hogy a káosz, a sűrűsödés, a szellemek egyik része által végzett ellentétes (Isten ellen irányuló) munka eredménye volt.

Ez nem volt több, mint a fényes univerzum egy kis, homályos pontja, olyan, mint egy kis báránnyelű égboltozatokon. Az emberek hite sokszor olyan irányú, mely szerint Isten csak a káoszból teremtett meghatározott törvények alapján vezetett világegyetemet, holott ténylegesen idő, mégpedig számotokra végtelennek tetsző idő vonult el a tiszta szellemteremtés fölött, mielőtt e teremtés egyik része törvényes fejlődési menetén erejében annyira növekedett, hogy a törvényes utat elhagyta, homályt vagy sűrűsödést idézve elő, melyet Isten új törvénybe zárt, s amelyet a szellemesítés munkáján keresztül kell visszavezetni az örök törvények keretébe. Azt hiszem, hogy a most elmondottak – összekötve az előzőekkel – egy viszonylag tiszta képet fog elétek tárni a teremtésről. Szellemi dolgot nehezen képes az ember felfogni; Isten direkt teremtése pedig tisztán szellemi és célja: a szellemlények tökéletessége és ezáltal a szellem-szférák és világok tökéletessége.

Ti a világ fogalmát nehezen tudjátok elválasztani az anyag fogalmától; az előbbi – felfogásokat szerint – bizonyos megkötöttség fogalmát foglalja magában. A tökéletes

szellem atmoszférája Isten szeretetének teljes ismeretéből áll, amely a szeretettel és a benne rejlő erővel való összeköttetést feltételezi, amelyből a szellem szabadságának tökéletessége következik.

23. Az anyag szellemesülése. (Folytatás)

A 21. számú nyilatkozatban azt mondtad, hogy: "Az istenségnek terve és munkája nem a javítgatás, nem a rossznak a jóvátétele, nem a káosznak törvények által igazgatott mindenséggé való átváltoztatása, mert különben már kellett volna valaminek lennie, ami Isten teremtési tervét megelőzte volna. Akkor Istennek valami adott dologból kellett volna átalakítással teremtenie." Ez állításoddal annak az értelmi képességünk által fel nem fogható dogmának az álláspontjára helyezkedel, amely szerint Isten a mindenséget a semmiből teremtette. Egyik szelle, kivel barátságban vagyunk, erről azt mondta, hogy: "Minden létezőnek ősoka a mozgás.

A legegyszerűbb mozgás volt a legeredetibb ténye a Teremtőnek, amelyben minden mozgás összpontosul. A ti mindenségteknek alapja végtelen összehalmozódása a fogalmaitok előtt megfoghatatlan legegyszerűbb és teljesen egyenletes mozgási momentumoknak, Ezt ti éternek nevezitek." Minden mozgási lehetőség, akár szellemi, akár anyagi legyen is az, valami szellemi vagy anyagi alapot feltételez; a mozgáshoz valami állag szükséges, amely mozog, vagy mozgattatik. Midőn e felől az állag felől tudakozódtunk, úgy magyarázták, hogy – "nekünk épp olyan lehetetlen felfogni a végtelent, mint azt, ami a végtelenség fogalmával ellentétben van. Az anyagi összpontosítás terméke az "atom" és az anyagi kiterjedés terméke a "világosság" magában foglalja ránk nézve mindazt, amit az anyagról felfogni képesek vagyunk."

Más alkalommal azt mondták, hogy: "Isten felöleli a szellemi és az anyagi világot, mint ahogy bennetek egyesül a szellem az anyaggal. De a kettő egyesülése annyira túlszárnyalja felfogási képességteket, hogy ennek csak a sejtelme marad meg bennetek." Es arra a megjegyzésünkre, hogy ilymódon a teremtés eredeti anyagának szintén isteni természetűnek kellett lennie? ezt a választ kaptuk: "Képzeld

jétek el a kört végtelenek, mint gömböz határnélkülinek, Mindaz, amit átölel, isteni a maga örök kezdetében, örök létében és örök tökéletesülésében. Ha azonban az anyag az erőnek, és pedig a rezgésekben mozgó erőnek, csak általunk látható megnyilatkozási formája lenne, ha az anyag végtelen változatokban megsűrűsödött erő lenne, akkor a megnyilatkozási alaknak a lényeggel, az erőnek az anyaggal való egységében a kérdés megoldása még a mi fogalmaink szerint is elgondolható lenne, mely szerint az örök szellem, Isten, az anyagi világszférákat saját erejéből, rajta kívül eső anyagi állag nélkül, a dogmatikus semmiből teremtette volna. A külső megjelenési formából való absztrakcióban és eredeti forrására való visszavezetésében rejlenék ezenkívül az anyag szellemesítésének lehetősége. Kérünk téged, amennyire számunkra lehetséges, légy szíves e kérdést megvilágítani.

Felelet:

Legyetek óvatosak a következtetésekben, melyeket az általam mondottakból vontok le, midőn azt mondom, hogy: "Az istenségnek terve és munkája nem a javítgatás, nem a rossznak a jóvátétele, nem a káosznak törvények által igazgatott mindenséggé való változtatása, mert különben már kellett volna valaminek lennie, ami Isten teremtési tervét megelőzte volna. Akkor Istennek valami adott dologból kellett volna átalakítással teremtenie." – Ebből nem azt kell következtetni, mintha azt akartam volna mondani, hogy: Isten a mindenséget semmiből teremtette. – A szellemnek eme mondása: "Minden Létnek Ősalapja a mozgás" egészen helyes; de miért kerestek azt, ami mozgattatik, Istenen kívül lévő állagban? Én azt mondtam, hogy: "Isten ősfény" a fény pedig nem más, mint mint mozgás. Istennek anyagi része az ősfény, oly fény, amelyet az őselet mozgása idéz elő.

Minden élet mozgásban nyilatkozik meg; e nélkül téltenség állna be, amelyben többé semmi teremtő vagy fejlődési képesség nem volna. Isten örök, abszolút örök; az őselet megnyilatkozási formája a mozgás. Az élethullám megjelenési formájának sokfélesége, melyet az életforrás indít meg, messze túlhaladja felfogási képességeteket. Maga az életforrás s az önmagából való teremtés módja, valamint az őselet mozgása következtében létrejött minden megjele-

nési forma meghaladja még sejtelmeket is. Az ősfény a szülője az Univerzumnak nevezett összes megjelenési formának; az összeretet és ősbölcsesség az az élettűzhely, amelyből ez a fény fakad. Ha a látható nagyságba kapaszkodva sejteni kezditek a láthatatlan nagyságot, talán megértitek, hogy ennek a szeretetnek a nagyságát és hatalmát sem érezni, sem a szó valódi értelmében viszonzni nem lennétek képesek anélkül, hogy mostani burkotokat ez az érzés meg ne semmisítené, vagyis halálotokat ne okozná.

Ezért tehát az anyag szellemesítéséről úgy beszélünk, mint a teremtés végcéljáról. Az anyag fogalmát ne szorítások szűk határok közé. Az ősfény Isten anyagi része. Az anyag megsűrűsödésének olyan durva, vaskos megjelenési formája, mint a tiétek, következménye a szellemek bukásának. Minden szellemi lény maga szövö a maga ruházatát, és ama világok és atmoszférák vonzerejének körébe esik, amelyekben az ő szükséges tápláléka megtalálható. Midőn a szellem tisztább ismeretre, hathatósabb szeretetre és ez által nagyobb szabadságra küzdi fel magát, átalakítja ruházatát, és betölti célját az anyag szellemesítésében. Ez a szellemesítés csak következménye az ő fejlődő szellemi érettségének, mint ahogy minden megjelenési forma és ennek lehetősége csak a mozgás eredménye, amely ismét az őseletnek – Istennek a következménye

24. A teremtés átváltozásai.

Kérdés:

Nagyszerű nyilatkozatodban, melyet az Istenről, mint a képződő tökéletesedés középpontjáról tettél, be-szólsz az egész teremtésnek, még pedig ennek úgy anyagi, mint szellemi részének az átváltozásairól, Erő és nagyság, ismeret és szeretet alá vannak vetve ennek a változásnak. A világok megdicsőülése a feltámadásban, amelyről Krisztus beszél, talán csak egyik válto-zusa lehet a teremtésnek? Pál apostol is (Korinthusiakhoz írt 1. 15, 51—52.) mondja: „íme titkos dolgot mondok néktek: jóllehet nem mindnyájan aluszunk el, de mindnyájan elváltoztatunk, nagy hirtelen és egy szempillantásban az utolsó trombitaszóra, mert szól a trombita akkor, és a halottul: feltámadnak a rothadatlanságban, és mi elváltoztatunk." Adhatsz-e nekünk erről az átváltozásról kö-

zelebbi felvilágosítást?

Felelet:

Minden, ami még el nem érte tökéletességét, változónak van alávetve. Bizonyos fokig érettség és átváltozás egyet jelentenek. Az érés által változik ép úgy az élet magva, mint a mindenkori életburok, mert ennek mindig a maghoz kell alkalmazkodnia. Minden élet körül van véve a neki szükséges eledellel és e táplálék asszimilációja által (ami vagy nem szabad állapotban, mint a szerves életben, vagy szabad állapotban történik, mint a szellemi életben) érik meg változások által a maga tökéletességére. A lényeknek átalakulások által való tökéletesedése ugyanazon módon történik a szellemeknél, mint a teremtés anyagi részénél. A világok átszellemülése egyike e törvényes átalakulásoknak.

Mint ahogy a kis bimbó a fán növekedik, duzzad, és végre ledobja külső burkát, amely előbb életfeltétele volt, úgy érik és nő a szellemcsoport is, amely a világ-kört, azaz a fejlődés ugyanazon fokán álló naprendszereket élteti és abban lakik; ha fejlődése más táplálékot és más lakhelyet kíván, a hüvely felpattan és lehull, a bimbó szabaddá lesz, hogy virággá fejlődjék. Mert Isten örök törvényednek egyike az, hogy minden élet fejlődésének minden fokán át és tökéletesülésének örökké tartó folyamán olyan táplálékkal és atmoszférával legyen körülvéve, mely neki jó, szükséges, törvényes és boldogító abban az életben. „Az én Atyám házában sok hajlék van.” Az anyagnak, a félanyagnak egész addig a hajlékáig, amelyről néktek fogalmaitok is hiányznak, amíg a tökéletes szellem a hasonlók vonzásának törvényénél fogva Isten fénykörébe léphet, hol az ő táplálékának forrása majd Istennek végre általa megértett szeretete lesz.

Pál apostol szavai az átváltozásról, a feltámadásról és megdicsőülésről ujjmutatások az emberiség számára, amelynek érési idejének folyamán ezeket az ujj-mutatásokat, mint érettségének természetes következményeit, törvény szerint meg kell értenie. A halottak feltámadása folytonosan tart, s nem valami meghatározott időhöz kötött tünemény. Az ember meghal, azaz a szellemből, szellemesített anyagból (lélekből) és vastag' anyagból álló hármas lény leveti a külső hüvelyt, a vastag anyagot és szellemmé lesz, körülövezve

átszellemléttel. Ez a fluidikus test mind jobban és jobban átszellemléttel, fejlődésének, a szellem tökéletesedésének következtében. Ti, emberek, az átszellemléttel testnek lényegét és fajtát kinyomozni nem tudjátok; lehetetlen, hogy valami fogalmatok legyen ama szellem lényegéről és fajáról, amely elérte tökéletességét. Fogalmaitok megszűnnek ott, ahol analógia hiányzik. A külső hüvely levetése által való átalakulásnak ilyen durva anyagú világban, mint a föld, többször kell ismétlődnie, az „utolsó ítélet” pedig minden alkalommal a fejlődési folyamatnak a befejezése.

Vigyázzatok azonban, hogy szűk határokat ne vonjatok, midőn magatok és mások előtt az isteni törvények határát megjelölni törekedtek. Isten teremtése és az Ő hatása e teremtésben oly nagy, hogy ez minden szellem számára megmérhetetlen és határtalan és ezt megérteni, ennek terjedelmét és súlyát megmérni csak maga Isten tudja, mert a határokat az Ő bölcsesége és szeretete szabja meg, és ezt a teremtést, a magas, tiszta szellemtől kezdve, a durva anyag mélységéig csak Ő képes áthatni, mindeneket fejlesztve, átalakítások útján, amíg csak lényük a tökéletességet el nem érte.

25. Az élet kifejlődése. Elemi szellem.

Szeretnék nektek világos képet adni az élet kifejlődéséről és e fejlődés közbeni átalakulásairól, az ettől függő és a tökéletesség eléréséig tartó világtörvényből világtörvénybe történő átmenetről és az ez által lehetővé vált ősélettel – Istennel – való összeköttetéséről.

Minden létező rendelkezik étellel, vagyis mindennek, ami lett, vagy valami alakban a törvények láncolatának következményeként megjelent, élete van, amelytől megjelenési formájának lehetősége függ. Az élethullámok a szülő okai az anyagnak, valamint annak az erőnek, amely azt fenntartja. Ezek az élethullámok átítatják a három birodalmat és önmagukat megszabott törvények által fejlesztve, eljutnak az életnek arra a legmagasabb fokára, amelyen ilyen megjelenési forma felléphet. Ezután következik ennek az élethullámnak vagy életerőnek az állati alakban való születés és meghalás körforgásától való megszabadulása, és ez az életerő azután

elemi hatalommá, vezető elemi erővé vagy elemi szellemmé lesz. A víz és a tűz, valamint az éter és a föld belseje elemi szellemek által vannak áthatva és vezetve. Ezekben az erőkben bennefoglaltatik minden erő. Az életerő legmagasabb fokozatát akkor éri el, amikor meghatározott törvények által vezetett szolgáló erőkké válnak. Az elemi szellemnek sem hibája, sem erénye nincsen; ő csak eredmény, nem pedig küzdelemben és harcban, szabadságának bölcs értékesítése útján előre törekvő lény: szellem. Az ember, mint testbe öltözött szellem, magasan fölötte áll az elemi hatalomnak, s

Földetek szellemi korszakának eredménye az lesz, hogy meg fogja ismerni azokat a törvényeket, melyek által az elemi hatalmat a maga szolgálatába állítja, és így az általa lakott világ urává válik. Ez azonban az ember szellemi fejlődésétől függ. Ez a feltétele az ő hatalmának, valamint garancia arra nézve, hogy nem fog vele visszaélni. Míg az ember ennek a hatalomnak a kulcsát meg nem találja, addig az elemek hatalma alatt kell szenvednie. A viharok, melyek az összességre nézve áldást képeznek, gyakran kárt okoznak egyeseknek. Ez fejlettségetek alacsony fokának következménye. Isten átalakító kegyelme következtében a felfelé törekvő szellemre nézve nem létezik tényleges kár, mivel rá az a törvény vonatkozik, hogy a szenvedések, melyek bukásának következményei, mégis megtérésének, vezeklésének és szellemesülésének eszközeivé válnak. Azonban ez mégis olyan törvény, amelyből kinő a szellem.

A világok is kinőnek az őket vezető törvények alól; előbb a véges törvények uralma alatti előrehaladásukkal, fejlődésükkel lehetővé teszik az örök törvények mind nagyobb érvényesülését. Ezáltal hatalmát veszik az anyagi törvényeknek és lakóik a véges törvények uraivá lesznek. Ez az anyagi világ számára a fejlődés vége és feltétele a félanyagi világgá való átalakulásának. Az elemi szellem nemcsak a törvények vezetésének van alárendelve, hanem egy-egy ilyen elemi hatalomcsoportnak szellemi vezetője is van. Az elemi szellem rendelkezik intelligenciával, és amikor elérte a lény számára lehetséges legmagasabb erőt és hatalmat, akkor elérte annak tökéletességét is. Ekkor vágyódní fog egy átalakulás után, hisz érzi és sejti egy magasabb lény hatását, aki-ben – jóllehet nem látja tisztán – de érzékeli vezető szelle-

mét. Ez a vágy felemeli őt, és lényének elért tökéletességi foka megadja neki a törvényszerű lehetőséget, hogy Isten egy fényhullámával érintkezzék, miáltal olyan lényvé változik át, amelynek Istenéhez hasonló tulajdonságai vannak. Mert bölcsesség, szabadság, szeretet isteni tulajdonságok, és ezeket csak Isten adhatja, maguktól egy lényben sem támadhatnak, még akkor sem, ha az alsóbbrendű élet legmagasabb fejlettségi fokát el is érte. Mi szellemek csodálatos keverékek vagyunk; mindenünk, amink van, Isten ajándéka és egyszersmind mégis önmagunk szerzeménye.

Ti emberek ezt az átalakulást nem érthetitek meg, mert a tiszta szelleminek meg kell haladnia felfogási képességeket. Ha egy szellem elérte a maga tökéletességét, és ez által átvette egy világ vezetését, mint Krisztus tette, vezetője lesz az alsóbbrendű életnek is, amely az elemi szellemben nyeri el kiteljesedését. Erre a leendő szelleméletre célzott Krisztus, midőn másféle juhokról beszélt, akik nem ehhez az akolhoz tartoznak (J. 10.16), s ezen elemi világ ébredető vágyakozásáról mondta Pál apostol: "Az egész világ sóhajtozik és kívánczik, várván az Isten fiának kijelentését." (Róm. 8,19-22) Ti nem tudjátok, milyen szorosan függ össze az élet az étellel, a törvény a törvénnyel. Minden emberre nézve fontos, hogy a lehető legmesszebbmenő betekintést nyerje Isten hatalmas törvényvilágába, és képes legyen áttekinteni annak lépcsőfokait. Azonban az emberre nézve azon szellemi törvények megismerése és átélése a legfontosabb, amelyek bennünket az egésznek a tagjaivá tesznek, Isten gyermekeivé, akinek vezetőjük az ismeret és a szeretet.

26. Életerő (életprincipium) és komplement.

A földi szellemek, vagyis a földi atmoszférában élő szellemek nem mentesek az anyagtól. Ez következménye az olyan teljesen anyagi világnak, mint amilyen a Föld. Nincsen ugrás, hanem csak lassú átmenet az egyikből a másikba. A Föld anyaga nem egészen szellem nélkül való, és így a Föld szelleme sincsen minden anyag nélkül. Ha a szellemnek nem lenne szüksége az anyagra, akkor őt az anyag nélküli szféra vonzaná magához, mert a vonzeró szellemi törvény, amely

azonban érvényes az anyagra is. Jól értsetek meg! A vonzóerő, mely az eldobott követ a földre hullani kényszeríti, és a világot a másik világhoz láncolja, nem olyan törvény, amely csak az anyagban hat, sőt nem is olyan törvény, melynek előfeltétele az anyag volt – hanem megvolt mielőtt anyag lett volna, szellemről szellemre hatva, hasonlót hasonlóhoz kapcsolva. Ha azokról a szellemekről beszélek, akik a földi szférában élnek, akkor nemcsak olyan szellemekről szólok, akik szószerinti értelemben a Földhöz vannak kötve, hanem azokról is, akiknek életszférájuk egészen az anyagi világban van, függetlenül attól, hogy azt a világot Földnek, Marsnak, Merkúrnek vagy Vénusznak nevezik-e; az is mindegy, hogy az a világ valamivel jobb vagy rosszabb a Földnél, amilyen pl. a Vénusz és a Merkúr.

Tehát a szellemi anyag, aminek egy mély anyagi világ anyag szellemi körében lennie kell, szellemi kiegészítése (komplement) valamely dolognak. Nehéz ezt veletek megértetni. Ahogy a fény feltétele az árnyéknak, vagy jobban mondva az árnyéknak feltétele egy fényben álló test, úgy a komplement is feltételez valami létező szellemit, ami minden anyagban megvan, s amire nektek nincs szavatok. Ahogy valós az embernek a látható és megfogható anyag, úgy valós a szellemnek a számára érezhető és fogható kiegészítése a dolgoknak. Az a szellem, akin még rajta van a földi anyag maradványa, felhasználja ezt a kiegészítést, amely szintén tartalmaz a Föld anyagából; ez számára egy természetes cselekedet.

Valamely ösdolognak, amit természeti törvények hoztak létre, más az életprincípiuma, mint az ember által elkészített dolog komplementje. Különbség van az anyag és valamely keverék komplementuma között. Ez utóbbit készítheti az ember is, s vegyészeti anyagok keverése által új anyagot állíthat elő; de az egyszerű és tiszta anyagot készíteni nem lehet, annak létre kell jönnie. És a létrejövetelnek az életprincípium a motorja, a létrejött dolog pedig fejlődésre képes. E törvényen alapszik az a szükségszerűség, hogy a más világok által kidobott anyag csak a szelleanyag béklyója, amely ebben a béklyóban van mindaddig, amíg törvényszerű növekedése szét nem veti azt, és így ismét szabadságot és azzal együtt felelősséget nyer. Az anyag béklyójá-

ban lévő szellem lekötött állapotban van, és neve nem szellem, hanem életprincípium vagy lélek. Ennek megfelelően az ásványoknak megvan a maguk életprincípiuma, a növényeké már kissé magasabb, az állatoké pedig még magasabb.

Darwin elméletében sok az igazság; de mindig a szellem az ok, az anyag pedig az okozat. Így az anyag egyidejűleg ura és szolgája az életprincípiumnak. Ura, mert az életprincípium hozzá van kötve, nem szabad, hanem alá van rendelve az anyag törvényeinek, – és szolgája, mert ezt az életprincípiumot alacsony állapotából magasabbra fejleszti, tehát képessé teszi arra, hogy szabadságának és felelősségének első fokára újból eljuthasson. Ez a szellem éjszakája, amelyben nem munkálkodhat (Jn.9,4), mert érdemleges munka csak a szabadságban lehetséges. Ez alatt azonban nem az értendő, hogy soha többé nem lesz képes dolgozni.

Minden éjszakára hajnalpír következik. Mint ahogy a gyermeket hordani kell mind addig, míg növekedésével a maga lábán nem tud járni, így hordják az anyag törvényei is a mélyre süllyedt szellemet, amíg a legalsó fokon kezdett törvényes fejlődése útján képes lesz annyi szabadságra szert tenni, hogy az első ingadozó lépéseket saját felelősségére megtehesse. Az életprincípiumnak szüksége van fejlődéséhez anyagra, különben nem lenne életerő, hanem szabad szellem. A bukott szellem nem lett első bukásával démonná, hanem ezt ismételt bukásnak, a felajánlott előrehaladási lehetőség ismételt visszautasításának kellett megelőznie. Azon fok mélységét, amelyből egy szellem a nem teljesen elvesztett szabadsága révén megfordulni és törvényes életet kezdeni képes, valamint azt a fokot, amelyből ez többé nem lehetséges és az anyag rejtett, nyugvó (látens) állapotába esik vissza, – ezt a fokot felmérni vagy megérteni ti, emberek, nem tudjátok. A Darwin-féle láncolatból hiányzó tagok az állatemberek, akik a történelem előtti Földet benépesítették és akiknek maradékai a Föld alacsony fokon álló vadembereiben most is feltalálhatók. Bizonyos, hogy a törvényesen nevelő idők folyamán a mai kor vademberei egy sokkal magasabb szintre emelkedtek, mint amelyen az állatember volt.

27. Az életerő (életprincípium) fokozatáig visszafejlődött szellem.

Kérdés:

Előbbi nyilatkozatodban megmutattad a különbséget, amely az ember által készített dolog komplementuma és az életerő, vagy a természeti törvények folyamán előállott ősdolog között van, és azt mondtad, hogy ez utóbbinak létre kell jönnie s létrejöttének motora az életerő. Azután így folytattad: "E törvényből szükségképp folyik, hogy a másvilágok által kidobott anyag csak a szellemanyag békója, mely ebben a békóban van mindaddig, míg törvényszerű növekedésében szét nem veti azt, és így ismét szabadságot és azzal együtt felelősséget nem nyer. A szellem mindaddig lekötött állapotban van, míg ez anyag békói fogva tartják s akkor nem szellem a neve, hanem életerő, vagy lélek.

A más világtestek által kidobott anyagot, mint pl. a kosmikus port, asteroidokat, meteoritokat és más, általunk nem ismert kivetéseket úgy tekintettük, mint az élettől vett, a világegyetem által magában hordott első szerves csírákat, melyek a világokon életre jönnek. Ezekben a szülemelő világokon e csírákból növény és állatország áll elő és létrejönnek azok a helyek, amelyeken a szellem veteményeinek érő gyümölcsé kell fejlődniük. Hogy a szellemanyag a kidobott anyagokban, az életerőből miként fejlődik szabad és felelős szellemmé, azt kifejtetted az elemi szellemekről mondott nyilatkozatodban. Az pedig, ami az állati életet szervessé fejlesztette, az emberi szervezetben is megvan, és mint ilyen, mint vegetáló lélek, a testbeöltözött szellem tökéletesedésének eszközéül szolgál. Helyes-e ez az elmélet?

Felelet:

Abban a kijelentésben, hogy a más világok által kidobott anyag csak a szellemanyag béklyója, a világoknak azon újjáalakulására akartam utalni, amely olyan más világok által kidobott anyag egy része által történik, amelyek törvényszerű előrehaladásukban elérték érettségüknek azt a fokát, amelynek átalakulás és hatványozódás a következménye. Mint ahogy a bimbó ledobja a burkát, hogy virággá fejlődjék, úgy minden anyagi világnak megvan az érési ideje. Ez abban nyilatkozik meg, hogy anyagának egy részét kiveti

azzal a szellemélettel együtt, amely fejlődésében nem alkalmazkodott az egészhez. Ilyen újjáalakulásra utal a Szentírás, amikor az utolsó ítéletről, új földről, új égről s a juhoknak a kecskéktől való szétválasztásáról beszél.

Ezek az új képződések alsóbb és felsőbbrendű életek új lakóhelyeivé fejlődnek. Itt hosszú időszakok múltán az életek olyan érettségre tesznek szert, amely érettség megkívánja a szabad akaratuk gyakorlása által, az előre vagy visszafejlődés törvényes ill. törvénytelen útján kialakított lényük, elkülönülését, s fokozatuk szerint igényli a különböző atmoszférákat. Az a szellem, amely lakóhelyének fejlettségi fokához képest a relatív szabad akaratát még nem a maga fejlődésére és előrehaladására használta fel, az anyagi maggal együtt kiválik, és hozzá kötődik, hogy a törvény szerint nem szabadon, hanem ezzel együtt keringve, az életprincipiumnak, vagy léleknek fejlődési fokain meghatározott idő alatt keresztül haladjon, – mert kényszerítő törvények alatt állván szabad akarata nincsen; – és ezután szelleméletének eredeti forrásánál ama hosszú fokozatos lépcsőnek legalsó fokán fog felébredni, amely őt tökéletességre, Isten világosságának körébe vezeti.

Azt a hosszú időszakot, amelyben a szellem nem lévén szabad, a véges törvényeknek van alárendelve, melyek őt a nélkül, hogy saját maga fejlesztésére tehetne valamit, nevezi Krisztus "azon éjszakának, amelyben senki sem munkálkodhatik" (Jn.9,4). A pokolról szóló tanotoknak ez a magva igaz; de erre az éjre is felvirrad egyszer a reggel, mert olyan visszafejlődése a szellemnek, amelyben föloszlana vagy megsemmisülne, nincsen. Ha akaratának viszonylagos szabadsága, törvényellenes használat által, önmagára nézve minden értékét elvesztette, akkor olyan törvények alá kerül, amelyeknek béklyója minden szabadságot kizár. E béklyókban marad mindaddig, amíg e törvények hatása lényegét annyira meg nem tisztítja, hogy a relatív szabadságot ismét megkaphatja. Az életprincipium és az e fokra visszafejlődött szellem között elvi különbség van.

Az életprincipium lényének tökéletességét elérve, Isten akarata által válik magasabb lényé, azaz szellemmé; ellenben a szellem – süllyedjen bár visszafejlődése közben az életprincipium olyan fokáig, hogy a vezető és kényszerítő

törvények hatalma alá kerül – a már megkapott szabadakaratot, ismeretet és szeretetet annyira el nem veszítheti, hogy lényének átalakítása végett ismét Isten teremtő akaratának ténykedésére lenne szüksége, hogy a legmagasabb szellemélet csírája: a szabadság és szeretet behelyezhető legyen. Ha a bukott szellem az életerő fejlődési iskoláját kijárta, akkor megkötött (látens) állapotából a szellem minden tulajdonságával és sajátosságával együtt szellemi életre ébred. Ebből láthatod, hogy téves az a véleményed, mintha a születendő világokra került meteorkövek vagy kozmikus porok lennének az első életcsírák, amelyekből a növény és állatvilág származnék. Az alakuló világ magában hordja az őt képező és alakító szellemanyagot, amelynek fejlődése a világ fejlődéséhez van kötve. A kialakult világ, érettségének egy bizonyos fokát elérve lakóhelyéül szolgál azoknak az embereknek, akik lekötött állapotukban, a törvényes forgás munkája útján e világ lassankénti fejlődését lehetővé tették. Gondolatok azokra az időturnusokra (eonokra), amelyekre szükség van ahhoz, hogy valamely világ által kidobott salak az átváltozások útján a fejlődés oly fokozatára emelkedjék, amely lehetővé teszi az emberekkel való benépesítését. Ezen időszakokban ideje és alkalmá van a lekötött szellemnek vagy életprincípiumnak, hogy törvényes fejlődésében eljusson a viszonylagosan szabad szellem fokozatáig, amely további fejlődésének feltételeit majd az emberi testben fogja megtalálni

A szellem és lélek lényegéről, egymáshoz való viszonyáról lehetőleg világos képet rajzoltam már elétek. A lélek a szellem ruhája, ábrázata; a lélek mutatja meg, hogy milyen a szellem. Ez a szellem anyaga, mint ahogy Istennek az ősfény. Emberi szavak nem elegendők oly dolog kinyilatkoztatására, amelyeket emberi fogalom nem foghat be.

Az ember nem rendelkezik két lélekkel, egy szellemevel és egy vegetatívval; az ember szellemből, lélekből és testből áll. Az az idő, amelyben szelleme talán, mint életprincípium lekötött állapotban nyugvott, nem szőtt számára örökkévaló ruhát. Az ember értéke teljesen megfelel szelleme értékének; a szellem értéke képezi a lélek lényegét; ketten együtt alkotnak egy testet, amelyben magukat kifejezhetik. Ne feledjétek, hogy a Földeteken lakó emberiség bu-

kott szellemek csoportja. Tiszta szellemnek – és ilyen teremtetésekor minden szellem, akár az életerőből fejlődött, akár Isten első teremtetése útján jött létre, amikor még sem anyag, sem életprincipium nem volt –, a fejlődéshez nincsen szüksége az anyaggal való összeköttetésre. Bukása vonja őt a véges törvények világába és hatáskörébe: az anyagi világokba.

Azok a szellemek, akik oly mélyen buktak, hogy az életerő fejlettségi fokára fejlődtek vissza, oly alacsony fejlődési fokon ébrednek újra szellemi életre, relatív szabad akarrattal és felelősséggel, hogy tovább fejlődésükhöz anyagra van szükségük és csak a legfejletlenebb és legsósó fokú emberi alakot képesek felvenni és éltetni. Ilyenek az állatemberek, akikről már beszéltem nektek, s akik őslakói a mélyen álló anyagi világoknak, amilyen a Föld is. Bolygótok már áthaladt egy fejlődési (hatványozási) fokozaton, amidőn a Holdat kilökte magából, és most igen különböző fokú szellemeknek vált lakóhelyévé. Az egyes kisebb szellemcsoportok visszafejlődése és a nagyobb szellemcsoportok előrehaladása és fejlődése folytonosan tart, amely ha elérte tetőpontját, Földetek további átalakulásához fog vezetni.

Munkálkodjatok hát teljes erővel, tiszta megismeréssel az önzetlen áldozatkész szeretetben, hogy az anyag iskolájából és anyagi szenvedésekből kikristályosodott szellemek tömege, minél nagyobb legyen és hogy a felfelé törekvők nagy fényhulláma mind hatalmasabban megdagadjon elárasztva az univerzumot és magával emelve minden életet.

28. Az anyag fejlődése, állatemberek

Kérdés:

Az, amit nekünk a más világok által kilökött anyagról mondtál, kezünkbe adja a kulcsot a világok alakulásához, az anyagban levő szellemanyaghoz, annak az életerőn keresztül való fejlődéséhez és tisztulásához egészen arra az állapotra való visszajutásáig, amelyen emberi formában a relatív szabadságot ismét elnyerheti. Ez a forma tehát nemcsak a szabad szellem testetöltésével végrehajtott fölépítése földi öltözetének, testének, hanem eredménye lehet az életerő békóiban lekötött szellemanyag fejlődésének is. Köszönjük,

hogy kimutattad nekünk az emberré levésnek ezt a második módját is, mely Darwin elméletében jut tudományos kifejezésre. A természetes fajelválasztás és a létért való küzdelem, amelyben az életképesebbek győznek, ezen az úton az állati szervezet folytonos tökéletesítőjévé lesz, amely végül emberi alakká fejlődik. Ez értelemben az ember szervezete a magasabb rendű emlősök szervezetétől származik. Ennek a folyamatnak a rugóját nem az anyag szabad fejlődésében, hanem az életerőig lesüllyedt szellemben kell keresnünk. Az ok mindig a szellem, az anyag pedig csak okozat. Eszerint a fejletlen szellemi, értelmi és erkölcsi erők és sajátságok csírái magában a szellemanyagban és nem az állati lelkekben vannak; igaz ugyan, hogy az életerő iskolájában és a véges törvények hatása alatt lassankint fejlődnek, de azokat az anyagtól származtatni nem lehet, amint azt Darwin tenni látszik, midőn a szellemi fejlődést a természetes fajelválasztás és a létért való küzdelem következményének állítja.

Ezek csak a lekötött szellem szükségleteinek megfelelő szerveket és eszközöket teremtik meg, amelyeket mindinkább megtanul használni. Nem a terjedelmében és súlyában megnövekedett agyvelő, nem e szerv finomabbá alakulása a forrása a magasabb értelmi tevékenységnek, hanem ez csak a szellem tovább fejlődése céljából rendelkezésére bocsátott, és mindenkori állapotához alkalmazott eszköz, amelyet ismét visszanyert relatív szabadságával a legmagasabb emberi képességekig fölépíthet. Matematikai, zenei, művészi képességeket nem lehet a természetes fajelválasztásból és a létért való küzdelemből levezetni. A lekötött állapotból kilépő szellem asztráltestéhez, vagy a lélekhez maradnak kötve az állati élet egyoldalúlag kifejlett tulajdonai, mint: a kígyó okossága, a tigris kegyetlensége, a kutya hűsége stb. és a szellememberi formáira mindaddig rányomja ez átmeneti sajátságok bélyegét, míg magasabb szabadságra föl nem emelkedett. Az ember arca nem mutat hamis jegyeket a szellem lényéről; fel lehet benne gyakran ismerni a bulldogot, sast, rókát, farkast, és némely egyént szinte ösztönszerűleg rókának, farkasnak, kígyónak, sőt még disznónak is nevezünk. Mint ahogy az elsőbrendű természet országai között nem lehet éles határvonalakat vonni, úgy az állati szervezetből az emberformába való átmenet is simán,

majdnem észrevétlenül történik és pedig az állatemberben, mely a Darwin rendszerében hiányzó összekötő láncszem az állat és az ember között. Prantice Mulford "Your forces and how to use them" I. kötetében, midőn a természetben általában meglevő reinkarnációról beszél, arra a feltevésre jut, hogy a történelem előtti időben, amelyben az ember kegyetlen ösztönei alig maradtak a vadállatok ösztönei mögött, az anya valamely értelmesebb, vagy magasabb fejlettségű vadállatnak a szellemét vonhatta magához, miáltal ez négy-lábú voltát elveszithette és egy fiú vagy nőgyermek testében újra megjelenhetett. Emellett elismeri, hogy a valódi fejlődés a lélek tulajdonsága, amely valamely anyagot birtokába vesz és azt, a finomodás iránt benne uralkodó vágyhoz és értelmi erőhöz mérten, alakítja.

Vajon a Centaurok, Szirének és Szfinxekről szóló mondákban nincsen-e valami parányi igazság, amely minket az állatemberre, az állat és ember közötti átmenetre emlékeztet? A szellem isteni eredetű; csak a bukott szellemnek van szüksége az anyaggal való összeköttetésre, hogy eredeti állapotára visszatérhessen. Ha a szellemet összeköttetésbe hozzuk az állatvilággal, ez még nem azt jelenti, hogy azt az állatvilággal azonosítjuk, épp oly kevésbé, mint ahogy az élet, mivel protoplazmával van összekötve, azért nem azonos a fehérvérrel. Kérünk, légy szíves az itt említett anyagfejlődés tudományos elméletéről és az állatember megjelenési alakjáról véleményt mondani?

Felelet:

Óvakodjatok attól a tévedéstől, hogy bárminemű anyagot szellemi tulajdonsággal ruházzatok fel. Ez a tévedés számtalan ellentmondásba és bonyodalomba keverne benneteket. Minden dolog csak a maga lényének megfelelő tulajdonságokkal bírhat pl. a szellem minden értelmi természetű szellemi tulajdonsággal, amelyeket a tökéletes megismerésig és bölcsességig fejleszthet és morális jellegűekkel, amelyeket tökéletes, isteni jószágig fokozhat. Érje bár el az emberi alakban egyesült szellem, lélek és anyag valamely világban a törvény szerint lehetséges legtökéletesebb alakot, azért nem fognak benne összevegyülni és egybeolvadni a szellemi tulajdonságok és jellemzők az anyagiakkal. Minden,

ami szellemi, csak a szellem tulajdonsága és sohasem a szellemanyagé, azaz annak az anyagnak, amely a szellem és életprincipium fejlettségi fokának megfelelően mindenkori atmoszférája, törvényszabta munkaterülete a szellemnek.

Midőn tehát jelenkori tudományotok az egyetemes fejlődést a fajkiválasztásból, a létért való küzdelemből s az életrevalóbbnak fennmaradásából akarja megmagyarázni, felcseréli az okozatot az okkal. Az alsóbbrendű élet fejlődése, amely szolgálként, az adott törvények alá van rendelve, feltétele az anyag fejlődésének, a szerves élet finomulásának, az agyvelő nagyobbá és nehezebbé válásának, röviden az anyagi eszköz hozzáigazodásának, hogy mozgatójának, a szellemi motornak fejlődését kifejezhesse. Ezzel megfeleltem arra a kérdésedre is, hogy bár az anyag és az erő azonos, mégis anyagot erő nélkül elképzelni nem lehet. Az anyagot, a számotokra láthatatlan atomok látható megjelenési formáját, bizonyos erőáram hozza létre és élteti. Ez tulajdonképpen perpetuum mobile: azt az erőt, amely az atomokat a vonzás és taszítás által az anyag egy bizonyos formájába és fajtájába rendezi, a vonzási és taszítási erő tartja fenn.

Az anyag átváltozását előidéző motor azáltal nyer bizonyítást, hogy ez az erő egy magasabb, fejlődő élet folyománya, mert különben az anyag átváltozása ki lenne zárva. Örökké hasonló oknak örökké hasonló következményt kell eredményeznie. A történelem előtti idők állatembere tulajdonságait tekintve kevésbé különbözött az állattól, de nem azért, mivel állati formában érte el csekély fejlettségi fokát, hanem mert tisztán állati formája nem volt egyéb, mint lénye fejlettségének kifejezője. Így állatemberi formájukban nem azért vették fel a ragadozó állat tulajdonságait, mert előzőleg ragadozó állatok voltak, hanem mert fejlődésük végtelenül lassú, szinte észrevehetetlen, és mivel az őket állati formába kényszerítő tulajdonságokat nem vetették le magukról, hanem csak legyengítették, amikor az általános fejlődésük az állatember külső alakját törvényszerűvé tette. A szellem fejlődése – akár életprincipium, akár szellem legyen is az – anyagi, látható alakot tételez fel, és ilyen a beszéd is, amelyet használnia kell, hogy gondolatait, vagyis lényegét kifejezhesse. Ez az anyagi világok törvénye. Az alacsony élet lassú fejlődése és a részben túlhaladott formák átnyúlása

olyanba, amely lehetővé teszi a szellem valamelyes előrehaladását, együttesen szolgáltatnak alapot a Kentaurokról és Szirénekről szóló mondáitokban rejlő igazságok magvának. Az első állatembereket úgy képzeljétek el, hogy azok a mai fogalmaitok szerint közelebb álltak az állathoz, mint az emberhez. Amilyen észrevehetetlen az átmenet a három alsó birodalom (ásvány, növény, állat) egyikéből a másikba, oly észrevehetetlen volt az állatból való átmenet egy olyan lénybe, amely a szabad és céltudatos szellemnek folyton haladó fejlődésében lakóhelyül, munkásöltözetül szolgál. Minél kevésbé fejlett egy élet, annál lassabban fejlődik tovább; minél előrehaladottabb a szellem, annál tágabb az erőnek, ismeretnek és szeretetnek szférája, amelyet minden előrelépésénél önmagában feltár. Képzeljétek a szellem előrehaladását megkétszerezve: kétszer egy az eredeti összeghez csak egyet ad hozzá, de kétszer egymillió a szellem birtokához egy egész gazdagságot csatol. Ugrás nincs Isten törvényvilágában. Hasonló hasonlót von magához; minél fejletlenebb az élet, annál szűkebbek az őt körülvevő korlátok.

III. A SZELLEM

29. A nem teremtett és a teremtett szellem

Kérdés:

Isten teremtette a szellemvilágot, a teremtett szellem Őbelőle, mint isteni forrásból nyerte létét, tehát isteni eredetű. Ilymódon a teremtett szellem állagára, lényére nézve olyan volna, mint Isten?

Az isteni szellem nem teremtett, változhatatlan, uralkodó; a teremtett pedig lett, változó és végcéljára, a tökéletességre különböző utakon vezet Isten. A teremtett lényt a Teremtővel egyenlőnek nem vehetjük; lényére nézve mindkettő teljesen különböző, habár a vele való legszorosabb összeköttetésre van kijelölve. Ha a teremtett szellemnek esszenciája örökké ugyanaz lett volna, mint Isten, nem lehetne tökéletlen, vagy elért tökéletessége alkalmával be kellene olvadnia Istenbe. Szellemünkben Isten tükörképét láthatjuk, de nem az ő fényének, az ő lángjának a szikráját, amint általában mondani szokták. Szellemünk örökké Istenhez törekszik, benne rejlik az ő élete, de Istenné nem lesz soha.

Felelet:

Lehetetlen, hogy a tökéletlen, különösképpen az anyagba foglalt és ott fogvatartott lény, az abszolút örök tökéletesség lényét és működését felfogja és megértse. Minket, szellemeket boldogság tölt el, ha csak kiejtjük is ezt a szót: Isten; – mert ez olyan szó, amely számunkra a legmagasabb, a leghatalmasabb fogalmat fejezi ki, amelyet csak képesek vagyunk felfogni és ez a fogalom annyi boldogságot tartalmaz, amennyit mostani fejlettségi fokozatunkon csak befogadni és átérezni tudunk.

Sok embernek ez csak egy szó, soknak egy elmélet alapja – kevés emberben csak érzelem, amely élénk vágyakozást ébreszt, és csak némelyeknél egy olyan ismeret, amely minden más ismeretet magába foglal. Nekünk Ő teremtőnk, Atyánk, célunk, üdvösségünk és Isten utáni vágyakozásunk nem zárja ki a leggazdagabb, a teljes megelégedést. Értsetek meg helyesen. Elégedettségünk és üdvössé-

günk magában véve nem tökéletes, hanem csak annak a teljes mértéke, amennyit képesek vagyunk befogadni. Szellemünk minden atomjával törekszünk ez Istenség felé. Tudjuk, hogy e szellemi kincsből (szavaitok már nem fedik az ilyen fogalmakat) mindig többet és többet leszünk képesek felölelni. Azonban ezzel az Istenséggel soha nem lehetünk egyenlők. Mert mindig lesz különbség az abszolút, örök tökéletesség, és a kifejlődött tökéletesség, a teremtett és nem teremtett között. A teremtés célja a tökéletesség. De egyetlen lény sem érhet el többet, mint saját lényének tökéletességét.

A teremtett szellem eléri a maga tökéletességét, de sohasem érheti el más lény tökéletességét. A teremtett, a relatív, sohasem léphet egy egységre a nem teremtettel, az abszolúttal. A teremtés célja az, hogy egy tökéletes szellemvilág vegye körül az Istenséget, hogy minden egyes szellem elérje saját lényének tökéletességét, és hogy ismeretének és szeretetének tökéletessége adja meg szabadságának tökéletességét. Mert ha a megismerés és szeretet tökéletes, akkor a cél elért és nincs többé szükség irányításra és korlátozásra. Értsétek meg ezt emberek és örüljetez neki!

Milyen szomorú, hogy az, ami bennünket boldoggá tesz, bennetek az örömmel egy kis visszfényt sem képes felébreszteni. Értitek-e azt, hogy a teremtmény ismeretének és szeretetének tökéletessége a közte és a Teremtő között lévő legbensőbb kapcsolatot feltételezi? Az ismeret tökéletessége feltételezi a szeretet tökéletességét és ez minden köteléket felold, így találva rá a szabadság tökéletességére – az ujjongó szabadság pedig mélyen érzett, önkéntes, boldogító Istentisztelet. Érintettem már ezt, amikor nemrég azt mondtam, hogy a felismert feladat iránti tökéletes szeretet lehetetlenné tesz bármiféle szenvedést; – az ujjongó szabadsággal nyújtott segítség felülmúl minden más érzelmét. Így vagyunk mi összekötve egymással, mint testvér a testvérral, és a segítőkészségre való tetterőben örömet érzünk, ami a megelégedés boldogságává válik, ha a célt mindenki eléri, és Isten szeretete a teremtés által elért tökéletességben fog visszatükröződni. Oly mérhetetlen nagy ez a szeretet, hogy még sejteni sem vagytok képesek, de azért minden részletben felismerhetitek azt; – mert atyai szeretetében van az Ő nagysága. Ti pedig emberek, akik e nagyság felé törekedtek, is-

merjétek fel, hogy csak akkor közeledtek Hozzá, ha minden erőtetet megfeszítve olyan híven szolgáljátok Istent, amennyire az általatok elért fokozaton csak lehetséges. Csak egy abszolút tökéletesség van – Isten, minden más tökéletesség viszonylagos, és mégis minden embernek és szellemnek lehetséges, hogy elérje lényének és fokozatának tökéletességét. Ez életetek feladata. Ily módon legyőzhetitek az anyagot, hogy az ne húzzon le benneteket, hisz ő csak egy rövid időre képezi munkaruhátokat, melyben egy bizonyos munkát elvégezhetek. Ne engedjétek az anyagot uralkodni magatok fölött, hisz ilyen hatalmas még egy olyan szellemmel szemben sincs, aki az Isten tudatos szolgálatának csak a kezdeti fokán áll. Küzdjétek hát ki magatoknak azt a szabadságot és örömet, amelyre képesek vagytok s ezzel növelitek a mi örömrésztünket is.

30. Ősfény és teremtett fény

Akarjátok tudni, hogy érzi magát A.? Kipihente magát, hogy felébredjen annak a tudatára, hogy milyen a szellemi élet. Végtelenül boldog azon rokonszellem mellett, aki a Földön anyja volt; most már érzi, hogy mi a "boldog lélek" és hálás érte. Látja, hogy a kicsiny nem vész el a nagyban, hanem inkább tökéletesedik benne. Így a szeretet szellemről-szellemlétre hatalmasabb, erősebb, intenzívebb lesz, amint a szellem az Összellemmel közeledik. Mert semmi, ami Istentől származott – sem szellem, sem isteni tulajdonság – nem "enyészik" el Istent, ahogy azt sok földi ember gondolja. De miután az Isten adta tulajdonságokkal felruházott szellem, az örök törvények láncolatán felküzdvé magát megállhat az Ősfény körében, ha tehát ez az Ősfény előtti őt, akkor ez minden tulajdonságát élesen, tisztán, ragyogóan emeli fel az Isten által elrendelt tökéletesség fokozatára. Mert az lehetetlen és elképzelhetetlen, hogy a teremtett fény valaha is összevegyüljön az Ősfénnyel; de miközben ebbe belemerül, örök törvények által lényének tökéletessége kell, hogy ki-kristályosodjon.

31. A szellem egyénisége

Kérdés:

Te azt tanítod nekünk, hogy hibáinkat ne tévesszük össze valódi énünkkel, Isten által adott egyéniségünk érzetével.^{*)} Valódi énünk alatt az Isten által adott eredeti tiszta csírárt értettük, amelynek szellemi egyénné való fejlesztése földi életünk feladata. Tulajdonságaink, amiket elérünk, vagy hibáink, amiket elkövetünk, szoros összefüggésben vannak szellemi egyéniségünkkel, sőt asszimiláció által annak alkatrészeivé válnak.

Miképp értsük tehát az "én"-nek és hibáinknak összetévesztését? A bűn, amíg csak rá van tapadva, torzképpé változtatja azt. Ennél fogva énünk mivolta, szellemi és lelki tulajdonságainkkal és hibáinkkal összeesik.

Felelet:

Valódi énünk azonos "szellemi egyéniségünkkel", amint te mondod, s amit tulajdonképpen alig szükséges közelebről meghatározni, mert az nem is lehet más, mint szellemi. Amikor azt mondod, hogy: "valódi Énünk alatt ama szellemi csírárt értettük, amelynek szellemi egyénné való fejlesztése földi életünk feladata", – akkor tévedsz, mert már a földi életbe magatokkal hoztátok egy egyéniséget és nem csak egy fejlődőképes csírárt.

Szellemek voltak, még mielőtt emberekké lettetek volna. Az anyagból kikristályosodott életerő, még ha a szerves élet minden fokozatán keresztül ment is, nem szellem, hanem csak olyan életcsíra, amely mivoltának tökéletességét elérte. Ha egy dolog, egy valami elérte a maga tökéletességét, akkor törvényszerű továbbfejlődése megszűnik. Egy ilyen valami sohasem képes magától, azaz a saját fejlődési erejéből egy magasabb lény kezdő fokozatát elérni. Ehhez Isten teremtő művére van szükség. Egy ilyen teremtő mű a megérett, a tökéletességre jutott életprincípiumnak szellemmé való átváltoztatása.

Ami princípium, az még nem egyéniség, ez a szellem tulajdonsága, vagy bélyege. Egy princípiumnak a lényének

---

^{*)} Lásd V. A kereszténység.

megfelelő tökéletességét pontosan behatárolt időn belül, törvényes folyamat útján kell elérnie; a princípium szellemé való átalakításakor lép először hatályba a szabadakarat tényezője, amely már a szellemnek is tulajdonsága. Nehéz fogalmaitokkal megmagyarázni, mi az egyéniség. Az Ószövetségben meg van írva: "Nevetekről nevezlek titeket". Ez a név a szellem egyénisége. Ahogy az egész végtelen teremtés a tökéletesség felé vezetetik, úgy minden egyes szellemet teremtése alkalmával áthívja egyéniségének tüze, mely őt tökéletességre érleli. Minden egyéniséget Isten egy-egy gondolatának nevezhetsz, Istentől kapott névnek, fajnak, pecsétnek, a szellem arculatának. Ez az, ami meggátolja, hogy a szellemek tökéletességük elérésével összeolvadjanak egy egységbe, vagy ahogy ti nevezitek: "a szellemek beleolvadjanak Istenbe", ill. ahogy a buddhista egyéniségének a Nirvában való egyészetében hisz.

Ezért a szellem egyéniségének, azaz valódi, eredeti egyéniségének semmi közössége nincs a hibáival; mert nem törvényszerűen szükséges, hogy a szellem hibába essen. Akaratában rejlik a bukás lehetősége, de nem annak szükségessége. A szellem tökéletességre vezetheti a maga egyéniségét bukás nélkül is. Nyomorúságok és betegségek nem szükségképpeni jellemzői az emberiségnek, jóllehet alig van földi ember, aki mentes tőlük. Tiszta szellemi étellel szabaddá teheti magát ezektől, és ezt a szükséges tisztulási időszak elteltével el is fogja érni.

Mindig a bukás kényszeríti a szellemet az anyagba. Azonban a hibák, amelyek bukása következtében egyéniségével összeformnak, még nem válnak elválaszthatatlan alkotórészzé, hanem csak időszakosan vannak vele olyan szorosán összenőve, hogy ti emberek, azokat egyéniségéhez tartozóknak tekintitek ahelyett, hogy azokat idegen anyagoknak ismernétek fel, amelyek összevegyültek az őszanyaggal, és amelyeknek ismét ki kell válniuk belőle. Tudom, kedves Bernát, hogy ez a tan nem egészen egyezik meg az előbbi és általad megkedvelt tannal; de azért mégis kérlek, vizsgálj meg ezt alaposan. Azt hiszed, hogy az egyéniség az ember által alkotott valami, én pedig azt mondom neked, hogy az, amit te szellemi csíra alatt értesz, épp oly kevésbé lenne képes saját erejéből egyénné fejlődni, mint ahogy az

életprincípium sem fejlődhetik a maga erejéből szellemé. Az egyéniség éppen úgy Isten által adott tulajdonsága a szellemnek, mint a szeretet és a szabad akarat. A szellem fogalmában e három bennefoglaltatik, ezért a szellem által elért tökéletességben nekik is el kell érni tökéletességüket.

Folytatás.

Kérdés:

Kedves Emánuel! Felhívtál engem arra, hogy az egyéniséggel összenőttem, de azért nem hozzátartozó hibákról előadott tanodat vizsgáljam meg, s ezzel megengeded, hogy a kérdés további tisztázása céljából ellenvetéseimet kifejezzem.

1. Azt mondod, hogy a megérett, tökéletességét elérő életerőnek, hogy szellemmé legyen, szüksége van Isten teremtő cselekvésére: ennek az erőnek szellemmé átteremtése alkalmával lép fel először tényezőként a szabad akarat. Mindaz, ami erő – princípium, vagy kezdet – az teremt; hogyha átteremthető lenne, akkor már nem lenne princípium. A szellemi erő már magában véve is szellem; a gépiesen működő princípium, mint amilyen a lélek a testnek öntudat nélkül lefolyó ténykedéséhez való viszonyában, szellemi eredetű ugyan, de azért a szabad akarattal semmi összefüggésben sincsen, habár vele egy időben működik is.

2. A név, a szellem egyéniségének kifejezése lehetne csak, holott amint látszik, azzal azonosítod, mikor azt mondod, hogy: "ez az Isten által adott név az egyéniség."

3. Azt mondod, hogy: "a szellem valódi eredeti egyéniségének a hibákhoz semmi köze sincs, mert a törvény nem kényszeríti a szellemet arra, hogy hibába essék!" Hogyha nem törvényszerint szükséges, hogy hibázzunk, akkor nincs semmi más, amit felelőssé lehetne tenni, mint maga az egyéniség.

4. Ami valamely egyéniséggel szorosan össze van növe, az annak az alkatrésze, mivel a sajátságokat és hibákat a szellemi egyéniség fejlődése alkalmával sajátítjuk el, azok egyéniségünkkel összeolvadnak, vagy belőle kiválnak, ennél fogva a szellemi egyéniségnek mindenkor pozitív, vagy negatív birtokát képezik.

5. Nem hiszem, hogy az egyéniség az ember által alko-

tott valami legyen; azt azonban hinnem kell, hogy valamely szellem, vagy szellemcsíra, amelyet a bukás az anyagba kényszerít, ember állapotában, szabad akarata által, mely fejlődésének irányát meghatározza, a megfelelő tulajdonságok és hibák asszimilációjával a bukást levezekelheti, vagy abba elmerülhet, Istenhez közelíthet vagy Tőle eltávolodhatik, negatív maradhat, vagy passzív állást foglalhat el aszerint, amint tudva és akarva az egyik, vagy a másik irányt betartja és saját akaratereje által magát abban kifejleszti, – természetesen úgy, hogy Isten a tökéletesedésre szükséges készletet vagy segédeszközöket a kezébe adja, melyeket azután tetszése szerint használ, vagy nem használ.

Felelet:

Két életerő hatja át és élteni az Univerzumot: a szellem és az életprincípium. A szellem az első teremtése az Összellemnek, és a szellemi tökéletesség elérése a teremtés célja, ami egyben végcélja minden életcsírának. Minden anyag képes az átszellemiesedésre; – a földi ember által látható anyag az Istenség szegélylé sűrűsödött köpenyegéhez hasonlítható. Az anyagot átváltoztatni, szellemiesíteni, belőle ruhát szőni az életcsíra számára, ez az életprincípium munkája.

Az erő, amely a legelső szerves élettől a legfelsőbbik ruhát sző magának, korlátolt, mert bár bizonyos törvények korlátain belül teremt, azért mégis csak egy erő, amelyet a legmagasabb szellemi törvények nem érintenek. Szabadság nélkül, törvényszerűen működve, anélkül éri el a maga tökéletességének határait, hogy a szabad akaratot, a bölcsességet és az Isten szeretetét megismerné. Ekkor Isten teremtő ereje átváltoztatja az életprincípiumot szellemmé és ezáltal oda helyezi a kapu bejáratához, amely magasabb célokhoz vezet. Ami csak meghatározott mederben folyó életfolyam volt, egyedülálló élettűzhelyekké vagy napokká válik.

Szabad akarat, Isten ismeret, egyéniség lesznek az új jellemzők, amelyek az életerőt Istenhez hasonló szellemmé változtatják. Princípiumnak neveztem azt az életerőt, amely az anyag alsó fokait vagy formáit fejlesztve élteni, de amely saját fejlődésének következményeként sohasem fog állati anyagot éltető erőnél magasabbra emelni. Sohasem lesz képes magát olyan tulajdonságokkal felruházni, amelyek őt a

véges törvényekkel vezetett erőből Istenhez hasonló szellemé tehetnék. A hiányzó tagot hasztalan keresitek a magasabb fokra fejlődött majomfajokban. Az, ami az állatokat élteni, csak az állati lélek fokára fejlődött életerő; ami az embert élteni, az a szellem. Ha neked az "átváltozott" szó jobban fejezi ki a fogalmat, mint az "áttérmett", akkor használd azt. Ezzel a szóval csak Isten akaratának a tényét kívántam jelezni, amely az életerő folyamát egyénekké osztotta vagy képezte, és szabad akarattal, megismeréssel és a legmagasabb szeretet képességével felruházva oly lényekké formálta, kiknek Istenhez való hasonlóságuk kezeskedik a legfőbb tökéletesség és abban az üdvösség eléréséről.

Amikor azt mondtam: "ez a név a szellem egyénisége", ezzel természetesen azt akartam mondani: "amit e kifejezés névként jelez, az a szellem egyénisége". Azt hittem, hogy ezt tisztáztam a következő szavakkal: "minden egyéniséget Isten egy-egy gondolatának nevezhetsz, Isten által adott névnek, a szellem fajának, arculatának bélyegének". Ne feledjétek, hogy nehéz a mi fogalmainkat szavainkkal kifejezni. Úgy véled, hogy a szellem nem szükségszerű hibájáért csak az egyéniségét terheli a felelősség. Bukásáért a szabad akarattal felruházott szellem a felelős. Különítsd el jól egymástól a szellemet és az egyéniséget, mert ezek csak részben fedik egymást.

A szellem olyan teremtése Istennek, amely Istenéhez hasonló tulajdonságokkal van felruházva: a szabad akarattal, a legmagasabb fokú megismerés és szeretet elérésére való képességgel, és amely annak az egységnek a bélyege, ábrázata, sajátosága, neve és záróköve, amely lehetetlenné teszi, hogy valaha megsemmisüljön, azaz valamely más szellem-lényben feloldódjon – legyen az bár maga az Összszellem –, hanem megtartja egyéniségét. Nem értem, mi lehet ebben még előtted homályos? A szellem szabad akaratánál fogva elhagyja a törvényes pályát; ha azonban ezt a pályát kényszerből kellene elhagynia, akkor hol lenne a szabad akarat? Ezáltal hibát vesz fel eredetileg tiszta, de a tökéletességre nem érett egyéniségébe, a szabad akarat pedig az marad, ami a kezdetben volt, olyan erő, amely ezeket az idegen anyagokat megsűrítetheti, megszaporíthatja vagy pedig kiválaszthatja. Minden hiba és tökéletlenség múlandó, de a

szellem és annak ábrázata, az egyéniség, örökkévaló. A múlandó sohasem lehet alkotórésze az örökkévalónak. A múlandó megzavarhatja az örökkévalót, de az mindig ki fogja lökni magából a hozzá nem tartozót. A "fa" fogalmába nem foglalod be a mohát is, amely a fát borítja, jóllehet az a fában gyökeredzik. és az öreg, beteg fát egészen beboríthatja. A fa elhal, és vele együtt a moha is, de a fa magvából új, ugyanolyan fa áll elő, melyet nem fed moha, mivel egészséges és erős. Ne értsétek tehát az "egyéniesség" alatt azt, ami hibás. Rövid ideig úgy tűnhet, mintha a hiba az egyéniességhez tartozna; azonban az ilyen hibák csak betegségek, idegen anyagok, amelyeket az egyén kiválaszt magából.

Legyetek óvatosak, nehogy kis mértéket és szűk határokat szabjatok Isten teremtésének és törvényeinek. Egyetlen emberélet parányi időtartamát és azt a viszonylagosan csekély időrészeséket, amelyben a szellem tévelyeg, ingadozik, elbukik és felemelkedik, mindig az elért tökéletesség örökkévalóságával kell összehasonlítani, különben téves fogalmak, rosszul rajzolt képek állnak elő, és a súlypontot téves helyekre fektetitek.

Ha egyszer szabadokká tettétek magatokat az időtől, az anyagtól és minden mulandótól, csak akkor fogjátok helyesen megítélni, mik az örökkévaló teremtés alkotórészei, és mik a porszemek és poratomok, amelyek a szféráról-szférára vezető úton egy másodpercig rátok tapadnak.

32. A szellem tisztasága és nagysága

Az emberiségnek mindig tisztábbá, nagyobbá, átszellemlütebbé kell lennie. A földi emberhez is közeledik az az idő, amikor valódi lényegét fel kell ismernie. Mi, tiszta szellemek várjuk az időt, hogy veletek érintkezésbe léphessünk; mert csak a ti értelmetlenségetek tesz minket némákká. Tisztaság alatt ne csak az aljas, durva bűnöktől tettben és gondolatban való tartózkodást értsétek, hanem a cselekedeteitekben és annak indítóokaiban való tisztaságot, világosságot, őszinteséget is. Krisztus mondja, hogy: "a tiszta szívűek meglátják az Istent" (Mt.5,8), azaz meglátják az istent a kinyilatkoztatásnak abban az alakjában, amelyben azt fejlettségi fokozatukon megérthetik. A tisztaság alatt

nemcsak a szellem saját kristálytisztá világosságát értem, hanem minden érzésének tiszta ismeretét is. Ez a tisztaság a szellemnek olyan erejévé válik, amely nem engedi, hogy tévedjen a fő dolgoknak a mellékes dolgoktól való megkülönböztetésében, és amely lehetővé teszi, hogy a legfelsőbb tisztaság oly hathatós vonzóerőt gyakoroljon rá, hogy az egyenes útról le nem térve, mindinkább növekvő erővel siesen célja felé. Az ilyen szellemnek belülről (intuitív) birtokában van minden igazság, amit lényének fokozata szerint csak felfoghat. Boldog, még ha a földi fájdalmak szoros kötelékében él is. Ez a tisztaság feltétele a valódi nagyságnak.

Amit mi nagyságnak nevezünk, azt ti, emberek, még alig vagytok képesek felfogni. Az emberek többségének szilárd akaratra, erős parancsokra van szüksége ahhoz, hogy a feltételes fokozatot: a tisztaságot felismerjék és elérjék. A szellem által elért nagyságban rejlik annak az erőnek az érzete, amely képessé teszi őt a világos magaslatokról alábo csátkozni a homályos mélységben tartózkodó testvéreihez, biztos lévén afelől, hogy rá semmi homály nem tapadhat. Így egyik-másik testvérét sikerül vonzóereje körébe vinni és magával ragadni a magasabb szférákba. A valódi nagyság szükségszerű jellemzője az olyan önzetlenség, amilyent az átlagos ember elképzelni sem tud. Ne higgyétek, hogy az ilyen nagyságot elért szellemek, valaha is lenézést vagy megvetést érezhetnének szegény testvéreik legszegényebbje iránt is. Mindezek olyan érzések, amelyeket csak nagy tökéletlenségetek miatt éreztek testvéreitek iránt, akik pedig csak hibáik eltolódásai által különböznek tőletek.

Ha a szellemet az igaz tisztaság csak kezdi is átmelegíteni, az ilyen érzelmek rá nézve lehetetlenné válnak. A valódi tisztaság a részvét forrását nyitja meg a szellemben, hogy minden szegény testvért elárasszon vele, és közülük a legutálatosabbat is mindig erősödő árammal borítson el. Csak így képes a tiszta szellem a szegény testvéren segíteni és őt felemelni; éppen ez az, ami a tiszta szellemet a maga szférájából a tiétekbe kényszeríti. Ez az Istentisztelet szabadsága. Ilyen nagyság szellemesíti át a szellemet. A szellem Istennek az a közvetlen teremtése, aki szabad akarattal megajándékozva fejlődésében eléri a legnagyobb tökéletességet. Midőn ez a szellem ismeretben, nagyságban,

szeretetben növekedik, bizonyos fénykörnek vagy fejlődési fokozatnak az elérése lehetővé teszi számára, hogy az Istenség közvetlen kisugárzása reá essen és sajátjává váljon. Erre vonatkoznak a zsoltáríró szavai: "Én pedig az igazságban meglátom a te orcádat. Megelégttetem a te ábrázattal, midőn felébredek" (Zsolt. 17, 15). Ez az az eledel, amely a szellemet, amely éhezi és szomjazza az igazságot, kielégíti; ez az az élő víz, amelyről Krisztus mondja, hogy aki abból iszik soha meg nem szomjazik (Mt. 5, 6). Azok a szellemek, akik így kielégítettek és a legmagasabb Szellemmel való érintkezés által átszellemülnek, szeretet-missziókat vállalnak a mélyben. Az ilyen szellemek már nem bukhatnak; ismeretük, szeretetük, Istenéhez hasonló hatalmuk – amely az Istennel való összeköttetés következménye – mindennemű visszaesést lehetetlenné tesz.

Küzdjétek fel magatokat, kedves emberek, kicsinyeskedéseitekből, tisztátalanságtokból, a tisztaságnak arra a fokára, amely számotokra lehetséges. Törekedjétek a legmagasabbra, igyekezzetek azt megragadni. Ne mondjátok, hogy én nem tudom, mi lehetséges a földi embernek. Az, hogy emberek vagytok, semmit sem változtat lényeteken és minden magasabb szellem, keresztüllát azon, ami alatta van, és megismeri azt. Tudom, hogy mit vagytok képesek ma megérteni, és mit lesztek képesek tíz év múlva. De mégis nehéz a magasabb szellemnek a maga szavait csak a jelen pillanathoz alkalmaznia. A pillanat eltűnik, a lényeg növekedik, és ezzel együtt nő a szellem értelme és ismerete is. Ha egyes szavaimat nem értitek, hagyjátok nyugodni és munkálkodjatok előmeneteleteken, világosságtokon és tisztaságtokon, így a megértés ideje el fog következni.

Van nyári és téli vetés, és minden vetésnek van kiszabott ideje, ameddig a földben kell nyugodnia. Ha eljött a tavasz földetekre, gyorsan kicsírázik a mag; ha késő őszi vagy tél van, nyugszik hosszan, csendesen. De azért az aratás ideje közeleg, és aranyló gyümölcs érik a ti táplálásotokra. Ezért, kedves emberek, legyetek türelemmel magatok iránt és mi irántunk. Nehéz az élő az elhalt gátjával visszatartani. Néha az élő minden gát fölött átömlik, de azért a kár nem nagy, ha csak fényhullámok borították el. Növekedjétek hát ismeretben, tiszta vágyakozásban, világosságban, tisztaságban, és

akkor mindig többet adhatunk nektek abból, aminek értéke rátok nézve állandóan növekedni fog.

33. A szellem belső szabadsága

A felfelé törekvő szellem tökéletes szabadságra törekszik; legfőbb feladata, hogy az igaz szabadságot már földi életében felismerje. Azt mondom, hogy: a legfőbb feladata; mert csak a valódi szabadság atmoszférájában ébredhet fel és fejlődhet ki tökéletesen a valódi szeretet. A valódi belső szabadság következménye: a szabadság kifelé, az ő megjelenési formáiban (látható hatalom, uralkodás a véges törvények felett), ami viszont az örökkévaló ismeretének és a benne való tiszta, teljes életnek a következménye. Amikor az emberek azt mondják, hogy semmi szabadságuk sincsen, akkor rövidlátásuk miatt tévednek. Csak egyetlen életatomjukat veszik tekintetbe: a földi múltjukat, és ebből következtetnek, mondván: a véletlen, a kívülről jövő ráhatások, a nevelés és a sors tettek azzá, ami vagyok, és mivel már ilyen vagyok, nem tehetek mást, mint jellememnek megfelelően tevékenykedek. Azonban nem a sors képezte a jellemet, hanem fordítva: a jellem, mint a szellem belső valódi értékének külső látható jele, alakítja a sorsot vagy a szellem pillanatnyilag szükségés légkörét.

Durva vázlatban formáljátok földi életeteket, mielőtt abba belépnétek. Naponként, óránként dolgoztok rajta tovább, és mindig olyan mértékben vagytok urai sorsotoknak, amilyen mértékben urai vagytok önmagatoknak. Az emberi ruhában lévő szellem még mindig csak egy alantas fokon álló lény. Ezért szabadsága megjelenési formájában csak valami fejletlenként mutathatja meg magát – mely valódi erőtől még nincs áthatva. Azonban ti, emberek, mindent csak megjelenési formájában láttok, nem pedig valódi lényegében, mely alapját képezi. A valódi szabadság Isten adta csíráként a szellemben rejlik, és mint ilyen, isteni, tehát örök, amit semmiképp nem lehet elveszteni. Kiolthatatlan fény az, mivel az Ősfény maga helyezte a szellembé, mint életforrást. Ezt a forrást bűnnel, tévelygéssel, homályossággal betemethetitek, de az minden iszapot és salakot áttörve újra meg újra ugyanolyan életerővel emelkedik majd fel bennetek, hogy végre egész lényeteket elárassza és fénytengerbe

borítsa. Legyetek tudatában ennek a belső szabadságnak és működtessétek azáltal, hogy uralkodtok azon, amit talán eddig megszokásból művelőtöknek és formálótoknak tekintettek. Ne feledkezzetek meg soha arról, hogy mik vagytok: felfelé törekvő szellemek, akik benső szabadságukat szakadatlanul működésben tartják, tudatosan vagy öntudatlanul jövőjüket és sorsukat készítik elő, Istentől kapott szárnyaikat vagy tehetetlenül lecsüggesztik, vagy kiterjesztik szféráról-szférára, erőről erőre emelkedő dicső repülésre.

Első szükségszerűség a valódi szabadság növekedéséhez: a belső és külső önuralom. Az egyéniségetek kinövési feletti uralom pedig lehetővé teszi valódi lényetek kifejlődését. Félelem, nyugtalanság csüggedés eltűnnek a semmibe, ha felismeritek, hogy semmi, ami titeket érint, nem lehet rátok nézve más, mint jó; hogy nélkülözhetetlen tanítómesteretek, átalakulásotok szerint változik; hogy éltetek minden pillanatában, hatalmatokban áll alapkövet rakni a dicső épülethez. A földi jólét iránti vágy semmivé lesz a valódi jólét, a boldogító, igaz érzések, mint pl. az erő és szeretet, szaporodása utáni vágyban. E valódi örömök következményeként önként csatlakoznak majd a földi örömök apró, csillogó kristályai, mint a valódi Istenben való bizalom napfényének és harmatjának következményei.

Az isteni gyermekség és az isteni vezetés tudatából, valamint az Isten szeretetére való törekvésből földi virágok nőnek utadon, színes csillagokkal hintve be azt, melynek szirmai betakarnak minden követ. De ti mellékesnek tartjátok őket és még ha gyéren is virágoznak, megmarad számotokra a megismerésekben és céltudatos fejlődésekben gyökerező béke. Minél kevésbé akadályozzák téves képzetitek valódi szabadságotokat, annál inkább tudatossá válik bennetek ez, mint nyugodt erő érzete. Felemelitek fejeteket az örök törvényvilág fényébe, és minél inkább betekintettek az örökkévalóba, annál igazabb lesz szellemetek, míg egészen ebben a fényben állva az igazság eltölthet benneteket, és semmi más táplálékra nem lesz szükségetek, semmi más táplálékot megemészteni nem tudtok. Ha csak sejteni is képesek lennétek a gyönyört, a mély és nagy kiterjedésű boldogságot, mely az ilyen szellemet megragadja és amely benső ujjongó örömének a szférák mámorító zenéjében ad

kifejezést, egész valótok megremegne az ilyen boldogság felé törekvő örömteli vágyakozástól, és földi életetek nem lehetne egyéb, tiszta céltudatos munkánál, amely megalégedését önmagában hordozza.

34. Törvény és szabadság

Kérdés:

Vigil^{*)} szellemnek a nyilatkozata, "hogy csak ott vannak törvények, ahol a szellem magának törvényeket alkot, hogy ott, ahol törvények vannak, nincs szabadság, ahol pedig szabadság van, ott nincsenek törvények", – ugyebár – éppen oly kevésbé lehet alkalmazni a földi életünkre, mint a szellemek további fejlődésére.

Felelet:

A törvény Isten bölcsességének és oszthatatlan egységének következménye. A törvény örök, mint maga az, akitől származott. A törvénytelenység minden szabadságot lehetetlenné tenne, mivel ez csak a tökéletességben lelhető. Az örök törvény átváltozik számunkra olyan törvényé, amely a még nem tökéletes teremtésnek megfelel. Törvény, hogy minden szellem elérje a maga lényének tökéletességét; hogy a fejlődött tökéletesség nem vegyülhet össze az örök-kévaló tökéletességgel. Törvény a munka és vezeklés, a szellemek szolidaritása és a természeti törvények, amelyek átalakulása össze van kötve a természettel. A szeretet a törvények legfőbbje. A törvény vezetése révén éri el a szellem a maga tökéletességét, és ez fölébe emeli őt minden törvénynek, mivel ekkor már a tökéletes szeretet és megismerés vált vezetőjévé, amelyek felemelik őt a törvények fölé, mivel már a legfőbb törvény fénykörébe lépett. De a törvények tovább működnek, világokat vezetve és megváltva. Ti nem érthettek meg, hogy mi a valódi szabadság; szellemi nagyság, te-

---

^{*)} *Vigil vezetőszeleme egy jóakarató, de korlátolt ismerettel bíró médiumnak, kivel a kérdező külföldön ismerkedett meg. Ennek a fejletlen, zavaros, amellet önző és hiú szellemnek befolyása a médiumot, fájdalom, súlyos következményű tévedésekre vezette.*

remtő erő, a megismerés teljessége és a szeretet tökéletessége. Arra a szellemre nézve, aki a valódi szabadságot kiküzdötte, minden hiba, tévedés, homályos vagy zavaros fogalom lehetetlenség. Szabadság felőli fogalmaitok szerint ennek, ha elérte a maga teljességét minden lehetséges volna; holott a szabadság nem törvényen kívüliség, és lényének törvénye alól egy szellem sem nőhet ki.

35. A tökéletességre emelkedett szellem egysége

Szeretném nektek megvilágítani a tökéletességre jutott szellem egységét és egyszerűségét. Ezt jobban meg fogjátok érteni, mint a szellemek duális viszonyát. (Ld.: II.19) A tökéletességet elért szellem egysége abban áll, hogy összes erőinek ill. lénye tulajdonságainak – mint a megismerés, bölcsesség, akarat, tetterő, szabadság – egyensúlya tökéletes; s hogy ezen erők mindegyike a szeretetben gyökeredzik és azt a szeretetet vezeti, mivel Isten abszolút szeretetéhez képest a szellem viszonylagos szeretetté lett. A szellem tulajdonságbeli és szellemi tökéletessége által anyaga ill. elemei is elérik a tökéletességet, amit én lényege beteljesedésének neveznék. Ez a lényeg egyszerű és tiszta, mely a hasonló vonzása örök törvényének van alárendelve vagy, hogy talán nektek tisztább fogalmat adjak: e törvény vezetésének és hatásának fénykörébe lépett azáltal, hogy az alsó szférákban töltött turnusok alatt rátapadt minden tisztátalan, véges anyagot levetett. Mivel ez az egyszerűség, a szellem összes erejének ez a tökéletes egyensúlya képezi a lényegi beteljesedés végcélját és okát, szeretném a földi embernek mindig ismétetni: "légy egyszerű, ellentmondástól mentes, érthető és igaz"! Amennyire csak mostani fokozatok megengedi, igyekezzetek már most a bennetek rejlő erőket egyensúlyba juttatni. Akarjatok csak teljes erővel, és meglátjátok majd, hogy lemérni sem tudjátok annak a repülésnek a gyorsaságát, amely számotokra lehetséges. Terjesszétek csak ki szélesen akaratotok szárnyait! Rendelkezésetekre áll a levegő, mely szárnyaitokat hordozza, emeli és a naphoz közelebb viszi; ez a levegő az Isten szeretetéből és bölcsességéből származó törvény világa, mely örökké bennetek és körülöttetek van és hat, hasonlóan a mindenséget betöltő éterhez. Törekedjétek,

küzdjete és terjesszéte mind szélesebbre a valódi jósgótok ereje és hatalma által megismerésetek területét, és találjátok meg benne annak bizonyítékát, hogy a szellem tökéletessége az ő egységében rejlik.

36. A szellem akarata és tette. Tér és idő.

Kedves G. a szellemi hazából szeretnél hírt kapni szeretteid felől. Az a szellem, aki jó volt, hamar megtalálja az igaz megalégedés elemét, amely táplálja, erősíti és tovább viszi megismerésről megismerésre.

Ti nem vagytok képesek helyes fogalmat szerezni magatoknak a szellemvilágban folytatott életről, ahol az akarat és a vágy a beteljesedést és kielégítést közelebb hozzák egymáshoz. Az anyagi életben az akaratnak materializációra, anyagi cselekedetre van szüksége. Sok jóakarátú ember nem érti meg az akarat materializációjának törvényét, s a jó cselekedet mögötte marad a jóakaratkak.

A szellemnek csak egy nyelve van: a gondolat, az akarat, a vágy; és hogy ez tetté legyen, nincs szüksége materializációra. Akarat és tett ugyanaz. Az a szellem, aki kiküzdötte magának a tiszta megismerés utáni vágyat és Istenhez hasonló szeretetet – vagyis akinek e sóvárgás a szellemi tökéletesedés utáni küzdelem következménye – az a szellem annyi megalégedést, annyi szabadságot talál, hogy ránézve tér és idő megszűnnek valódi fogalmak lenni. Mi a tér az olyan szellemnek, akinek szabadsága és akarata mind nagyobb szféraköröket tár fel? Mi az idő az olyan szellemnek, akinek az igazság lett a mértéke és nem az anyag mozgása, amelyet a Föld tengelykörüli forgása állapított meg, hanem amit a saját mozgása állapít meg törvényszabta turnusai szerint, egyik ismeretkörből a másik ismeretkörbe, tökéletessége eléréséig? A. most egy olyan szféra határán áll, amely ennek a nagyságnak a sejtelmét kelti benne.

Még szüksége van egy kevés tanulásra és némi szellemi erő felvételére, amit tiszta vágya elősegít, és akkor az anyag minden béklyójától megszabadul. Értitek, hogy mik ezek a béklyók a szellemre nézve? Alacsony fokozata kiszolgálja őt az anyag törvényeinek, szellemi fejlődése azonban ezek fölé emeli, és bevezeti őt az örök törvények sza-

badságába, ami a tökéletes szeretet elérésével szintén eléri tökéletességét. Hagyjátok A.-t és szellemtestvérét tovább élni, és így imádkozzatok értük: "Atyám, add meg nekik nagyságod ismeretét, és adj olyan megismerést is, hogy az idő és tér törvényei alól kinőhessenek, hogy ez által örökkévalóságod kifürkészésére – amennyire teremtett lény a nemteremtettet kifürkészheti – az első lépést megtehessek." Így adjátok meg nekik ma azt, amire ma van szükségük, mert a szellemek szükséglete előrehaladásukkal változik, és csak ez az ima: – "Uram, töltsd be egészen és teljesen akaratomat e szellemen" – felel meg minden szellem szükségletének fejlődése bármely fokozatán.

37. A szellemi élet tevékenysége

Kérdés:

Kérlek légy szíves, amennyire lehetséges, bővebben nyilatkozni a szellemek feladatának és tetteinek végrehajtásáról. Azt mondod: hogy "a szellem akarata az ő tette". Más helyen pedig "a szellemeknek megszabott feladatuk van". Képes-e a szellem valamely feladatot pusztán akarásával, cselekedet nélkül végrehajtani?

Felelet:

Lehetetlen nektek embereknek tiszta fogalmat adni a szellemi élet tevékenységéről. Az anyag alkotórésze az embernek, s minden, amit e testbe öltözött szellem érzékel és érez, ami őt cselekvésre indítja, csak az anyag útján juthat kifejezésre. Sőt, mi több, még az idegen szellem adta gondolat is csak az agy közvetítése útján juthat a testetöltött szellem tudatába. Ennél fogva nem képes tiszta fogalmat alkotni magának olyan életről, amely az anyagból kinőtt. Csak azt akartam ezzel nektek szemléltetni, hogy mennyivel nehezebb a mélyre süllyedt testnélküli szellemnek ellenállnia azoknak a kísértéseknek, amelyeknek alantas fokozatánál fogva ki van téve, mint a mélyre süllyedt, de emberi testbe öltözött szellemnek, kinek akarátát előbb materializálni kell, hogy tetté válhassék, míg az előbbinek akarátában már a tett is benne van. A mélyre süllyedt szellem úgy fizikailag, mint erkölcsileg is rosszra indító befolyást gyakorol az inkarnált szellemre, hacsak az nem áll annyival fölötte, hogy az őt kö-

rülvevő tiszta szféra lehetetlenné nem teszi a mélyresülyedt életszférájával történő összevegyülést. Itt is igaz a krisztusi mondás: "akinek van, adatik annak, és akinek nincs, az is elvétetik tőle, amije van." (Mt. 25, 29)

Minél tisztább a szellem, annál kevésbé érzi a mélyre sülyedt szellemi világ hullámveréseinek az őt váltakozva vagy folyton érintő nehéz és nyomasztó elemét. Ahogy az egész szellemi életet törvények vezetik és tökéletesítik, úgy a kiküzdött tisztaság, erő és egy bizonyos szellemi fokozat is törvényes határt szab a kísértés lehetőségének, ami nem léphető át. Az egyház azt tanítja, hogy a testből kivált szellemre nézve lehetetlen a bűn, és e tanában csak egy kis időrészcsekével téved, mert nem a testből való kiválás ill. halál képezi a határt, hanem egy elért szellemi fokozat. Minden további fokozattal, lehetetlenné válnak a szellem részére bizonyos hibák és bűnök hasonlóan a szitakötőhöz, akinek fejlődése következtében lehetetlenség még csak időszakosan is újból belemerülnie abba az elembe (vízbe), amelyben fejletlenebb fokozatán életfeltételét megtalálta. Így az elért tökéletesség kizárja a bukás minden feltételét.

Az ilyen tökéletességre jutott szellem működését azonban ti nem érthetitek meg, mert az akaratnak, a tettnek és az ujjongó boldogságnak egysége, ami az Isten belső fénykörében való élet feltétele, messze túlhaladja képzelő tehetségeket. A szellem feladata mindig megfelel az ő értékének, és abban áll, hogy akaratát egy bizonyos körre érvényesítse. Itt természetesen egy magasan álló szellemről beszélek, akinek a törvényes életébe benne foglaltatik. a testvér segítségében való örömteli áldozatkézség is. Nehéz a szellemi életet és hatást fogalmaitok szerint tisztán megmagyarázni; nehéz nyelvetekben azokat a szavakat megtalálni, amelyek valamely irányba el ne homályosítaná a fogalmat, amikor azt egy más irányból próbáljátok megvilágítani. A szellem mindig erő, s ennek az erőnek a hatása megfelel a szellem akaratának és értékének. A szellem feladata vagy tevékenysége mindaddig változik, míg el nem éri tökéletességét, és fogalmaitok nem alkalmasak az ilyen végcélját elért, önálló hatalom törvényes működésének leírására. A jóakarátú szellem e határ eléréséig működésében alá van rendelve az elsajátítás és továbbadás váltakozó periódusú, fejlődést hozó törvé-

nyének. Jól értsetek meg! Az elsajátítás kora nem zárja ki a továbbadás bizonyos tevékenységét, vagy fordítva. Azonban minden előre törekvő szellem számára léteznek turnusok, amelyben fő feladat az elsajátítás általi érés és az elsajátítás (asszimiláció) által nyert bizonyos erők kiöntése. Akarata így szükségletének és a mérhetetlen isteni bölcsességnek egyidejű felismeréséből fog eredni, nevezetesen: a legjobb és legmesszebb terjedő hatás gyakorlása a testvérei körére. Midőn a szellem vívmányainak megfelelő tiszta vágyával a magasabb szellemeknek lehetővé teszi, hogy a megismerés, az igazság és a jóság szellemi értékében részesítsék, úgy hogy azt törvényszerűen asszimilálhassa és elsajátíthassa, akkor a testvéri körök összekötő tagjaként feladatának, vagy rendeltetésének megfelelt. Mert a továbbadás következő korszakában azt, amit szerzett, érvényesíti ama testvéri körben, amelyből már kinőtt.

Ily módon sejtelmek lehet az apostolok és az ő fokozatukon álló minden szellem mostani működéséről, akik az asszimilációnak ilyen korszakát bevégezték, és Földetek átszellemülésének bekövetkező időszakában, a spiritualizmus alakjában, erők továbbadásával a testben élő és testből kivált földi szellemekre hatást gyakorolnak. A. éppen úgy, mint testvére, az elsajátítás egy periódusa előtt áll. Ilyen tanulási időszakra utalt G., mikor azt mondta neked, hogy tanulnia kell, mielőtt védőszellemi hivatást vállalhatna magára. A. az elsajátítás nagy periódusában üdvösségre fog találni. Testvére csak annyira fog belemerülni ebbe az elembe, amennyi képessé teszi az őáltala kívánt, különleges szűk határokkal körülvont vezetői állás átvételére. Ennyit mondhatok neked ma szeretteidről.

38. A védőszellemek

Kérdés:

A. kér téged, mondd meg neki, vajon a védő szellem jelleme hasonló-e a védenc jelleméhez, s hogy a nagyon rossz embereknek van-e általában védő szellemük és hogy ezeknek a védenc halála után még tovább is folytatniuk kell-e hivatásukat?

Felelet:

Említettem már nektek, hogy a védőszellem és védenca között egy bizonyos hasonlóság áll fenn. Ez természetesen az általuk kivívott szellemi fokozat hasonlóságában rejlik. A szellem munkája mindig megfelel az ő értékének. Azt a munkát, amellyel az alacsony fokon álló embert valamivel igazabb érzelmekre és nézetekre lehet segíteni, végezheti valamely jóindulatú, nem nagyon előrehaladott szellem is, sőt munkáját jobban végezheti, mint a magas szellem, mivel az előbbi az emberekhez hasonló nyelven beszél és fluidjainak köre (kisugárzása) az emberek fluidkörével jobban vegyül.

Az egészen alacsony fokon álló népek, amelyeket "vad" népeknek neveztek, természetesen éppen úgy körül vannak véve egy szellemi étellel, mint ti, amely az ő értéküknek megfelel. E szellemanyag legjobb része vállalhat védőszellemi munkát alacsonyan álló testvérei mellett, amely az ilyen alacsonyan álló népeknél főként abban áll, hogy megóvják őket a teljesen rossz, ördögi szellemek befolyásától. Ha egy ember szándékosan, készakarva rossz, és a lelkiismeret szavát következetesen elhallgattatja, akkor védőszelleme nem tudja folytatni hivatalát és elhagyja ezt az embert, mivel céltalanná vált a további maradása. A véges és a szellemi törvények közötti analógia mindenütt megvan, és ezt meg kell nektek találni. Örök törvény, hogy a céltalan elenyésszik, és a természet átfordítja a maga nyelvére, miközben a céltalan szerveket visszafejlesztés által eltörli és megszünteti. Ha egy ilyen ember bűnbánatot érez, és törekszik a jóra, akkor újból olyan mértékű segítségben részesül, amely értékének és akaratának megfelel. A védőszellem hivatalát ne úgy képzeljétek el, mintha az valamely sablon szerint készült volna. A szellemi világban igaz élet uralkodik. A folytonos átalakulás és a magasabb étellel való érintkezés révén tökéletességre törekszik minden.

Nem szükséges, hogy a védőszellem a testetöltéstől kezdve az emberi élet végéig az emberhez legyen kötve. Ha valamely ember szellemi munkájának végzéséhez magasabb szellemi vezetés szükségeltetik, akkor ezt egy magasán álló szellemtől meg is kapja. De ez nem feltételezi azt, hogy úgy legyen az emberhez kötve, ahogyan azt ti értitek. Egy szel-

lemi és fluidikus kötelék áll fenn köztük, miáltal lehetséges a gyors gondolatátvitel. Ez azonban a szellemre nézve nem olyan kötelék, mint ahogyan azt ti gondoljátok, mivel nem akadályozza meg őt a szellemi hazájába való felemelkedésben és a szellemi testvéreivel való kapcsolatban. Az idő és tér még az ilyen szellemre nézve nincs ugyan teljesen eltörölve, azonban ő uralja azokat. Az ember vezető védőszellemei változnak az ember munkájának és szellemi előrehaladásának változásával. Szellemi értéketeket a magasabb vezető szellemek ismerik, pontosan megméri, és tisztán átlátják. Az anyagi világokat vezető hivatalok szellemi érettségének és bölcsességének a feladata, hogy értéketeknek megfelelő értékben, a szolidaritás törvényének megfelelően, a segítségetekre legyen.

39. Isteni kinyilatkoztatások hordozói

Kérdés:

Vajon azok, akik az emberekhez intézett isteni kijelentéseket hozzánk, kizárólag eredetileg tisztáknak teremtett szellemek-e, akik már a tökéletességre felküzdötték magukat? vagy ilyen küldetéssel reinkarnáció útján oly szellemeket is megbízhatnak, akik az életet emberi alakban már átküzdötték?

Felelet:

Mit nevezel isteni kijelentésnek? Isteni kijelentés mindaz, ami az embernek igazi szellemi táplálékul szolgál. Ez a táplálék az emberiség fejlődésével változik. Örök törvények következtében azonban minden ilyen táplálék úgy lesz felkínálva, hogy általa minden szellemi lény azt érheti és sajátíthatja el, ami szellemi haladásához szükséges. Ezért az ilyen isteni kijelentések hordozói nagyon különfélék. A materializáció is egy isteni kijelentés, de hordozói nem állnak magas szellemi fokon. A szellem egy isteni kijelentés közvetítéséhez felveheti az emberi ruhát; lehet, hogy egy szellem több ezer évvel ezelőtt élt ilyen ruhában, s a földi iskolát rég elvégezve ismét visszatér a földi szférába, hogy földi öltözetben, vagy mint egy médium vezetője további szellemi táplálékot hozzon. Ha csak olyan tiszta szellemek

lehetnének az isteni kijelentések hordozói, akik bukás nélkül küzdötték fel magukat a tökéletességre, akkor Földetek Krisztus testbeöltözése óta táplálék nélkül maradt volna. Isten azonban folytonosan áraszt világotokra szellemi erőt, amelyek lényüknél fogva alkalmasak az isteni igazságok közvetítésére. Azt mondom, hogy "igazságok", mert az ilyen hordozók részleteket hoznak, az egyik egy, a másik más fénysugarat fog fel és sugároz tovább. Sok fényhozó merül bele ködötökbe, megvilágítva annak egy részét. A szeretet küldi őket, és a szellemek szolidaritása teszi ezt számukra lehetővé.

40. A szellemek összetartozása

Munkálkodj a szellemekben, amennyit csak tudsz, mert általad szeretném az embereknek megvilágítani minden testben lévő vagy testnélküli igaz élet szoros összeköttetését és testvériességét. Ha egyszer annak a meggyőződésnek az intenzív világossága áthatná az emberiséget, hogy a szellemek szolidaritása egyike Isten örök törvényeinek, akkor az emberiséget e törvény megismerése és elsajátítása magasabb szférába emelné, ahol megszabadulna némely véges törvénytől és a velük járó szenvedésektől, amelyek ma még fenytő vesszőként fölötte suhognak. Azt mondom, hogy a szellemek szolidaritása örök törvény, rátok nézve a legfőbb törvény, jóllehet valójában e törvények közül egyik sem nagyobb a másikinál, mert egy nagy tökéletességgé vannak összekötve, és kölcsönös egymásra hatásukat egy isteni igazság határozta és állapította meg. Azonban rátok nézve most ez a legfőbb törvény, mert fejlődésetek mostani fokán ez az igazság. Legelőször is ezt kell elismernetek és megélnetek, hogy megteremtsétek azt a légkört amelyen keresztül további örök törvények hatolhatnak el hozzátok. Ez fogja meghozni számotokra a véges törvények fölötti nagyobb uralom szabadságát.

A szellemek szolidaritásának elismeréséhez és megéléséhez szükséges első vívmány az önzetlenség. Az emberi alakban élő legfejletlenebb szellem csak magára gondol; egy olyan kutyával lehetne összehasonlítani, amelyik ámbár jóllakott, mégis fogvicsorítva őrzi ételes tálját, nehogy egy másik éhes eb csak egy falatot is kivegyen be-

lőle. Az ilyen szellemek legközelebbi fejlődési foka az, hogy feleslegükből adjanak másnak; az ezután következő pedig az, hogy azokért, akik hozzájuk legközelebb állnak, csekély lemondást gyakorolhassanak. A fejlődés alsó fokán álló szellemeknek szeretetképessége szűk határok közé van szorítva. Az anyai szeretet kibővített önszeretet, amely valójában még a szeretet fejlődésének alsó fokán áll, és célját ill. tökéletességét a teremtett szellemben az isteni szeretet elsajátításában és visszasugárzásában éri el. Annak az érzékiségnek, amit ti, emberek, szerelemnek neveztek, a szeretethez semmi köze nincs, mert az igaz szeretet örök, az érzékiség pedig csak a szellembukás következménye, az ezzel járó anyagsűrűsődéssel együtt; ennél fogva múlandó. Sok ember azt fogja mondani, hogy az anyai szeretet a legnemesebb, legáldozatkészebb szeretet; sőt, fejletlen Földeteken majdnem egyenlőnek tartják az isteni szeretettel.

Szomorú bizonyossága ez fejlődéstek fokának, hogy az ilyen áldozatkézség eléréséhez szükségetek van az "én testem és vérem" anyagi összeköttetésére. Egy ember önzetlenségének el kell érnie egy bizonyos fejlettséget, szellemi szemének világosabban kell látnia, hogy a szellemek szolidaritását, mint isteni törvényt képes legyen érzékelni és benne élni, és akkor a magasabb szellemmel való összeköttetésében annak kölcsönhatását szellemében érezni, és életének minden tetteiben érvényesíteni fogja.

Ahogy Isten minden testvérünknek ugyanazt a szeretetet és segítő erejét ugyanazt a forrását adta, úgy nekünk is, Istenhez való hasonlóságra törekedvén, első feladatunk áldozatkézségünk teljességét, önzetlen szeretetünk egész vonzó erejét testvéreink mindegyikére kiönteni, mivel Isten mindet szereti, és az Ő törvényei vezetik őket, hisz az egyén boldogsága nem lehet teljes, ha lényének napfényével a testvéreit még övező árnyékot eloszlatni nem törekszik. Mindaddig, míg a szellem a maga tökéletességét el nem érte, létezik számára az adományok kicserélődése, ha a fejletlen szellemeknek ad a magáéból. Minél inkább a megismert örök törvényeknek él, annál jobban közeledik a megértett isteni szeretet fényköréhez. Azonban ha a tökéletes szellem testvérei segítése céljából elhagyja ezt a fénykört, akkor onnan nem kaphat többé segítséget, mert mindaz, amit testvér a

testvérnek adhat, azt a tökéletes szellem birtokába jutott isteni légkör teljessége tartalmazza. Törekedjetekek igaz önzetlenségre, kedves emberek! Csak oly mértékben lehettek boldogok, amilyen mértékben embertársaitok boldogságát teljes erőtökkel, tiszta, erős szeretettel előmozdítjátok. Isten a szeretet. Ha szeretetben éltek, dacára a földi ruhátoknak, a törvényben élő szellemek fénykörében álltok, és mint ilyenek, valódi békét, igazi ujjongó örömet éreztek, amit csak azok érezhetnek, akik a tunya helyeslés árnyékából a megismerés és az élet tiszta fényébe küzdötték fel magukat.

Legyetek igazak, legyetek hűségesekek, és ne aludjátok át drága földi életeteket. Minden pillanatot értékes rátok nézve, csak jól tudjátok azt felhasználni. Romboljátok le szeretetekek szűk korlátait, lépjetek át rajtuk, legyen akár "család, felekezet vagy nemzetség" is a nevük. Vérszerinti testvéreiteket azzal még nem fogjátok kevésbé szeretni, ha elismeritekek, hogy az egész világ csak testvérekből áll, hogy a halál nem lehet elválás, mivel a mi Atyánk neve Ős-élet, Ős-szeretet, Ős-szellem, és nem az anyagi öltözet tesz titeket testvérekké, hanem az egy teremtő erőből való származás és az egy örök szeretet vezetése. Egyszer próbáljátok meg minden testvéreiteket szeretni, a kis Földeteknek megadni a maga helyét a testvérvilágok között; ne tekintsétekek azt minden élet egyetlen születési, fejlődési helyének, lépjétekek át a személyiség szűk határait! Ekkor érezni fogjátok, hogy mi az igazi öröm, mert az abban a nagyságban rejlik, amely a törvények megismeréséből és az isteni szeretet megérezéséből áll.

41. A szellem fejlődése. Kegyelem és saját munka.

Kérdés:

Clairveaux-i szent Bernát a következőket mondja Isten szeretetéről, mint az Istennel való egységre vezető fokozatról. "Első fokon a testi szeretet átváltozik társ-szeretetté, ha ez az egyetemes jóra működik közre."

"Második fokon az embert a szükség és bánat, a szolgálai félelem és önnön tehetetlenségének érzete Istenhez: a segítőhöz vezet." "A harmadik fokon Isten kíméletességét és szeretetreméltóságát megízlelve, a szeretetet szeretettel

viszonozza és szereti az Urat, de nem azért, mert ő hozzá jó, hanem mert Ő önmagában jó, igaz és önzetlen, – és ez nem szolgálai, hanem gyermeki szeretet." "A negyedik fokon szereti magát egyedül Istenért és ekkor kedélye abban teljesen elragadtatik és önmagát feledve, Vele egy szellemmé egyesülve és önmagát nem tekintve, Őt valóban szeretve teljes szívéből, teljes lelkéből és minden erejéből, – oly állapotba jut, mely maradandóan csak az üdvözültek tulajdonsága, ha pedig ez az érzés valaha halandó testben lehetséges, éppen csak átcikázik rajta hirtelen, mint a villám." Ez az embert Isten szeretetére vezeti, mely legmagasabb kegyajándékként van belétáplálva, mihelyt a maga lényének hibáit és fogyatkozásait szabad akaratából kiirtja, melyek az isteni szeretet erejének beömlését meggátolják. Az isteni kegyelem és a munka kölcsönös hatásának ez a felfogása helyes-e?

Felelet:

Gyermekek, azt, ami tisztán szellemi, mint amilyen a szellem ébredő és növekedő szeretete, nem lehet szorosan meghatározott fokokba beosztani. Már az életnek az élet-princípiumban történő fejlődésének sincs éles határvonala; hogy akartok hát tisztán szellemit felboncolni, analizálni, osztályozni? Te, kedves Bernát, annak az átmeneti állapotnak, annak az egy átváltozási folyamatnak (nyelveteken nincs megfelelő szó, amely ezt a fogalmat kifejezné), melyet embernek neveztek, túl nagy fontosságot tulajdonítasz. A szellem fejlődéséről szeretnék neked beszélni. Annak, hogy a fejlődés mely fokán (természetesen bizonyos határokon belül) ölti fel a szellem egy időre az emberi testet, mint dolgozó ruhát, – hogy abban egy bizonyos munkát elvégezzen – kevés jelentősége van. És ha aztán e munka gyümölcsével a kezében visszatér a szellemi hazába, és ismét valamilyen munkát lát maga előtt, amelyre újból dolgozó ruhára van szüksége, akkor ismét magára veszi azt. Mert a törvényes szellemre nézve mindegy, akármilyen a ruha, csak dolgozhassek az Úr szőlőjében.

Az egész szellemi teremtés egyetlen egységet képez, egy része sincs éles határokkal elválasztva. Ilyennek ismeri meg az érlelődő szellem, és elégedetten hordozza a legnehezebbet is, ha általa e dicső egésznek a kidolgozásában köz-

reműködhet. Ilymódon az egész egy részének érzi magát és erősödik benne a felismerés, hogy az Isten egy nagy szeretet, és ezért az Ő iránta és a felebarátai iránt való szeretetben kell a szellem üdvösségének állnia. A felismerés ezen erejével mélyen belemerülhet a szenvedések tisztító vizének minden árnyalatába, hogy segítse gyenge testvérei küzdelmét – nem a vízből történő kiemelés, hanem az ismeretéből származó erő megmutatása által – segítve őket, olyan fokozatot elérni, amely számukra is biztosítja ugyanazt a felismerést.

Sokat beszéltek Isten kegyelméről. Azonban tisztában vagytok-e azzal, mit is kell ez alatt érteni? Isten a szeretet, ez az őstulajdonsága, és csak egyedül ez a tulajdonság az üdvösségetek feltétele, miként a bölcsesség is mindent útját e célhoz építi. Ez a szeretet nyilvánul meg a szellemi teremtés bukott és éretlen része iránt a különböző változatokban. Az ilyen változás kegyelem és igazságosság.

A soha nem bukott szellemekkel szemben nem volt szüksége az Őstulajdonságnak ilyen változatokra; ők Őbenne és Őérette élnek tiszta, töretlen fényben. Az Ősszeretet fénye a szellembukás miatt tört meg először és vált számukra kegyelemmé, aminek következtében előállt a saját munka általi vezeklés törvénye. Ameddig tehát létezik a bukás és a bűn, addig tört marad a fény, melynek látható színe a "kegyelem". De a kegyelem egyik szellemlénynek sem nyújt többet, mint a másiknak, mert a bukás által létrejött "igazságosság" színével szorosan kötődnek egymáshoz. következőképpen minden önkényt ki kell zárni.

A szellemben, fiúsága következtében benne van minden jónak a csírája. A szellem feladata ezt a jót saját munkája által kifejleszteni és tökéletesíteni. Ennek a fejlődésnek és szellemi érésnek következménye a folyton gyarapodó ismeret, aminek eredménye a szeretet növekedése. Az apostol saját megismeréséből merítve így szól: "Legyen szeretetek, és akkor mindenetek megvan." Azonban azt, hogy mi az Isten iránti szeretet, amilyent a magas szellemek éreznek – s amely azonos az általatok ki nem kutatott üdvösség fogalmával –, azt ti, földi emberek, nem érezhetitek. Ez az érzés feloldaná anyagi testeteket, és azonnali halálotokat idézné elő, mint ahogy a villám ledönti az erős fát. Ti ezt most még nem érthetitek, de majd tudni és érezni fogjátok.

"Megelégszem a te orcáddal, midőn felszerkenek." (Zsolt. 17,15) Fel kell ébrednetek minden félismeretből, minden zűrzavarból és félszegségből. Csak akkor fogjátok érezni a nappali fényt, amely anélkül, hogy éreznétek, lezárt szemhéjakat az éretlenség álmában körülfogja. Talán világosabb már előtted a kegyelem és a saját munka kölcsönhatása?

A szellemek bukása új törvényeket követelt meg; mivel a tiszta szellemi világnak csak a fejlődésüket és növekedésüket szabályozó törvényekre volt szüksége. Most már a gonoszt feloldó törvények is szükségesek lettek, amelyekre a szellemek szabadságának tévedése adott okot. Ezek a törvények a kegyelem és igazságosság törvényei, és mindaddig működni fognak, míg az egész teremtés el nem éri tökéletességét. A szellem mindig rendelkezik azzal a szabadsággal, hogy elfogadja a kegyelem ezen ajándékait. Ennek bölcs használata révén növekedhet erőben és ismeretben, így válva alkalmassá arra, hogy e mérhetetlen kegyajándékokból mind többet vonjon magához, s ezeknek a magáévá tétele által örömet és békességet, az üdvösség kezdetét nyerje meg magának.

42. isten igazságossága és könyörületessége

Kérdés:

Isten igazságosságát én nem tudom úgy képzelni, hogy az csak egy emberélet tartama alatt működjék, elválasztva a megelőző élettől és a jövődjé fejlődési fokozatoktól. Az előző életből az emberi életbe behozott tulajdonságok és hibák, a hinduknál az úgynevezett karma, képezik alapját az egyéniség további fejlődésének. Ennek tökéletesedése, vagy elfajulása alakítja az utat, amelyen az Atya a végleges tökéletességre vezeti gyermekeit. Ebben rejlik a törvényszerűség, melynek Isten a kútforrása. Az ő igazságossága mellett érezzük végtelen könyörületességét is, amely a megváltás munkájával nemcsak az egész emberiséget átöleli, hanem, amint hisszük, egyéni segélyében és kegyelmében, nagyságának, szeretetének, akaratának az egyének szerint különböző megismerésében és ezeknek betöltésére kölcsönzött erőben nyilatkozik meg. E kegyelem és segély mértéke szerint emelkedik azok használata szerint a felelősség is és ily módon az igazságosság és könyörületesség teljes összhangban van.

Nem a földi szenvedések, melyek által az ember előéletének hibáit vezekli, hanem ezeknek türelmes és önmegadó elviselése hozta őt közelebb a tökéletességhez.

Vajon képes-e az ember arra, hogy a szenvedéseket türelmesen, saját szabad erejéből elviselje, az isteni kegyelem segédleme nélkül? Minden előhaladásunk, saját igyekezetünk mellett, Isten segítő szeretetétől és kegyelmétől függ. Ha ez így van a földön, így lesz az bizonyosan a magasabb fejlődési fokozatokon is. Az akaratnak az előrehaladásra való fölbuzdulása, annak fölbresztése és erre ösztönzése, az ember fogékonysága szerint különböző; de a szeretet és könyörületesség képezi mégis mindenkor reményünk és Istenbe vetett bizodalunk alapját. Ez öntudatlanul olyan állapotot érlel bennünk, amely előhaladás gyanánt észlelhető. Isten igazságossága mellett az ő irgalmasságában való hit szabadít meg minket a szeretet által minden félelemtől, és én ezt a hitet nem szeretném nélkülözni.

Felelet:

Teljesen igazad van, kedves Bernát, amidőn azt mondd, hogy Isten igazságossága nem szorítkozhatik csupán egyetlen emberélet tartamára, elszakítva at előző élettől és a jövőendő továbbfejlődési fokozatoktól; teljesen igazad van e törvényszerűség és igazságosság kifejtésében is. De midőn a továbbiakban Isten egyéni segedelme és kegyelme iránti hitről beszélsz, amely az Ő nagyságának, szeretetének és akaratának egyénileg különböző ismeretekben és az annak betöltésére kölcsönzött erőben nyilatkozik meg, erre vonatkozólag csak arra kívánok visszatérni, hogy a szellem megismerése, valamint az az ereje, hogy ezen ismeretnek megfelelően cselekedjék, nem sak Isten kegyelmi ajándéka, hanem a szellem munkája is. Már maga az a lehetőség, hogy magának a legmagasabbat kivívhassa, Isten kegyelmi ajándéka és ez az ajándék minden szellemre nézve egyenlő. Isten nem adhat az egyik embernek többet, mint a másíknak.

Azt mondd, hogy: "nem a földi szenvedések, melyekkel előbbi életének bűneit vezekli le, viszik őt közelebb a tökéletességhez, hanem azoknak türelmes és önmegadó elviselése. Vajon ez az elviselési képesség az ember saját erejéből származik-e?" A szenvedés a bűn következménye; én a bűn teremtményének nevezném. Isten kegyelme és irgalmassága a bűn következményeit oly értékékké változtatta, amellyel bukott gyermekei nagy adósságot letörleszthetik. Ez egy szellemi alkímia, amelyre csak Isten képes: t. i. a bűn következményeit szellemi arannyá változtatni, és ezt a gyermeknek adni adóssága kifizetésére.

Azáltal, hogy Isten kegyelme a bűn következményeit – a szenvedést – vezekléssé változtatta, az érlelődő szellem a szenvedést nem csupán nyomasztó tehernek érzi, hanem Isten kegyelmi leheletét is megérzi benne, mely a szenvedésnek érlelő gyógyítóerőt kölcsönöz. Mondtam már neked, hogy az előrehaladott szellem (mindegy, akár emberi ruhában, akár azon kívül) az igazat, mint ilyet belülről (intuitív) megérzi. A szenvedésekben is tehát Isten kegyelmi leheletét kell tehát törvény szerint éreznie, mint ahogy a növénycsíra a reá vonatkozó törvény erejénél fogva a durva és vastag földrétegen keresztül is érzi a nap melegét, és a

földrétegen keresztül tör, hogy a sugárra rátaláljon. Tehát a szellem teherbíró képessége (az emberi testben vagy azon kívül) az ismereteitől és Isten kegyelmi lehetetének megérezésétől függ és ezek a szellem vívmányai. Azonban Isten bölcsessége a szenvedéseket mindig az egyes szellemlények teherbírásához méri, és ebben nyilvánul meg az Ő atyai szeretete az egyes szellemek iránt. Azt mondod, hogy "Isten igazságossága mellett az Ő irgalmasságába való hit szabadít meg minket a szeretet által minden félelemtől és ezt a hitet nem szívesen nélkülöznéd."

Kedves Bernát, higgy Isten szeretetében, és ez lehetnéne tesz rád nézve minden félelmet. Ha a szivárvány színpompáját vizsgálod, jobban örülsz-e annak, hogy a színek között a kék, vagy a piros is megvan? Az egyik szín épp olyan szép, mint a másik.; – vedd el a prizmat és tiszta fehér fényre fog összefolyni mind. Ne örülj hát jobban Isten kegyelmének és irgalmasságának, mint az Ő igazságosságának. Engedd szellemedet a jövőbe hatolni, amidőn a bűn és következményeinek prizmája megsemmisül, és az isteni szeretet tiszta, töretlen fénye bevilágítja a mindenséget, és e fényt minden szellem olyannak fogja érezni, amely lényét a legfőbb tökéletességre fejlesztette, s ami ujjongó boldogsággal tölti el őt.

43. minden szellemi haladás a szellem vívmánya

Bernát Emánuelnek előbbi nyilatkozatában, amely szerint Isten nagyságának és szeretetének, Isten akaratának ismerete a lélek vívmánya, nem pedig Isten kegyajándéka lenne, kételkedett és felszólalt ellene, de meggyőződött abból az ellenkezőről, hogy a szellemnek szabadságában áll az Isten által felajánlott lehetőséget ez ismeret elfogadása vagy elutasítása által kiküzdeni vagy mellőzni, és ezt a médiummal alóbbeni állításának visszavonásával közölvén, erre Emánuel a következőt jelentette ki:

Örülök, kedves Bernát, hogy arra a megismerésre jutottál, hogy minen szellemi előrehaladás a szellem vívmánya. Minden szellem, az Isten kegyelme által útjába helyezett gazdag kincsek között áll, s a szellem szabad akaratának kell ezeket bölcsen értékesíteni. Tehát azok a szellemi erők,

amelyeket e kincsek asszimilálása útján elsajátít, a saját szerzeményei. Az egészséges ember jól kiválasztott, egészséges táplálék által növekszik erejében; a szellem egészsége az ő törvényszerűsége, és ez egyet jelent az ő tiszta jóakaratával. Ez az első szükségszerűség, a szabad szellem szabad adománya, melyet ellenértékként Isten lábaihoz tehet.

Mert minden más, amit a szellem a fejlődés ideje alatt az érés és tökéletesedés folyamában Istennek felajánlhat, mint a hit, bizalom, áldozatkézség, a minden szenvedést megtisztító vágyódás a testvér megsegítésére, fölemelkedés az Istenhez való hasonlóságig, a hatalmas, tökéletes szeretetig: csak következményei a szellem ismeretének valamint szellemi megértésének és látásának.

A szellem érési folyamata közben látja Isten törvényeinek munkálkodását, aminek következménye lesz a Istenhez való bizalom, és a tökéletesedés nagy művében történő részvétel utáni vágy; mindazonáltal a szellemi látás és megismerés forrása a jó és erős akarat működtetésében rejlik.

44. Szellemi öröm

Szeretteim! Ne legyetek oly levertek és örömtelenek. Van elég, amiért hálásnak kell lennetek; ne feledjétek el a jót, a földi élet megpróbáltatásai alatt! Életetekben van némi árnyék, de minden árnyék oka a világosság. Tekintsetek túl az árnyék határain, és örüljétek a ragyogó, sugárzó fénynek, amely ezeket a szűk és éles határokat övezi és körüláramolja, – egy örök forrás, mely Isten tökéletességéből ered és ugyanolyan határtalan, mint Ő. Gyermekek, örüljétek az egész teremtett világon átvonuló szépségnek, igazságnak és fénynek, amelyet minden olyan szellem érezhet, aki az önzetlenségig és azon dicsőség megismeréséig küzdött fel magát, amelyet Isten rendelt gyermekei számára. Ti, magatok köré húzzátok a "ma" szűk árnyékhatárait, és lehajtjátok fejeteket, szomorúságba merítitek lelketeket, ahelyett, hogy szellemeteket felfelé küldenétek, és megítátnátok azzal a világossággal, amely őt körülfolylja, emberi szíveteknek tiszta örömet szerezve, amely a szellemetekből fakad, és az emberi szívet is el tudja tölteni ujjongással. Ne akarjátok az örömet földi életetekbe lehúzni, mindjárt megpróbálva azt material-

zálni, hanem szabadítsátok meg szellemeteket minden béklyótól, hogy képes legyen felemelkedni arra az örömré, ami itt van, és amelynek éppen úgy részese lesz, mint Isten minden más gyermeke, aki itt él, küzd és igyekszik. Az Istengyermekség szabadságával élve, emelkedjétek fel, és éreztétek az öröm tiszta fényhullámain, melyek a mindenségén átömlenek. Ne reszketsetek a jövőtől, és ne bénítsa meg erőtlököt a múlt bűnbánatának béklyója, hanem megszabadulva minden köteléktől emelkedjétek fel Istenetekhez!

Gyermekek, mit tesztek az életetekkel! Azt az életet, amelynek tiszta boldogságban kellene elérnie a tökéletességet, önhibáttokkal megzavartátok, és ahelyett, hogy ezt mondanátok: "Atyám, nézd, ezt a beszennyezett életet fel-emeljük a Te szereteted, nagyságod és változtathatatlanságod tiszta fényébe, mert a Te fényednek meg kell emészténie minden foltot. Felemeljük ezt szellemünk teljes erejével, s adj nekünk több erőt, hogy azt mind magasabbra emelhes-sük, és a fény központjához közelebb vihes-sük. A Te tökéletességed nagyobb, mint az összes elbukott teremtés minden bűne; e nagyság ismerete, minden bűnükből örvendezve emeli fel őket Feléd" – ahelyett, hogy ezt mondanátok, és életetek minden érlüktenése ezt érezné, régi bűneitek béklyóiba veritek magatokat. Nem meritek magatokat megszabadítani, s teljhatalmat adtok magatok fölött a múltnak, miközben a kiegyenlítő jövőtől ezt a hatalmat megtagadjátok. Ez egy hiba, mert nektek, a jelen gyermekeiként meg kellene engednetek, hogy a jövő és a múlt hatalma bennetek egymást kiegyenlítővé működjék.

Örvendjétek minden olyan földi életnek, amely békeséges és boldog; mert ha ilyen materializált örömet sem érezték, mi módon fogjátok majd azt a tiszta szellemi örömet, amely Istenből sugárzik, s az egész mindenséget átözoñli, megérteni, érezní, felfogní? Döñstétek le öñzések korlátait! Aki csak saját élete anyagiás örömét keresi, az valódi örömet sohasem fog találni. Emeljétek fel szellemeteket az öñzétlenség erejével, és akkor meg fogjátok érteni, mit jelent Isteneteknek ujjongani. Öt félve, sejtve kel fel szabaddá lett szellemetek felett boldogságotok hajnalpírja. Így tanuljátok meg, mi az élet, mi az öröm. Egyik sincs az földi élethez kötve, de kizárva sincsenek belőle.

45. Öröm az igazság felett

Gyermekek, válasszátok csak el az örökkévalót, a valódit a múlandótól, az árnyéktól; hisz ti az örökkévalóság gyermekei vagytok, s így, csak az örökkévaló elégíthet ki benneteket. Csak az abszolút, az Istentől kiáramló igazság teszi lehetővé az örökkévalóságot; mert mindaz, amire a tévedésnek csak az árnyéka is rátapad, múlandóságnak van alávetve. A viszonylagosan örök lényt, a szellemet, aki tökéletlenségénél fogva ragaszkodik a tévedésekhez, e tévedések sodorják az átváltozások hosszú fejlődési sorozatába. Minden változásban hátrahagyja a rátapadt múlandó egy-egy részét, s így lesz végül képes legsajátabb elemét és üdvösségének feltételét, a maga tökéletességét, megtalálni.

Ezért kiáltom minden ember fülébe: "Légy igaz! Légy igaz!" Ha nem haladtok át annak az igazságnak a körén, amelyen szellemi fokotoknál fogva átmehetnétek, akkor miként válhatna a halál a szabadság hírnökévé, további nagyobb, mélyebb igazságokba vezetve benneteket? Az ember belső szellemi átváltozásának nincs szüksége a halál jelére. Az folyton, napról napra történhetik és növekedéseket az ilyen állandó változás jelzi, amely valós életek jele.

Kevés, elszomorítóan kevés ember éri el földi életében azt a fokozatot, amit elérhetne, és csak ők mentesek a bűnbánattól, ha a halál az elért és el nem ért eredményt megismerteti velük. A elmulasztott idő és az előrelépésre való alkalom átalvása miatti bánkódás okozza a legkeserűbb fájdalmat az előretörekvő szellemnek. Ez ugyanolyan fájdalmas, mint amilyent egy alacsonyabb szinten lévő szellem akkor érez, amikor felismeri, hogy egy testvéri lénynek okozott kárt. Minél magasabb a szellem, annál tisztábban látja elkövetett hibáját, és fájdalommal tölti el őt az is, amit ti nem is tartotok hibának. A tökéletlenség egy mozdulata, egy homályos gondolat, kedvetlen adakozás fájdalommal tölti el, mert felismeri bennük saját tökéletlenségét. Csak az elért tökéletességben, nem pedig az erre való törekvésben van a lelki megelégedés. Emberek, nem akarlak benneteket azzal fárasztani, hogy megmutassam, milyen hosszú út választ el

még benneteket attól, ami a célotok és megelégedésetek. Azonban el szeretnélek vezetni benneteket abba a fénykörbe, ahol lényetek fejlődési fokánál fogva megállhattok. Minden délibábnak, bármily vigasztalónak mutassa is azt gyengeségetek, idővel el kell enyésznie. Mert csak az a szem láthatja a reátok váró békét és boldogságot, amely a maga fejlődési fokának a lényegét is képes látni.

46. Az igazság megérzése

Szeretnék nektek mondani valamit arról az érzésről, amelyről a minap oly élénken beszélgettetek. Ez szellemetek törvényszerű tulajdona, és az előrehaladott szellem számára hatalmas eszköz a valóság és valótlanság megkülönböztetéséhez. Alig szükséges hozzátennem, hogy ti nem vagytok olyan előrehaladott szellemek, akik valamely dolog igazságát vagy valótlanságát érzéseik útján képesek megítélni. Az előrehaladott szellem ítéletében azonban ez a maghatározó.

Te semmit sem írhatasz, kedvesem (G. médiumról van szó), anélkül, hogy én a magam gondolatait bele ne vegyítsem, hisz azért küldtek bennünket a Földre, hogy együtt dolgozzunk; erre az öreg Földre, amely szellemesülés általi megifjodása felé halad. Ebben vagyunk hivatottak munkálkodni. Te értesz engem, és nem aggódsz amiatt, hogy ez a szoros összeköttetés egyéniségednek ártalmára lehetne. Amikor gondolkozni és beszélni kell, akkor a két forrás vize összevegyül egymással, de amikor megkülönböztetésre és tettez kerül a sor, akkor magadra maradsz, hogy a felelősség téged terheljen. Így igazságos és helyes ez. Hogy a megérzésre visszatérjek, van erre Földeteken is elég példa. Ilyen volt Sokrates. Meggyőződését nem volt képes megtéveszteni semmi, ámbar bizonyítani nem tudta és mégis rendületlenül bizonyosnak érezte azt. További példák Krisztus tanítványai, kiknek érzése oly erős volt, hogy odahagyta mindent, hogy Őt kövessék. Sok embernek a saját halhatatlanságában, Istenének nagyságában és szeretetében való hite ilyen "érzés", vagy kifejezése már előbb elért fokozatának.

Az ilyen ember hisz, nem azért, mert a Biblia, vagy az egyház ezt tanítja, hanem mert másképp nem tehet. Ha a biblia, vagy az egyház körén kívül született volna, kitört

volna belőle akkor is ez a hit, ez a meggyőződés, amint ez Sokratessel történt. És egyedül ez az igazi hit. Mert csak az esetben lesztek mentesek a tévedésektől, ha hitetek megismerésből származik, tehát nem annak kedvéért fogadjátok el, aki tanítja. Amit nektek, embereknek, mondani és mutatni szeretnék – amit cselekedni hivatva vagyok – az egyedül annak a nagy láncolatnak a bemutatása, amely a Teremtésben egyik tagot a másikhoz fűzi, továbbá Istenetek szigorú igazságossága, amit csak akkor érthettek meg, hogyha rövid "má"-tokhoz a tegnapot és a holnapot is kijelentjük. Ez az alapja kijelentésünknek, és ahol ez az alap hiányzik, ott elhallgat az Isten küldte Ige; mert az csak bizonyos határokon belül van hivatva működni.

47. Megpróbáltatások a szellem érése

Gyermek, e pillanatban sokat kívánnak tőled. Tudtuk előre, hogy ez az idő be fog következni, és igyekeztünk rád akképp hatni, hogy erre az időre kellő ellenállási képességgel ellássunk. És most ellenállhatsz, kitarthatsz kijelölt helyeden, és működhetsz Isten akarata szerint, amikor csak akarsz, vagyis erős akarattal és lehetőleg teljes önzetlenséggel végzheted azt a munkát, amit egy-egy nap megkíván tőled.

Kedvesem! Sok nehezedik egyszerre rád; de az emberi élet rövid és teljes erővel ki kell tehát azt használnotok. Ne feledd, hogy a hit tovább ér a tudásnál és a te hitednek Isten igazságához és vezetéséhez erősen kell ragaszkodnia. A küzdelmekben és a tisztulási időszakokban (te most ilyenbe léptél) külső erők is hatnak az emberre. Mint ahogy hangom előtted ilyen időben kétszerte világosabb, épp olyan lesz a hangja azoknak is, akik örülnének bukásodnak. A viharokban, küzdelmekben és tisztulási időszakokban olyan elemek szabadulnak fel és kerülnek érintkezésbe a küzdő szellemmel, amelyeket más időben távol tartanak tőle, mégpedig törvényszerűen, mivel a vonzóerő hiányzik. De a vihar örvénye összehozza azokat is, akiket a törvényes vonzóerő soha össze nem hozhatna. Az egyik törvény nem függeszti fel a másikat, de új elemeknek új törvényeik vannak.

A harcnak és megpróbáltatásnak ebben az időszakában

oly keserőséget érzel feltörni felsődben, amilyent azelőtt nem éreztél. Ezt alsóbbrendű lények okozzák, akiket azért bocsátottak hozzád, hogy a megpróbáltatás kelyhét színültig töltsék. Hogy miért? – kérdezed, – miért teszik a nehezet még nehezebbé? Léteznek olyan törvények, amelyekről még semmit sem tudtok. Ilyen törvény az, hogy a szellemet érettségének bizonyos fokán a már külön-külön legyőzött ellenfelek együttesen kell, hogy megtámadják, így téve őt próbára. Ezt szemlélteti nektek Jób története is. Minden szellem számára elérkezik egyszer egy olyan idő, szellemi életének minden fordulópontján, amikor egyik világfokozatból, vagy napkörből a másikba készül. Minden megpróbáltatás, amelyben egykor gyengének bizonyult és elbukott, ismét megkísérti, mégpedig – ha időközben szellemileg megérett is – olyan alakban, amelyet éppen olyan nehéz lesz leküzdenie, mint a korábbi kísértést, amelyben elbukott

A szellem nem ugorhat át egyetlen iskolát sem, és nincs olyan idő, amelyhez kötve volna a tan. Ha megértette és urává lett, akkor az a múltba süllyed vissza; de amíg azt nem tanulta meg és az őt nem próbálta meg, addig az fölötte fog lebegni, és olyan formában, amilyen a lényének megfelel, újra meg újra elébe fog állni. A szellem, ha egyszer ura lett önmagának, ura lesz egyszersmind e próbaárnyaknak is, melyek ránehezednek, és óhajtani fogja, hogy azok megtestesülve álljanak szembe vele, hogy a maga erejét rajtuk kipróbálja, s hogy a küzdelem által megacélozva, szellemi útján tovább haladhasson mialatt azok a tanok, melyeknek urává lett, a múltba kerülnek vissza, hogy soha többé hozzá ne közelíthessenek. Ebből tisztán láthatjátok annak az állításnak a tarthatatlanságát, hogy Krisztus testben való megjelenése a szellemek reinkarnációjának véget vetett. Isten örök törvényeinek világában valamely hatás el nem múlhat, meg nem szűnhetik, míg az ok meg nem szűnik.

Annak az oka, hogy a tisztán teremtett szellemnek a tanuláshoz anyagra van szüksége, az ő bukásában rejlik, bukását pedig szabad akarata teszi lehetővé. Ha a bukás valamely szellemet arra a fokra süllyesztett, amelyen az anyag rátapad, mivel számára az anyag szükségessé vált, akkor ő az anyagban való életbe fog kényszerülni, míg csak saját akarata (és pedig nem valamely szűk időhatár) őt magasabb fokra nem

emeli, amelyen az anyag tanítása, melynek törvényes formát kell öltenie, nem lebeg többé árnyék gyanánt feje fölött, hanem amelyen ez a tanítás, mint legyőzött, visszasüllyed a múlt sírjába. A szellem kinő Isten bizonyos törvényeiből és felemelkedik az új és tisztán szellemi törvények birodalmába. Azok a törvények pedig, amelyekből kinőtt, rá nézve el vannak temetve. Ezt bizonyítja nektek Krisztus, aki – bár a szellemek összetartozása a földi élet kapuit előtte megnyitotta és Őt a földi lakók ruhájába öltöztette – a Föld törvényeinek nem volt alávetve. A földi életbe lépése és az abból való kilépése, valamint a földi időszaka alatti tettei az Ő egyéniségének tisztán szellemi törvényei alá voltak rendelve.

Az anyag nem kényszerítette rá a maga törvényeit, hanem az Ő tökéletes szellemi szabadsága borította rá az anyag köpenyét. Jövetelének célja az volt, hogy igazságot hozzon nektek, és ha ezt az igazságot felismerve annak is éltek, úgy ez megszabadít benneteket azoktól a törvényektől, amelyek e felismerésig rátok nézve kényszerítőek voltak. Azonban ha szabad akaratotok és tetterős önzetlen munkátok fel nem emel, meg nem szabadít benneteket, akkor megmaradtok e törvények hatása alatt.; mert Krisztus nem azért jött, hogy a törvényt eltörölje, hanem, hogy betöltse. Az Ő földjövetele tant hozott nektek; de nem a tan hozatala szabadít meg titeket, hanem annak követése. Hogy is lehetne ez másképpen?

48. Álom és ébredés a halál után

Kérdés:

Azt mondod a 30.-ik nyilatkozatodban a 87. oldalon A.-ról: Kipihente magát, hogy annak a tudatára ébredjen föl, hogy milyen a szellemi élet? Ebből az élesen kiemelt mondatból következik, hogy a meghalás után következő halálos álom és a fölébredés két egymástól különböző, egymástól elválasztott létfázis. Vajon ez a közbenső állapota a szellemnek, mely a meghalás és ébredés között van, azonnal bekövetkezik-e a halál, az életerőnek a testi buroktól való elválása után, vagy csak bizonyos idő múlva? A nemrég meghaltak szellemeinek megjelenése és az a körülmény, hogy a szellemek többször mondják, miszerint a maguk temetésén jelen voltak, az utóbbi föltevés mellett szól. Vajon ezt a közbenső

állapotot bizonyos helyhez kötve élük-e át a szellemek? A földön-e, vagy az atmoszférában, a megszokott földi szférában, vagy az elhagyott burok közelében, hogy abból minden szellemanyagot kiszedjenek? Általában azt hisszük, hogy a halál és az ébredés között levő állapot álomszerű állapota a szellemnek. Az álmok azonban lehetnek kínosak, kellemetlenek, rémületesek is. Ezek lennének akkor a tisztulási időszaknak bevezetői, előkészítői, amelynek a fejletlen szellemre nézve ébredésekor szükségképpen annak a megismerésével kell kezdődnie, hogy mi a szellemi élet?

A kifejlett szellemre nézve ellenben a csendes halálos álom, erősítő előkészület a szellemi életbe, vagy az örök világosságba való ébredésre, amely alatt az örök törvények ismeretét és ebben bizonyos fokig a legfőbb lény ismeretét értjük. Vajon ennek a halálos álomnak hosszabb, vagy rövidebb tartama, a földi életben átélt egyéni gyötrelmez és az illető szellem kisebb-nagyobb fejlettségi fokához van-e mérve?

Felelet:

A szellem halál után állapota mindig fejlettségi fokától függ. Minél magasabb a szellem, annál rövidebb ideig tart halálos álma vagy nyugalma; mert fejlettségi foka határozza meg erejét is. Ha a szellem a tökéletesedés fokán előrehatolt, akkor oly szellemi erő tölti el, hogy a munka kipihenése és a testtől való elvállás ideje csak néhány pillanatig tart – mint pl. a fáradt ember megnyújtott sóhaja. E pillanatban átfutja őt a hozzá hasonló testvérek szellemi ereje és felemelkedik velük abba a fényszférába, amely otthonává lesz, s amely már előbb is az volt.

Ez az olyan szellemnek a boldog felébredése, aki önzetlen szeretetből öltötte magára az emberi testet. Mivel az anyagból már előzőleg kinőtt, az emberi létezéshez szükséges szoros összekötetés alatt sem engedett annak semmiféle hatalmat maga fölött és ezért halálának pillanatában lehull róla minden anyagi bilincs. Az e fokot el nem ért szellemek halál utáni alvásának állapota és időtartama különböző. Az alacsony fokú szellemeknél, –különösen, ha iszákosság vagy más hasonló szenvedéllyel tompították szellemüket –, a halál után kábultság, a szellemi erők bénulása áll

be, amely szellemüknek visszafejlődésére irányult munkájukkal áll arányban, mint ahogy a nagyon előrehaladott szellem boldog belemerülése a még nagyobb szellemi szabadságba, következménye a magára vállalt nehéz anyagi feladat általi fejlődésének. A kábultságnak ez az állapota sokáig tarthat, és az ilyen szellem általában igen lassan ébred öntudatra. Ezek a szellemek állapotukat csak akkor érzik gyötrelmesnek, midőn öntudatuk ébredezni kezd; ha ugyan a tompa elégedetlenséget, a komor duzzogást (nyelvetekben nincs szó ennek az állapotnak leírására) gyötrelmeknek lehet nevezni. A szellemnek el kell érnie egy bizonyos fokozatot, hogy a bűnbánatot egész súlyában érezhesse.

Isten kegyelme szabta meg ezt a törvényt; mert az a szellem, amely az átlagos földi ember fejlettségi szintjén áll, ha teljesen átérezné a bűnei és azok következményei feletti bűnbánatot, oly gyötrelmek fogná el, hogy képtelen lenne tovább munkálkodni és küzdeni. Alacsony fokozata okozza emlékezetének és ismereteinek elhomályosodását; nincs tisztában azzal, mit is vesztett el, nem ismeri vagy nem fogja fel, mi a rendeltetése. Szellemi haladásához van kötve ismeretkörének szélesedése, és azzal együtt tisztul emlékezete és bűnbánata is.

A jó emberek szellemei mindannyian halálos álmat alusznak át; de ez alatt nem mindig olyan állapotot kell érteni, mint az ember alvása. Sokaknál nem egyéb rövid, álomszerű állapotnál, a szellemi képességek lassú öntudatra ébredésénél. Minden szellem a halál után azonnal ilyen nyugalmi állapotba lép, amely a magas szellemnél pillanatokig tart, hogy aztán megszabaduljanak minden anyagi bilincstől; alsóbbrendűek gyakran felébrednek ebből az állapotból, látják saját temetésüket, hozzátartozóikat, jól érzik magukat ezek helyiségeiben és ott álomszerű, az ember életéhez hasonló életet élnek továbbra is, és ebben az állapotban újból el is aludhatnak. Azok a szellemek, akik emberi életük utolsó időszakában sokat szenvedtek, s akiknek a testtől való elválásuk nagy fájdalmakkal járt (amit ti nehéz halálküzdelemnek, agóniának neveztek), nyugodtan, békésen alszanak védőszellemük fluidjaiba burkolva, amely biztosítja számukra, hogy szellemi erejük megkapja az ilyen kimerülés után szükséges táplálékot vagy atmoszférát. A halál utáni nyugalom tehát az

olyan világokban élő szellemekre nézve, mint amilyen a Földetek, törvényszerű. A szellem érettségi foka határozza meg annak időtartamát és a nyugalom alatti erőátvitel lehetőségét, valamint a megismerés lassúbb vagy gyorsabb tisztulását és a szellemi szabadság növekedését.

49. A szellemek visszaemlékezése

Kérdés:

Vajon a szellemnek a testből való kiköltözése után, vagy még ezalatt következik-e be az előző életeknek az igazság világánál való tiszta áttekintése, jelesen: a szabadsággal és felelősséggel egybekötött életnek áttekintése az emberi ruhában? Olvassa-e akkor a szellem a maga fejlődésének és saját értékének önmaga által szellemi nyelven írott könyvét? Megmarad-e a szellemnek földi létére vonatkozó emlékezte ott túl is, tökéletességének bizonyos fokáig?

Úgy látszik, hogy a tisztulás és bünbánat állapotától elválaszthatatlan az emlékezés; ezen túl már az örökkévalóságba lépéssel céltalanná, ennél fogva lehetetlenné válnék? Minthogy a testtől elvált szellemnek a tér és idő felőli nézete a földi fogalmaktól lényegesen eltér, a szellem visszaemlékezése is egy gócpontba gyűlt össze, amelyben a somnambula látásához hasonlóan: múlt, jelen és jövő, és éppen úgy a földi és szellemi élet, egymással összefolynék?

Felelet:

A szellemek testnélküli tiszta látása az igazság világitása mellett bizonyos szellemi fokozat elérésétől függ. Ha a maga fejlődési történetét minden szellem tisztán látni és olvasni tudná, akkor nem lennének ellentétek a szellemek nézetei között, amint ezt médiumok útján tapasztaljátok.

A szellemi látás nem egyéb, mint megismerés, ami minden újabban elért fokozattal szélesebbé válik. A kevésbé fejlett szellemek testi életük után csak legközelebbi földi életüket képesek áttekinteni, és ez számukra a valódi szellemi értékét tekintve még sokáig érthetetlen marad. Gyakran megesik, hogy a laikus néz valamely képet, és nem lát rajta semmi egyebet, csak alakokat, fákat, házakat, de nem látja a

gondolatokat, amiket a művész helyezett művébe. Ha az alsóbb szellem visszaemlékezik az átélt testi életének anyagi élményeire, de nem jut tudatára annak, hogy ezt az anyagi életet bizonyos törvények tették ránézve szüségessé, akkor ez a szellem is csak alakokat lát anélkül, hogy e formák szellemi tartalmát felismerné. Az alakokat ugyan jól felismerheti, de az ilyen szellem még nem áll az igazság világosságában.

Az a szellem, amely emberi ruhájában szellemi előrehaladása után vágyódva, tiszta önzetlenségével és áldozatkészségével a szellemi törvények ismeretét kivívta magának, és az anyag valódi értékét és lényegét megismerte, a testből való kilépése után gazdag anyagkészletet fog találni az igazság lépcsőjének további építéséhez, amely lépcsőzet utolsó fokát az ősigazság érintése képezi. Mert itt is áll a krisztusi Ige: "akinek van, annak adatik" (Mt. 13,12). Gondoljátok a szellemi érték növekedését mindig megkétszerezve; a kis összeg kétszerese még mindig csak kis összeget, a nagy összeg kétszerese már nagy értéket ad. Így halad a szellemi fejlődés tovább, erőről-erőre a tökéletesség eléréséig.

Az alantas szellem előtt, a testi életében elkövetett rossz cselekedete gyötrelmes világossággal, elkerülhetetlenül mindaddig megmarad emlékezetében, míg igaz bűnbánat és a javulásra való őszinte törekvése ezt a gyötrő képet, ha el nem is tünteti, de elhalványítja. A szellemek egy bizonyos fokozatig, olyan törvények alatt állnak, amelyek az általatok emlékezetnek nevezett folyamatot feltételezik. Magas, fejlett szellemek uralják ezeket a törvényeket is. Semmiféle emlék sem nyomul előtérbe náluk, azonban a szellem akaratereje minden múltat egy pillanat alatt az igazság fényében mutathat meg nekik. Azt hiszitek, hogy Krisztus tökélessége lehetlenné teszi számára földi életének áttekintését? Ti egyáltalán nem érthetitek, mi a tökéletes szellem és mi a hatásköre; – tehát azt sem ítélnétek meg, hogy mi céltalan reá nézve. Ha valamely szellem fejlettsége által bizonyos törvénykör fölé emelkedett, akkor annak ura marad, mert a törvények elvesztették kényszerítő hatásukat reá nézve, ő azonban nem vesztette el a lehetőséget, hogy azokat a maga céljainak, a maga akaratának szolgálatára rendelje.

50. A szeretet

A lehetséges előző életek megbeszélésénél előbbre való minden emberre nézve, hogy mostani életét olyan tökéletességre emelje, amilyent jelen fejlődési fokozatán csak elérni képes. Ehhez egyáltalán nem szükséges, hogy tudjon valamit előző életeiről; összes tiszta szellemi erejét a jelen pillanatra kell összpontosítania, Isten felismert szolgálatát percről- percre kihasználnia, hogy midőn szellemházájába visszatér, az ilyen perceknek gyöngyfüzérhez hasonló láncolata legyen birtokában. Az ember földi élete éppen elég arra, hogy a kiszabott munkát jól elvégezze. Ha a nektek engedélyezett időt fejlődésetek fokához mérten nem jól használjátok fel, akkor hibás, értéktelenebb gyöngyöket fűztök össze. Minden bukott szellemnek, külső formájában alá kell magát vetnie a durva vagy félanyagi világok törvényeinek és hibátlan gyöngysort kell összefűznie. Csak ekkor válik számára lehetségessé a magasabb szférákba való bejutás.

Ezért mondtam nektek, hogy a tökéletes ember nem tökéletes szellem; de minden szellemnek el kell érnie a félanyagi világ emberének tökéletességét, mielőtt a leendő szellemi tökéletesség fénykörébe léphetne. Én is olyan szellem voltam, aki a félanyagi világok szintjére bukott. Itt állva a tiszta szellemi élet fénykörének határán, elvállaltam még ezt a védőszellemi küldetést, mielőtt egészen bemennék hazámba. Bukásom összeköt engem veletek, kik emberruhában vagy azon kívül vagytok, és szívesen megállok a határon – vágyakozva tekintve be hazámba – ha e maradásommal testvéreim közül csak egynek segíthetek, s ha csak egynek is megmutathatom ezáltal az isteni szeretet hatalmát.

Mert a Föld Isten uralmát közvetlenül nem láthatja, Isten szeretetét közvetlenül nem érezheti; de ez a szeretet mégis áthatja az egész tiszta szellemvilágot, és ez azt mondja a testvérszellemeleknek, akik nem buktak mélyre, vagy már a tiszta szellemvilág határáig küzdöttek fel magukat, hogy: "mutasd meg a szegény testvéreknek a szeretet azon formáját, melyet meglátni képesek." És közülünk mindenki így

működteti szeretetét mindaddig, míg az egész elesett világot a szeretet át nem hatja. Ez az a tiszta szellemvilág, amiről így ír a teremtéstörténet vagy példázat: "és az Úrnak szelleme lebegett a vizek felett" (1.Móz.1,2). Mert a szeretet működése bármely világban az ottani szellemi élet számára érthető formában, a kezdete annak az életnek, amely a szellem tökéletességéig képes fejlődni.

Szeretet és élet egy és ugyanaz. Míg a szellem fel nem ismerte és nem kész teljes örömmel lemondani minden életformáról és életörömről, hogy testvéreinek az igazi életet, mely maga a szeretet, megmutathassa, addig a tiszta szellemvilág fénykörébe belépni nem képes. Azonban ezt a fénykört ismét elhagyhatja, ha vágyat érez arra, hogy szegény testvéreinek ezt a legfőbb igazságot újból kijelentse. Ha valamely világ a szellemi fellendülés időszakában van, akkor megszorodnak rajta a magasan álló tiszta szellemek inkarnációi. A magasan álló tiszta szellemek szeretete a tiszta szellemi élet szikrazáporával szeretné elborítani azt a világot, hogy minden ponton, minden helyen a valódi szeretet fénye lobogjon fel és lassan felemelje egy magasabb fejlődési körbe, ahol mind több örök törvényt lehetne számára kinyilatkoztatni. E nagy munkában, amely minden magasan álló szellem előtt ismeretes, ti, emberek is résztvehettek, ha igyekeztek magatokat a számotokra elérhető legmagasabb szellemi fokozatra, a leghatalmasabb szeretetre, amit érezni képesek vagytok, felküzdeni és azt érvényesíteni. Ily módon már itt Isten valódi szolgálatában éltek, és amikor átléptek hazátokba, erőt is kaptok ahhoz, hogy gyengébb testvéreitek számára a valódi élet kinyilatkoztatásai legyenek.

IV. SZELLEM ÉS ANYAG

51. A testetöltés

Kérdés:

Az ember túlvilági lényének látható alakja. A szellem élni akar; ez az akarat megelőzi a földi életet, ez tehát ennek az oka is. A földön születés ennél fogva akarati ténye megismerésre törekvő, egyéni, túlvilági lényünknek. Ez előző életünk elutasíthatatlan következése.

A szellem képes a maga testét túlvilági céljainak eszközévé tenni; testének alakításában azokhoz a fizikai és szellemi törvényekhez van kötve, melyek a földi létben az egyéniség határvonalait képezik. Abban, hogy e törvények tágíthatók, rejlik az egyénné alakulás lehetősége, az emberi ruha, a test általános típusának határain belül. Szüleink, kik a test föl-építéséhez az anyagot szolgáltatják, Swedenborg és Kant szerint csak fogadott szüleink. A földi élet a születés által a túlvilági élethez csatlakozik, anélkül, hogy ez utóbbinak ártana; mind a két létezési mód egyidőben áll fenn, csakhogy a földi emberre nézve a túlvilági élet optikailag eltűnik s öntudata csak földi helyzetére szorítkozik.

De általában nemcsak a testetöltés a ténye a szabad akaratból eredő szellemünknek, hanem még az adott egyéni életviszonyok közé való születés is, mert a szellemnek távolba látási képessége van, s így az általa választott életviszonyoknak az ő túlvilági céljainak még akkor is meg kell felelniök, ha azok az ő földi személyiségének kívánságaival teljesen ellenkeznének is. Úgy látszik tehát, hogy egyéni gondviselésünk intézi, előző életünk alapján, az isteni törvények keretében földi egyéni sorsunkat, melyben a maga egyéniségének és a szellemtestvérek magasabb fejlődésének és előhaladásának eszközét is meghatározza.

Felelet:

Kérdésedben a tényállás tiszta kifejtése benfoglaltatik és itt ismét az a törvény, amely szerint a szellem saját értéke határozza meg megismerési körét, teszi a szellemet többé-kevésbé képessé arra, hogy földi munkájának és sorsának elvállalásakor, azt valóban át tudja tekinteni. Ha egy magas

fejlettségű szellem magára vállal egy földi missziót, akkor tisztán átlátja munkaterét; felismeri és mérlegeli megszerzett erejét, és helyesen tudja megbecsülni, hogy vajon elégséges-e az, a magára vállalt feladat végrehajtásához. A testetöltést megelőző látnoki képességében átlátja a ráváró munkát, tisztán és helyesen ismeri fel saját szellemi értékét, a segítséget, amelyet képes lesz másoknak adni és azt a szellemi előremenetelt, amelyet ez által elérhet.

Az ilyen feladatokhoz mellé rendelt védőszellem erőben és ismeretekben felette áll és a vele való szoros barátságban kezdi meg életét. A kevésbé fejlett szellem is áttekinti a maga életét, de a ráváró munkát nem látja oly tisztán, és nem tudja oly pontosan mérlegelni a maga erejét. A munka természetesen a szellem értékének megfelelő; de az előbbi megismerés elhomályosításában az anyagnak több befolyása van rá, mivel az anyaggal még inkább azonosítja magát. Ezért a védőszellemnek is nehezebb megéreztetni befolyását a testetöltött szellemmel. Ez az oka annak, hogy olyan sok a zavaros, homályos fejű ember a földeteken.

A szellemeknek minden fejlődési fokán, egészen a tökéletességig, amely így szól: "Én betöltöm akaratodat, a Te törvényed tölti be szellemem", - mindig a szellem saját akaratát az, ami őt testetöltésre készíti, és ismeretei szerint mérlegeli és választja ki (többé-kevésbé világosan és helyesen, értékéhez mérten) földi életének feladatait, valamint előmenetelének és vezeklésének alkalmait is.

52. A test felépítése, átöröklés

Kérdés:

Maga szervezi-e a szellem a testét s vajon az emberi testre nézve fennálló és anyagi törvények keretén belül alkotja-e azt meg, mindazonáltal úgy, hogy tekintettel van a testetöltést előidéző különleges célra? Vajon e törvények bizonyos nyújthatóságában van-e az egyéniséggé lével lehetőség? Szabadon választhatja-e a szellem testének fölépítéséhez az anyagot, vagy ezt csak a maga törvényszerű értéke által korlátozva teheti? Az anyag csak az eszköz típusait örökli, amelyet a szellemnek használnia kell. Szellemi saját-

ságok vele csak akkor öröklődnek, ha azok szervessé lettek? A vérrokonságnak a hasonló szférájú vonzás által létrejött szellemi összeköttetés-e az alapja?

Felelet:

Mondtam már nektek, hogy a szellem az általa elért tökéletességben, amelyet Isten rendelt számára és amelyet istengyermeksége biztosít, egy egységet képez. Az előrehaladott szellem a maga céljának ismeri meg ezt és törekszik felfelé vezető útjának minden lépésével azoktól az ellentmondásoktól és homályosságoktól, melyek bukása következtében rátapadtak, szabadulni. Eléri a tökéletes szabadságot, azaz kinő Istennek kényszerrel vezető törvényei alól, amidőn magát előbb a véges, azután az örök törvényeknek aláveti, hozzájuk alkalmazkodik. A véges és örök törvények fejlődése fokozata szerint fonódnak össze az ő vezetéséhez.

Szellemi növekedésével látása, ismerete világosabbá lesz, egyik törvényvilágból a másikba merül, s csak akkor hagyja el ezeket, amikor teljesen urukká lett, amikor már a bennük lévő éltető táplálékot kivette belőlük és azokat magáévá tette. Ezáltal nő rezgése és ragadja őt magasabb fénykörbe. A földeteken testetöltő szellemek különböző fokozaton vannak. Vagy kényszerítők rájuk nézve a föld törvényei vagy kinőttek már belőlük. Ez utóbbiaknál annak a megismerése lép a törvény kényszerének helyébe, hogy nekik egy egységre, egy tiszta és ellentmondásmentes egyéniségre kell törekedniük és a már kinőtt törvényekhez, oly híven hozzásimulnak, amint csak az érett szellem akaratereje erre őket képesíti. Emberekké lettek és semmi egyebet nem akarnak, mint hogy e fátyol alatt múltjuknak fátyol nélküli tisztaságát megóvják, és ez által képesekké váljanak segíteni testvéreiken.

A növekedő megismerés így válik a szellem növekedő szabadságának feltételévé. Az anyagi világoknak, amilyen a sok millió között a ti földetek is, az a törvénye, hogy a testet öltő szellem maga építi fel a maga testét, maga formálja saját értékének megfelelően a külső burkát, minélfogva ez a burok ennek az értéknek törvényszerűen mindig megfelel. Ha a szellem magas fejlettségű, szükséges, hogy szervezetének minden részecskéje ezt mutassa; magasztos és tiszta arc-

kifejezése, fejének formája, kezének vonalai, minden szervének épsége, mindezek a külső látható jelek azt mutatják, hogy a szellem egészséges, azaz, hogy hibái visszafejlődtek, ellentmondásai feloldódtak és megismerésének tisztasága az egységre törekvés érdekében, megnyitja előtte az utat, amelyen tévelygés nélkül haladhat célja felé.

Minden anyagi világban testetöltött szellemnek meghatározott feladatot kell betöltenie. Alacsony fokú szellem önmagát szolgálja, magasabb fokú másokat szolgál, és e célnak felel meg szervezete, amelyet a szellem magának felépít. Mert Isten törvényei nyújthatók; fényburkok, nem pedig kényszerzubbonyok a szellem számára. Nagy száncalomra méltók azok a mélyre bukott szellemek, akik ezeket a fényburkokat kényszerzubbonyoknak érzik, akiket bűnük a törvényből kifolyólag oly szervezetbe kényszerít, amely durva sűrűsödésben fejezi ki azt, amivé ez a szegény szellem lett. Olyan emberek ezek, akikben az állati természet az uralkodó, s akiket fejletlen agyuk hülyékké (kreténné) tesz, mert szellemük minden világosságot elveszített. Nem törvény az, hogy a vérrokonság az egyenlő értékű szellemek csoportjából álljon. Egyenlő értékű, egyenlő szférába tartozó szellemek mindig bizonyos vonzóerőt gyakorolnak egymásra, azonban a nem magas fejlettségű, de előre törekvő szellemeknek az olyan körben való testetöltés, amely tőlük bizonyos mértékben eltér. A földi élet megvalósítása annak, amit a szellem már megszerzett magának, vagy legalábbis megszerzettnek vél; ez mindig egy próba. A szellemnek a maga számára olyan testetöltésről kellene gondoskodnia, amely a szellem és az anyag összeköttetése céljának a legjobban megfelel; de sok szellem gyenge és eltolja a súlypontot a hasznosról és célszerűről a kellemesre. Ne értsetek félre, amikor azt mondom, hogy a szellemnek magának kell megteremtenie a maga testetöltését. Minden testetöltés alá van rendelve bizonyos törvényeknek, de ezek nyújthatók, mint minden, ami él.

Mindazt, amit eddig nektek mondtam, nem fogtátok fel a maga egész tisztaságában, ha még mindig kétségeitek vannak annak lehetősége vagy lehetetlensége felől, hogy a testetöltő szellem, abból az anyagi készletből, amelyet e célra felhasznál, tulajdonságokat kap-e. A szellem a valós, az

anyag a valótlan; hogyan lenne képes a valótlan, a mulandó, a valósra, vagy örökkévalóra pecsétet rakni? Szerezzetek magatoknak világosságot az ilyen dolgok felől, melyen tanaink alapjait képezik.

A valós az első, a valótlan vagy mulandó, később keletkezett a valós tévedése és bukása által. A valós mindenütt utat tör magának, minden burkon áthatol fényével, és ő nyomja rá bélyegét a vele összeköttetésben álló anyagra. Az emberi test csak egyenruha, mely külső hasonlóságot hoz létre az egy világban lakók között. A szülők csak az anyagot bocsátják gyermekeik rendelkezésére és a testet öltő szellem építi fel magának a testet, mely alkalmas tulajdonságainak láthatóvá tételére. Ha az anyag átörökíthetne valamit a szellemre, akkor miként jöhetnének létre azok az abszolút ellentétek, amelyeket sokszor a szülők és gyermekek között látunk? Nem! A szellem szabad. Sajátságai, szellemi értéke, mind szabadon kiküzdött tulajdonát képezik, a szülők nem adnak neki, és nem vesznek el tőle semmit az ő saját értékéből. Mindaz, amit ti emberek láttok, csak tükröképe annak, ami van; ti a tükrözést vagy sűrűsödést, a testet látjátok, de nem a valósat, ami ennek alapját képezi. Ezért oly nehéz nektek szellemi világosságra jutni. Látjátok a fényt, érzitek a meleget, halljátok a hangot; az anyagi, látható formába öltötött élet ezeket az érzéseket közli veletek. De ezen jelenségek (fény, meleg, hang) éterben való mozgásának leendő felismerése a földi előrehaladás és a további fejlődés idejére van fenntartva. Az előrehaladás törvénytől ideje és földetek átszellemülése teszi lehetővé számotokra a testtől megszabadult testvéreitekkel való kapcsolatot, akik titeket szellemi származásotokra és minden dolog szellemi céljára tanítanak. Tanuljátok meg a fő és mellékes dolgokat megkülönböztetni egymástól és ismerjétek fel, hogy amit közöttetek eddig a legtöbbben valósnak tartanak, ténylegesen valótlan és mulandó.

53. korán elhunyt gyermekek

Kérdés:

Tanításaidból tudjuk, hogy a szellemeket különböző okok indítják vagy kényszerítik az anyaggal való összeköt-

tetésre; tudjuk, hogy a testetöltés előtt áttekinthetik ennek az életnek a lefolyását és saját fejlődésük, vagy a másoknak nyújtandó segély szükségéhez mérten relatív szabadsággal választják meg testük fölépítésére az anyagot, és erejük szerint határozzák meg a céljuk elérésére legalkalmasabb viszonyokat, amelyek közé az anyagi világba lépnek. Igen, de a született gyermekek húsz százaléka korán elhal, amely idő alatt a testetöltés általunk ismert céljai közül egyet sem érhet el. Azt a föltevést, amit egyik velünk barátságos viszonyban levő szellem mondott, hogy t.i. a korán elhaló gyermekekben magas fejlettségű szellemek öltenek testet, kik e rövid testetöltésnek önkéntes áldozata által magasabb létformákra szárnyalhatnak fel, alig fogadhatjuk el. Valószínűbbnek látszik az, hogy a tiszta szellemegyének, ha csak arra a rövid időre is, amely felett szabadon rendelkeznek, azért öltenek testet, hogy emberi alakjukban a médiumokra közvetlen hatást gyakorolhassanak. Emberi szempontból előnyösnek látszik gyermekkorban halni meg, mivel ilyes szellem semmi új bűnnel nem terheli meg magát. De hogy gyűjtik össze az anyagban az életnek rájuk nézve szükséges, őket előmozdító eredményeit? Kérünk, világosíts fel minket az ilyen rövid inkarnációk céljáról és ennek a szellemre ható következményeiről?

Felelet:

Szellemeknek olyan világokon való rövid testetöltése, mint a földetek, egy több okra visszavezethető jelenség. A szellemek emberréválását véges és örök törvények egész sora irányítja, de elsősorban a szellemek közötti szolidaritás törvénye. Jó szellemek nem csak saját előrelépésük érdekében öltenek testet, hanem mások segítésére is; magas szellemek pedig kizárólag az utóbbi célból. Az átlagos földi ember olyan fejlettségi fokon áll, amelyen a szenvedések és nélkülözések különböző nemeire, mint tanítómesterekre, van szüksége, mert ez az a nyelv, amely minden külsőségen áthatolva közvetlenül a szellem érzőközpontját érinti.

Egy szellem, aki fejlettségi fokát tekintve nem áll a tiszta szellemi szeretet boldogító szintjén, megtestesül egy anyagi világban és ott, pl. anya lesz. Ezzel megnyílik számára a szeretetnek még eddig ismeretlen hatalma, ereje és

önzetlensége. Azon véges törvények, amelyeknek földeteken az anyaság alá van rendelve, a fejletlen szellemet szeretetre tanítják, amit számára alsórendű fejlettségi fokánál fogva az örök törvények még nem adhattak. Amikor a szeretetáram forrásaként szolgáló gyermek meghal, a mély fájdalommal küzdő anya szeretetét akaratlanul is oda irányozza, ahol a szeretett lényt hinni véli és a vele való újratalálkozást, reméli: a szellemvilágba. Ez gondolatai, óhajtasai, vágyi számára hidat ver, melyen a véges törvények hatása őt észrevétlenül az örök törvények hatáskörébe emeli fel.

Azonban az a szellem, amelyik rövid földi megtestesülése során halálával ill. hazájába való visszatérésével egy új érzésvilágot adott annak a még testben lévő szellemnek, aki az édesanyja volt, a szellemiség felé irányította őt. Mind ezzel a szeretet művét gyakorolta, a szellemek szolidaritását töltötte be. Ne higgyétek, hogy a földi testetöltésekkel járó szenvedések és a földi halál nagy áldozat lenne azért, hogy egy testvérszellemet Isten nyelvének, a szeretetnek, a kezdőbetűire megtanítsa, és hogy helyreállítsa egy embernek az összeköttetését az ő elfeledett, mert még nem értett, szellemi hazájával. Ez a legnagyobb segítség, a leggazdagabb ajándék, amit *egyik szellemtestvér a másiknak adhat*. Ez egy oka annak, hogy némely testetöltött szellem, néhány nap, hét vagy év múlva ismét elhagyja az anyagot. Azonban ne feledjétek, hogy a szellemek, ámbár a Földön ugyanazt az emberruhát viselik is, mégis nagyon különböző fejlettségi fokon állnak. Megtestesülnek olyan szellemek is, akik annyira mélyre süllyedtek, hogy leendő testük formázását nem képesek a Földet uraló törvények szerint végrehajtani.

Így a Föld élettörvényei szerint életképtelenként halnak meg e gyermekek, hogy korábbi állapotukban felébredve levonhassák azt a következtetést, miszerint a szellem minden cselekedete meghatározott törvényeknek van alárendelve. A szellem azáltal tanul, hogy érzékel; minél alacsonyabban áll a szellem, annál durvább a tanítás. Némelyik szellem ismét testet ölt, de a földi élet gondjai és fáradalmai által, hagyja magát lesüllyedni a tisztátalanság, a gyengeség és a gyávaság mocsarába, míg végezetül menekülve a szenvedések elől, megrövidíti földi életét. Ha az ilyen szellemek megtudják, hogy a szenvedéseknek

egyedül csak a szellem tökéletlensége az oka, és hogy a szenvedés, amely úgy tűnik, kívülről jön, csak megjelenési formája ennek a tökéletlenségnek; akkor gyakran rövid megtestesülést vállalnak magukra, hogy bevégezzék azt, amit gyáván eldobtak. Vannak még más okok is. Valamely szellemcsoport együttesen vétkezett és egyik tagja felismerve vétkét testetölt, hogy ezt a felismerését a Földön érvényesítse, s hogy megacélozza erejét azokon a kísértéseken és vizsgákon keresztül, amelyek az emberruhán keresztül érik. Azonban a gonosz hatalma még nem tört meg fölötte, az alantas szelleme, akiket el akar hagyni, körülveszik, és akadályt gördítenek minden előrelépése elé, amidőn testét tehetetlen eszközzé teszik. Az ilyen gyermek testi feloldása a szellem viszonylagos szabadságát eredményezi; bűnbánatuk és a szenvedések tisztító vizébe történő önkéntes bemerülésük folytán bizonyos törvények felemelik őket más szellemszférába, amelybe az alsó szférák gátló elemei be nem hatolhatnak. Azt gondolod, hogy ilyen rövid megtestesülések a médiumra közvetlen hatással lehetnek. Ehhez azonban a megtestesülésre, mint olyanra, nincs szükség.

A médiumot befolyásoló szellem csak akkor lesz képes olyan tanítást adni, amely sok emberszámára segédeszközzé válik, ha ő lehetőleg az anyag fölött áll, azaz, ha fejlettsége révén az anyag vonzerejéből és a véges törvények hatásköréből kinőtt. Gondoljatok arra, hogy a szellem még uralja azt, amiből kinőtt, ez számára nem idegen terület, mert azt áttekinti és ismeri azokat a törvényeket, amelyek titeket az anyaggal összekötve, szellemi látókörötöket beszűkítik. Értsetek meg helyesen. Nem az anyag vonja meg a látókör szűk határait, hanem fejlettségi fokotok, amely ezt az anyagot az őt uraló törvényekkel együtt légkörötökké teszi. Krisztus emberként is épp oly messze látott, mint midőn szellem volt, és mint szellem pillanatok alatt képes volt azt a fluidikus testet megalkotni, amelyre tanítványai előtt szüksége volt a maga azonosságának bizonyításához. Nem az emberréválás képezi a szükséges hidat a szellem és médium között. A jó médiumnak bizonyos hasonlatossággal kell bírni a nyilatkozó tanító szellemhez és alkalmasnak kell lennie a tanítás elfogadására, hogy kettejük érzelmi világának semmi ellenárama se zavarja a tanítás tisztaságát.

(Minderről részletesebben az utolsó fejezetben.)

Azt mondd, emberileg nézve előnyösnek látszik gyermekkorban meghalni, mivel az ilyen szellemeket semmi újabb bűn nem terheli. Mindez egy újabb területre vezet bennünket. Az "új bűn" meghatározása nem oly egyszerű, hogy valamely szellem ettől mentes lehetne, ha fejletlen teste – mellyel őt emberi mivolta oly szorosán köti össze, hogy enélkül cselekedni sem tud – attól őt megóvjá.

A bűn nem a látható cselekményben van, hisz ez csak a megjelenési forma, hanem a bűn az akaratban, az akarat képességében rejlik. Ha egy szellemnek érzelmi világából, lényé fejlődési fokozatából kifolyólag van egy olyan vágya, amely fejlődésének vagy fejletlenségének fokát bizonyítja, és nem harcol e vágy ellen, akkor vétkezett, jóllehet akaratát nem is váltotta cselekedetre. Az, hogy egy gyermek bizonyos bűnököt nem követhet el, mert rövid, testi élete után meghal, még nem emeli magasabbra a szellemet. Azok a korlátok, amelyeket külsőségek vonnak a szellem köré, semmivel sem teszik őt jobbá, semmi kivívott értékeket nem adnak kezébe, amikor szellemi hazájába visszatér. Csak a tisztának teremtett szellem ártatlan, amidőn a teremtő isteni akarat életáramából először öntudatra ébred. Ha a törvényes pályát nem hagyja el, akkor ártatlansága tökéletességgé érik.

De a bukott szellemek elvesztették ártatlanságukat és az anyag gyermekruhája (a gyermeki testetöltés) azt nekik vissza nem adja, hanem csak céltudatos törekvés rázza le a salakot és hibát. Isten szeretete az ő számukra változott át kegyelemmé és meghatározta, hogy ugyanazt a célt egyszer ők is elérik. Kis gyermekeknél gyakran láthatjátok a hazugság, irigység, káröröm és kegyetlenség gyűlöletes tulajdonságait; másikkban viszont csodálkozva állapítjátok meg az önzetlenség és szeretet erejét. Mihelyt a test fejlettségi foka lehetővé teszi, olyannak mutatja magát a szellem, amilyen. Számotokra az emberélet minden pillanata fontos. Használjátok ki, feszítsétek meg minden erőtetek, legyetek céltudatosak, akaraterősek, urai önmagatoknak és időtöknek. De a kicsi, egyéni kötelességeitek hű teljesítése közben mindig tartsátok szemetek előtt a nagyot, az egészet. Bármily becses számotokra az emberi élet, amennyire azt élni tudjátok, egyéniségetek fejlődésének nagy létráján

mégis csak egy fok az, egy hangjegy szelleméletek nagy és gazdag melódiájában. Legyetek nagyok, mélyrehatók és tiszták, hogy a szellemi élet lehetőleg széles területét átláthassátok; hogy időrészeket és fejlődési fokokat egymással összehasonlíthassátok s ne a mellékes és mulandó dolgokra helyeztétok a súlypontot, hanem a kicsinyben is mindig a nagyot tartstátok szem előtt. Sokoldalúan munkálkodva igyekezzetek egyéniségeteknek minden tulajdonságát közelebb hozni a tökéletességhez, így fogjátok elérni az egyszerűséget és tisztaságot, melyek az valódi nagyság ismertetőjegyei.

54. Az újra testetöltés tana. Szellem és lélek

Kérdés:

Egy transzban beszélő médiummal a St.-Gallenből való Fassbinder asszonnyal és delejezőjével, a Rohrschachból való W. Gerbellel tartott ülésen jelen voltam, melynek bezárása után azt a kérést intéztem Emánuelhez, hogy lenne szíves az ott nyilatkozott Filius szellemnek a reinkarnációról mondott fejtegetései fölött ítéletet mondani; másnap Emánuel ezt válaszolta:

Felelet:

Sok dologban, melyet Filius szellem érintett, tökéletesen igaza volt, de válasza némileg zavaros és homályos. A legjobbat adta abból, amije volt és pedig a legjobb akarattal, hogy nektek örömet szerezzen, és segítséget nyújtson. Ez mindenképpen dicséretre méltó cselekedet. Amit az első szellembukás okairól mondott, hogy a szellemek az ébredő, Istenéhez hasonló tulajdonságaikat és erőiket önálló teremtesre akarták kipróbálni, miáltal fluidjuk megsűrűsödött és amidőn önálló mozgásukkal az Istenből kisugárzó törvényes mozgásnak ellenszegültek, egy káoszt idéztek elő, amelyben rejtőzve nyugszanak (látent), – helyes volt.

A nagy Törvényhozó új törvényekbe foglalta ezt a káoszt és mivel az isteni törvény maga az élet, helyesebben mondva: élet és annak kifejllesztése a következménye, a káoszban szunnyadó élet új megjelenési formákban ébredt fel, a megváltó törvényekhez kötve, s közreműködve a vilá-

gok alakításában, melyeknek az a feladatuk, hogy az elveszett szabadság és nagyság melegágyaivá váljanak. Amikor azonban Filius szellem azt mondja az emberek lelkéről, hogy az elveszett vagy elbukott szellem, amelynek az Isten szellemével való összeköttetés által kell a megváltást vagy szellemiesedést elérni, akkor az igazat összekeverve a hamissal, azt egy homályos felemászággá változtatja.

A lélek a szellem megjelenési formája, olyan burka, mely fejlődése által erőről-erőre kell, hogy végigjárja a szellemesülés minden fokozatát tökéletességének eléréséig. Ez oly cél és állapot, amelyre nektek, embereknek, minden összehasonlítás, következésképpen bárminemű fogalmatok is hiányzik. A szellem nem nőhet ki a maga lelkéből, a lélek nem lehet anyagi, midőn a szellem már magas fejlettséggel bír. A lélek csak tükör, amelyben a szellem lényege tükröződik vissza. A lélek egy összekötő kapocs, amely lehetővé teszi, hogy a szellem az anyaggal egy egységgé – melyet embernek hívnak – kapcsolódják össze. Egy ilyen összekötő kapocs nélkül kizárt lenne a szellem és anyag tökéletes egyesítése. Ugyanakkor szükséges, hogy magasan fejlett szellemek, az alacsony fokúak tanítása és segítése céljából, az anyaggal egyesüljenek, vagyis a durva anyagból kinőtt, magasfejlettségű szellemek még egyszer összekötik magukat az anyaggal, hogy így a bukott testvérekkel azonos ruhában, velük azonos nyelvet beszélve, megértessék magukat velük. Jól értsetek meg. Megismerést senki sem adhat a másoknak, mégis az anyag – amit Isten az egész teremtett szellemvilágnak adott – képes a testvér testvérhez való szeretetét láthatóvá tenni, őt az útra helyezni.

A bukott testvér becsületes akarata fogja ezt az anyagot céljaira felhasználni és magát fokról-fokra, egyik ismeretkörből a másik ismeretkörbe felküzdeni. Az újra testetöltés (reinkarnáció) tanát Filius szellem helyesen értette meg, és mivel megkértél rá, kedves Bernát, szeretnék e törvényről pár szót mondani. Felkérésed nélkül hallgattam volna; mert a szavak nem adnak megismerést. A mezőn sokan vannak, akik az ismeret ugyanolyan vagy hasonló fényében vándorolnak, mint mi, ezért célszerűbb, ha figyelmet e mezők elrejtett virágaira hívom fel, mintsem hogy olyan területre vezesselek, ahová kedvetlenül követnél.

Ennek semmi haszna sem lenne rád nézve, – én viszont szolgálatodra szeretnék lenni. A testet öltő (inkarnálódó) szellemnek, szellemi előrehaladása érdekében szüksége van az anyag iskolájára. Ebben még mindketten egyetérthetünk, ugye, kedves barátom? A szellemnek ki kell állnia az anyag vizsgáit és el kell sajátítania mindazt, amit azok számára tanulságként és képzési lehetőségként tartalmaznak. Még a földi ember korlátolt megismerése is kénytelen belátni, hogy ez nagy terület. A szellem azonban értelemszerűen csak akkor szabadulhat fel az őt anyagba kényszerítő törvénytől, amikor azt kinötte. Ez nem csak ennél a törvéynél érvényes, hanem Isten minden olyan törvényénél, amelyet gyermekei képzéséhez adott. Krisztus arra tanít benneteket, hogy milyen fokot kell elérnetek a mennyországba való bejutáshoz, vagyis az anyagból való kinövéshez. Hogy Ő a földi születésről és nem szellemi újjászületésről (regeneráció) beszélt, bizonyítják következő szavai: "Ha a földiekről szóltam néktek és nem hisztek, mimódon hisztek, ha a mennyieiekről szólok néktek?" (Jn.3,12). Szellemtől születni és ezáltal képesítve lenni a mennyországra, annyit jelent, mint azzal a feltett szándékkal születni, hogy a testvéren segíthessen, azt szolgálhassa, vagyis egyedül azért öltetni magára testet, hogy testvéreire nemesítőleg, szellemesítőleg hathasson. Mindaddig, míg valamely szellem saját előhaladása céljából, vagy ha egészen alacsony fokon állva, e földi élet örömeiért lép be az emberi életbe, addig az anyag iskoláját még nem végezte be, következésképpen nem képes magasabb fokozatra lépni.

Mert nem az iskolában eltöltött idő képesít téged a magasabb tanokba való belépésre, hanem akkor tudod először átlépni a magasabbtól elválasztó határt, ha saját fozatod tanait elsajátítottad és magadévá tetted. Tekints a körülötted lévő emberekre. Mi jogosít fel téged arra a föltevésre, hogy a halálnak olyan varázslatos hatása lenne, miszerint a durva anyagias szellemnek megadja a lehetőséget a szellemi törvények hatáskörébe való felemelkedéshez? Ott olyan nyelvet találna, amelyet nem lenne képes megérteni.

A szellem fokozata az, amely őt az anyagba kényszeríti és ha elismered a szellem – habár tökéletlensége által korlátolt – szabadságát, akkor nem lesz elegendő egy földi élet a szellem anyagból való kiérleléséhez, hanem csak tetterős

akarata által lesz képes a földi életet kizárólag a valódi céljára felhasználni. De hány olyan embert hordoz a föld, aki tudatával bír életcéljának és felismert feladatukon osztatlan erővel munkálkodnak? Ezen kevesek állnak a mennyek birodalmának határán, és haláluk ténylegesen az anyagtól való megváltásukat jelenti.

55. Újra testetöltés.

Kérdés:

Kérünk légy szíves behatóan kitanítani minket a reinkarnációról. A keletindiai Mahatmáknak Sinnet^{*)} által közölt újabb közleményei szerint a szellemnek átlag 800-szor kellene újra testbe öltöznie és a reinkarnációk között 1500 esztendeig kellene pihennie. Nekem az ilyen általános feltevés nagyon valószínűtlennek látszik. Mindaz, ami Krisztus tanaiban az újjászületésről szól, a reinkarnációra vonatkozik. Krisztus ez alatt nem szellemi újjászületést értett, hanem emberi alakba való visszatérést. Tehát a reinkarnáció alatt csak ismételt emberi formában való testetöltést lehet értenünk. A zsidók szerint a lélekvándorlás a szellemet még mélyebbre süllyeszti az emberi forma alá, nekünk tehát ezt a lélekvándorlást tanításod értelmében úgy kellene felfognunk, mint a szellemnek visszafejlődését életerővé. Most arra fektetjük a fősúlyt, hogy a reinkarnációnak, mint kegyelmi eszköznek az anyag szellemesítésére, beható meghatározását adjuk, amely meghatározás által kinyilatkoztatásaid olvasóját felvilágosíthatjuk, hogy az anyagból bizonyos fokra ki nem nőtt, testét levetett minden szellemnek a földi élet iskoláját szükségképp ismételnie kell, mert még nem képes arra, hogy a szellemvilágban további tökéletességén önállóan munkálkodjék.

Felelet:

A szellemet körülvevő légkört – e kifejezésen a szellem fejlődéséhez szükséges összes feltételt foglalnám össze a szellem szükségletei alakítják. E törvény a kegyelem

---

^{*)} Die Esoterische Lehre oder Geheimbuddhismus, Németül Hinsicht kiadásában jelent meg, Lipszében 1884.

törvényében gyökerezik, ama nagy vezeklési törvényben, amelynek a szellemek bukása után kellett létrejönnie, hogy a bukottakat, valamint az általuk előidézett sűrűsödéseket: az anyagot összekösse az örök törvényekkel, és lehetővé tegye számukra az örök törvények körébe való visszatérést.

Isten szellem, s az Összellem közvetlen következménye csak szellem lehetett. Amikor a szellemvilág egy részének bukása következtében sűrűsödés – anyag – állott elő, a bukott szellemek nem voltak többé képesek a fejlődéshez szükséges feltételeket azon tiszta szellemek fokozatának légkörében megtalálni, amelyek a szellemi fejlődés törvényes útját nem hagyták el. Ezek a feltételek a bukott szellemek számára abban az anyagban találhatóak, amely őáltaluk jött létre. Mivel ez az anyag, bukásuk által keletkezett, azért ennek az anyagnak a szellemek öntökéletesedési munkája útján kell ismét átszellemülnie.

Hogy az anyagnak ez az átszellemesülése lehetséges legyen, szoros összeköttetésben kellett maradnia a szellemmel. A szellem a világ legdurvább anyagával, amely ásványaiban, növényeiben és állatvilágában látható, nem tudja magát összekötni. Egy általam életerőnek nevezett alsóbb élethulám élteti ezen alacsony formákat.

A bukott szellem a leendő világ körforgásához (rotációjához) van kötve, és először akkor léphet emberként az életbe, ha egy bizonyos fejlettségi fokot elért. A mélyre bukott szellem ezeken az ifjú világokon azon szenvedélyeknek adja oda magát először, amelyet csak testén keresztül tud kinyilvánítani. Az ilyen embert a halál nem szabadítja meg az alacsony vágyaitól. Ha a szellemet alacsony fokozata hozzáidomította az anyaghoz, s ha alacsony fokozatának következtében a szenvedés durva táplálékát fogyasztja, lassan növekvő ismeretei egyre tisztábban világosítják fel arról, hogy az anyaggal való ilyen összeköttetés nem szolgálhat számára igaz kielégülést. A igaz felismerés ezen kezdetétől addig a tökéletes felismerésig, hogy az anyagot az isteni törvény az alsóbbrendű szellem segédeszközéül rendelte, hogy neki ebben az anyagban kell leendő jóságát működtetnie, ebben kell tanulnia, tanítania és hatnia mindaddig, míg a tiszta és önzetlen szeretet erejével, ebből az iskolából ki nem nőtt, – nagyon hosszú út áll. Hogy a szellem mennyi

idő alatt teszi meg ezt az utat, egyedül tőle függ; az egyik nagyobb akaratóval tölti be felismert feladatát, mint a másik. Bizonyos, hogy a szellem szabadságát alacsony fejlettségi fokozata többé kevésbé korlátozza, de az mégis olyan tényező, amely lehetetlenné teszi, hogy minden szellemre nézve egyenlő számú testetöltés legyen szükséges. A ti fejlettségi szinteteken álló világokban sok olyan szellem testesül meg, akik tiszta ismerettel rendelkeznek feladatuk felől, akik az áldozatkézségben megmutatkozó tiszta szeretet erejét elérték. Az ilyen szellemek elértek arra a határra, amelyre az anyagnak nincs többé vonzóereje. Vannak szellemek, akiknek egyszeri bukását rögtön követte a megbánás gyötrelme.

Ők nem jutnak az anyagi világok vonzókörébe, hanem a félanyagi világban történő megtestesülés által csak érintik az anyagi köntös szegélyét. Jól értsetek meg, kedves emberek! Isten törvényeinek nagysága végtelen, és mindig fennáll annak a veszélye, hogy amikor úgy vélitek, felfogatok egy ilyen törvényt, akkor megpróbáljátok azt, a lényeteknek megfelelő fogalmaitok által, bizonyos idő- és térhatárok közé kényszeríteni ahelyett, hogy az isteni törvények számára szabadon hagynátok őket. Az egy törvény, hogy a szellemek egy bizonyos fejlettségi szintje szükségessé teszi számukra az anyaggal való kapcsolatot. Ebből következik, hogy a szellem magasabb fejlettségi foka őt az anyag vonzási köréből kiemeli. A szellem tehát nincs alávetve egy bizonyos számú reinkarnációnak, hanem az anyaggal való kapcsolata által az igazság egy bizonyos körét (nyelveteken hiányzik a megfelelő szó erre a fogalomra) kell megismernie és a megismertek szerint élnie. Ennél fogva nem tudom teljes mértékben igazolni állításodat, mely szerint Krisztus az újjászületésről beszélve, azon csak a reinkarnációt és nem egy szellemi újjászületést értett volna. Ez utóbbi alatt, az ismeretkör kiszélesítését és működtetését értette. Mindabból, amit eddig mondtam következik, hogy ha a szellem ki akar nőni az anyag vonzásköréből, akkor emberként való reinkarnációját meg kell előznie egy ilyen szellemi újjászületésnek.

Ha e vonzáskörből kinőtt, gyakran visszavonzza őt az anyagi világba a testvér iránt érzett tiszta szeretete, ahol e szeretet működtetésével kiszélesíti testvére ismeretkörét és

ezáltal őt a magasabb világ vonzaskörébe emeli. Próbáljátok meg helyesen megérteni Krisztusnak Nikodémussal folytatott beszélgetését. Az embernek újra kell születnie. De nem az "élni akarásnak", azaz az anyagi életben való kielégítés reményének kell a reinkarnáció okát képezni, hanem annak a vágnak, hogy olyan légkörben dolgozhasson tökéletesedésén, amelyben még most megvannak fejlődésének feltételei. Mert: "ami szellemtől született, szellem az." Az a szellem, amelyik az anyagban szellemi élete tudatával bír, felismeri az anyagot annak, ami, és ez által elveszi az anyagnak fölötte gyakorolt hatalmát, az betölti feladatát és felszabadítja magát az anyag hatalma és minden véges törvény alól, hogy az örök törvények fénykörébe visszatérjen, s ott nagyobb szabadságot, nagyobb boldogságot találjon.

56. Az ujratestetöltés magyarázata

Kérdés:

Az 55.-ik szám alatt fölített kérdésre adott feleletedben azt mondom, hogy:

"Mindaz, ami Krisztus tanaiban az újjászületésről szól, az a reinkarnációra vonatkozik. Krisztus ez alatt nem szellemi újjászületést értett, hanem emberi alakba való visszatérést". Azután meg: "Ennél fogva nincsen a szellem bizonyos meghatározott számú reinkarnáció alá vetve, hanem az anyaggal való összeköttetése alatt az igazságok bizonyos körét (nyelveteken itt ismét nem találok szavakat a fogalom megfelelő kifejezésére) kell megismernie és a megismert igazságoknak élnie. Ennél fogva azt az állításodat, mely szerint Krisztus, mikor az újjászületésről beszél, csakis a reinkarnációt, nem pedig a szellemi újjászületést értette volna, egészen helybenhagynom nem lehet. Ez alatt az ismeretkör kiszélesítését és annak az életben való érvényesítését kell értenetek. Mindazokból, amiket mondtam, az következik, hogy az emberi formában történő reinkarnáció alapjául a szellemi újjászületésnek kell szolgálnia, ha a szellem az anyag vonzási köréből ki akar nőni."

Az 54.-ik számú nyilatkozatodban a következőket mondom: "Krisztus megtanított titeket arra, mily fokot kell elérnetek, hogy a mennyországba juthassatok," azaz hogy az

anyagból teljesen kinőhettek. Hogy ő földi születésről és nem szellemi újjászületésről beszélt, bizonyítják eme szavai: "Ha földi dolgokat szólok és nem hiszitek, mi módon hinnétek, ha mennyei dolgokról beszélek nektek?" Ez a két magyarázat ellentétesnek látszik, azaz nehéz összhangzásba hozni, azért kérünk légy szíves ezeket behatóbban megmagyarázni, valamint a reinkarnációt, tekintettel ennek fontosságára és horderejére, bővebben kifejteni.

Felelet:

Minden életnek az a célja, hogy lényének tökéletességét elérje. Azon hosszú út során, amelyet a szellem öntudatra ébredésétől kezdve a tökéletesség eléréséig megtesz, sok változáson megy keresztül. Minden változás oka és célja a szellem fejlődése és előre haladása. Az istengyermekségből származó szellem egyik ismertetőjegye, akaratának szabadsága. Azonban e szabadságnak a szellem tökéletlensége miatti korlátozása törvényes szükségszerűség, mivel fejlődésének mindenre ki kell terjednie és a szabadság tökéletessége a szellem másik két tulajdonságának: az megismerésnek és szeretetnek tökéletességéből származik. Mindez szükséges előszó volt ahhoz, hogy a szellem anyagban történő megtestülésének és reinkarnációjának az okát és célját egyáltalán megérthessétek. Földi lakóhelyetek alacsony fejlettségi szintjéből fakad, hogy úgy erről, mint sok másik fontos kérdésről is, különböző nézeteitek vannak.

Az emberek egy része úgy gondolja, hogy minden földi születéskor egy új, halhatatlan lélek teremtetik, akinek ebben a földi életben egyetlen egy alkalmá van az "örök élet" megszerzésére. Mások szerint a szellem fejlődése bizonyos számú újjászületésnek van alávetve, és lehetségesnek tartják az állati formában történő reinkarnálódást is. Ismét mások úgy vélekednek, hogy az újjászületések száma nincs ugyan meghatározva, de minden szellemnek szüksége van arra, hogy az anyaggal emberi formában lépjen összeköttetésbe. Az első, a földi születés általi lélekteremtés nézete a leggyermekdedebb és abból a kicsinyes és hiányos ismeretből fakad, mely a homokszemnyi Földet a teremtés legfontosabbjának tekinti, ami miatt lett a teremtés többi része is létrehozva. Így pl. a csillagvilágot talán abból a célból, hogy a

"teremtés koronája", a földi ember, éjszaka gyönyörködhesen e szépen fénylő pontocskákban. E nézet nem igényel további szavakat, a megtestesült szellem hamar túlnő rajta. Az újrászületések számának (némely buddhista szerint, mintegy 1500) meghatározásáról való nézet elfogadása ellenkezik a szellem szabadságával, amely – bár tökéletlenségénél fogva korlátozott – egy soha meg nem semmisíthető szellemi ismertetőjegy. Az anyagban való élet a szellemre nézve a fejlődés bizonyos fokán meghatározott tanulságokat és megpróbáltatásokat foglal magában, amelyek acélozzák erejét.

Az idő, ez az árnyék, azonban nem uralja úgy a szellemet, hogy azt egy bizonyos fejlődési fokhoz egy meghatározott ideig lenne képes odaláncolni. Szabadon rendelkezhet a tanításokkal, a minden légkörben – legyen az összesűrűsödött anyagi, félanyag, vagy szellemi – meglévő örök jóval, azokat több-kevesebb akaraterővel magáévá teheti, és ennél fogva maga határozza meg az anyagi világokhoz való kötődésének időtartamát. Arnyéknak neveztem az időt, számotokra azonban nem az, mert nektek annyira valós, mint maga az anyag.

A szellem állati formában való megtestesülése, a lényének jellegét képező szabadság, szeretet, megismerés miatt lehetetlen. Egy lény csak olyan anyagi formát tud felvenni, amely által képes magát kifejezni. Isten törvényvilágában nincs céltalanság, és egy olyan életforma, amely gátolná az élet magjának fejlődését, céltalan lenne. Tehát a földi ember szelleme a következő testetöltéskor nem lehet állat. Viszont lényének folyamatos visszafejlesztésével elérhet egy olyan fokot, ahol tulajdonságai fölött letargia uralkodik el, és fejlődési foka az állati formát igényli. Azonban az ilyen visszafejlődés annyira időigényes, hogy nincs is fogalmatok annak kifejezésére, jóllehet a szellem, ismertetőjegyei teljes letargiába merüléséig, szabad akaratával bármely pillanatban megállíthatja e folyamatot. Csak akkor süllyed el az alacsonyabb élet véges törvényébe, egy meghatározott ideig tartó kényszerfejlődésbe, amikor a teljes letargia uralkodott el rajta. Az az emberi felfogás, amely szerint a szellemnek fejlődése céljából feltétlenül szükséges emberi formában összeköttetésbe jönnie az anyaggal, ellen-

tétbe áll azzal az igazsággal, hogy a szellem az elsődleges és az anyag pedig másodlagos. Ha nem a szellem lenne az elsődleges, hanem az anyagból kellene magát kifejlesztenie, akkor a szellem számára nem lenne más fejlődési folyamat, mint ami az ásvány-, növény- és állatvilágon keresztül vezet.

Azonban Isten nem a halottak Istene, hanem az élőké. Istennek, az Összszellemnek, – akinek jellemvonásai szeretet és bölcsesség, melyeknek még a megsejtésére sem vagytok képesek – ősélete első következménye nem lehetett egy ásványvilág. Isten, mint őselet, mozgást idézett elő. A mozgás fény és élet, tehát az isteni élet ezen első következménye nem lehetett más, csak a Teremtőhöz hasonló. Isten e gyermekeinek jellemvonásai: a tudás, a szeretet és az akaratszabadság, amelyek Isten jellemvonásaiból: a tökéletes bölcseségből, az abszolút szeretetből és a mindenhatóságból származtak.

De a tiszta szellem még nem tökéletes szellem. Az ismeret tökéletlensége, valamint a bizonyos határok között mozgó szabadsága a szellem számára lehetővé tette, hogy a törvényes útról letérjen, ami a szellem légkörének megsűrűsödését és félanyaggá változását vonta maga után. A teremtésről és bukásról beszéltem már nektek, s most csak annyit szeretnék kihangsúlyozni, hogy a másodlagos anyagra, mint az elsődleges szellem következményére, kizárólag akkor van szüksége a szellemnek, ha a lényének teremtése óta fölötte uralkodó elsődleges és örök törvényeket, szabad akaratának erejével, a tökéletlensége által húzott határokon belül elhagyja, és ez által alárendeli magát az anyag véges törvényvilágának.

Vannak dicső szellemcsoportok, akik a szellemi fejlődés isteni útját sohasem hagyták el, viszont minden félanyagi vagy anyagi szférában léteznek szellemcsoportok, akik ott fejlettségi fokuknak megfelelő olyan alkalmakat, tanításokat, próbákat kapnak, amilyenre szükségük van. Ha meg akartok érteni egyes tanokat, mint pl. a reinkarnáció, akkor igyekezzetek az egész törvényvilágról lehetőleg tiszta képet alkotni magatoknak, – amennyire mi abba behatolni képesek voltunk és amennyire azt nektek kijelentenünk szabad volt – nehogy egyetlen törvényen való rágódás által az egésznek egységes képét szem elől tévezzétek. Még ma is az a hibája minden

keresztény felekezetnek, hogy a súlypontot az egyik vagy másik igazságra, vagy tanra helyezi, és ez által elveszti az egésznek tiszta és nagy körvonalát. Az anyag tehát a szellembukás következményeként keletkezett. Az isteni igazságosság és az isteni kegyelem megkövetelte és lehetővé tette, hogy amit teremtettetek, azt ti alakíthassátok át. A testetöltött szellemeknek tehát elsőrendű feladatuk minden anyagi világban az anyagnak szellemesítése. Tehát ahogy az anyag bizonyos értelemben szellemi ténykedés következménye volt, úgy annak szellemesítése is a szeretetben, önzetlenségben és ismeretben való növekedések következménye lesz. Az ezekből származó erők formálóan, szellemiesedve hatnak a ti emberi lényetekre, anyagi világokra és lakóhelyetekre. Ha a szellem fejlettségi foka az, ami őt az anyagba vezeti, akkor csak a szellem továbbfejlődése szabadíthatja ki őt onnan. De mily keveset is tanul a szellem egy emberélet alatt! Milyen gyengék az igaz jóságról és szeretetről való ismeretei, nem is beszélve azok alkalmazásáról. Amíg azonban a szellem egy világ tanait és viszonylagos igazságait felfogja, belátja és alkalmazza, addig kötve van ahhoz a világhoz.

Így végzi el ennek a nagy iskolának minden osztályát (mert szférátok átlagos szellemeinek az ilyen porszem is, mint a Föld, egy nagy iskola) és akkor válik először éretté magasabb, szellemi tanításra, ha ezek a tanok már nem alkalmasak további előrelépéséhez. Ebből következik a reinkarnáció törvénye. Ha a szellem az emberi testet levette és a szellemvilágban állva, elmúlt életét áttekinti, bánat tölti el az elmulasztott alkalmak, a nem méltatott tanítások, az elhanyagolt jótettek és az örömmel véghez vitt gonoszságok miatt. Es hálás azért, hogy egy további emberélet folyamán, a valamivel kibővült ismereteit alkalmazhatja.

És most térjünk rá azokra az ellentétekre, melyeket szavaimban találni vélsz. Azt mondod: " Mind az, ami Krisztus tanításaiban az újjászületésről mondván, a reinkarnációra vonatkozik, s nem szellemi újjászületést értett ez alatt, hanem új emberi testbe öltözést. Olyan ember állítása ez, aki az egyik végletből könnyen a másik végletbe esik. Korábbi éveidben nem hittél a reinkarnációban, majd jött a felismerés és az abból leszűrt gyors következtetés: minden,

amit Krisztus a reinkarnációról mondott, a testi újjászületésre kellet, hogy vonatkozzon. Így nekem igyekezni kellett ismeretkörödet tovább bővíteni, s arra utaltam, hogy szellemi újjászületésnek, azaz a megismerés szaporításának, a szeretet és önzetlenség növekedésének kell az emberi alakban való reinkarnáció alapjául szolgálnia, hogy a szellem az anyag vonzásából kinőhessen. Hol van itt az ellentmondás az általad felhozott másik közleménnyel szemben, mely szerint: "Krisztus arra tanít benneteket, hogy milyen fokot kell elérnetek a mennyországba való bejutáshoz, vagyis az anyagból való kinövéshez. Hogy Ő a földi születésről és nem szellemi újjászületésről (regeneráció) beszélt, bizonyítják következő szavai: 'Ha földiekről szóltam néktek és nem hisztek, mimódon hisztek, ha a mennyiekről szólok néktek?' Krisztusnak ezek a szavai a földi születésre vonatkoztak; azonban pont itt utal Krisztus arra, hogy a földi újjászületés a szellemi megújulás nélkül nem vezet a mennyek országába.

Ezzel Krisztusnak a János Evangéliuma 3. fejezetében leírt, Nikodémusszal történő beszélgetésére utalok: "Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg a mennyországot" – mondja Krisztus. Nikodémusz álmétködésére a következőkkel folytatta: "Ha valaki nem születik víztől és szellemtől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az, ami szellemtől született, szellem az." Két ok van, ami a szellemet reinkarnációra indíthatja: az élet utáni vágy, ahogy a buddhista mondja, vagy a szellemi előrelépés és a megismert örök törvények embertársi szeretetben megnyilvánuló tevékenysége utáni vágy. "Az élethez való vágy" buddhista kifejezése hamis fogalmakhoz vezet, mert az élet alatt itt egy látszólagos élet értendő, hisz az igazi életet az ilyen szellemi lény még egyáltalán nem ismerte fel. Azért használtam mégis ezt a szót, mert ez az emberek számára általában mégis egy tiszta fogalom. Mindaddig, amíg a földi élethez és annak minden durva anyagú öröméhez való vágy vonzereje indítja a szellemet újjászületésre, addig nem mehet be a mennyek országába, hanem száműzve marad az anyagban, ahol a magasabb örömek, a magasabb tanok számára érthetetlenek. "Ami testtől született, test az." Csak ha a szellem elégedetlenül a földi élettel, magasabbat keres és reinkarnációk sorozatán keresztül, megtanulja a mindig újabb,

tisztább ismereteit alkalmazni, akkor veszi el az anyag, mint olyan, ránézve minden vonzerejét. És csak az a vágy, hogy a testvérek iránti szeretetből küldetést vállaljon – amint ezt a jóban gyarapodó ereje lehetővé teszi, – készíti őt arra, hogy még egyszer anyagot öltson. Mégis, dacára az egyforma emberi külalaknak, megmarad "szellemnek, ami szellemtől született" és csak ő alkalmas arra, hogy egyedül a szellemekben éljen és ezekben gyönyört találjon, ami az átlagemberek előtt idegen. "Halálakor" széttárt szárnyakkal repül "Isten országába".

A reinkarnáció segédeszköze a szellemnek, s ezt ilyenek is kell felismernie, hogy akaratának teljes erejével olyan fejlődési fokra törekedjék, amely lehetővé teszi, hogy teljes és Istenéhez hasonló szeretete által indítva még egyszer az anyag sötét hullámaiba merüljön alá. Hogy az abban küszködőket felemelje magával a szabad levegőbe és világosságba, hogy a szellemi elemekben nekik is szárnyaik nőjenek, amelyeknek minden dagály fölé kell emelnie őket, s amaz egyetlen cél felé repíteni, amely felé minden teremtett életnek öntudattal, vagy öntudatlanul törekednie kell: lényeknek tökéletessége felé.

57. önzetlen szellemek újra testetöltése vagy materializációja.

Kérdés:

Tanításod szerint azt a szellemet, aki az anyagból még nem nőtt ki, törvény kényszeríti a testetöltésre. De vannak olyan anyagból kinőtt szellemek is, akik nem a maguk előrehaladásáért, hanem azért öltenek ismét testet, hogy a Teremtő nagy munkájában önzetlenül közreműködjenek és hogy földi testvéreikre szellemesítőleg és nemesítőleg hatva, őket segítsék és szolgálják. Az ilyen szellem csak az emberi alakjában általa elérhető embertársaira szorítja munkásságát, és ezt csak akkor terjeszti ki a magasabb és alsóbb szellemek közötti közvetítésre, ha médiumi képessége van különösen a születés általi hosszabb tartamú testetöltésre? Vajon nem érhetné-e el jobban az emberek nagyobb részénél ezt a célt tiszta szellemi befolyás, vagy átmenetileg emberi alakba való öltözés: materializáció által? És miféle indokok vehetik rá

különösen a születés általi hosszabb tartamú testetöltésre?

Felelet:

Te úgy véled, ha egy szellem testvérei segítése céljából emberruhát ölt, célját jobban elérhetné, ha a materializáció segítségével csak átmenetileg merítené magát az emberi megjelenési formába. Kedves Bernát, te a magasabb világokba vezető törvényeknek, mélyen álló Földetekre való hatását már most szeretnéd látni. Egy világ fejlettségi foka azonban meghatározza azokat a törvényeket, amelyek irányítják. A Föld még nem érte el azt a fokot, amely magas szellemeknek törvényesen lehetővé tenné, hogy materializáció útján lépjenek veletek tanító célzatú kapcsolatba. A materializáció célja ma még a halhatatlanság bebizonyítása és fegyver a materialisták vastag tévedése ellen. Az a cél, amelyre valamely dolog irányul, meghatározza annak az anyagnak az értékét, ami erre a célra ki van jelölve.

Ennél fogva azoktól a szellemektől, akik materializálódnak, ne várjatok nagy értékű tanításokat. Majd csak akkor fog a Földön a szellemi élet kifejlődni, ha a materializmus megkapta a halálos döfést. Ti is akkor ültetitek ki legszebb virágaitokat a kertbe, amikor az évszak megvédi őket a fagytól és dértől. Mi is akkor ültetjük át tanításunkat valamely világba, amikor azt annak fejlettségi foka a megnemértés, vagy félig megértés ártalmától megóvjá. Az általad említett tiszta szellemi befolyás, fennáll vezetéstek céljából; mert minden ember többé-kevésbé érzi védőszelleme hatását, már amennyire az olyan durva anyagi világban, mint a Föld, az ilyen hatást egyáltalán érezni lehet. Azok a törvények, amelyek egy világot vezetnek, számára a legjobbak, még ha önmagukban véve nem is a legjobbak. Ezért hajoljatok meg e törvények előtt és igyekezzetek lehetőleg tiszta, önzetlen, áldozatkész életetekkel világotok átszellemesülését meggyorsítani, mert "akinek van, annak adatik".

58. A gyógyító delejesség

Kérdés:

A delejes gyógyító erő, nemünknek sajátos, de kevésbé

ápolat és nem eléggé művelt adománya. Ez ép, erőteljes szervezetből áradó fluidumon alapszik, melyen az életerő nyugszik, amely a beteg szervekre átvive, ezek működését zavaró rendetlenségeket képes megszüntetni. Lényegesen erősödik ez az erő az akarat koncentrációja és odaadó, a beteg szenvedéseivel való együttérzés által. Ez az együttérzés képesíti a delejezőt arra, hogy működése közben mindazt érezze, ami a beteget kínozza, és ez az intuíció a szervezeti zavarokat illetően egész a szellemi látásig (Hellsehen) fokozódhatnak. A reakció törvényei némely delejezettnél teljesen érvényesülnek.

Az anyagi erő önmagában nem lépi át fizikai határait, de mint közvetítője, eszköze az örök szeretetből származó akaratnak, egyszersmind pszichikai erővé válik azokra nézve, akik ezt a magasabb és végetlen szeretetből származó akaratot felfogták, és iránta fogékonyakká lesznek. A delejező és a beteg közötti szorosabb összeköttetésben, a legmagasabb szellemi fokozat által, amelynek asszimilációja a krisztusi szellemmel való érintkezés útján nekünk lehetséges, a delejes gyógyító erőnek legmagasabb fizikai és pszichikai hatása érhető el. Helyes-e az a felfogás? Légy szíves ezt álláspontodról megvilágosítani és kibővíteni.

Felelet:

A delejesség (magnetizmus) olyan erő, amelynek hatását az emberiség most kezdi felfedezni anélkül, hogy a vezető szellemi törvényekkel tisztában lenne. Minden emberben van ilyen erő, mert ez szellemének tulajdonsága és éppen olyan örök, mint a szellem maga. A szellem fejlettségi fokától függően növekszik ezen erőáram hatalma, vagy megfordítva, a lelki megsűrűsödés salakja által lesz a legkisebb mértékig legyengítve.

Isten, az abszolút, örök tökéletesség, egy egység; a viszonylagos tökéletességre fejlődő szellem törekszik ezt az egységet elérni, amidőn igyekszik a benne lakozó örök erőt egyenletesen kifejleszteni. Az Isten által adott minden tulajdonságra egyformán szüksége van a szellemnek, egynek sem szabad satnyának maradnia. Vannak olyan inkarnációk, melyek a szellem egyetlen egy tulajdonságának alacsonyabb szintje miatt teszik szükségessé az anyag iskoláját. Ezek

legtöbbször olyan megtestesülések, melyeket a felszínesen ítélő, az örök törvényekről keveset tudó emberiség szerencsétlennek nevez, részben jogosan; mert a megláncolt madárnak gyötredelmesebb a fogság, mint a bezárt teknősbéka-nak. Az ilyen inkarnációt vállalt szellem azonban (más szellemi tulajdonságainak magas fejlettségi fokánál fogva) tisztábban látja, mi hiányzik neki. Földi életének feladatait és megpróbáltatásait céljainak megfelelően választja ki, hogy tökéletlenebb tulajdonságait olyan fejlettségi szintre emelje, amely személyiségének harmóniáját újból helyreállítja.

E harmónia által olyan erők lépnek hatályba, amelyek eddig a szellemben lévő egyenlőtlenségek ellentmondása miatt nem tudtak teljes hatásukkal érvényre jutni. Ti, földi emberek, kevés kivételtől eltekintve mindannyian a bennetek rejlő ellentmondás bénító kényszere alatt álltok. Alázattal, kitartó akarattal vizsgáljátok meg magatokat, és világosan látni fogjátok, hogy egyes szellemi tulajdonságaitok olyan fejlettségi szintet értek el, ami ellentétben áll hibáitok nagyságával. Negatív a hiba, pozitív pedig az a még hiányzó, jobban mondva rejtőző szellemi tulajdonság, amely lehetetlenné tenné az ilyen hibát. A ti kis világotok csak tükörképe ellentmondásaitok fintorának; ennek egyik következménye vallásaitok ellentmondásossága és fogyatékosága, földi törvényhozásotok és a Földeteket uraló örök és véges törvényekben való "jártasságotok".

Az emberi test betegsége nem abszolút, azaz a betegség nem alapul örök törvényen. Mérges növényhez hasonlítható, amely csak alsóbbrendű világok légkörében tenyészhet. A szellemi, azaz örök törvények hatalmasabbak, mit a végesek. Ha sikerül a beteg testben lévő szellemnek a véges törvények kényszeréből magát úgy felszabadítani, hogy az örök törvények tiszta ereje ezen a légkörön – amelyben egyedül tenyészhet a betegség – áthatol, akkor e mérges növénynek el kell pusztulnia. A következő évszázadok megvilágosítják majd számotokra ezt a törvényt és egy lelkileg és testileg egészséges emberiség olyan erők birtokába kerül, amelyek hatóköre egyre inkább kitágul. Ellenkezésül talán mondhatnátok: "miként lehetséges az, hogy szellemileg magasan fejlett emberek egész életükön keresztül betegek, ellenben olyan emberek, akik alacsony fokon állnak, alig ismernek

betegséget. Hogy lehet ezt az ellentmondást feloldani? Ezt éppen úgy lehet feloldani, mint sok más látszólagos ellentmondást, nevezetesen az örök és véges törvények kölcsönhatásának számításba vételével. Az anyagon uralkodó véges törvények, bizonyos feltételekhez kötik az anyagot szövet egészségben tartását. E feltételek közül sokat ismertek és őket az "egészségtan" nevű tudományban foglalják össze.

Ez helyes és jó, mert mint az anyagi világ gyermekei, véges törvények alatt álltok, ezeket meg kell ismernetek, és hozzájuk kell alkalmazkodnotok. De nem csak az anyag gyermekei vagytok, minnek következtében örök törvények alatt is álltok, amelyekről azonban – világotok fejlettségi fokának megfelelően – még csak keveset tudtok. Ha a testetöltő alacsony szellem teljesen hozzáidomul az anyaghoz, vagyis hiányos ismeretei következtében teljesen aláveti magát a véges törvényeknek és akarateréjével nem törekszik a szellemi törvények nagy kölcsönhatását életében érvényre juttatni, akkor, ha betölti az anyagi törvények feltételeit (úgy testének felépítésekor, mint a későbbiekben is), egészséges és testileg erős lesz. Jól érzi magát az anyagban és tenyészik abban a légkörben, mely neki kellemes. A betegségek ellen ugyan nincs felvértezve, de azok nem is igen támadják meg, mivel erői még nem jutottak küzdő ellentmondásba a legfőbb cél felismerése és az ahhoz lökésekben való gyors közeledés által. Létezik a harmóniának egy nagyon alacsony szintű foka, amelybe az olyan testetöltött szellem kerülhet, akinek szellemi tulajdonságai szunnyadnak és ennek következtében olyan tökéletesen alkalmazkodik a véges törvényekhez, hogy e törvények áldásaként kapja a jó egészséget. Ha kinő ebből a fejlődési fokból, akkor céljának egyre tisztábbá váló ismerete, ill. az ahhoz vezető út és a hozzá szükséges erő függvényében, megkezdődik szellemi fejlődésének hosszú korszaka. Ez a korszak akkor záródik le, amikor a szellem annak a fejlődési fokozatnak a harmóniáját elérte, amely őt minden anyagi és félanyag világot fölé helyezi és amelytől kezdve a maga tökéletességére csakis az örök törvények vénykörében törekszik, mígnem céljának elérésével ebből a fénykörből is kinő. Isten szeretetének érzése és visszasugárzása lesz egyedüli vezetője és ezzel együtt a maga szabadságának tökéletességét is megtalálja. E hosszú fejlődési szakasz alatt nincs

biztosítva a betegségek ellen.

A jó megismerésében már messzire juthat és ennek következtében azzá válhat, akit ti, jó és nemes embernek neveztek (ami hosszú fejlődési létráton még egy meglehetősen alacsony fok), de még sem rendelkezik azzal az ismerettel, hogy a betegség nem egy szükséges rossz, hogy szellemi fogyatékoságokat ezen anyagi megjelenítése nem kötődik egy Isten által meghatározott időig, amelyen belül az ne lenne eltávolítható. Semmi sem tévesebb, mint az a feltevés, hogy Isten teremtményeinek szenvedését kívánja.

Ne értsétek félre a vezeklés törvényét. Urai és nem szolgálai vagytok annak az árnyék szerű dolognak, amelyet időnek neveztek. Ha egy szenvedésteljes megtestesülésben van részetek, akkor Isten törvényei ismeretének hiánya mondatja veletek: "Ez a megtestesülés már a múlt bűnei miatt romlott meg. Ebben az életemben nem tudok változtatni a gyengéimen, a betegségeimen és megszabadulni a rajtam lévő kényszerhatástól." Ez egy isteni törvény félreértése, olyan félreértése, amely a vezeklés világos törvényét merev formába igyekszik kényszeríteni és egy általános meghatározott időegység alatti hatásának érvényesítését akarja. Az előttetek álló célt Isten határozta meg, a bennetek szunnyadó erőket Isten adta nektek, de az idő, ez a bukástok által e látszatéletbe hívott árnyék, nem lehet semmiképpen az uratok. Akaratotoknak és a neki alárendelt erőknél még tökéletlenségetekben is van annyi szabadsága, hogy célotok felé lassabban vagy gyorsabban közeledhettek.

Elég hiányos még szabadságotok, ne tegyétek tehát magatokat önként restségetek rabszolgájává! Tanuljátok meg végre megérteni a szellemi törvényeket és emelkedjétek fel hatókörükbe! Mert ami az egyik világ fejlettségének, mint ilyenek, még lehetetlen, az lehetséges egyes lényeknek, egyéniségük szabadsága, a szellemcsoporttal szembeni fejlettsége, révén. Az egyéniség örökkévaló, de a szférákba és belőlük a lakott világok látható formáiba való csoportosulás csak következménye a tökéletlen fejlődésnek és a szellembukásnak. Így tanuljátok meg a szellemi törvények megértését, kedves emberek! E szellemi törvények egyike, az Isten által adott viszonylagos teremtőerők fluidikus hatóerejének kisugárzása. Csak kevés embernek van tudo-

mása erről az erőáramról, és hatását kevesen fokozzák állandó gyakorlással. Ezen erőáram magasabbra fokozásának legfőbb törvényszerű tényezője: az ember akaraterejének és szeretetének nagysága; mivel e két legnagyobb szellemi tulajdonság fejlettségi foka határozza meg a többi tulajdonság hatásfokát. A szellemi harmónia kialakításának hiánya okozza, hogy a szeretet és akarat tulajdonságában magasan fejlett emberek közül nem mindegyiknél van meg a fejlettségének megfelelő magnetikus erőáram.

A beteg együttműködése ezen erőáram lehetőleg nagy befogadóképességének megteremtéséhez abból áll, hogy nem tartja gyógyíthatatlannak szenvedését; mert a hit ennek az erőáramnak a törvényes vezetője és hordozója. Hányszor utalnak Krisztus szavai erre a törvényre! Minél tisztább az a légkör, ahová úgy az erőadó, mint az elfogadó fölemelkedni képes, annál nagyobb lesz ennek a tiszta erőnek a hatása is. A Krisztussal való egybekötődés, a Krisztus szellemében való élet és légzés, tette lehetővé az apostoloknál a kézrátétel általi rögtöni gyógyulásokat. A törvények nem voltak mások, mint amik rátok is vonatkoznak; ők azonban egészen és teljesen e törvényekben éltek és a látható hatás volt az eredmény.

59. A valódi delejesség

Az igazi magnetizmus, amely fluidoddal összekapcsolódik, feloldja és felemésztí a betegségi anyagokat, s életedbe új erőt hoz, az egyetlen, ami neked, Kedves G, segíteni tud. Azért vagy elfáradva, mert a fluidjaid helyes keverékéből álló életerőd lankadt, elégtelen. Ha az embert körülvevő fluidok keveréküket és sajátságos mozgásukat tekintve törvényszerűek, akkor olyan burokhöz válnak hasonlatossá, amely megóvjá az embert, minden betegségtől. Ezért a sok gond és bánat beteggé teszi az embert, mert elveszti szellemének egyensúlyát. Ez hat a lelki burokra, gátolja azt egyéni mozgásában és fellép egy részleges pangás, az ember lelki rosszulletet érez és kívülről jövő betegségek vesznek rajta erőt, mint pl. – bizonyos hangulat által okozott –, melankólia, pesszimizmus, a tartós szellemi emelkedettség hiányának örömtelensége. Lássátok meg ebben az örök és a véges

törvények kölcsönhatását. A szellem olyan örök törvények alatt áll, mely szerint a hasonló a hasonlóhoz kapcsolódik, továbbá, hogy a szellem fejlettségi foka határozza meg táplálékát, légkörét, ismeretkörét és boldogságának mértékét. Ez a törvény csendül ki abból a véges törvényből is, miszerint a szellembukás oka az anyagnak, a durva anyag pedig az inkarnált szellem szenvedését annak eltompulásáig viheti, és mégis az örök törvények kölcsönhatása alatt áll, hisz a szellemi, – az eredeti és örök – az anyagi orvosi kezelés helyett, egy delejes kezeléssé sűrűsödve sok anyagi betegségre hozhat egyedüli gyógyítást.

Az ember téved, amikor úgy gondolja, hogy neki szenvedéseit szeretnie kell, hogy azokat Istennek áldozhassa, hogy azt bizonyos mértékben Istennek felajánlhassa, hogy Isten ezért egy másik kedves lényt a szenvedésektől megkíméljen. Mennyire téves, kicsinyes felfogás ez Istenről, mily hamis ennek a hitnek az alapja Istennek bámulatosan dicső törvényeiről, amelynek eredete szeretetében van! Olyan lény-e Isten, akinek gyötrelmet kell látnia, hogy ezt elfogadván, ez indítsa Őt arra, hogy egy másikat szenvedés nélkül engedjen keresztülvonulni az életen? Tudom, kedves G., ez a hit neked gyakran vigasztalást adott, és mégis megfosztlak tőle.

Nincs szükséged többé arra, hogy a valótlan vigasztaljon, mert a megtisztult istenfogalomban – az igazságban – nem pedig az áldozat torzképében találod meg az erőt és vigaszt. Isten kegyelme határozta meg, hogy a szenvedés (ami a bukás következménye és ezért a szellem legsajátabb teremtménye) is eszköze lehessen a nemesedésnek, de Isten nem akarja a szenvedést. Minden olyan szellemnek örülnek a mennyben, aki kinőtt ebből a legalsóbb iskolából és képes magasabb, eredeti, nem a szellembukásból eredő tanításokat elfogadni. Jól értsetek meg! Földetek alacsony foka a szenvedésnek két olyan értelmezésére vezet, mely egymással ellentétes és mégis mindkettő hamis. A zsidók úgy vélték, hogy a szenvedő embert Isten elhagyja és gyűlöli; Isten szeretete szükséges jelének az anyagi áldást tartották. Ezzel a téves fogalommal szembeszállva (világotok előhaladása azért oly lassú, mivel reakciókban mozog) a keresztények kifejlesztették a szenvedések szentségének tanát. Szerintük

Isten előtt kedves dolog a szenvedések viselése; még azt is megtették – szomorú, de tényleg hősiességgel – hogy Istentől szenvedéseket kértek, sőt maguk szereztek testüknek szenvedéseket. Közel kétezer év vonult a Föld fölött, amióta Isten Fia elhozta nektek az Atyaság és Isten végtelen szeretetének fogalmát, valamint a szenvedésnek, mint a bűn következményének a tanát. Továbbá, hogy mindennek a felfelé törekvő szellem javát kell szolgálnia, hogy egyetlen dolog szükséges: az igazság és minden erőnk megfeszítésével kell törekednünk a cél, a tökéletesség felé, hogy e törekvésben Isten nyelvét: az isteni gondolatok, az isteni törvények kijelentését, mindig tisztábban megérthessük. Majdnem kétezer esztendő telt el e kijelentés óta és hány ember értette meg, ismerte fel és élte mindezt?

Még mindig félreértik az emberek Krisztus tanát, félreértik a szenvedések okát, célját és értékét. Felismerve, hogy a szenvedés iskola, amelyből az embernek ki kell nőnie, ne legyen számára a szenvedés, mint olyan kedves, mert nem pénz az, amellyel magának vagy másnak kegyelmet vásárolhat. Nem szabad a szenvedések közben elvesztenie az embernek az uralmát önmaga fölött, hanem fel kellene ismernie és elsajátítania azt az értéket, amelyet Isten kegyelme a szenvedésekbe helyezett. De viszont abban a hitben, hogy a szenvedés tartalmát Isten akarata határozza meg, nem szabad azt az embernek tunya tétlenséggel meghosszabbítania, hanem inkább minden erejét összeszedve, igyekeznie kell a szenvedések iskolájából, ennek tanulságait hasznára fordítva, mielőbb kinőni. Akkor a szenvedés célját veszve a legyőzött és túlhaladott múltba fog alámerülni Kedves emberek így haladjatok célotok felé!

Keressd tehát gyógyulásodat, kedves G. és ne mond, hogy csak ezt vagy amazt szeretném szenvedéseimből kitörölni, míg a másikat egy kis üzletelésre szívesen megtartanám. Ha ez a nyilatkozat félig volt is értve és átgondolva, alapja mégis egy hamis zavaros fogalom volt. A saját szellemed sem elégedett vele, mert az is az igazság után törekszik és a zavarost nem akarja vizsgálatul elfogadni. Add meg neki a maga táplálékát, hogy erőssé váljon és segíteni fog a külső behatásoknak, hogy a lelki burkot, egyéniségének törvényszerű mozgása útján egészséges anyaggá átala-

kítani. Sokkal többet "hallhatnál" és "láthatnál", nyisd ki szellemi szemeidet, szellemi füleidet, és meg fogod érezni az anyagra történő visszahatást, Higgy nekem és küzd át magasat a világosságra. És higgy a szeretetemben, amely téged nem homályos fogalmakkal, hanem az igazsággal kíván megvigasztalni.

60. Villamosság és delejesség

Kérdés:

Általánosan tudva van, hogy a lelkes testekben úgy statikai villamosság, mint állati delejesség rejlik. Tudjuk, hogy minden általunk eddig ismert súlytalan (imponderabilis) test lényegét tekintve nem egyéb, mint a számunkra láthatatlan, egy és ugyanazon s az egész mindenséget átható gázszerű testnek különféle mozgási vagy rezgési módja. Ebből következik, hogy a villamosság és delejesség is tulajdonképpen ugyanannak a folyamatnak következménye; de azért mégis a kettő között bizonyos eltéréseket lehet megállapítani, – oly különbségeket, melyek majdnem hasonlók ahhoz, ami a szétfolyó (diffusus) és a polarizált fény között van. Éppen úgy, mint ahogy a polarizált fény csak egy irányban sugárzik, még pedig rezgési síkjában, a közönséges szétfolyó fény pedig mindenfelé szórja sugarait, – az emberi testben levő statikai villamosság is ha azt elhagyja, elvész környezetében, anélkül, hogy bizonyos irányt betartana; ellenben a delejes erő, ha mágikus hatása van, mindig csak bizonyos irányban árad ki.

Ha ez a felfogás helyes, úgy azt lehetne mondani, hogy az állati delejesség nem egyéb, mint polarizált villamosság, és oly viszonyban lenne egymáshoz, mint a szétfolyó fény a polarizált fényhez. A szétfolyó fényt a fizikában legkényelmesebben és legkönnyebben tükröző lapok reflexiója által lehet polarizált fényre átalakítani, minélfogva a polarizáció helyessége és tökéletessége a tükör alkotásától és minőségétől függ. Homályos, hibás tükrök hiányosan polarizálnak és viszont... Az állati delejességnél átvehetné úgy a lélek, mint a szellem a tükör szerepét, hogy a testben levő statikai villamosságot polarizálja. Öntudatlanul tenné ezt a lélek, öntudattal a szellem; az első kiváltképpen különböző indu-

latai, az utóbbi akaratereje által. Az öntudatlan delejesség változik minőségében a lélek tisztasága és tökélye szerint (innen van a rokonszenv és a visszataszító, kellemetlenül érintő ellenszenv) az öntudatos delejesség az akarat erejéhez képest változik hatásában. Az öntudatlan delejességet a tér korlátozza, és a test szféráját át nem lépheti, tehát ereje csak annyira hat, ameddig a szem lát, vagy a kéz ér, ameddig a lehelet, illetőleg a hang rezgése hat. Az öntudatos, akaraterős delejesség ellenben nincsen tér által kötve, hanem kifejti és viszi mágikus hatását oda, ahová a szellem polarizálja, az azután mindegy, bármilyen távolságra történjék is az.

Egyetértés-e ezekkel, a velünk baráti viszonyban levő tudós elvtársunknak és testvérünknek, M-nek a fejtegetéseivel?

Felelet:

A fejtegetés helyes, s ezt csak kibővíthetem, amidőn minden erőnek az okához megyek vissza. Kezdetben a tökéletesség, Isten volt. Az Őséletnek teremtése tiszta szellem volt. Ez a teremtett szellem, akinek fejlődés útján lényének tökéletességét kellett volna elérnie, oly tulajdonságokkal volt felruházva, amelyeknek őt céltudatos törekvésében a tökéletességre kellett volna vezetnie. A tiszta szellem kisugárzása, fényárama, teremtő ereje nem más, mint az ő delejessége (nyelveteken ennek a fogalomnak a kifejezésére nincs szó).

Ahogy a mozgás Istennek első teremtő aktusa és az őséletnek s minden teremtő életerőnek oka – éppen úgy az a mozgás, amely a kis szellemi életközpontból sugárzik ki, vagy belőle jön létre, a szellem delejessége, melyet a szellem tiszta akarata polarizálva küld a célhoz. A szellem akarata a tükör, amely minden tulajdonságát és erejét polarizálja. Ha a szellem elbukott, azaz a szellemi fejlődésnek legegyszerűbb és legmagasabb törvényvilágából kilépett, akkor az ő akarata homályos, elpattan a tükör, amely nem képes többé céljának, a polarizációnak megfelelni. Ennek az a következménye, hogy e szellem tulajdonságai és erői nem fognak többé egyszerűen, céltudatosan egy irány felé áramolni.

A szellem delejessége mindinkább villamossá válik – mígnem az alsóbbrendű világokban (hisz most ide tartozik) történt fejlődése és előhaladása által akarata ismét tiszta és

világos erővé válik, amely képes lesz minden tulajdonságát és erejét tökéletesen polarizálni. Minél magasabb és tisztább a szellem, annál nagyobb delejességének hatalma és hatóereje is. Világotok jövő szellemi érája bebizonyítja nektek, hogy a delejesség ereje hatásában a világ véges törvényeit felfüggesztheti és akkor a valóban szellemi ember a magasabb törvényvilág küszöbét átlépi s e törvényvilágban táplálékot és hazát talál mindaddig, amíg eléri tökéletességét

61. A test szellemi gyógyítása

Kérdés:

A szellemnek, aki a maga emberi testét, a maga burkolatát a véges törvények által megszabott típus szerint, de azért a meghatározott törvény keretén belül, a maga céljainak megfelelően alakítva felépíti, önként következik, hogy arra is van ereje, hogy az életfolyama alatt a testi szervezetében föllépő zavarokat elhárítsa. Ezen a feltevésen alapszik a szuggesció alkalmazása és hatása gyógycélokra a hipnózis alatt, de még sokkal egyenesebb és magasabb módon nyilvánul az úgynevezett szellemi gyógyításnak a hatása, amely erejét a szenvedő, vagy gyógyítandó beteg szellemének Istenhez, az ő teremtőjéhez való emeléséből meríti.

Helyes-e ez a felfogás? és tudsz-e nekem újabban, a médiumodnál szellemi módon alkalmazott gyógyítási kísérletből, annak belső lefolyásáról felvilágosítást adni; jelesen afelől, hogy a gyógyító a betegnek az Istentől eredő erő iránt való kisebb-nagyobb fogékonyságát, valamint szellemi fejlettségének fokozatás képes-e tisztán megismerni és érezni? A szellem az emberi test felépítéséhez megkívántató képességét a test halála után sem veszti el és ennek további magatartásából magyarázzuk ki azt, hogy a levetett testet bizonyos feltételek mellett a maga céljaira rekonstruálhatja, amit mi "materializáció"-nak nevezünk. Helyes-e ez a felfogás?

Felelet:

Gyakori hibája az olyan tökéletlen lényeknek, mint amilyenek az emberek, hogy ha az idők folyamán Isten egyik törvényét felfedezték, nem tudják azt a többi törvénnyel és tényezőkkel egybevetve szemlélni, hanem a fölfedezettet

valami különlegesnek tekintik és így sok hamis következtetést vonnak le belőle. Isten törvényei egyetlen tökéletes szövethez hasonlíthatók, és ti nem ismeritek fel ennek az isteni szövetnek a dicső voltát, amidőn egy fonalat kihúztok belőle és így tartjátok a világosságra ahelyett, hogy a fonalat a fonál mellett hagynátok feküdni s kutatni próbálnátok, mimódon van a fonál a fonállal összekötve, mimódon tartja és fogja egyik a másikat, amidőn aztán az egész együtt mutatja a feleséges mintát, amit egyedül Isten tervezhet és valósíthat meg

A szellemi gyógyítás isteni törvényen alapszik, de csak akkor lesztek képesek ennek a törvénynek a következményeit felmérni, ha az ezzel összeköttetésben lévő többi törvényt is figyelembe veszitek. Csak így jön ki az igazság összege. Az emberi testet felépítő szellemnek megvan az az ereje, hogy le tudja győzni a szervezet zavarait. E törvény látható érvényesülésének azonban van két gátló tényezője:

1. világotok igen alacsony foka, és
2. a szellemek szolidaritása.

Megtestesülések durva anyagi mivolta okozza, hogy időlegesen alá vagytok vetve ezen anyag törvényeinek. Ezért nem minden ember lesz képes úgy belemerülni a szellemiekbe, hogy az ily módon felszabadult szelleme a beteg szervezetre újítólag és gyógyítólag legyen képes hatni. Nektek, embereknek, minden szellemi felemelkedés több-kevesebb erőfeszítéseitekbe kerül.

Mint ahogy a szárnyakkal rendelkező madár sem tud az éterben nyugodva lebegni, hanem támaszként durva anyagra van szüksége, – úgy vagytok ti is. Némely emberi szellem elfelejti, hogy szárnyai vannak és némelyik (de ilyen kevés van), érzi repülésre való képességét, de nem tudja ennek az erőnek a határát megmérni. A jövő évszázadok meg fogják erősíteni az ember repülőerejét, amely világotok előrehaladásának lesz a következménye. Jól mondjátok, hogy Isten nem akarja szenvedéseketet, hanem a szenvedésben tanítás rejlik számotokra, és ha a tanítást megértettétek és elsajátítottátok, a további tanítás módjának meg kell változnia. Ez a felfogás helyes, de nem kimerítő. Ne feledjétek, hogy az egésznek csak részei vagytok s hogy a szellemek szolidaritása (összetartozása) egyike az örök törvényeknek. Az a szellem, amelynek a szenvedések fenyítő vesszejére,

mint tanítóra, többé szüksége nincsen, látja szellemtestvéreit megtestesülni – szellemtestvéreit, akik oly gyengék, hogy nemcsak szükségük van a szenvedések tanítására, hanem akik szenvedésüket emberi tetteikkel még gyarapítják is. Segítségre van szükségük, és ezt megkapják a szellemek szolidaritásának törvénye által. Az erős szellem is kézséggel felveszi az emberi ruhát és a szenvedést, amely az anyaggal együtt jár, hogy adhasson a maga erejéből a gyengéknek.

A részvét alakjában megjelenő felebaráti szeretet az összekötő láncszem, és nincs egyetlen szellem sem, bármilyen rossz legyen is az, aki ebből a láncolatból ki lenne zárva. Az ilyen segélyhozó szellem mindig megtartja békességét. Ismeretei tiszták, szeretete hatalmas, de ez még nem óvja meg őt attól, hogy a zivatarok az ő fejét is körül ne zuhogják, s a hullámcsapások lábait ne verjék. Szenved a szenvedőkkel és az ilyen lelki szenvedések lehetővé teszik, hogy némely testi szenvedés szervezetét is megtámadja. Egy ilyen szellem mégis mindig békében van és elégedett. Egész imája annyi, hogy: "Uram, a Te akaratod teljesedjen be rajtam és általam"; ennél többet nem tud imádkozni. Azért akar élni, hogy ezt az akaratot betöltsse, de hogy miképpen nyilatkozzék meg ez az akarat őrajta, az iránt kívánságát kifejezni nem meri. Ne mondjátok, hogy: "Istennek akaratja az ilyen szellemre nézve soha sem lehet szenvedés, mert ő kinőtt a fenyítő vessző alól." Ő az egész szolgálatába állott, lemondott saját boldogságáról és örömeiről, hogy feladatot tölthessen be. Ha feladatás betöltötte s az anyag bilincseit lerázta magáról, akkor megtalálja szelleme törvényes tetteinek következményeit: a nagyobb érettséget, tisztább megismerést, hatalmasabb szeretetet. Ne feledjétek el a példa ható erejét sem, amely hathatós tényező a tökéletlenek fejlesztésére.

Ha az emberi ruhába öltözött jó és erős szellem, a testi és lelki szenvedések alatt erős marad Istenben való bizalmában, önzetlenségében és türelmében, mintegy kinyilatkoztatásul szolgálhat más embereknek; mert sokféléknek kell a kinyilatkoztatásoknak lenniük, amelyek a szegény emberiséget Istenhez emelik. Gondoljatok újból arra, hogy emberi életek nem csak egy Istentől jövő alkalom új magok elvetésére, hanem közben azt is aratjátok, amit előző életeitekben

vetettetek. Az a törvény, hogy a szellem minden cselekedetének megvan a maga következménye, érvényes a másik törvény mellett is, miszerint minden szellem a maga testének a szervezője. A cselekedet végrehajtása gyorsnak tűnhet, de azért ez mégis csak a szellem eddigi szerzeményeinek az összhatása lesz és hatása következményekben folytatódik. Dobj egy követ a vízbe, meg tudod e mérni és határozni a képződő gyűrűk határát a vízben és a levegőben? Ugyan ilyen lehetetlen nektek, embereknek, meghatározni, hogy milyen befolyással van rátok előéletetek. Jól értsetek meg, kedveseim, és ne fektessetek nagyobb súlyt ezekre a törvényekre, mint a többiekre.

Segítségetekre szeretnék lenni abban, hogy a törvények kölcsönhatását és egymásba fonódását, amennyire csak lehetséges, megértsétek, miáltal a hangsúlyt mindenben a helyére tudjátok tenni. Amint részei vagytok az egésznek – ezt sohasem szabad szem elől tévesztenetek – úgy minden törvény is része a tökéletes egésznek. Még ha jelenleg azt az egészet nem is tudjátok áttekinteni és felmérni, de azért mindig gondoljatok arra, hogy ez így van. Következtetéseitekkel menjetek végig e területen és mélyedjeteK bele, amennyire bírtok. Csak így fogjátok megtalálni az igazságot és a megelégedést.

Ha két emberi testben lévő szellem, magát lehetőleg tökéletesen odaadja Isten akaratának, hogy Hozzá felemelkedhessen, akkor némely korlát leomlik előttük, amelyet az anyag állított e két szellem közé és ők az ilyen pillanatokban jobban és tisztábban képesek felismerni, hogy mely szellem gyermekei, mert szellemi érzékelésük a szellemi felemelkedés által kifinomodik. A helyes megérzés tulajdonképpen az előrehaladt szellem tulajdonsága, fejlődésének természetes következménye. Ezt az érzést az anyag elhomályosítja, s ha uralja az embert, akkor ez az érzés elveszik. Ha viszont a szellem uralkodik, akkor öntudatra ébred és olyan pillanatokban, amikor sikerül kiküzdenie az anyag fölött a számára lehetséges legnagyobb uralmat, ez az érzés a tisztaságig fokozódhat. Következésképpen a szellem, a test felépítésére szolgáló képességét, a halál által nem veszítheti el és így az a képesség teszi számára lehetővé a materializációt.

62. Hipnózis és sugalmazás (szuggeszció)

Azt kérdezed, hogy a hipnózis és a szuggeszció valamely médiumnál a szellemi tünemények feltételeit kizárhatják-e? A természeti erők, azaz a médium lelki atmoszférája, vagy fluidja az az anyag, amelyet a nyilatkozó szellem használ; oly terület ez, melyet uralma alá kell vennie, hogy nyilatkozhasssék. A médium ezt a munkateret – tudatosan vagy tudatlanul – átengedheti a szellemlénynek aszerint, hogy saját akaratából és a magasabb tanok után vágyakozva ill. alacsonyabb szellemeken segíteni óhajtvá fizikai és pszichikai erejét időlegesen azok rendelkezésére bocsátja, vagy öntudatlanul, amikor a tetetöltött szellem akarata gyenge, és egy vagy több szellem uralkodik fölötte.

Ha egyszer az inkarnált szellem akarátát a hipnózis megbénította, akkor fizikai és lelki ereje fölött más szellem rendelkezik, és pedig legtöbb esetben azé az emberé, aki őt hipnózisba ejtette. De ha a hipnotizált egyén jó, erős médium, aki jó vezető alatt áll, és a vezetőszellem látja, hogy a médium a hipnotizáló gondolatkörében s akarátának uralma alatt kárt szenvedhet, akkor a vezetőszellemnek hatalma van a hipnotizáló erejét kiszorítani és felfüggeszteni. Ez a harc azonban a fizikai és pszichikai élethatár területére, az idegrendszerre káros, és ezért a vezető szellem csak akkor fogja a maga hatalmát érvényesíteni, hogyha a médium a hipnotizáló hatalma alatt és annak légkörében nagy kárt szenvedhetne. A médium a hipnózis alatt semmi ingert nem érez médiumításának használatára, mert akarata meg van bénítva.

Arra a kérdésedre, hogy a sugalmazás, szuggeszció hatalma a személyiség egyéni gyengeségén alapszik-e, és hogy az ember morális jelleme megvédi-e őt a gonosz célból történő szuggeszció hatásától? Ez a válaszom: Egy szellem hatalma – akár emberi ruhában vagy azon kívül – az ellentmondás-mentesség mértékétől, a jó tulajdonságok tisztaságának és teljességének fokozatától függ, amelyeket magának kivívott. Ha a szellem fejlettsége nagyon egyoldalú, akkor nincs meg benne az az erő és hatalom, amely erőinek és tulajdonságainak relatív kiegyenlítésén alapszik. Ez annak a törvénynek a hatása, amely a szellemi erők abszolút egyen-

súlyát, a szellemi szabadság harmóniáját és teljességét, valamint ezzel az elválasztott duólok egyesülését és a lények tökéletességét eredményezi.

Ez a felelet M.-nek arra a kérdésére is: Mi az oka annak, hogy némely ember, aki egy irányban annyira ki van fejlődve, hogy ti azt lángésznek nevezitek, erkölcsi tekintetben sokszor alacsony fokon áll és dacára magas fokú értelmiségének, gyakran az elmezavar éjszakája borul rá? Az ilyen szellem egyoldalúan munkálkodott, szellemi tulajdonságait és erőit nem egyszerre és egyenlőképpen tökéletesítette, hanem egyet a többi rovására nagyra nevelt. Ezáltal elvesztette azt az erejét és hatalmát, mely a szellemi tulajdonságok lehetőleg egyenlő értékében rejlik. Nincsen benne céltudatosság, nem ura a maga erőinek, minélfogva az ártalmas külső befolyások és saját egyéniségének káros kinövései győzedelmeskednek fölötte. Ilymódon valamely ember, aki olyan erkölcsi fokozaton áll, amelyet jónak neveztek, ki lehet téve a szuggeszció ártalmas hatásának, mivel erőinek amaz egységes fejlettsége hiányzik, amely a megismerés, az értelem, az akaratérő és az önzetlenség szellemi tulajdonságainak összhangján és egyenértékén alapul.

Azonban az az ember, aki fejlettségénél fogva céltudatosan, akaratérossen, önzetlenül és tiszta értelemmel halad az életben, meg van védve a hipnózis minden behatásától. Ő uralkodik önmaga, valamint fizikai és szellemi erői fölött, és egyetlen rajta kívül eső szellem sem képes uralkodni fölötte. Az ilyen ember edzett minden hipnózis és szuggeszció ellen, mert szelleme rányomta lelki ruhájára a maga bélyegét, áthatotta a maga lényével, és nem adja meg az idegen szellemnek szükséges feltételeket, hogy uralkodhassék fölötte.

Azonban sok ember nem azért nincs kitéve a hipnózisnak, mintha fejlettségi foka neki ezt a relatív szabadságot megadta volna, hanem mivel lelki ruhájának anyagi része nem adja meg ahhoz a szükséges feltételeket. Ennél fogva egy ember szellemi értékéről annak a hipnózis iránti érzékenységből nem lehet ítéletet mondanotok, mert nem tudhatjátok, mi lehet az oka a hipnózis iránti érzékenységének. Egyenlő hatásnak az első oka gyakran lehet különböző.

63. Szervezetvetítés (organprojection)

Kérdés:

A szervező és gondolkozó princípium azonossága, amint a természetfölötti alanyban mutatkozik, a szellem földi tevékenységében is kimutatható, azaz belevegyül ebbe a természetfölötti szervezés is. Ezt bizonyítja az, hogy testünk beosztásának alakja feltalálható a görög templomok és gótikus dómokban, amelyet építők ezekben öntudatlanul alkalmaztak. Még világosabban előtérbe lép ez technikai találmányainkban. Habár ezeknél rendszerint céltudatosan, matematikai számítással törekednek valamely meghatározott technikai probléma megoldására, mindazáltal úgy a legegyszerűbb gépezetnél, mint a legbonyolultabb készüléknél félreismerhetetlen a szellemi organizálóból eredő áramlat, mivel a technikai készülékeknél, testünk egyes részeinek öntudatlan másolatai, úgynevezett szervezetvetítések találhatók, anélkül, hogy a feltaláló másolni akart volna.

Így a kalapács karunk előrésének ökölbe szorított alakját, a fújtató a tüdőt, a szivattyú a szívét utánozza. A camera obscurában azonban semmi esetre sem utánozták öntudatosan a szemet, hanem a szem szerkezetét a camera obscurából értették meg; a fotografáló gépezetnek objektív üvege megfelel a kristálylencsének; az ellenző (Blende) az irisnek, a retesz a szemhéjnak; a rugalmas kihúzó az összehúzódható szemgolyónak; a bróm-ezüstréteg a retina fényérzékeny látó-purpurjának. Ilymódon lehet megérteni a hallószervet is, ha magyarázatul a zongorát, vagy az ideghálózatot, megfejtésül a távíró-tanulmányozzuk.

Kapp bölcsészeti műtanában ("Philosophie der Technik") fölveszi, hogy a szerves világ és a technika világa az egész természetben, az összes lakható csillagvilágban kölcsönösen kiegészíti egymást. Technikai készülékeink egynémelyikének szerves mintája talán más bolygón van meg; gondolhatunk ott olyan lényeket, kiknek szemei a távcső, vagy nagyító módjára vannak alkotva. Mily aránytalanul többet tudhatna p. o. valamely lény, ha a spectroscop szervezetében meglenne és ezáltal a tárgyak vegytani minősége iránt is fogékony volna, amilyenek bizonyos mértékig a

szomnambuláink. És megfordítva, földünk szervezetének némelyike, amelyet mi még technikailag nem értékesítettünk, más égitestek technikai sorozatában egy-egy láncszemet képezhetnek. Mit tartasz e feltevésről?

Felelet:

Isten egyszerű és az az igazság is amely a vezető törvényekben ölt testet, mivel Belőle ered, a maga őstermészetében egyszerű. Őstermészetet mondok, mert nyelveteken hiányzik a jobban megfelelő szó. A törvényes igazság abban az állapotában, amelyben a büntelen szellemteremtést először áthathotta, egyszerű, nagy és szellemi volt. Csak amikor a bünbeesés megtörte ezt a fényt, akkor váltak a megjelenési formáikban anyagiasabb, véges törvények, bonyolultakká. A teremtés szellemiesítésével eredeti egyszerűségéhez ismét közeledik és megszabadulva egyfelől a visszafejlődés bonyodalmasságától, másfelől az előrefejlődéstől vagy kiképzéstől és újból belép az egyszerű ősigazság töretlen fénykörébe. A szerves világ vezető törvényeivel együtt nem egyéb, mint a szellemi törvény ősigazságának egy megtört színes fénye; a technika találmányai (vagy helyesebben: megtalálásai) csak kiegészítő színei ennek a színek. Csak egyetlen ősigazság van, melynek forrása Isten, s amely Isten teremtett világát átárasztva, változva és materializálódva alkalmazkodik a teremtés viszonyaihoz.

A látás, vagyis a legmagasabb szellemi megismerés, a tökéletes szellem tulajdonsága; ennek a legmagasabb szellemi tulajdonságnak anyagi látható formája az emberi szem. A technikában ezt a legfőbb igazságot a kamera mutatja be. A szerves világ törvényei és a technika felfedezései a különböző nyelvekre való fordításokhoz hasonlítanak. Az igazság mindkettőn keresztül áramló aranyfonala isteni eredetű. Minden igazság össze van kötve egy másikkal, és egyik felfedezése mindig a másik felfedezését feltételezi. Gyorsabban tud az emberiség egy igazságrészletet besorolni a többi közé, ha megtalálta és megértette a hozzá való kulcsot. Az emberiség eddig kevés kivétellel a szellemit az anyagtól teljesen különváltnak tekintette és vagy a szelleminek élve, az anyagot

Minden igazság össze van kötve egy másikkal, és egyik felfedezése mindig a másik felfedezését feltételezi. Gyorsabban tud az emberiség egy igazságrészletet besorolni a többi közé, ha megtalálta és megértette a hozzá való kulcsot. Az emberiség eddig kevés kivétellel a szellemit az anyagtól teljesen különválnak tekintette és vagy a szelleminek élve, az anyagot megvetette és leigázta, vagy az anyagnak élve, a szellemet tagadta, holott az anyag, ha nem itatná át a szellem, nem volna életképes; a szellem pedig nem lehetne összeköttetésben az anyaggal, ha ez az összeköttetés, (habár csak átmenetileg is) feltétele nem lenne a szellemi fejlődésnek. Amit tehát Isten összekötött, azt ti, emberek, ne válasszátok szét.

Igyekeztek megérteni, hogy miért kellett ez az összeköttetés és igyekeztek az anyagban feltalálni a szellemet, mely azt élteni. Ha feltaláltatok valamilyen technikai igazságot, keressétek ennek szerves mintáját és ebből tovább menve, igyekeztek tiszta fogalmat szerezni magatoknak ama szellemi tulajdonság felől, mely annak alapját képezi. Így meg fogjátok ismerni Isten nagyságát és ebben az Ő igazságának egyszerűségét. Más világok szerves életét nem lennétek képesek megérteni, és céltalan lenne beszélni róla nektek, mivel az úgy hangzanék, mint valami mese és ez szellemi előrehaladásotokat nem érintené. Mint ahogy egy bizonyos számú alapszín létezik, melyek közül mindegyiknek sok árnyalata van, úgy léteznek különböző szervezetek is, a maguk számtalan árnyalatával.

Ti azonban csak arról a szerves világról vagytok képesek fogalmat alkotni, amelyben éltek, más alapszínek pedig mindaddig ismeretlenek maradnak előttetek, míg szellemetek fokozata bizonyos alapszínhez köt benneteket. Erjétek el azt a világosságot, amelyből minden szín származott és akkor uraivá váltok minden körnek. Igyekeztek magatokat valamelyest belegondolni ebbe a nagyságba, hogy ez felemelőleg hathasson rátok, s így azokat a határokat, melyeket szellemi fokotok a magismerés lehetősége elé von, legalább sejtve lássátok elenyészni.

64. Szellem és anyag kölcsönhatása az emberben

Szűkebb körben felolvastuk "A nem teremtett és a teremtett szellem"-ről szóló nyilatkozatot, azzal a résszel kapcsolatosan, amely az emberben az anyagnak a szellem általi legyőzéséről beszél. Beszélgettünk továbbá arról, mennyiben lehetséges, vagy nem lehetséges a szellemnek a test által való befolyásolása. Az e fölötti vita után az ebben résztvett médium a következő spontán nyilatkozatot kapta: Szeretnék nektek az emberben lévő szellem és anyag kölcsönhatásáról néhány felvilágosító szót mondani. A szellem alakítja és képezi az őt körülvevő anyagot, a szellem fokozata határozza meg tehát az anyag durva, vagy valamennyire szellemesebb voltát.

A szellem teszi láthatóvá azt, ami aztán oly szorosan hozzákötődik, hogy egy egységet képez vele, amelynek ember neve. Ez az alak, (az emberi test), mivel szoros összeköttetésben van a vele, visszahat a szellemre és azt a szellem fokozatához mérten képes lehúzni, Értsetek meg helyesen. A test nem egyéb, mint szellem szötte ruha. Tehát a szellemen múlik, ha a test ahelyett, hogy csak az ő törvényszabta hüvelyét képezné – amelyben bizonyos törvényszerű munkát lehet végezni – őt szorítja és gátolja. Sohasem mondtam azt, hogy az anyagnak titeket le kell húznia. Hol lenne akkor Isten igazságossága, hogyha a gyenge szellemnek olyan hüvelyt kellene használnia, melynek őt szükségképpen lefelé kellene húznia? Nem a hüvely tehát a nyomasztó, hanem a szellem hiányos megismerése, minélfogva nem tudja magát helyes viszonyba helyezni ezzel a hüvellyel. Ez ugyan lidércnyomásként nehezédhet rá, jóllehet csak alvás közben, amikor az álom fogva tartja; akkor azonban nem amikor ébren van, s amikor szellemi erejét érezve, öntudatos szabadsággal Istent kívánja szolgálni. Az anyag, mint ilyen hatástalan a szellemre, hacsak a szellem alacsony fokozatánál fogva az anyagnak hatalmat nem ad maga fölött. A szellem, aki a maga testét formálta és magát vele egyesítette, e ruhájában kényelmesen fogja magát érezni, és annyira fogja magát vele azonosítani, hogy számára ez a mulandó ruha fog reálisnak és a legfontosabbnak látszani – vagy e ruhának

olyan hatalmat fog engedni maga fölött, ami nem szükség-szerű, ámbár lehetséges, ha a szellem nem képes vele helyes viszonyba kerülni. Igyekezni fog ezt az általa érzett, de alapjaiban nem ismert betegséget aszkézissel, ezzel a segéd-eszközzel, legyőzni, ahelyett hogy belátná, miszerint ennek csak a szellemi felemelkedés lehet a gyógyszere, amely ilyen betegséget és egyenlenséget lehetetlenné tesz.

E két kategóriába tartozik az emberiség többsége; de néhánynak sikerült már felküzdeni magát a szellem és a test közötti helyes viszonyig. Ők tudják, hogy szellemek, tudják, hogy hibáik és hiányosságaik csak szellemükből erednek, s hogy a test nem egyéb, mint munkásöltöny, hasonlóan a szóhoz, amely a gondolatot fejezi ki, aztán elhallgat. Számára közömbös, mi fogja ezt a szellemet táplálni és körülvenni; megadja, ami neki, hogy szolgálatképes maradjon.

Nos, világossá tettem-e előttetek a szellem és test kölcsönhatását? A szellem hatalmat kölcsönözhet maga felett a testnek, de nem a hüvelyben magában rejlik ez a hatalom, hanem a szellemben, mely a hüvelyt tulajdonságokkal felruházza. Azt mondtam, hogy legyőzhetitek az anyagot; le is győzitek, ha megismertétek, és helyes viszonyba állítottátok magatokkal. Mondtam, hogy a testnek semmi hatalma nincs az olyan szellem fölött, aki már bizonyos fokozatot kivívott magának; – ez tehát azt mutatja, hogy az anyag magában tehetetlen és egyedül a szellem az, aki magát túlságosan azonosítja vele, a maga szelleméletét szétforgácsolja, hogy megjelenési, vagyis látható alakjának látszólagos életet adjon, miáltal annak bizonyos hatalmat kölcsönöz, amellyel az maga soha nem bírhatna.

Az előző nyilatkozatra Bernát a következő ellenvetéseket tette:

A szellemből és anyagból összetett egyéniségek, az egymástól távolodó két törvényvilág összeütközésének, melyeknek mindegyike bennük nyilatkozik, vannak alávetve. Minthogy az emberben egyéni határaik záró pontjához jutnak, az emberben játszódik le az örökkévaló harca a mulandóval.

A lélek képezi a hidat a szellem és az emberi anyag között. Ez a szellem-anyag maradandó ruhája a szellemnek a

földi élet alatt s ez a csatater a két ellentétes hatalom küzdelmének, amely az egyik vagy a másik győzelmével, vagy leveretésével ér véget. A mi életfeladatunk a szellem uralmát kiküzdeni az anyag fölött. Aki ez elől a harc elől megfut, önmagát öli meg. A harc azonban két ellentétes hatalmat feltételez. Ezek egyenlőtlenek lehetnek, de bennük különemű elemeknek kell lenniük, mert ilyenekhez tartoznak.

A durva anyagnak magában nincs ugyan akarata, de nem ilyen a szerves anyag legfejlettebb tökéletességében, amint az már az emberben a szellemhez oly közel került, hogy szellemesülése lehetővé vált. Sőt már az állatvilágban is fellépnek a szerves anyag erői a kifejlett ösztönben, és hatással vannak az állati lélekre. Mennyivel nagyobb mérvben meg kell ennek lennie az emberi testben, amelynek sokkal finomabb szervezete van! Öntudatunk két bennünk lévő áramot vesz észre; az egyik belülről kifelé és a másik kívülről befelé irányul. Ezekben rejlik egyéniségünk határán belül a kölcsönös hatás a szellem és test között, melyet a lélek közvetít, amint te is mondod, de amely nekem elképzelhetetlen lenne, ha az anyagnak semmi hatalma sem volna azonkívül, amit a szellem kölcsönöz neki.

Ilyen nézete lehet az anyagból kinőtt szellemnek, aki már kivívta a győzelmet, és teljes szabadságát érzi. Az emberi szellemre az anyag, korlátozó és gátló bilincseket rak, amelyeket csak részint tud széttörni. Mi egész földi életünkben alá vagyunk vetve a Fölon uralkodó véges törvények hatalmának, holott szellemünk természeténél fogva örökkévaló. A hegyre lépésről-lépésre kell felkapaszkodnunk, az akadályokat egyenként kell leküzdenünk és ilymódon csak lassan, és kitartással vagyunk képesek a hegycsúcsig utat törni magunknak, pályánkat tehát nem kezdhetjük meg a hegycsúcsról kiindulva. Amint a spirituális mozgalom iránya és célja felől tett nyilatkozatodban (*L.1.sz nyilatkozat*) oly szépen és vigasztalóan mondtad: a mulandó anyagnak lehetetlen a magasabb szellemi élet elé legyőzhetetlen korlátokat gördíteni. De hogy azt legyőzöttnek tartsuk, mihelyt annak mulandóságát megismertük, s tehetetlennek nyilvánítsuk, amíg vele küzdelemben vagyunk, ez nekem aggasztónak látszik, mivel ez hamis, alaptalan biztonságban ringathatna, mely a harcost gyengítené. Eppen abban látom én, hogy az

anyag nem tehetetlen, mivel a szellemnek bizonyos fokozatot kell elérnie, hogy az anyagnak ne lehesen hatalma fölötte, s hogy fölfelé kapaszkodásában a hatalmat tőle fokról-fokra kicsikarhassa. Ha a szellem Isten kívánta helyes viszonyba állította magát vele, akkor annyira föléje került, amennyire ereje terjed, s kisebb-nagyobb mértékben uralkodik fölötte aszerint, amint életpályája alatt saját fejlődését elősegítette. A cél az, hogy teljesen kinőjjön hatalma alól, ami tökéletességre jutása végén int felé.

Te azt mondod, hogy a test csak hüvely, látható alakja, munkásöltönye a szellemnek; én ólomsúlynak érzem a szellem fejlődésére nézve; mint segédmunkását a szellemnek, és pedig mint működő hatalmat, nem pedig annak holt eszközét. Te azt mondod, hogy a test nem egyéb a kimondott szónál, mely a gondolatot kifejezi, azután elhal. A szó, ez az őseleme a teremtésnek nyilatkozik meg az igelésben és a tagadásban, ebből alakul az igazság, midőn az akaratés egyéniség kifejeződik a szóban. Ebből származik a tett. Minden érzelme, minden működése a léleknek először fogalommal sűrűsödik: ez a szó. És az elhangzott szónak hatása, hulláma rezgésekben terjed tovább, mindig szélesedő körökre. A testet működésében ilyen értelemben tekintem én elhangzó szónak.

Felelet:

Igen nagy súlyt fektetsz a szellem életének erre az eltűnő, parányi töredékére, az emberi életre és következtetéseid, bár látszólag logikusa, mégis tévesek, mivel azokat téves alapokra fektetted. Azt mondod, hogy életfeladatunk a szellem uralmát az anyag fölött harc útján vívni ki. Én pedig azt mondom: a mi életfeladatunk önmagunkban a jót, amely istenfiúságunk következménye, a maga tökéletességére kifejleszteni. Ne szorítsd ezt a fogalmat "élet" oly szűk határok közé, hogy az alatt csakis egy emberéletet érts! Hisz egy fénysugárt vagy árnyékot sem nevezel el napnak azért, mert ez idézte elő? Azt mondom, a mi életfeladatunk, mert a ruha legyen bár fluidikus szellemi, vagy durva anyagi, feladatunkat meg nem változtathatja. Szellemünk azonban nem felelt meg e feladatnak, elbukott, bukása előidézte az anyaggal való összeköttetést és e bukás, – de nem az anyagi hüvely,

nehezíti meg feladatát.

Azon akadtál fenn, hogy a szellem hüvelyét (a testet) a szóhoz hasonlítottam. A szó a gondolatról tesz tanúságot – nem igaz? Bizonyos értelemben tehát anyagiasítása a gondolatnak. Tovább megyek, és azt mondom: az Ige, amelyet Isten teremtett, egyenlő a szellemteremtéssel – a maga teljességében: a Fiúval. Ellenben az a szó, amely a bukott és bukásánál fogva az anyagi világokhoz kötött szellemről tesz bizonyosságot: az emberi ruha, a test, nem egyéb, mint hatása, kifejezése ennek a szellemnek. Az Ige, vagyis Isten kisértő mozgásának kifejezése, mely az ősélet következménye: örök; a bukott szellem szava vagy kifejezése mulandó, mivel csak a tökéletesség kifejezése lehet örök. Amint a szellem fokról-fokra, erőről-erőre feljebb küzdi magát, logikus, hogy kifejezése formájának is változnia kell mindaddig, amíg ez a kifejezés, ez a szó, ez a burok, ez a fénykör is eléri a tökéletességet, amely egyedül alkalmas a változhatatlanságot magába foglalni. A szónak, az elhangzott szónak hatása rezgésekben halad tovább, mint ahogy te mondd; de azért a szó hatása nem azonos magával a szóval. A változandó gondolata terjed és elmélyed, és egy új szó fejezi ki azt, és a gondolat vagy szellem kiszáll az elhangzott szó hullámköréből. Érted-e mit gondolok? A durva anyag, amit lesepert magáról, visszahull az anyagba, hamu a hamuba, por a porba, hogy új alakításoknak legyen alávetve. A szellem az anyagi világban, az ő anyagi burkában azt juttatja kifejezésre, ami; és ez az elhangzó szó hullámozva terjed tovább, aminek hatását a világ akkor is megérzi, ha a szellem kinőtt már ebből a világból és már egy új szó által ad elmélyedésének és dicsőségének kifejezést. A küzdelem, ami benne rejlik minden olyan szellemben, amelyik még nem harcolta ki tökéletességét, nem függ anyagi hüvelyétől, és nem is tőle származik. Tudta, hogy mi a küzdelem, mielőtt e hüvelybe jött és e burok levetésével az nem fejeződik be.

A vétket sohasem szabad a testnek tulajdonítani, ahogyan ti azt tévesen teszitek; az iszákosság és érzékiség is szellemi-lelki tulajdonságai a mélyresüllyedt szellemnek. Az ilyenek nehéz, durva lelki ruhája van, amelyben érzi azokat a vágyakat, amelyeket a még durvább emberi testben juttat kifejezésre. De nem az anyag ebben a hibás, és nem a kifeje-

zésben van a bűn, hanem a szellem vágyában. Jól értsetek meg. Az ilyen szellemnek vágyát kifejezésre juttatnia nem szabad. Önmegtartóztatás által legyengítheti azt és amikor a megismert kötelességet, (bármily alacsony legyen is az) betölti, lassan kiemelkedik a szellem abból a mélységből, amelybe őt saját akarata döntötte. Lelke világosabb ruhává válik, és ha ismét emberi hüvelyt ölt magára, alig fogja kísértésnél többnek érezni azt, aminek durva kifejezését azelőtt a legnagyobb erőfeszítéssel kellett elfojtania. Azt mondod.

"A szellemből és anyagból álló egyéniségek, alá vannak vetve a bennük működő különböző irányú törvényvilágok összeütközésének. Mivel az emberben egyénileg elhatárolódnak, az emberben játszódik le az örökkévaló harca a mulandóval".

Kedves Bernát! Az örökkévaló soha, de soha nem küzd a mulandóval. Az abszolút örökkévaló, az Istenség létezik. Munkál, teremt, életet áraszt magából, mert van. Isten részéről egyáltalán semmi szükség sincs a harcra, hogy minden belőle származót a maga tökéletességében önmagával összekössön. A viszonylagosan örökkévaló, a szellem, tökéletlensége és szabad akarata folytán kerül a harcmezőre; de ami e mezőn vele szemben áll, az nem az anyag, hanem saját tökéletlensége. Ehhez a küzdelemhez kezébe van adva minden fegyver és felszerelés, amelyeknek őt előbb vagy utóbb a győzelemre kell vezetni. Rajta múlik, hogy megáll-e vagy elesik. Ha eldobja az Isten adta felszerelést – a tisztaságot – akkor sebezhetővé válik és az is marad, míg fel nem küzdi magát a tökéletességig. Életfeladatunk tehát a tökéletességünk kifejlesztése, miáltal szellemi ruhánk mindinkább átszellemül. Azt mondod: "Mivel a szellemnek bizonyos fokot el kell érnie, hogy az anyag hatalmat ne gyakorolhasson fölötte, ez azt mutatja, hogy az anyag önmagában véve nincs minden hatalom nélkül, mert ezt a hatalmat a szellemnek harc által kell tőle elvennie." Ismétlem: A szellem hatalmat kölcsönözhet maga fölött a burkának, a maga teremtményének, amidőn magát vele nagyon is azonosítja.

Ebben rejlik a szellem és anyag közti kölcsönhatás, ami magában nem létezik, hanem csak a szellem kelti életre, ad neki lehetőséget. Mihelyt az ember tudomására jut annak, hogy ő szellem volt, mielőtt az anyaggal összeköttetésbe

került volna, minden hiba forrását a saját szellemében fogja keresni és az anyagot csakis annak fogja tekinteni, ami – egy hüvelynek, amelyet bukása vetett rá és amely őt a maga erejéből nem képes lehúzni, habár már maga az is szomorú dolog, hogy a tisztának teremtett szellem ilyen vastag légkörben találja meg fejlődésének feltételeit.

65. A test, lélek és szellem az emberben

Kérdés:

Az a tárgy, mellyel most foglalkozunk, a szellem és anyag kölcsönös hatása az emberben, nem engedi meg, hogy az emberi életen túl menjek. Hogy tehát a tárgy mellett maradhassak, tekintetbe kell vennem az emberi élet feladatát, és pedig azt, amely rá nézve a szellem és anyag összeköttetését szükségessé teszi; ma sem követhetlek a szellemélet minden fejlődési fokozatát átölelő területre, teremtésétől kezdve tökéletességre jutásáig, mielőtt megkérdeztelek volna, miképp értted ama meghatározott fokozatot, amelyben a szellem a szerves anyaggal össze van kötve?

Azt mondod, hogy ez az összeköttetés a szellem feladatán semmit sem változtathat, de azért sajnálkozol afölött, hogy a tisztának teremtett szellem fejlődése feltételit ilyen sűrű légkörben találja fel, – s íme ezzel visszatérünk tulajdonképpen tárgyunkhoz. Az ember célja, legyen az gyermek, ifjú, vagy öreg, mindig ugyanaz, de az emberi életkor e különböző korszakainak feladata nem lehet egyenlő. A te egész tanításodon az az alapvonal húzódik keresztül, hogy a szellemnek ki kell nőnie az anyagból, hogy magasabb fejlődési fokozatokra törekedjék, s azokat el is érhesse. Te az anyagból ki nem nőtt szellemet újólag összeköttetésbe hozod az anyaggal, míg magát ennek kötelékeiből ki nem szabadítja. Hogy ez a szabadulás nagy erőfeszítés nélkül nem történhetik meg, s csak lassan haladhat előre, az következik e mondásodból, hogy a mélységből lassan felemelkedő szellem, ha ismét emberi testet ölt magára, alig érzi a kísértést, holott előbb a legnagyobb erőfeszítésbe került azt elfojtania. Azt mondod továbbá, hogy "a szellem, ha a tisztaságot eldobta, sebezhetővé vált. A tisztaság elvetése az ő bukása s ez idézi elő az anyaggal való össze-

köttetést." Ki által lesz sebezhető, s kivel szemben marad az hogy ha nem az ő bukásának hatása és következménye, az anyaggal való összeköttetése által? Antallal, a még akkor alacsony fokon állott szellemmel való hatása felől világosabban nyilatkoztál: "Az iszákosság nemcsak pszichikai tekintetben rossz, hanem állatiassá teszi a szellemet és a tiszta szellemekkel való összeköttetést lehetetlenné teszi." A mélyen süllyedt szellemre nézve emelkedésének kiinduló pontja: a vele összekötött anyaggal való harc az ebben lakozó erők és ösztönök ellen. Midőn a szellem fokról-fokra emelkedik, mindinkább kivonja magát ez erők befolyása alól, amelyek ugyan nem közvetlenül hatnak reá, hanem a lélek, a szellemet a testtel összekötő szükséges kapocs közvetítésével. Ez az a csatamező, amelyre – mint te mondod – a szellemet állították, ha csak maga nem állította magát oda.

A testet is aligha lehet úgy tekinteni, mint a szellem teljesen szabad teremtményét. Az emberi test típusa a természeti világon keresztül vonuló fejlődési sorozat végeredménye, melyben ereje folyton fokozódott. A szellem testének építésében ehhez a típushoz van kötve, sőt az anyag megválasztásában is arra van szorítva, amely az ő értékének és szellemi fokozatának megfelel.

Ha ez a felfogás helyes, akkor ebből következik, hogy a lélekkel bíró test nem csupán burok, akarat és hatalom nélküli eszköze a szellemnek, hanem a szellem csak akkor teheti azzá, ha teljesen uralma alá hajtotta. Csak ekkor áll elő az az állapot, amelyben a szellem a maga burkának csak annyi hatalmat kölcsönöz önmaga fölött, amennyi őt fejlődésében nem gátolhatja. Ezzel önként érhetőleg minden "kölcsönös hatás" megszűnik az anyag és a szellem között; az ember életfeladata, amely erre a kölcsönös viszonyra vonatkozik, meg van oldva. Az anyagból ily módon kinőtt szellem, aki ennek közvetett befolyása alól azáltal szabadult meg, hogy a harctért, a lelket, meghódította és vele magát azonosította, fogyatkozásainak és hibáinak a forrását kizárólag csak a maga tökéletlenségében keresheti. Erről a fokozatról tekintve tudom én csak megmagyarázni idevonatkozó nyilatkozatodat: "A vétket sohasem a testnek kell tulajdonítani; az iszákosság és érzékiség is szellem-lelki tulajdonai a mélyen alásüllyedt szellemnek. Az ilyen szellemnek durva,

súlyos lelki ruhája van, amelyben a vágyakat érzi, amiket a még durvább emberi testben juttat kifejezésre." Te már teljesen kinőttél az anyagból; médiumod elérte a szellemnek a test fölötti uralmát, ami képesíti arra, hogy csak annyi hatalmat engedjen a testnek maga fölött, amennyi továbbfejlődésében segíti. Te médiumod útján állapotodat és az ő általa elért fokozatot kifejezésre juttattad. Antalhoz intézett nyilatkozatodban (I.10) ennek a szellemnek alacsony fokát kifejezted. A fejlődési fokozatok különbségére nézve is, melyek két nyilatkozatodban ellentmondanak egymásnak, csak egy megoldást találok. Kérlek, magyarázd meg, hogy a test és lélek miképp viselkedik a szellemmel szemben abban a pillanatban, midőn kölcsönösen hatnak egymásra? Engedd meg, kérlek, hogy a szóra mint a gondolat és tett közvetítőjére nézve, külön kérdést intézhessenek hozzád.

Felelet:

Arra kérlek, kedves Bernát, hogy a most hozzád intézett szavaimat ahelyett, hogy késedelem nélkül boncolnád, hagyd nyugodni szellemedben. Minden magasabb tanításnak a szellem saját felismerésévé kell válnia, tehát én nem tudok neked semmit adni. Hiszen megpróbáltad már ezt. Volt idő, amikor e szavaim: "a szellem megismerése által fakasztott minden virág a szellemi előrehaladás következménye" nem győztek meg téged; de hirtelen megnyílt ez a megismerés benned és nem volt többé szükség szavaimra.

A magas szellem felismeri szavainak és tanításainak hatáskörét. A szellem fejlődésében nem a tan a hatalmas tényező, hanem az a törvény, miszerint a megismerés következménye a tiszta törekvésnek, a szellemi felemelkedésnek és hogy a szellem minden elért megismerése újabb megismerés elérését teszi lehetővé. "akinek van, annak adatik, és akinek nincs, (aki a kínálkozó alkalommal nem él) attól az is elvétetik, amije van." (Mt.25,29). Vagyis az ilyen törvényszerint kevesebb lehetőséget kap. Hogy aztán az ilyen szellem emberi testben van-e vagy azon kívül, annak csekély a jelentősége. Egyszer kérdezted már, hogy ember voltam-e, vagy tisztán maradt elsőd vagyok? Kedves Bernát! Igyekezz megismerni a szellem fáját, minőségét abból a feladatból, melyet rábíztak. Az én picinyke feladatom mutatja

viszonylagosan alacsony fokozatomat; mert kicsiny feladat egy embert arra nevelni és vezetni, hogy az anyag durva hüvelyében semmit el ne veszítsen abból a világosságból, amit már a szellemi életben kivívott magának. hogy azután ezen ember által a szellemek kis körének, akik részben emberruhában, részben azon kívül vannak, segedelmet és igazságrészececskéket nyújtson. Én is bukott szellem vagyok, habár soha sem buktam olyan mélyre, hogy a földi ruha felöltésére szükségem lett volna; így más világokban dolgoztam magam át azon az anyagon, amely fokozatomnak megfelelt. Most törekszem ismét azon szellemi cél felé, ami összes vágyaim célpontja, és amit mégis egy időre el tudtam hagyni. Tisztán maradt elsődsszellem maga az elért tökéletesség. Az ilyen szellemek életnapok, mert az elért tökéletesség az egy magából sugárzó fényesség. Az ilyen kész szellemek világrendszerek vezetésével vannak megbízva; ők Jákob létrájának legfelsőbb fokai és tőlük egészen le a démonig minden egyes tag összekapcsolódik a másikkal.

Ne hasonlíts engem öhozzájuk; én imádva borulok le az ilyen nagyság előtt. Most ismét egy ellentmondást fogsz találni, hogy azt mondtam: "az anyagnak önmagában semmi hatalma nincs a szellem fölött" és az után, hogy, "a durva anyagi burok a szellem elért világosságát elhomályosíthatja". Pedig ez az ellentmondás csak látszólagos. Az anyag nem vonja le a szellemet, és nem gátolja szellemi föllendülésében, mert a szellemnek módjában áll ebben az anyagban minden tehetségét értékesíteni, erejét edzeni. Ha lerázta magáról az anyagot és látja, hogy mit is nyert ezzel a szolgálóval való összeköttetése által, el fogja ismerni, hogy az anyagon is, amely az ő bukásának eredménye, Istenének éltető keze vonult keresztül és azt rá nézve gyógyszerre változtatta. Amikor azt mondtam, hogy az anyag a korábban kivívott világosságot megzavarja, ezzel arra a törvényre utaltam, hogy a szellem amikor inkarnálódik, minden emlékezést levét magáról és a korábbi szerzeményei nem állnak olyan tisztán előtte, mint a tetőtöltés előtt, hanem csak mint sejtelem, mint vágy, mint intuíció ébred föl benne, hogy újból öntudatos világossággá fejlődjék. Nagyon éles határokat vonsz e piciny élettörredék körül, amelyet emberi életnek neveztek. Minthogy ezek a határok ténylegesen nem létez-

nek, és téged néhány olyan dolog megismerésében gátolnak, amiket becsületes törekvésséggel elérhetnél, – szeretném ezeket határokat megszüntetni, amidőn felhívom figyelmedet a szellemeknek arra az egységes nagy feladatára, amelyet az emberi test semmiképpen meg nem változtathat, meg nem gátolhat. Témánk mindenesetre a szellem és anyag kölcsönhatása az emberben, azonban egyetlen hatást sem fogsz megérteni, ha térsz vissza az okára és annak következményére. Ha egy botanikus meg akar ismerni egy növényt nem csak a törzse egy részét szedi szét rostokra, hanem megvizsgálja annak gyökereit, virágait és gyümölcsét is. Én nem kívánom, hogy kövess engem a szellemi fejlődés minden fokozatán, egészen a tökéletesség eléréséig, mert ezt úgysem tehetnéd.

Csak azt kívánom, hogy olyan tágas mezőt tekints át, amekkorát csak tudsz. Mikor testet öltöttél, kedves Bernát, viharos szellem voltál, és amikor ifjúvá serdültél, akkor erőteljes érzetében nagyon is azonosítottad magad, azaz szellemedet testeddel. Ezáltal olyan hatalmat adtál neki, amit még most is érzel. Most igyekszel szellemi emberré válni, de még béklyónak érzed azt, amit magad tettél azzá, és amikor láttam becsületes törekvésségedet, segíteni akartam neked, mondván: "Ami előtted oly fontosnak látszik, annak önmagában semmi hatalma sincs." A szélalmok elleni harc is erősítheti a karokat, de a szélalmok magukban véve nem veszélyes dolgok. Én örülök küzdelmednek és szeretném azt megkönnyíteni. Mondtam már egyszer neked, hogy a békességet és az örömet szeretném neked adni. Nem tudok a te álláspontra helyezkedni és annak tulajdonítani valami hatalmat, ami önmagában véve holt és tehetetlen, habár te azt hatalomnak érzed is. De te az én álláspontra helyezkedhetsz, – ha talán nem is ma, de majd holnap – mert én is bukott szellem vagyok, mint te és ugyanaz a törekvés, ugyanaz a becsületes harc egyesíti a testvéreket.

Természetesen a szellemnek ki kell nőnie az anyagból, ez pedig erőfeszítés nélkül nem lehetséges. A mélyre bukott szellemre nézve azonban az erőfeszítésben van a szellemi előrehaladás és az anyagtól való szabadulás csak következménye ennek. Kedves Bernát! a szellem bukása közben sebezhetővé válik még akkor is, ha nem olyan mélyre bukott,

hogy világotok anyagával kellene magát összekötnie. Bukása által (még ha csak egy lépésre tért is le a helyes útról) a gonosz befolyási körébe jutott. Vérteteze lehullott róla, tehát érezheti a gonosz nyilait, azaz befolyását és nehezen tud neki ellenállni. A gonosznak a kissé bukott szellemre való csendes befolyásától kezdve a mélyre bukott szellemnek a másik mélyre bukottal szemben, megszállás formájában jelentkező, pillanatnyi hatalmas győzelméig, hosszú a láncolat.

Törekedjél, amennyire csak lehet, ezt áttekinteni ahelyett, hogy szemedet csak az egyik láncszemre szegeznéd abban a téves hitben, hogy a láncolatnak ezt az egy tagját alaposan meg fogod ismerni. Isten törvényei és azok hatásai oly végtelen nagyok, hogy nektek is naggyá kell válnotok, ha ezeket csak megközelítőleg is fel akarjátok fogni. Különbféle a tan formája, kedves Bernát, aszerint, hogy azt a mélyre süllyedt, vagy a már kissé fejlettebb szellemhez intézem. Hozzátok, emberekhez, nem intézetem ugyanazokat a szavakat, amelyeket azokhoz a szellemi testvéreimhez intézek, akik velem egy fokon állnak. De azért sem az igazság, sem az őszinteség nem hiányzik részemről. Minden igazságot, amelyet magasabb fejlettségű szellem közöl kevésbé fejlett szellemmel, olyan alakba kell öltöztetnie, amely lehetővé teszi, hogy az azt megérthesse és elfogadhassa. Amit én Antalnak (ld. "A médium elfoglalása magas és alacsony szellem által" című fejezetet) tanításomban csak jelezhettem, mert többet tenni, mint jelezni, céltalan lett volna, azt neked most kifejthetem. Amikor azt mondtam neki: "Az iszákosság nem csak fizikai rossz, hanem állatiassá teszi a szellemet", ezzel utaltam az anyag és szellem közötti kölcsönhatásra. Hozzád intézett tanításomban tovább menve rá szeretnék mutatni e kölcsönhatás okaira.

Egy mélyre süllyedt szellem, alacsony foka következtében szükségét érzi annak, hogy alantas érzéki vágyait emberi ruhában jutassa kifejezésre. Ha enged e kísértésnek és kielégíti azt, amit szükségletnek érez, akkor szellemét még állatiasabbá teszi. Ezáltal a szellem az anyagnak, ill. testének, – mely alacsony fokának következménye – valódi hatalmat adott maga fölött és minél többször enged a kísértésnek, annál inkább elveszti szellemi szabadságát, annál inkább érzi azt a kényszerítő hatalmat, amely magában nem

is lehetne hatalom, ha a szellem alacsony foka azzá nem tette volna. Ily módon – mint mesétek mondja – az úr lett árnyákká, az árnyék pedig úrrá. Minél magasabb a szellem, annál kevésbé enged hatalmat maga fölött az anyagnak. Az úr ismét úrrá, az árnyék ismét árnyékká és a szellem alacsonyága által elferdített és helytelen viszony ismét helyessé, igazzá, s olyanná lesz, amilyent Isten akar.

Azt sohasem mondtam, hogy a test teljesen szabad teremtménye a szellemnek. Az anyag iskoláját igénylő szellemnek a teljes szabadsága elveszett és olyan világ embertípusát kell magára vennie, amelyhez ő szellemi fokozata vezet. Természetes, hogy az anyag megválasztásánál arra a készletre van szorítva, amely az ő értékének megfelel. Ezért neveztem én a testet a szellem kifejezésének. A szellem és anyag közötti kölcsönhatás igenis fennáll, de az anyagnak önmagában nincs hatalma a szellem fölött, hacsak a szellem azt nem kölcsönzi neki és a szellem által már előbb kivívtat fokozat az, amely ennek a hatalomnak a határát megszabja. Ennél fogva sohasem mondanám egy állatiassá vált embernek, hogy az anyagnak nincs semmi hatalma önmagában, mert hiszen ő e pillanatban éppen e hatalom igézete alatt áll, melyet az ő alacsony foka engedett az anyagnak, és képtelen ezen a pillanaton túltekinteni. Azonban az, amit érez, nem változtat a tényálláson. Pontosan az a tény hogy a magasabb fejlettségű szellem nem érzi az anyag hatalmát, bizonyítja, hogy az nem is létezik. Mert különben miként volna lehetséges azt nem éreznie, amikor az anyag ugyanaz? Minél magasabb fejlettség a szellem, annál igazabb az érzékelése. A fejlettség különböző fokától függ a szellem érzékelésének különfélesége, de a tényeken ez mit sem változtat, és csakis a szellem elért tökéletességétől függ egy tény tökéletesen helyes megérzése.

Úgy véled, hogy a lélek az a harcmező, amelyre a szellemet állították, s azt hiszed, hogy neki a lelket meg kell hódítania és magával azonosítania? A lélek nem egyéb, mint a szellem fluidikus burkának kifejezése, tehát nem csatatér, nem öntudattal felruházott egyéniség, nem is valamely ellenség, akit a szellemnek le kell igáznia azáltal, hogy megmutatja neki fensőbbiségét. A lélek csak burok, mely a szellemhez simul s minél magasabban fejlett a szellem, annál könny-

nyebb és átszellemültebb a burka is. Nem lehet a lélek más, mint a szellem kifejezése, tükörképe. Az emberben ez a szükséges összekötőkapocs a szellem és az anyag között, ami nélkül a szellem nem lenne képes megnyilatkozni az anyagban. A lélek mindig azonosul a szellemmel, minthogy csak légköre, kisugárzása, kipárolgása a szellemnek.

A harcmező kifejezéssel, amire a szellem lett állítva, sokkal nagyobbat kívánok kifejezni. Ez magában foglalja a szellem minden tökéletlenségét, amely bukása által bizonyos mértékben kikristályosodott, valamint mindazokat az alkalmakat is, melyeket Isten a szellem előrehaladása céljából nyújtott, bármilyen alakban mutatkozzanak is azok. Ezt a csatateret csak akkor hódította meg, amikor tökéletességét elérte és nem hagyja el, ha ennek vagy más világnak az emberi ruháját ölti magára. Itt ismét csak nagy körvonalakat mutattam be, holott te kimerítő, részletes felvilágosítást kívánsz, de nem tehetek másként. Előbb a nagy körvonalakat kell helyesen vázolni, mielőtt részletes kidolgozásuk lehetővé válna. Legyen hát türelmed, kedves Bernát, irántam, magad iránt és a lassan kinyilatkozó isteni törvények iránt.

66. Az asztráltest

Kérdés:

A teozófia az ember érzéki teste mellett szellem érzékekkel bíró szellemi testet (asztráltestet) is feltételez. Ez lenne a fizikai törvényeknek alá nem rendelt, működésében sem az időre és térre vonatkozó nézeteinkhez, sem földi hüvelyünkhöz nem kötött, a halált túlélő gyökere énünknek, szellemünk organizáló működésének a teremtménye. Krisztus az embernek valami benső fénytestéről, Pál apostol kétféle testről beszél, úgymint: lelkes test és lelki testről, vagy más szóval a természeti, látható testről és a szellem testéről, a lélekről. A szellemek a fénytüneményekről így nyilatkoznak: "ez a mi fényünk"; sokszor materializálják is magukat fényes alakokban. Az alvalátók a lélek fényszerveiről beszélnek, az emberi idegeket fényleni, delejezőjüket pedig fénytől körülvéve látják. Kérlek légy szíves felvilágosítani az embernek a belső fényes részéről, vagy szellemi testéről, amely a durva anyagi test levetése után, a szellemnek a földi

életet követő állapotában burkát fogja képezni?

Felelet:

Tartsátok meg a vázlatát, vagy alapvonalait annak az igazságnak, amelynek összes apró részletét majd csak akkor lesztek képesek felfogni, amikor eléritek tökéletességeteket. Istennek, az Összszellemnek burka, mint létének következménye, mint életének a tökéletlen szellem által látható külső jele, mely egyjelentésű a kisugárzással vagy mozgással: az a fény, amit ősfénynek nevezhetünk. A burok nem megfelelő szó Isten kisugárzására; fejlettségi fokotokon még nincs meg erre a megfelelő fogalom és ezért hiányzik a kellő szó is. A nyelv a fogalmak kifejezése, következésképpen, ahogy fejlődik a fogalom úgy fejlődik a nyelv is. Minden Isten teremttette szellem életcsíra, tehát mozgás; a szellem fejlődőképes ereje által alkotott burok alkalmazkodik a szellem fejlettségi fokához. Ez a szellemet örökké körül fogja venni és a szellem tökélyre jutásakor ez is eléri tökéletes szépségét, valamint "elementáris szubsztanciájának" tökéletességét is. Itt ismét hiányzik nyelvetekből az alkalmas kifejezés. Ezt a burkot nevezhetitek aztán, ahogy akarjátok: léleknek, asztrálestnek, fényttestnek, szellemi testnek; az érett szellem előtt ez mind ugyanazt fejezi ki.

Ez a szellemi test teszi lehetővé a szellemnek az anyaggal való összeköttetését, amire akkor van ráutalva, amikor bukása következtében annyira összesűrűsödött, hogy csak a durvább anyaggal való összeköttetés útján kaphatja vissza eredeti tisztaságát. Az a szellemi test az, amely magát az anyaggal ismét megsűrűsítve, lehetővé teszi az úgynevezett materializációkat. Annak a szellemnek, aki magát materializálja, embernek kellett lennie; ellenben annak a szellemnek, aki az emberekkel úgy közlekedik, hogy a maga érzésvilágával átsugarazza a megtestesült szellemet, rajta erőt vesz, és ezúton nyilatkozik, – nem kellett durva emberi testben élnie. Tudom, hogy a léleknek az asztrálesttel való azonosítása neked fejcsóválásra és sok kérdésre ad alkalmat. Csak azt akarom neked mindenekelőtt megfontolásra ajánlani, hogy Isten egység és nekünk célunk eléréséhez – az Istennel való összeköttetéshez – egységekké kell válnunk.

Milyennek gondolod te az ilyen egységet, ha a szellemnek és léleknek külön saját élete és öntudata volna?

Ha a szellem bukik, akkor ennek következtében megsűrűsödik a lélek. Ha pedig olyan durva anyaggá sűrűsödött, hogy az emberi formának még durvább anyagával azonosítja magát, akkor kemény munkájába kerül a szellemnek, míg ezt a sűrűsödést eredeti tisztaságára visszafejleszti; ezt a burkot azonban magáról egészen nem vetheti le soha. Tiszta volt ez, amikor elbukott, és mint a bukás következménye sűrűsödött meg. Ebben az összesűrűsödött állapotában érzi meg újból a felfelé haladás vágyát és e benső vágy következménye lesz átszellemülése és megtisztulása.

67. A lélek, mint életerő és az asztráltest

Kérdés:

Nyilatkozataidból megtanultam, hogy előre alkotott véleményem mellett makacsul meg ne maradjak, hanem, hogy minden helyesebb megismerésnek, amelyet tőled sokszor tanultam, készséggel helyt adjak. Így nem tagadom a lélek és asztráltest azonosságát sem, sőt korlátolt felfogási képességemben is bizonyos támpontokat találok mellette. Az elnevezés nem tartozik a dolog lényegére és a lélek és az asztráltest működése a szellemnél sok tekintetben ugyanaz; csak abban nem tudok eligazodni, hogy úgy az asztráltestet mint az életerőt is "léleknek" nevezed.

Előbbi nyilatkozatodban azt mondod az asztráltestről:

"A szellem fejlődésképes ereje által alkotott burka alkalmazkodik a szellem fejlettségi fokához. Ez a szellemet örökké körül fogja venni. Ezt a burkot nevezhetitek léleknek, vagy asztráltestnek. Ez a szellemi test teszi lehetővé a szellemnek az anyaggal való összeköttetést és feltételezi ezt az összeköttetést, mihelyt az a szellem bukása következtében ennyire megsűrűsödött." "Életerő és Komplement" cím alatt mondott nyilatkozatodban (II. 26.), a lekötött szellemet nevezed "életerőnek vagy léleknek", míg az a más világokból kilökött anyagban mozdulatlanul fekszik. Az életerőnek, hogy képződhessék, szüksége van az anyagra. A teremtésről mondott rövid vázlatodban, rövidítve azt mondod (II. 18.), hogy "az elesett szellemek teremtő erőinek következményéből második élet képződött és ezt a másodlagos életet, amely kötött fejlődési szükségesség folytán az anyagból az ásvány, növény és állatvilágon

átképződött, nevezzük életerőnek. Ha az ő lényének tökélyét elérte, elemi szellemmé, vagy elemi lélekké lesz. Az anyag szellemét fölviszik Istenhez, aki ezt a tiszta szellemek kezdő fokára emeli. Az életerő az anyagból fejlődik, és ennek élő ruháját képezi, a szellemek lakóhelyét készítve elő." Életerőnek és asztráltestnek – mindkettő léleknek nevezetvén – ezek szerint azonosnak kell lennie; de az asztráltest a szellem mozgató ereje által képződött, ellenben az őt örökké körülvevő burok, az életerő, az anyagból képződik és annak élő ruháját képezi. Miképpen tudjam én e nyilatkozatokat összeegyeztetni?

Felelet:

Az igazság töredékeit mindig össze kell egyeztetnetek, és összhangba kell hoznotok, valahányszor szellemi fejlődések előrehaladásával látásotok Isten végtelen törvényvilágában tágabb területre terjeszkedik. A szellem és életerő közötti elvi különbséget tartásotok szem előtt, amely abban csúcsonyul ki, hogy az életerőt a maga fejlődése nem alakíthatja szellemé Isten közvetlen beavatkozása nélkül. Mert egészen más az életerő elemi lényege (szubsztanciája), mint az Isten teremtette szellemé és ennek az elemi lényegnek az átalakítása – amely őt magasabb, azaz más élet kezdő fokára helyezi – egyenlő Istennek egy teremtő aktusával. A megtisztult és lényének minden fejlődési fokán keresztül hatolt életerő, fölfelé törekvő élethullám, amelyet legfelső fejlettségi foka következtében Isten teremtő akarata egyéniséggel ruház fel s elemeit összekötve az isteni lényeggel (szubsztanciával), szellemmé lesz, felruházva mindazon tulajdonságokkal, amelyek csak a szellemben vannak megszeretettel, szabadsággal, bölcsességgel, a legfőbb tökéletességre emelkedés képességével. Az utolsó kérdésed, kedves Bernát, az ember lelkére, vagy asztráltestére vonatkozik. Más lényegisége van a léleknek ill. az ember – helyesebben mondva a szellem – fénytetének és más az alsóbb fokú anyagban lévő életnek vagy léleknek, mely megóvjá azt a széthullástól és megsemmisüléstől.

A lélek a szellem következménye. Ami létezik, annak következménye (Folge) is van; tehát szellem lelki ruha nélkül elképzelhetetlen. Az alsóbb fokú anyagban a lélek ill.

élet, biztosítja a szellem fenntartó feltételét. Éppen ebben nyugszik az anyag átszellemesülésének lehetősége. Az az élet, amely gondoskodik az alsóbb rendű anyag fenntartásáról – így készítve lakhelyet a bukott szellemeknek –, kényszer által fejlődik, képződik át más lényegűvé és következésképpen más, legmagasabb fejlődési képességű lényé.

A bukott, valamint a törvényes, tiszta szellemi pályát soha el nem hagyott szellemek céljuk felé törekednek. A legfőbb jó erőhulláma, mindinkább dagad és a leendő életre való befolyása is egyre hatalmasabbá válik. Így emészti fel a törvény ereje a tagadás (ellentét) erejét és jönni fog majd egy olyan időszak, amikor nem létezik többé ellentét; mert nem csak az egyes szellem, hanem Isten egész teremtése fénné fog válni. Mi, szellemek, e cél elérésének időpontját nem tudjuk meghatározni, mert a tökéletességet el nem értek számára még hiányoznak az ilyen fogalmak. Azonban azt tudjuk, hogy egykor minden sötétséget bekebelez majd a fény és elért fokozatunk teljes erejével arra törekszünk, hogy a fény hordozóivá legyünk.

68. Az anyag átszellemesülése, vagy kivetkőzése az anyagból

Kérdés:

Az anyag átszellemülését sohasem értettem még meg oly tisztán, mint 66.-ik nyilatkozatodból, melyben az aszt-ráltestről szóltál, amely a szellem bukása folytán durva anyaggá sűrűsödött s az emberi formának még durvább anyagával azonosult, azonban a szellem által a fölfelé törekvés első mozzanata és annak további működése által tisztul és kemény munkával bár, de eredeti tisztaságát eléri. Képletesen a helyesen vezetett szellem épp úgy felülről szívja, mint a fa ágai és levelei által azt az elemet, ami a léleknek valódi életéhez és ezáltal viszont a testnek is szükséges. Az egészséges szellemnek egészséges teste van. Mens sana, in corpore sano. (Ép testben ép lélek lakik.) A testtel összeköttetésben levő szellem, mint a fának a gyökere, a finomabb elemek segítségével alulról veszi fel a szellemi életet tápláló erőt magába. Ily módon "jártak némelyek a rég elmúlt időkben" együtt Istennel, és mint ahogy az ó-testamentum (első

könyvének 5.-ik fejezete) mondja 900 esztendőnél is tovább éltek, mint Ádám, Set, Enos, Kéenen, Mahalabel, Járed, Methusalem. Mózes első könyve 6.-ik fejezetének 3.-ik versében azonban ezt olvassuk: "Soha többé az én lelkem nem vetekedik az emberek felől (látom hogy nyakas nép) mivel-hogy testek. Mindazáltal engedek nekik még százhusz esztendőt". Sok századdal később megíratott, hogy az embernek élete hatvan esztendő, mivel a legfőbb hatalomtól még jobban eltávozott és mivel inkább bízott az anyagi, mint a szellemi segedelemben. A nagyobb átszellemülés tehát feltételezi, hogy nagyobb hatalma van a szellemnek arra, hogy a természeti fölött uralkodjék, azt megújítsa és megtartsa. Oly viszonylagosan tökéletes élet, amilyen Enosé volt, a fizikai test dematerializációját vonja maga után és ez eltűnik környezetének testi szemei elől. Vajon nemzedékünk növekedő átszellemülésével ilyen dematerializáció fog-e a fizikai test halálának helyébe lépni?

Felelet:

Örülök, kedves Bernát, hogy a lélek lényegéről szóló közleményem az anyag átszellemesülését megmagyarázta neked. Az anyag átszellemesülése isteni törvény, s ennek megértése a fejlődő emberi nem feladata. Az Ószövetség elbeszéléseit nem kell szószerint venni; hasonlatok és képek azok, zavarosan összekeverve a múltat a jövővel. Ne engedjétek, hogy az igazság alapvonásai – amint azok az élet fejlődéstanában, a szellembukás által létrejött durva anyagban, megnyilatkoznak – elmosódjanak. Kis Földetek is ugyanolyan törvények szerint jött létre, mint a többi anyagi világ, és először alacsony anyagi életnek (életerőnek) volt otthona, azután a történelem előtti időkben, amelyekről minden nyom hatalmas, elementáris rázkódások által – mint amilyen kis Holdatok kilökése volt – eltörlődött, mélyen bukott szellemek lakóhelyévé vált, kiknek állatemberi formájuk volt. Végül a fajokbeli embereknek, a jóknak és rosszaknak, a fejlettek és fejletlenek megszámlálhatatlan árnyalatainak otthona lett, amilyenek minden világot lakó szellemcsoportban feltalálhatók. Néhány ezer évvel ezelőtt – 3000 vagy 6000 év mit tesz ki egy világ fejlődésében? – az emberek nem voltak a fejlődésnek azon a fokán, hogy –

amint azt a Biblia mondja – Istennel beszélhettek volna, s hogy az elementáris erőknek és anyagi törvényeknek urai lévén, ez őket emberi testüknek is uraivá tette volna úgy, hogy azt századokon át megtartani és dematerializálni képesek lettek volna. A meghalás, ahogy ez Földeteken ma is történik, következménye a durva anyagi életnek. Ennek az életnek át kell jutnia az átszellemesülés bizonyos fokain, amíg a halálos gyötrelmek szoros kapuján való átmenet helyett a dematerializálódás napsütötte virágos mezejére léphet életformájának változtatása során. János a Jelenések könyvében mondja: "Az utolsó ellenség, a halál, meggyőztetik." Az utolsó ellenség egyjelentésű a durva anyagi élet következményével, mely a mély szellemi bukás eredménye. Isten törvényei szerint először az oknak kell megszűnnie, azután annak hatása is lassanként elmúlik. Az emberi formában való élet mindig béklyó a szellemre nézve, még akkor is, ha a félanyagi világon megmarad a maga lénye felőli öntudata, és ha nem is kell neki a durva anyagi világ szűk, sötét és borzalmas kapuin, mint amilyen a születés és halál, átmennie.

Az előrehaladott szellem, aki feladatát tisztán látja maga előtt, és azt egészen önzetlenül akarja teljesíteni, egészséges testet fog magának erre a célra kialakítani. Az ilyen ember szemében megláthatjátok a fizikai, és a szellemi egészséget is. Ez azonban nem egy olyan emberi élet szellemi fejlődésének következménye, amely valamely világon évszázadokon keresztül tart, hisz az ez utáni kívánság egy valóban átszellemült lényből kihalt! Minden anyagi forma béklyó; minél fejlettebb tehát valamely szellem, annál inkább érzi ezeket a béklyókat, és vágyódik a tökéletes szabadság, a tökéletes szeretet anyagtalan fényköre után. Mi, tanító szellemek, vándormadarak vagyunk, ti pedig az emberi formában tanuló szellemek vagytok, és a mi óhajtásunk nem az, hogy ezt a rövid északi nyarat, amelyen zivatarok vonulnak keresztül, s a fájdalom jajszava hangzik át rajta, meghosszabbítsuk, hanem célunk ama fénymezőkre jutni, amelyek zivatarokat és békétlenséget nem ismernek. Az anyagi törvények feletti uralom még nem tökéletes szabadság, de erre törekszünk; mert Isten teremtményét, a tökéletes szellemet csak ez elégítheti ki

69. A halálbüntetés és az állatok leölése

Kérdés:

Miként ítéled meg a földön még gyakran alkalmazott halálbüntetést? Vajon nem fosztjuk-e meg ezáltal a bűnöst bünbánatának és levezeklésének még e földön megtörténhető lehetőségétől? Mondd meg kérlek azt is, hogy jogosultnak tartod-e az embert arra, hogy állatokat öljön, ami nemcsak önvédelemből és életfenntartó szükségből, hanem a vadászati szenvedély kielégítéséből is gyakorlatban van?

Felelet:

A halálbüntetés, amint azt ma, földi törvényeitek szerint végrehajtnak, világotok fejlettségi fokának teljesen megfelel. Ez eddig helyénvaló, azaz a tiéteknél magasabb törvények szerint is törvényes, Azonban ha az emberiség átszellemültebbé válik, akkor a halálbüntetés sem lesz többé jó, törvényes és megfelelő. Minden fejlesztő eszköznek megvan a maga ideje, ha tehát a szellem az alsóbb tanokból kinőtt, akkor ennek következtében magasabb tanok hatáskörébe lép. Egy gyilkos nagyon alacsony szellemére nézve a halálbüntetés segélynyújtás, mert igen ritkán megy a halálba anélkül, hogy tette és annak következménye fölött ne gondolkoznék, és bünbánatot ne érezne. A rá várakozó halál, gondolkozásra készíti, lelkében felébred a megismerés egy sugara, amely megmarad akkor is, amikor a testet levette.

Életfogytig tartó fogság ritkán van ilyen üdvös hatással a szellemre. Minél alantasabb a szellem, annál nagyobb szüksége van az igazságszolgáltatás olyan megrendítő, spontán hatására, amelyet megismerése útján megérthet. Minél magasabb a szellem, annál könnyebben tud megnyugodni magasabb törvények megismerésében. Megtanult várni, s nincs szüksége a törvények gyorsabb, láthatóbb működésére, hogy meggyőződjön róluk. Aki a szellemet felfogta, annak nincs szüksége semmiféle megjelenési formára. Amikor az ember állatot öl, akkor az életerőnek csak látható alakját pusztítja el, amely azután új alakot formál magának. Az életet nem vagytok képesek megsemmisíteni. Ha ennél fogva az a látható alak nektek hasznos és szükséges, úgy jogosítva vagytok azt, amit a Föld hordoz, hasznokra fordítani. Átszellemült, érzékeny (szenzitív) ember az öléstől mindig

visszariad, hogyha arra nem az önvédelem vagy a szánalom indítja. A vadászati szenvedély, mint ilyen, elítélendő. Hogy lehet szellemileg magasan álló embernek gondolatait és vágyait órákon, vagy egész napon át csupán az állatok megölésére irányítani? A halhatatlan szellem, amelynek a maga tökéletességét kell kiküzdenie, jobbat is tehet ennél.

70. Két emlékezet az emberben

Kérdés:

Mi módon lehet azt megmagyarázni, hogy a szellem minden új testetöltés alkalmával előbbi élete emlékeit elveszíti? Vajon helyes-e az, amit Prantice Mulford, az ő "Yom forces and how to use them" című munkája III-ik kötetében az embernek két emlékezetéről, jelesen munkájának következő fejtegetésében mond?

"A szellem emlékezetét magatokkal hozzátok a világra, vagy inkább szellemetek hozza azt magával minden új inkarnáció alkalmával, ennek a földi életnek a fokozatába. Magával hozza mindazt a lényegét, vagy bölcsességet, amit úgy utolsó fizikai életében, mint minden előző életében gyűjtött, de nem hozza magával az eseményeknek, élete részleteinek és tapasztalatainak emlékezetét, amelyekből ezt a bölcsességet gyűjtötte. Szellemetek utolsó testi életére vonatkozó emlékezetét megtartotta majdnem egészen mostani testetöltésének időpontjáig. De az új testtel az emlékezetnek fizikai szerve is megjött s annak fényképező lemezei, a fizikai benyomások felfogása céljából beállítottak és ezekre a lemezekre csak mostani fizikai éltetek jelenei, eseményei és környezetének benyomásai vehetők fel."

Felelet:

A ti fokozatotokon lévő szellemnek, azaz a még fejletlen, még nem egyszerűvé vált szellemnek két emlékezte van. Ha a szellem az inkarnáció alkalmával összeköti magát az anyaggal, akkor azok az események, amelyek az embert érintik, az agyra gyakorolt hatás útján kell, hogy tudatosuljanak. Ezáltal az utolsó inkarnáció emléke természetesen elveszett; nem is lenne semmi haszna sem az embernek abból, hogy az előbbi élet kicsi földi eseményeiről tudjon valamit.

Azonban e szellemi összérték, azaz a többé-kevésbé jól felhasznált múltjának eredménye, a tulajdonában marad; magával hozza azt a bölcsességet, azt a jóságot, azt a belátást vagy igazságérzetet, amit megszerzett magának, és amit következőképpen semmi külső esemény – mint amilyen a földi létezés – meg nem zavarhat, csak egy újabb bukás képes azt legfeljebb ideiglenesen elhomályosítani.

A földi élet jeleneinek, eseményeinek tükörképei megvannak a szellemi elemekben; így azután, ha az emberi emlékezet fényképlemezeit betegség vagy halál megsemmisítené is, a szellem számára az események képei megmaradnak. De a szellem bizonyos foka teszi csak lehetővé ezeknek a képeknek a láthatását és megértését. Igazatok van tehát, amikor egy szellemi, a testtől független emlékezetet feltételeztek; azonban nem a halál nyitja meg előttetek a szellemi emlékezet kincseit, és nem a testetöltés, mint ilyen, vonja be átláthatatlan fátyollal ezeket a képeket. A szellemek különböző nyilatkozataiból – amelyek az újratestetöltés (reinkarnáció) lehetőségét gyakran tagadják – láthatjátok, hogy nem a szellemi életbe való belépés teszi láthatóvá a szellem előtt múltjának lépcsőfokait. De ha olyan tökéletes szellem öltözik testbe Földeteken, mint Krisztus, annak szellemi emlékezte zavartalanul megmarad. Ő az anyagi világ törvényei fölött áll, és az események tudatába való felidézéséhez nincs szüksége a fényképlemez anyagára.

Nagyon rövidlátó és kicsinyes, amikor az emberek azt mondják: "Mit használ nekem egy olyan elmúlt élet, amelyről nem tudok semmit?" Mindennek, ami veletek történik, az az egy értéke van, hogy fejleszt, bölcsébbé, tisztábbá, nemezebbé tesz titeket. Belőletek mindaz, amitek van, áttör, úgy a lélek fényfátyolán, mint a durva anyagi burkon. Annak a tudása, hogy utolsó inkarnációtok alkalmával, hogy hívtak és miképp éltetek, kevés értéke van rátok nézve. Ellenben azokat az alkalmakat, amelyek előrehaladástokra szolgáltak, s amelyek minden inkarnációban (azaz minden életszakaszban, legyen az tisztán szellemi, vagy félanyagi természetű) megvannak számotokra, és amelyek szellemi értéketeket magasabbra emelték, örök tulajdonul megtartani, ez a fontos, ez a fődolog. Szellemi növekedésteik által nyerjétek világosságot, és ne a magatokra ráerőszakolt kis képek által kény-

szerítsétek ki a haladást – ez egy örök törvény, amely Isten szellemi teremtésének örök szabadságában gyökerezik. Jól értsetek meg, amikor én örök szabadságról beszélek. Szabadságotok megadja nektek a lehetőséget, hogy magatokat rabszolgákká tegyétek; de Isten törvényei a szellemet nem kényszerítik, csak vezetik. Ha ezek az előre törekvő szellemet szárnyalva viszik fel a tökéletes szeretet fénytengerébe, amely minden más tökéletességet magában foglal, akkor a törvények fölött állva uraivá lesztek azoknak az erőknek, amelyek addig vezetőitek és hordozóitok voltak.

71. Az ember gondolatvilága

Azt hiszed védencem, hogy önállóan tudsz gondolkodni? Gyermekek! A földi ember önállósága egy nagyon kérdéses dolog. Az emberek többé-kevésbé ki vannak téve a szellemek befolyásának, és jó dolga van annak az embernek, aki összes akarateréjének megfeszítése és vágyakozása (mely cselekedetben nyilvánul meg) által tiszta szellemeket vonz magához, és lehetővé teszi nekik, hogy gondolataikat mind tisztábban sugallják öntudatába. A legtöbb embernek az a hibája, hogy szélsőségek között csapong. Vagy tagadja a szellemek befolyását gondolatvilágára, vagy gondolatait, ha nem is kizárólag, de legnagyobb részében idegen forrásból származtatja.

A lelketekbe röptető spontán gondolatokat sem kell kizárólagosan idegen forrásból fakadtaknak tekinteni. Valamilyen felismerés hirtelen felvillanhat lelketekben, amely végül is az elért fokozat eredménye. Dolgozatok éveken keresztül fejlődésen, elértétek végre azt a fokozatot, amely bizonyos megismerést feltár előttetek, mert az ehhez szükséges feltételeket betöltöttétek – talán lassan, fáradtságosan, – de végre mégis betöltöttétek s nagy hirtelenséggel fellobban a megismerés világossága. A megismerés mindig kiküzdött és nem ajándékozott kincs. Ha felfelé törekvő szellemetek valamely megismerés fénykörébe röppent, akkor képes magától egy spontán gondolat által – amelyet emberi tudatába felhoz – bizonyosságot tenni vívmányáról. Sohase mondjátok azokról a dolgokról, amelyek a teljes megbizonyosodás lehetősége előtt el vannak zárva, hogy: "az

egyik kizárja a másikat." Ti Isten törvényeinek egymásba kapcsolódását nem ismerhetitek; a következő századok folyamán azok mindig jobban felvilágosítják az emberiséget, és ezáltal mindinkább kizárják azt a hibát, hogy annak, ami tökéletlenségetek miatt csak befejezetlen körvonalakban tűnik fel előttek, szűk határokat szabjatok.

72. Az új gondolatok forrása

Kérdés:

Olykor villámszerűleg cikázzák át agyunkat a gondolatok, amelyek nem külső benyomások következményei, de mégis öntudatos lényüinktől annyira idegenek és akarásunktól annyira eltérők, gyötrők és visszataszítók, hogy nem hisszük, hogy azok forrását a mi lelkünkben, vagy az öntudatlanban kereshetjük és találhatjuk fel. Vajon ezek az öntudatunkban hirtelen fellobbanó gondolatok kivétel nélkül a saját lelkünkéből származnak-e, s nem lehetnek-e fejletlen, alacsony szellemek sugalmazásai, kísértései?

Felelet:

Mondtam már nektek, hogy a szellemvilággal vagytok összekötve és egybeszöve, amit saját tapasztalástok is bizonyíthat. Ti, akik a szellemvilágból jöttetek, és ismét oda tértek vissza, rövid földi éltetek alatt csak nem lehettek tőle elszakítva? Agyatok hangszer, amelyen úgy a szellemek, – magasabb és alacsonyabb rendűek – mint ti magatok is hangokat csálnak ki, melyeket gondolatoknak neveztek. Épp oly sokszor lépnek tudatotokba olyan rossz gondolatok, amelyekből már kinőttek, mint amilyen gyakran felvillan egy-egy ragyogó gondolat, amelyet, mint kapottat, megérteni, és amelyhez magatokat felküzdeni képesek vagytok, de amelyet az általatok kiküzdött fokozatból kifejleszteni még nem tudtok. Annyi bizonyos, hogy az emberek könnyebben felismerik, hogy az alsóból kinőttek, mint azt, hogy a valódi magasra még nem képesek. Még mindig nem eléggé élő és nem eléggé jelenvaló rátok nézve az, hogy egyetlen egésznek vagytok a részei. Szellem és szellem, a legalsóbbtól kezdve a legfelsőig kölcsönösen hat egymásra. Amikor valamely magas szellem olyan gondolatokat ad

neked, amelyet felfogni s megérteni képes vagy, és amely megértésed által számodra szellemi táplálékul szolgál, és ezáltal szellemed erőben gyarapodik, –amidőn ezt magas szellem adja, megfelelt feladatának, hogy a maga világosságából tovább adjon, s ezzel a küszködő testvéren segítsen. Ilyen szellemi villanások keresztülcikázzák az egész emberiséget; s attól függően, hogy milyen talajba hullanak, gyújtanak vagy eloltanak. Egész más természetűek az alsófokú szellemtestvérek adományai. Senki sem adhat mást, mint amilyen ő maga; azonban az adományok csak természetükben különböznek, ha ugyanattól a törvénytől függ is mindegyik. És ismét aszerint, amilyen talajra hull, fogja a fáklyát meggyújtani vagy kioltani, a vetést csírába hajtani vagy kiszárítani. Mert tiétek a szabadakarat és a tetterő, hogy szellemeteket fogékonyra tegyétek magasabb vagy alacsonyabb üzenet számára.

A magasabb mindig arra van hivatva, hogy az alacsonyabbnak segítsen. Ha felismeritek, hogy magasabb fokon álltok, mint amire az agyatokban tudatra ébredő gondolat forrása mutat, akkor utasítsátok el, emeljétek fel szellemeteket a magashoz és tisztához, és küldjétek ki a lekötő s az általatok még hatásaiban ki nem nyomozott erős akarat erejét annak a szegény testvérnek, aki titeket a maga lényének szennyes vizével lelocsolt. Tegyétek ezt a felebaráti szeretetetek és törvényismeretetek által, mely szerint mindnyájan arra vagytok hivatva, hogy egyik a másiknak, úgy az emberi testben, mint a szellemi világban azzal segítsen és szolgáljon, hogy a maga tiszta vizével leöntse őt. Mert a bűn és az anyag s bármi más néven nevezendő tökéletlenségből létrejött határok nem választhatnak el titeket annyira, amennyire az örök, a mindent átható és egykor mindenki által megértendő szeretet egyesít.

73. A gondolat, gondolatolvasás

Az előbbi nyilatkozatodban a gondolatokról mondtakhoz csatolva tettük fel a következő kérdést:

Kérdés:

"Az emberi gondolat lényegiség, szubstancia, valódi

erő, olyan igazi, mint a víz, az érc, távíró sodrony, levegő vagy más valami láthatatlan elem, melyet a vegytan által ismerünk meg. Láthatatlan, ki nem mondott gondolataink folyton ömlenek agyunkból, mint valami valódi elem és erő: pl. mint a vízfolyás, amelyet látunk, vagy mint a villámáram, amelyet nem látunk. A gondolatok áramokban folynak, összekapcsolódnak mások gondolataival és a gondolat-szubstancia összeköttetéseiből és vegyületeiből új gondolatok születnek, midőn azok szellemről szellemre ömlenek. A gondolat ahhoz a személyhez, tárgyhoz vagy helyhez áramlik, ahová intézve van. A szellem minden gondolat által finom villámsugárt bocsát ki magából és ezzel erejének és életképességének egy részét adja ki magából, és a gondolat célját éri akár két méternyire, akár ezer mérföldnyire legyen is a testtől. Amit gondolunk, az a mi szellemünk és szellemünkben azt hajtjuk végre.

Szellemünk gondolat-köteg; amiről legtöbbet gondolkozunk, az a mi szellemünk. A szellem folytonosan ad ki gondolatokat vagy erőt és akkor pozitív; vagy valamely természeti gondolatelemet vagy erőt vesz fel, és ekkor elfogadó, vagy negatív. Mi a nagy egész részei vagyunk, és kölcsönös hatás áll fenn szellem és szellem között a legalótól kezdve a legmagasabb fokozatig. Az a legfontosabb, hogy milyen gondolatelem árad hozzátok, amikor elfogadó, vagy negatív állapotban vagytok, mivel akkor öntudatlanul felszívó szívacsok vagytok. De éppen úgy van mérgező gondolat légkör, mint ahogy vannak ártalmas gázok és mi-azmák. A megfelelő összeköttetések legnagyobb hatással vannak, erőt szolgáltatnak az előhaladás eredmény, egészség és boldogság eléréséhez.

De mi szó szerint, a legszorosabban össze vagyunk kötve azokkal a személyekkel, akikre legtöbbet gondolunk, ha 10.000 mérföldnyire vannak is tőlünk. Értelem, gondolat, akarat és szellem körülbelül egyet jelent. A magábaszállt szellem erős, amikor gondolatait, erőit összpontosítja. Az erős gondolat annyi, mint az erős akarat. A rossz gondolat olyan érütés, amely a szerves lények miriádjain fájdalmat okozva villan át; a jó gondolatnak szintén hasonló hatása van, csak hogy öröme indít miriádokat. A jó akarat gondolatának vagy elemének nagyobb hatalma van, ez képes az el-

lenséges gondolatot eltéríteni, vagy ártalmatlanná tenni.

A szellem mindent magához vonz, amire gondolatait irányozza, mert delejes ereje van. Minden szellem maga képezi magát sajátos jelleméhez, gondolatai milyenségéhez képest. A rosszul alkalmazott szellemi erőkön kívül nincsen ördög, de azoknak aztán szorongatásunkra és gyötrésünkre nagy erejük van. Az uralkodó szellemi állapot, vagy a gondolatok jellege alakítja a testet és az arcvonásokat, ez igazgatja taglejtéseinket, járásunkat, tartásunkat; ez tesz bennünket másokkal szemben vonzókká, vagy visszataszítókká.

Ezért van nagy befolyása minden gondolatnak egészségünkre és a valódi eredményre. Még a ki nem mondott, de állandó, biztos gondolat is magához vonzza a megkívántató segedelmet, minden szellemi előmenetel, úgy, mint az anyagi eredmény számára; ez a szellemi erő műve. A gondolat éppen úgy tápláléka a léleknek, mint a kenyér a testnek. A régi gondolat régen sült szubstancia, amely már nem eléggé táplálja a szellemet, az új gondolat pedig új élet.

Kérünk téged, légy szíves nekünk Prantice Mulford e fejtegetéseire vonatkozólag, melyek "Your forces and how to use them" című művének I. és III. részében fordulnak elő, nyilatkozni s ezzel egybekötve a gondolatátvitel, vagy gondolatolvasás folyamatát, amely szellemi képesség napjainkban az embereknek meglepően nagy számánál mutatkozik, alapvonalaiiban megmagyarázni.

Felelet:

Abban, amit Mulford mond, sok mellékes dolog igaz és helyes, de a fődologban téved, mivel ot az okot fölcseréli az okozattal. A tökéletes szellem egyszerű, egységes erő, – ezt jól jegyezd meg magadnak. Mulford azt mondja: "szellemünk az, amit gondolunk és szellemünkben hajtjuk azt végre", – holott megfordítva: azt gondoljuk, amik szellemileg vagyunk. A gondolat nem más, mint kiömlése a szellemnek, következésképp a gondolat értéke megfelel a szellem értékének. A gondolat tehát egy szubsztancia, egy elem, és örök, mint maga az élet. Minden örök törvény Istennek a működő gondolata. Minden Isten teremtette szellem tud gondolkozni, azaz folyton áraszt ki ismereteiből gondolat-szubsztanciákat, melyek az ő érdekkörét képezik; elárasztja a

minden embert és szellemet körülvevő fluidikus kört, s ily módon a maga szellemi egyéniségét átviszi az őt környező atmoszférikus burokra. A szellem egyénisége örök, mint ő maga, s ennél fogva mindazt, ami őt környezi, át kell hatnia. A testtől megszabadult szellemek megismerik egymást, előttük a testvér gondolatszubsztanciája tükrözi annak lényét, és ha ez a szubsztancia olyan valósat, igazakat tartalmaz, amelyek még nem a saját forrásából (mint megismerésének következményei) származnak, akkor ezt a szubsztanciát összevegyíti a magáéval, és benne új gondolatok támadnak – melyek az ő lényegi fokának a másik lény gondolataival vagy kiáramlásaival történő összeköttetésének következményei.

Természetesen a gondolatokat kisugárzó szellem pozitív, az azokat elfogadó pedig negatív; ilyen értelemben azonban minden szellem magában pozitív meg negatív is, mert mindegyik kisugározza a maga lényének gondolatait, és más lények gondolatait folytonosan elfogadja. Résztint azért, hogy a maga ismereteibe felvegye, és a magáévá tegye (amely gondolatokat akkor a maga egyéniségének elemeivel összevegyíti, és azokat ismét kisugározza), résztint pedig, hogy azoknak értéktelenségét megismervén, eldobja. De csak az elemeikben hasonló gondolatszubsztanciák vegyülhetnek így össze; az alsórendű szellemek szennyes gondolatai törvény szerint nem vegyülhetnek össze a magasán állók elemével.

Ha az alacsony szellem ilyen gondolatszubsztanciákat dobál a magas szellem felé, amikor az segítség céljából, vagy földi ruhával egybekötve közeledik felé, akkor az alsóbbfokú gondolatelemei csak érinteni fogják a magas szellemet intelligenciáját, de vele nem vegyülhetnek, reá nem tapadhatnak. Éppen így a tökéletes szellem magas gondolatai nem válhatnak az alatt álló sajátjaivá, mivel az ilyen elemek vegyülése törvényellenes. Ezért a szellem segítségnyújtása bizonyos szférákhoz van kötve; fokozati különbség ugyan lehet a szellemek között, de elementáris vagy alapvető különbség a közvetlen segítségnyújtást kizárja. Erre utal a babilóniai torony példázata. Abban az időben, amikor a szellemek még fejletlenek, de nem bukottak voltak, egy nyelv kötötte őket egymáshoz, azaz ugyanaz a gondolatszubsztancia. A gondolatszubsztancia egyrészt a bukás,

másrészt a tökéletesedés miatt különbözővé vált, és létrejöttek a különböző nyelvek. A szó, amire az embernek szüksége van, hogy embertársával gondolatait megértesse, a gondolat materializációja. A gondolatnak szüksége van az ilyen ruhára, hogy a testetöltött szellem azt megláthassa; de ez a ruha vagy burok (minden esetre) elhomályosítja a beburkolt alak tisztaságát.

A szellem előrehaladásának egyetlen oka, az ő jóra irányuló, erős szabad akarata. Ennek az akaratnak a tevékenységében, – mely egész a forró vágyakozásig fokozódhat – növekednek a szellem valódi erői, mint a megismerés, önzetlenség, szeretet. Növekedő ismereteihez a szellem azt fogja átvenni az őt körülvevő más szellemek gondolat-szubsztanciájából, ami számára táplálékul, előrehaladásul szolgál. Nem az összeköttetésben van a hatóerő, hanem a szellem abban a felismerésében, mi is szolgálja valódi javát. Ez vezeti azon dolgok elsajátítására, amelyekre szüksége van.

A szabadnak teremtett szellem, aki szabadságát tökéletességre fejleszti, nem olyan, mint a szabadságot nélkülöző növény, amelyre napfény süt, és eső esik. A szellem előmenetelének feltételei megvannak, az alkalmak adottak; de azért mégis az ő akarata az, amely azokat elfogadja, s többékevésbé kihasználja. Minden magas szellem mindenkélt testvére szabadságát igyekszik megóvni, és semmi olyant nem kényszerít rá, ami után az vágyakozva nem nyújtja ki kezét.

Az alacsony szellemeknek nagy hibája az, hogy azt a kis szabadságot is, amelyet mély bukásuk még meghagyott, el akarják egymástól venni. Krisztus mondja: "Akinek füle van a hallásra, az hallja" és csak akkor mondta: "jer, kövess engem!", amikor felismerte a szellemben, hogy az testetöltése céljaul a Vele való szorosabb kapcsolódást tűzte ki. Mit jelent különben ebben a földi életben eredmény, egészség boldogság? Ugyanabban a szóban ezerféle fogalom is van, az egyén fejlettségi fokozata szerint, aki ezt ki mondja. Az eredmény és boldogság a földi emberek átlagos fogalmát tekintve nem a gondolat-vegyülés eredménye, hanem az előző életek következménye. Ha egy szellemnek olyan csekély igaz megismerése van, hogy a mellékes dol-

gokat a földolagtól tisztán megkülönböztetni nem tudja és még olyan kevés erővel rendelkezik, hogy nem képes a mások javáért a maga boldogságáról lemondani, akkor élve csekély szabadságával újabb inkarnációjában talán olyan földi életet fog magának választani, ahol földi sikereket és földi boldogságot élvezhet. De ha felismerte egy szellem a maga valódi énjét és a valódi célját, akkor a földi örömek számára annyira mellékesek, hogy nem lenne képes akarátának teljes erejét és gondolatait ilyen célokra összpontosítani, mivel jobb célt ismert meg, amelyre szellemének teljes sóvárgó vágyával törekszik.

A földi útjában nyíló virágok elől sem tér ki, a földi napsugarakat is hálásan fogadja, de ha útja köves és homályos lesz, azt fogja mondani: "Atyám, engedd ezeket a földi virágokat azoknak virágozni, akik e példázatok nélkül az örök és valódi szellemi élet szépségeit nem láthatják; engedd, hogy a földi napfény azokra ragyogjon, akiknek e világoosság tükrére van szükségük, hogy hinni tudjanak a legfőbb szeretet világoosságában. Tudom, hogy Te nagy szeretet vagy, és hogy én szeretetté leszek." Így vándorol az ilyen szellem a földi életen át, örökkévaló szellemi virágokat tartva kezeiben, és azokból mindazoknak ad, akik a képletet felismerték, és bár még mindig anyagban állva, mégis már vágyakoznak az örökélet után.

Alacsony fokon álló szellemek rosszul használják erőiket, de azért nem a szellemi erő az ördög, hanem a szellem maga sülyedhet olyan mélyre, hogy lényének kisugárzása akaratban, gondolatban és tettben ellentétes, következőképpen ártalmas. De a tagadás, vagy az ellentét szelleme is be van foglalva Isten mindent felölelő törvényébe, és az ő ártalmas működésének mezeje, szűk határok közé van szorítva.

Az ember gondolatolvasása ugyanolyan törvény szerint megy végbe, mint a testből kivetkőzött szellemeké. Ez az ősi nyelve a teremtett szellemeknek, egy olyan nyelv, amely hasonlók között sohasem szűnt meg létezni. Az ember szellemi szemei látják a gondolatsubsztanciát, szellemi fülei hallják a gondolatbeszédet, s habár ezt a régi, de mégis új nyelvet nem is tudja még teljesen megérteni, de erre a Föld szellemi fejlődése során mind képesebbé válik. Itt is érvé-

nyes ugyanaz a törvény, hogy csak a hasonlók látják át egymást, de az alacsonyabb a magasabb nyelvét felfogni nem képes. Sok ember van, akinek gondolatai homályban mosódnak el; az ilyen homályos beszédet természetesen nehezen érti meg a gondolatolvasó. Vannak olyan emberek is, akiknek fluidikus burkai egymásétól annyira különböznek, hogy nem keverednek össze, következésképp közöttük a gondolatolvasás ki van zárva. A szellem fejlődésének mértékében fejlődnek a szellemi erői is, amelyek abban rejlenek, hogy Isten törvényét megismeri, és az örök törvények megismerése és asszimilációja útján az alsóbb törvényvilág fölött uralkodik. Ez már eredmény, de ha a szellem elérte a fejlődésnek ezt a fokát, nem vágyakozik már többé uralma érvényesítésére, hanem sóvárgó vágya mindig magasabb törvénykörbe fogja őt emelni, míg nem a legbensőbb fénykörbe hatolva, az általa megértett, minden törvény felett álló isteni szeretetben meg fogja találni vágyainak kielégítését és üdvösségét.

74. A beszéd eredete

Kérdés:

A fejlődés a teremtés összes területén általános érvényű törvény, nehéz ezzel tehát összeegyeztetni azt a felfogást, hogy első öszüleink a beszédet közvetlen sugallat által készen kapták. De a szellem és a beszéd összekötése igen lényegesnek látszik az emberre nézve, mivel a gondolatelmeknek ez a materializációja, mely a szellemeknek egymás megértésére közvetlen hídul szolgál: a szó. Mint ahogy a szellemek egy részét bukásuk megsűrített asztráltestükbe, az anyagba kényszerítette, úgy szükségessé tette az emberre nézve az anyagnak és szellemnek egymással való összekötését, a szellemi beszéd materializációját. Vajon megadták-e az embernek a beszéd alakítására és fejlesztésére a képességet, és ő maga fejlesztette-e ki azt lassankint a nyelv gyökereiből, az ős fogalmak formáiból, amelynek eredetét maga a tudomány sem ismeri, – a beszéd egész gazdagságát és terjedelmét, vagy talán kis kezdete a természet alsóbb rétegeiben, az állatvilágban volt letéve, hogy az egészen anyagi alaphól a szellemi irányba belenövekedjék?

Úgy látszik, hogy Drummond Henrik "The Ascent of Man" című művében ezt fogadja el; – ő a nyájokban élő állatok jelzéseit, mint p. o. a gím mozdulatait és hangjait, a hangyák köszöntését érzékelő szarvaikkal, és magasabb fokon az olyan hangokat, mint a ló nyerítését, a bárány bégetését, az ebeknek 4-5 féle változatú ugatását, és a majmoknak hat különböző hangsúlyozását nyelvnek mondja. Sőt az ékesszólás és a szellemnek a szavakban legmagasabbra való fölszárnyalásának az eredetét csak az erdő hangjaiban, a hangyarakás működésében keresi! A jelekből, kézmozdulatokból és a hangbeszédből az artikulált, vagy tagolt beszédbé való átmenet Drummond szerint akkor vált lehetővé, amikor az embernek álkapocscsontjai, szájpaplása és nyelve, az ehhez szükséges változáson keresztülment. Az ember csak kifejelett szervezete által vált a beszéd alkalmas eszközévé.

Drummond azt mondja, hogy az eredeti és az apáktól átöröklött jelzések, taglejtések és a hanggal való beszéd utánzás folytán keletkeznek, amit megerősít ma is a siketnémák beszéde, a vadembernek és a gyermekeknek tagmozdulatokkal való beszéde; a mozdulatok és hangok természetesen saját benső ösztönből jöttek, – a szavakat ellenben feltalálták, s megegyezéssel megállapították, tehát a beszéd szabadon fejlesztett művészet, melyet meg kell tanulni. Miután Drummond ily módon a nyelvek eredetét egészen materiális előzményekből vezette le, ezt tovább fejtegetendő, szellemi irányra tér át, amelynél ugyanezt a fokozati lépcsőt veszi alapul. Ily módon neki a táviró: jegy-beszéd; a telefon: hang-beszéd. S utal a telepátiára, mint a nyelv fejlődésének legközelebbi lépcsőjére, amely sem gondolat, sem izomolvasás nem jelent, hanem olyan tehetsége a szellemnek, amelylyel a másokra oly módon gyakorol befolyást, mely az érzékitől eltér. "Így eljutottunk az oroszán ordításától a léleknek suttogásáig, a tér hideg korlátaitól a lehelet benső közelségig". A közvetítő eszköz fejlődése a működéssel együtt haladt előre. Ez megvolt a természetben, de gyakorlatba vétele és tökéletesítése mindaddig késett, míg a neki való eszköz elkészült és megérett. A nyelv fejlődésének célja; az átszellemülés mind a két nézetben azonos, de a célhoz vezető utak eltérnek egymástól. Melyik a helyes?

Felelet:

E fogalom "beszéd", mint minden, ami a szellemből ered, amit azonban a bukás az anyagi élet szűk határai közé kényszerített, az előrehaladás pedig az alsóbb életnek a felsőbbbe fejlődésével eredetéhez ismét közelebb visz; végtelen nagy és egységes. A beszéd az a kifejezés, amelyet valamely lény használ, hogy testvéreivel magát megértesse; tehát az egymással közlekedők fokozatától függ az általuk használt beszéd minősége. Minden állatfajnak meg van a maga nyelve, amely bizonyos hangokból és jelekből áll, melyekkel azt a néhány fogalmat, amivel bírnak, a fajukhoz tartozókkal megértetik. Mikor állatemberek lakták a földeteket, akkor még a fogalmak kifejezéséből állott a beszéd, nem szavakból. Amennyiben ezek a fogalmak az őket környező állatokéval azonosak voltak, ők is hasonló hangokkal és jelekkel tették gondolataikat testvéreik számára felfoghatókká. A Föld mai fejlettségi fokán is a feldühödött, durva embernek ordítása még sokkal jobban hasonlít a vadállatokéhoz, mint a nemes ember kellemes hangjához.

Ahol pedig az ember fogalmai az állatvilágét felülmúlták, az embernek növekedő értelme szavakat teremtett az új fogalmak kifejezésére. A szavak nem a szájpaddlás képződésének következményei voltak, hanem törvényszerű alakjai azoknak a fogalmaknak és gondolatoknak, melyek a haladó szellemek fejlettségi fokából fakadtak. Hogy a hang jellege a teremtett lény anyagi kiképződésétől függ, ez magától értetődik; de azért mégsem a szájpaddlás képződése hozta létre a nyelvet és a földi emberek beszédét, hanem a szellemfejlettség bizonyos fokának volt szüksége olyan eszközre, amely az éltető szellem gondolatait kifejezni képes, és a szellem akarata, egyesülve értelmével alkotta magának azt a szervet, amire éppen szüksége volt. Minden megjelenési forma az élet fejlettségétől függ, mely ez alaknak az alapját képezi. Ami durva érzékszerveitek számára a hang, az olyasvalami, amit sűrű légkörötök megkíván, de amelynek az idők haladásával meg kell szűnnie.

Szellemi füleitek meg fogják hallani az éterrezgéseket is, mely a mindenség nyelvének nevezhető, szellemi füleitek és szemeitek azt fogják minden testvérszellemben hallani és látni, ami ez a testvérszellem, ami lényét és egyéniségét al-

kotja, Ez még szellemibb és eredetibb nyelv, mint a gondolatolvasás. Mert a gondolatok a szellemi életnek csak bizonyos részét képezik, ellenben a szellemi látás és hallás az teljes szellemi életet áthatja. Amint a spektrumanalízis oly beszéd, amely ugyan a távoli világ minőségét megmutatja, de az ottani életről nem nyújt felvilágosítást – amire nektek még meg kell érnetek –, éppen úgy a gondolatolvasás is a szellem lényének minőségéről értesít titeket anélkül, hogy azzal egészen megismertetne. Hogy ezt a nyelvet megismerhessétek és beszélhessétek, szellemeteknek a legmagasabb fejlettségre van szüksége, és ez a bevégzett igazságnak az eredménye, amely csak a tökéletesség fénykörében válik a szellem tulajdonává. Ez az a szféra, ahol a szellemnek semmi szüksége sincs arra, hogy korlátok közé szorítsák, mert az ő tökéletességre eljutott lénye érti az isteni szeretet nyelvét, és mivel ebben a leghatalmasabb vonzó és megtartó erőben minden más erő a szellemre nézve elveszti hatását. Így lesz a szellem törvényesen urává minden erőnek, és ezzel tökéletes szabadságát is megtalálta.

Az örökkévalóság ezen beszédéhez az első sűrűsödés a gondolatolvasás, ami csak az előrehaladott szellemek nyelve, és ami majd idők múltával Földetek nyelve is lesz. Az a világnyelv ez, amelyet ti nyelvtani szabályok szerint megtehermenteni hiába próbálnátok. A tökéletlen, habár magasan fejlett szellem gondolatát részben a tökéletes, vagy csak magasabban fejlett szellemek kinyilatkozásai ösztönzik, és a szellem, a saját levont következtetései által épít tovább. Az ilyen szellemek gondolatvilágából a tévedések nincsenek kizárva, s a gondolatolvasás megmutatja a testvérszellemnek azt a kört, amelynek ez a szellem urává lett, és amit magának összeállított, ahelyett, hogy a szellem egész valóját kitérné.

Aszerint, hogy a szellem csekélyebb fejlettségénél fogva alsóbb fokú, félanyagi vagy egész anyagi világban van, válik a beszéd mind sűrűbbé és elégtelenebbé, míg nem az állatok hangadásában, bögésében a legszűkebb határokat, a legdurvább kifejezési alakot éri el

75. A részvét

Kérdés:

A részvét, ez a törvényszerű folyamánya az egységes nagy, örök szeretetnek, a szellemi világból került le földi létünkbe. Minden ember természeti szükségyszerűséggel magában hordja a részvét érzelmét, amely képesekké tesz bennünket, hogy embertársaink, sőt minden szellemtestvérünknek is fizikai és lelki szenvedéseit megossza és arra indít, hogy azokat enyhítsük és őket felemeljük. A szenvedés a bűn következménye, de Isten kegyelme által annak kiengesztelőjévé is lett. Szellemivé teszi az annak megismerésére jutott embert, tisztítja és fejleszti azt. Vajon részvétünk gyakorlása által, amidőn az embert anyagi szükségzeitől és nyomorúságán segítve testi szenvedéseitől megszabadítjuk s így módon, az ő földi életét megváltoztatni törekszünk, nem gátoljuk-e szellemének vezeklő, tisztító, fejlesztő munkáját?

Gyakran tapasztaljuk, hogy olyan emberekben, akik földi sorsát könnyíteni és javítani képesek voltunk, kapzsiság, haszonlesés, önzés és más alacsony ösztönök lesznek uralkodókká, s ébredő szenvedélyeiknek engedik át magukat, nem nemesednek, hanem inkább hálátlanokká keményednek; az ilyen csalódás keserősége még a mi segedelmezési készségünkre is bénítólag hat. Hol fogjuk most már korlátolt belátásunkkal megtalálni azt a határt, amelyen túl részvétteljes segedelmünkkel, mellyel testvéreink szenvedését enyhíteni igyekszünk, az ő szellemi fejlődésük ártalmára ne legyünk?

Felelet:

A legnagyobb erő, amely minden életet áthat és fenntart, a szeretet. A szellem legfőbb feladata, hogy a fejlettségi fokának megfelelő szeretetét emelje, szellemesítse, működtesse. Ezt a szellem a megismerése mértékéhez képest fogja többé-kevésbé betölteni. A szellemnek, ha az emberi testben lévő testvérén segíteni akar, mindenekelőtt ennek valódi szükségletét kell megismernie. Igyekeznie kell azáltal segíteni a szellemnek, hogy az élet célja és a végcél felőli zavaros ismereteit megvilágosítsa, tisztítsa. Magyarozza meg neki, hogy szenvedéseit saját hibái okozzák, és mutasson rá Isten kegyelmének minden embert átitató törvényére, melyet

a hiba saját munka általi jóvátételének, valamint a szellemek szolidaritásának törvényeivel tegyen szemléletessé. Ha azonban egy ember, akinek módjában van minden földi szükségleteit kielégíteni, az éhező és fázó embernek Isten törvényeiről beszél, az bizony ilyenkor a darab kenyérré és a meleg ruhára irányzott gondolatait nem képes elűzni.

Ha valamely embert súlyos szenvedések – amelyek okait és következményeit megérteni nem tudja – a keserűség és kétségbeesés homályos érzelmvilágába lenyomják, akkor kötelességek az általa megérthető szeretet erejével – anyagi segítségnyújtás formájában – őt e sötét érzelmvilágból kiemelni, hogy azután képes legyen töletek nagyobb javakat is elfogadni és megtartani. A szellem megismerésének határa érettségéhez mérten van többé-kevésbé szűkre szabva, s ez határozza meg, hogy az általa végezhető anyagi munka durvasága milyen mértékű.

Annak megértése, hogy mennyire képes titeket testvéretek követni, milyen munkát tud végezni, fontos tényező az általatok adható valódi segítségnyújtás mértékében. Ha a szegény testvér igen alacsony fokon áll, akkor csak azt kívánhatjátok tőle, hogy tartózkodjon a durva bűnöktől, viseltessen valamelyes szeretettel hozzátartozói iránt, és végezze el tűrhetően a durva anyagi munkát. A "vallás"-ból valami bizonytalan fogalom, hogy a bűnöst megbüntetik, a jót pedig megjutalmazzák, és hogy neki vallása formáit (amiket a vallással azonosít) kötelessége megtartani, lesz mindaz a szellemi táplálék, amire az ilyen embernek szüksége van. Ha neki Istenről, kötelességről, erényről beszéltek, meghatározástok oly egyszerű legyen, hogy azt fel tudja fogni, és ne zavarjátok meg a tisztán szellemiekre való utalással, amit ő valójában nem képes felfogni.

Ha az ilyen testvér nyomorba jut, akkor ha hatalmatokban van, vegyétek le róla a túlságos terhet, amely nála keserűséget és kétségbeesést szülhet, mert ez teljesen megbénítja az erőnek és ismeretnek azt a kis mértékét is, amivel fokozatán rendelkezik. Az a törvény, amely az egész bukott és fejletlen szellemvilágot magába foglalja és aminek a tökéletességre emelkedett szellemek is, – a minden szellemtestvér közti szolidaritás törvényének ismeretében – magukat alárendelik, a munka. Az a munka, hogy a maga hibáit leküzdje,

az erényeket, melyek a szellemben felébredtek, kifejtse és el-sajátítsa azt is, amiről a megismerése azt mondja, hogy az neki még idegen; a munka, hogy testvéreinek szükségleteit megismerje és erejéhez képest kielégítse; a munka, hogy ezeket az erőket megismerje és azokat ne szorítsa szűk határok közé; a munka, hogy Isten törvényvilágát megismerje és a világosságot világossággal kösse össze, amidőn a saját akaratát a törvényekhez igazítja és azokkal egyesíti; a munka mellyel a maga tökélyét elérheti, és akkor a maga lényéből áradó világosság és erő áramát Isten megismert szolgálatába állítja; ez a feladata az Isten teremtette szellemnek.

Az olyan alsóbb világokban, amilyen a Földetek is, a "munka" valódi fogalma kevés lény előtt világos; ennek többé-kevésbé durva anyagiasnak kell lennie, hogy megállhasson az emberiség ítélete előtt. Ti pedig, kik szellemi-ekre törekedtek, ismerjétek fel, hogy a munka az alacsony szellemnek is szükséglete. előrehaladásának feltétele, ennél fogva adjatok testvéreteknek munkát, amennyit csak tudtok, de olyan formában, amilyenben azt el is képesek végezni. Ebben áll az anyagi segély, amit testvéreiteknek mindig adhattok. Ha pedig meg tudjátok tanítani arra az igazságra, hogy legérdemesebb munkája az, ha szelleme előmenetelét a jónak önmagában való kifejtése útján éri el, s hogy az anyagi munka pedig egy szellemi törvény összesűrűsödésével egyenlő – akkor segítettetek neki az anyagi és szellemi között lévő összeköttetést megismerni, és az ilyen megismerés hajnalpírja a szellemi munka új napját fogja számára megvilágítani. Azt mondod, hogy a szenvedés az ember saját bűnének következménye, mely Isten kegyelme által annak engesztelő vezeklésévé lett, és azt kérded, vajon ha valakinek a szenvedéseit megszüntetjük, nem gátoljuk-e ezáltal vezeklése folyamatát? Erre a kérdésre nem lehet egyszerűen igennel vagy nemmel válaszolni. A testvérek egyéniségének ismerete adja meg minden egyes esetben a feleletet. Isten egy egységes nagy szeretet, nem akarhatja szellemgyermekei szenvedését, ők saját maguknak teremtik szenvedéseiket.

A szenvedés az Isten által meghatározott törvények elhagyásának a következménye. A szenvedő testvér iránt mutathatsz annyi szeretetet, amennyit csak tudsz; az őszinte szeretettel sohasem árthatsz neki. Ha a testvérszellem

szenvedése fizikai fájdalom, és nélkülözés formájában mutatkozik, úgy igyekezned kell ezt a formát szereteted által úgy enyhíteni, hogy azt előtte teljesen érthetővé tedd. Ha e szeretet által megkönnyebbülést vagy örömmosolyt idéztél elő testvéred arcán, ezzel nem gátolod meg a bűnbánat törvényének hatását; ha pedig e törvény megértésére tudod őt segíteni, hogy Isten szeretetét és nagyságát, ha csak sejtve is felfoghatja; akkor segítesz neki, hogy a vezeklés törvényvilágán gyorsabban hatoljon keresztül, és magasabb törvényvilágokban emelkedjék. Csak vigyáznod kell arra, hogy te őt, ő pedig téged valóban megértsen.

A rest, éhező ember éhségét ajándékkal csillapítani hiba lenne részedről, mert éppen ennek az éhségnek kell őt kényszeríteni arra, hogy saját vállait vesse neki a munka nagy terhének, amely a felfelé törekvő egész szellemvilágra nehezedik. Sok ember élete olyan, amelyet elhibázott, tönkrement életnek neveztek; ez olyan hibáknak a következménye, amelyeket az előző életben levethették volna, és nem vetközték le. Az ilyen emberek csak akkor ismerik be hibáikat, amikor ezek következményei alatt nagyon szenvednek; ezért engedi Istennek vezető, felfelé emelő törvénye, hogy az ilyen hibák következményei nagy súllyal nehezedjenek az emberre; mert megismerés nélkül nincs előrehaladás, és előrehaladás nélkül a szellem nem találhat megnyugvást.

Ti pedig vegyétek fontolóra, hogy az ilyen emberek csak abban különböznek tőletek, hogy halogatják hibáik beismerését, ezért legyetek szeretetteljesek és segítségre készek, tiszta tudatában annak, mit is kíván tőletek a valódi segítség: részvétteljes szeretetet testvéreitek iránt, és annak felismerését, mennyire szabad nektek anyagi segéllyel azoknak az életébe belenyúlni, hogy rajtuk anyagi és szellemi tekintetben segíthessetek. Gondoljátok meg, hogy nincsenek-e bennetek fel nem ismert hibák, amelyeket fokozatotok alapján tulajdonképpen fel kellene ismernetek, és amik megfelelő törvények szerint megfelelő nehéz következményeket fognak maguk után vonni. Ami pedig a csalódásokat illeti, amiket ti segíteni kész emberek mindig, és folyvást tapasztalni fogtok, találjátok meg ennek magyarázatát világotok fokozatában, a mélyre bukott szellemek lassú előrehaladásában, hisz az ilyen világok lakói másképp nem

haladhatnak, mint botorkálva, esve és újra felkelve. Ha tehát valamely testvéreteket legjobb tudástok és lelkiismeretek szerint szilárd talajra állítottátok, s az ezt újra elhagyja, hogy a mocsárba gázoljon, azért ne engedjétek magatokat testvéreteknek e hibája által kevésbé készsleges és meleg segedelmezésre indíttatni. Hát vajon a ti világotokban mindig úgy kell-e lennie, hogy ha az egyik hibázik, akkor a másíknak is hibáznia kell? Ha ti is beleestetek a hibába, akkor segítőkészségetek nem volt tökéletes. Látni akarta fáradozása eredményét, talán csak féltudatosan is, de hallani akarta az emberek elismerését: "Íme nézzétek, mily jó ember ez, és milyen okosan tud segíteni! Azok, akiknek kezét nyújtja, szilárd talajra jutnak, és nem hagyják el azt többé." A tökéletes segítőkészség mindig egyenletes, mert nincs többé alávetve jóságotok és gyengéségetek váltakozó hatásának, hanem kizárólag Isten törvénye alatt áll, mely szerint a testvérnek a testvért szeretetének egész erejével és hatalmával segítenie kell.

Az ilyen segítőkészség nem ismer csalódást. Ha sikertelenséget lát ott, ahol eredményt várt volna, akkor felismeri a testvér gyengéségét, mely azonban nem az által javul meg, ha a segedelmet tőle megvonja, hanem az által, ha azt más alakban nyújtja, mivel az eddigi forma hatástalan volt. Minél tisztább bennetek a szeretet s következésképpen a segítőkészség, minél kevésbé zavarják meg azt egyéb indokok, annál nagyobb sikereket értek el; mert az igazi szeretet, oly nagy hatalom, melynek a hatását fel sem tudjátok mérni.

Tehát munkálkodjatok a magatok előmenetelén, a magatok megismerésén, és ne feledjétek, ha segítségetek tiszta, önzetlen szereteten alapul, akkor az egy olyan vetőmag, amely ugyan hosszú ideig alhat, de végül is ki kell csíráznia, mert a szeretet örök, s ezért azt a tagadás szellemének ellenállása vagy befolyása meg nem semmisítheti. Emelkedjétek hát fel a legmagasabb fénykörbe, amelyet csak elérni képesek vagytok, és sohasem fogtok elcsüggedni. Ezért, örök élet gyermekei, dolgozzatok az örökkévalóságban az örökkévalóságért, mert a szellemi munkának egyetlen atomja sem maradhat következmény nélkül.

76. Összeköttetés az isteni erővel

Jól teszed, ha szellemi barátaidnak megengeded a veled való közlekedést, mert nem csupán neked, hanem barátaidnak is hasznuk van belőle. Óvatosan költsd el azt az értéket, amelyet a törekvő szellem rendelkezésére bocsátottak: az időt. Új munkák, új kötelességek állottak elő életedben, és a földi embernek megadatott minden munka – megfelelően a világ természetének – félszanyagias kell, hogy legyen. Tisztán szellemi munka nincs számotokra, de mégis minden munkából a szellemi részt kiválasztani és azt a leglényegesebbnek, egyedül reálisnak ismerni fel, bizonyos szellemi fejlettség következménye. Nehéz ez az embernek, aki oly szoros vegyülete a szellemnek és anyagnak. Ha valaki egy pillanattig sem érzi valódi belső békességének zavarodottságát, az annak a jele, hogy az ember felismerte: mi ő, és hogy működteti is ezt a felismerést. Az ilyen emberek nem csupán a maguk erejéből merítenek, hanem erejük tisztaságánál fogva össze van kötve az isteni erővel, mely a mindenségben átömlik, és azt fenntartja. Ez az összeköttetés kimeríthetetlen, s a gyenge embertárs erejének növekedésében és terjedésében fogja ezt érezni. Ne fáradjatok bele emberek egyes szellemi-anyagi munkátokba; a tökéletes embernek az elfáradás lehetetlenség. A tökéletes földi ember még nem tökéletes szellem, de a legnagyobb, akit ma Földetek emberi alakban hordoz, már kinőtt a fáradtságból, mivel e kevés embernek – összeköttetésben Isten erejével – a békéje zavartalan. Érezheti ugyan a földi viharokat, de ezek békéjét soha meg nem zavarhatják. Ti szellemek vagytok, és a törekvő szellemnek az isteni erővel való összeköttetése törvényen alapszik. Ti magatok szakítjátok meg időnként ezt az összeköttetést vagy azért, mert egy pillanatra uralmat engedtek az anyagnak szellemeitek fölött, vagy azért, mert a gyenge szellemek átka miatt, a jövőtől való félelem és aggodás, az elkövetkező napok pillanatnyilag minden jót kiszorító rettegésének estek áldozatává. Ez az érzés újból lenyom benneteket a porba, ahol az isteni erővel történő valódi összeköttetés lehetetlen. Értsetek meg helyesen, amikor azt mondom, hogy ezt az összeköttetést megszakítjátok.

Egészen sohasem szakíthatja el magát ettől a szellem; s

anélkül, hogy tudná vagy érezné, az mindig ott van mellette, hogy számára a javulás vágyának megmozdulásakor az összeköttetéshez a törvényszerű lehetőséget megadja. Ez Isten kegyelmének megnyilvánulása; – kegyelem, mert nem érdemeltük meg, igazságos és mentes minden önkénytől, mivel minden teremtetett szellem számára egyenlő mértékben van meg. Azonban ha egyszer megérezteték az isteni erővel való összeköttetést (főllobbanó szikrái ennek az összeköttetésnek a valódi ima boldog pillanatai), ti pedig megengeditek, hogy arról a fokról, amely fokon ez az összeköttetés törvény szerint titeket megillet, bűn, önzés, fennhéjzás, bizalmatlan félelem lerántson, akkor e fekete sereg alakjainak hatalmat adtatok, hogy ennek az összeköttetésnek titeket boldogító következményeit elszakítsátok. Bármit is tehetnétek embertársaitokért, annak sohasem szabad kevesebbnek feltűnni előttetek, mint kötelességeteknek; nagy tettekre fejlettségetek most még nem képesít titeket.

Az ellenséget szeretni és annak javáért a magát feláldozni, bizonyos a legszebb cselekedet, amire földi ember képes – és mégis kötelessége a szellemnek a felebaráti szeretet minden irányban történő gyakorlása, az önzetlenség tökéletességgé fejlesztése. Minden törekvő szellem elismeri, hogy üdvössége csak tökéletességének következménye lehet. A tökéletesség intenzívebb fény annál, amit jelenlegi fogalmaitokkal elképzelni tudtok. Ha felfogtok néhány gyenge sugarat, és általuk egypár kis növényt virágzásra és érésre juttattok, vagyis ha fejlődésüket viszonylagosan alacsony fokára küzdöttétek fel magatokat, és innen embertársaitok javára valami csekélységet tettetek, vajon cselekedtetek ezzel valami olyant, ami megérdemelné, hogy nagynak nevezzék?

Ne képzeljétek magatokat nagynak, kedves emberek, hiszen ti parányiak vagytok. Hanem törekedjétek azzal valódi nagyságra, hogy tiszta eszményt teremtetek magatoknak és azt Isten erejével egyesülve, igyekezzetek elérni. Az eszménykép fejlődésük során mindig dicsőségesebb alakban fog előttem megjelenni, és ezáltal mindinkább elérhetlenebbnek tűnik, de azért ne legyetek olyanok, mint a gyermekek, akik a szivárványt meg akarják fogni, hanem olyanok, mint a keleti bölcsék voltak, kik a világitó csillagot követték, mely őket céljukhoz vezette. Ideálotoknak legsu-

gárzóbb alakját el fogjátok érni, és a világosság a világosságban fog elmerülni, amikor tökéletességetek eléritek.

77. Az emberiség fejlődési folyamata

A Földön is békének kell lennie, ki kell egyenlítődnie az ellentéteknek, megoldódniuk az ellentmondásoknak. Az igazság utáni vágyakozásoknak önmagában kell igaznak lennie. Nem kell kutatnotok, hogy elméleteitek bizonyítására bizonyítékokat találjatok, hanem előítélet nélkül lesni, hogy vajon a kis világotok természetében rejlő világos kinyilatkoztatásokat megérthetitek-e és hasznotokra fordíthatjátok-e? Tanítómestereitek anyagi alakban vesznek körül titeket, s bennük megvannak azok a benyomások is, melyeket rég letűnt idők hagytak maguk után. Az emberiség megkezdte ennek a nyelvnek az ABC-jét összeállítani; mi várunk, míg a nyelvet elsajátítja, míg a szellemet, amely így beszáll, megérti. Egyes emberek korukat megelőzve haladnak előre; egyes szellemeknek úttörőknek kell lenniük, hogy a gyengébb testvérek simább úton haladhassanak előre. A benső szabadság tudatában, az erőérzetben, mely ezt a tudatot követi, az ébredő megismerésben, amelyben az örök és véges törvények összekapcsolódnak és mindaddig összekötte maradnak, míg a világ bizonyos fejlettségi fokozata azt megkívánja: a felfelé törekvő emberi szellem felemeli Isten által adott szárnyait, hogy otthonának megnagyobbodott szféráját átrepülve, mindazokat a kincseket, melyeket az magában rejt, asszimilálhassa. És a véges törvények határát azáltal ismeri meg, hogy számára az örök törvény valódibbá válik, mint a véges. Az örökkévaló hatalmi áramába helyezi magát, s a múlandó elveszti hatalmát fölötte. Nincs szüksége anyagi érzékekre, hogy valamit lásson, valamit érezzen, mivel az örök érzék, az örök szem, a megismerés, amely minden Isten által teremtett szellemben megvan, magát teljes életerővé kifejlesztette, minden másnak parancsolva és azt engedelmes munkára kényszerítve

A megismerés megmutatja neki a munkát, amit egy bizonyos világon elvégezhet. Aláveti magát a születés és halál meghatározott törvényeinek, amelyek e világon uralkodnak ; mert magas szellem nem dönt meg

olyan törvényeket, amelyekre valamely világnak a maga fejlettségi fokához képest szüksége van. Azonban az ilyen ember rendelkezik a benső szabadság tudatával és szabad akarata, mely egyedül az igaz szeretet parancsának engedelmeskedik, viszi őt ebbe a világba és vezeti innen hazájába vissza. Minél több ilyen szellem ölt testet valamely anyagi világon, annál gyorsabban érik meg ez a világ. Ezek a szellemek olyanok, mint a gyújtólencse, mely a nap sugarait összegyűjti, s a lassan érő gyümölcsre irányozza. A gyümölcs, amelyik így megéri: szabadság, mely külsőleg a békességtől és szeretettől függ, s ami az embereket összeköti, a nemzeteket és osztályokat egyesíti, felvilágosítja az embereket egy céljuk, egyetlen életfeladatuk felől. Ily módon érheti el az egész emberiség a szabadságot, amely annak a megismerését jelenti, hogy az örök törvények uralma felette áll a végesnek. Ezáltal kinő az emberiség a véges törvények durva formái alól, és a világ éretté válik ahhoz, hogy átalakuljon és magasabb szellemek, félanyagi lakóhelyévé váljon.

Az ilyen világok lakói már nincsenek alávetve olyan gyötrelmeknek, amelyek szükségessé teszik, hogy a szellem emlékezetéből a múltat kitöröljék, a jövőt pedig fátyolba burkolják. Ő áttekinti a történeteket, valamint azokat az okokat, amelyekből azok származtak; látja mi van előtte, mert megismerte azokat a törvényeket, amelyekhez mértén életének alakulnia kell. Az akarat szabadsága és a hatalom, amellyel azt érvényesítheti, szélesebb határokat kapott, mivel a durva anyagi törvények béklyói többé nem kötik le. A félanyagi ember megtalálja táplálékát légkörében, melyet lélegzetével beszív és azt teljesen felveszi magába. Semmi betegségnek sincs alávetve és tudja az órát, amelyben a tiszta szellemi élet magasabb szellemi szabadságába beléphet. Akarata parancsol könnyű testének és azt, egy pillanat alatt áthelyezi a maga világának arra a helyére, ahol lenni kíván.

A véges törvények uralmánál fogva egyszersmind ura az éghajlati viszonyoknak is. A szép ismerete és az az igénye, hogy mindig széppel legyen körülveve, olyan virág világot teremt körülötte, amelynek gazdagságáról fogalmat sem tudtok magatoknak alkotni. Az egyik akarata a maga gondolatait nyíltan kitarja a másik akarata előtt és így, min-

den félreértés ki van zárva. Az egyik szeretete a másik iránt oly hatalmas, hogy az ember ebben mintegy előízét érzi a valódi üdvösségnek. Az egység és az ellentmondásnélküliség ezeknél az embereknél oly fokot ért el, hogy testi szépségüket fejlettségi fokozatuk formálja; mert az ilyen világokon, mint a ti szomorú kis Földetek, megszámlálhatatlan árnyalatai vannak a világ törvényes színeinek. De a szeretet mégis összekapcsolja mindezeket az embereket. A testbeöltözött szellemet a maga csekélyebb értékének ismerete hathatós vágygal tölti el, hogy tanuljon magasabb testvérétől és semmi se engedjen elmúlni haszontalanul.

Ez a ti fejlődésetek folyamata, kedves emberek. A kigondolható legnagyobb szenvedés sem elég nagy ahhoz, hogy ilyen fénytengerre árnyékot vethessen. Micsoda a múltó, pillanatnyi szenvedés, ahhoz az igaz és mély örömhöz képest, amely az ilyen szellemeket, akik még csak a félanyagi világ fokozatán vannak, egészen eltölti? Ezért már most tárjatok ki ajtót, kaput ezen örömök előtt, mert éltetek minden pillanata méltó az életre; az egy, nagy örök Isten kisugárzása az, amely nem engedi a maga szépségét semmi által, amit véghez vinni képesek vagytok, teljesen megsemmisíteni. Az örök világosság mindi újra előtör, egyes szípor-kákban, majd nagy tűzkévekben, mígnem a hatalmasan fősugárzó fénytenger uralomra jut. Ezt vélte János is, midőn e szavakat mondta: "És a nap és hold nem világítanak többé, mert a bárány, – azaz a tökéletesség – lesz az ő világosságuk. Amen."

V. A KERESZTÉNYSÉG

78. A megismert igazság.

Gyermekem, mindig figyelemmel kísérem teológiai és történelmi beszélgetéseiteket, s most szeretnék néhány szóval hozzászólni. Szem előtt kell tartanod, hogy ti két különböző szellem gyermekei vagytok s így tökéletes egyetértésre soha sem juthattok. Már pedig ahol az összhang lehetetlen, még pedig törvény szerint lehetetlen, ott céltalan dolog az együttes muzsikálás és ez a kifinomult hallással rendelkezők számára nem is valami felüdítő. Tehát kedven-cem hallgass! Mindenki magának zenéljen és igyekezzen lehetőleg tiszta hangot kicsalni hangszeréből, egy hangot, amely csak a szellembirodalomhoz tartozik és a visszahatás örök hanglemezen rögzítődik, hogy majd újból az emberruhát levetett szellem fülébe csendüljön annak örömére vagy fájdalmára.

Az ember felfogóképessége teremti meg azt az Istent, amelyhez imádkozik. Jól érts meg. Isten természetesen örökké ugyanaz, aki emberi értelemmel teljesen soha sem fogható fel; ezért aki Istenben hisz, megalkotja magának e hit személyét. Felékesíti nemcsak azokkal a tulajdonságokkal és erényekkel, melyek neki a legdicsőbbeknek látszanak, hanem néha fogyatkozásokat is ruház rá, mint pl. haragot, bosszút, önkényt vagy kicsinyeskedést. Azonban mindenki előtt szent ez a maga teremtette Istenség. Ahogy a megismerés hegyének meghódítása közben változik a szellem, és ahogy a fölfelé való törekvés által leveti hibáit és tévedéseit, e változásoknak megfelelően alakul át az Istenhit és az e körül található udvar is: a vallás. Ez a folyamat a népeknél ugyanúgy zajlik le, mint az egyes embereknél. Mindezt megfigyelhetitek a mózesi vallás kereszténységgé történő átalakulásánál. Mózes Istent bosszúállónak, a seregek urának tanította. A zsidók kultusza képezte e hit udvarát. Áldozatot hoztak Istennek, hogy kiengeszteljék, hittek a bosszúvágyában, féltékenységében, önkényességében. Hitték pl., hogy a fáraó szívét megkeményítette, hogy őt megrontsa. Egy ilyen Istent lehetett félni, de aligha szeretni. Krisztus magasabb

tanokat hozott: "Isten a szeretet, Isten a mi Atyánk; Ő, az Atya, szeret titeket!" A zsidó jó tettei jutalmát a földi életében várta el, mert a halál utáni életről csak nagyon homályos fogalmai voltak. Krisztus az Atya házában lévő sok lakóhelyről beszélt, biztosított a síron túli élet felől s a Földön elérhető boldogságot a földi szomorúság vigasztalójának, a földi szenvedések kibékítőjének, mondta.

És még egyébire is utalt, t. i. a Szentszellem tanításaira, mint az Ő tanításának kiegészítőjére, ha annak ideje elérkezik; mert csak akkor lehet további tanokat adni az embereknek, ha elérték a következő fokot. Ez egy egyszerű törvény, amelyet gyermekeitek nevelésénél oly ragyogóan alkalmaztok, amidőn nem tesztek kísérletet a matematika tanítására mindaddig, amíg a gyermek az egyszeregy meg nem tanulta. De ezt az egész emberiség, valamint az egyes népek tanításánál nem tudjátok alkalmazni.

Az egyik úgy gondolja, mivel Krisztus Isten fia volt, mindent megtanított az embereknek, ami nekik szükséges, jöllehet maga Krisztus mondta: "Még sok mondanivalóm volna nektek, de most nem vagytok hozzá elég erősek." A másik azt hiszi, hogy mivel a keresztény tan az ő felfogása szerint sok dologban homályos, vagyis mivel nem tökéletes, nem kimerítő, ezért nem lehet jó sem. A harmadik meg úgy véli, hogy mivel a különböző úgynevezett kijelentések egymásnak ellentmondanak, nem lehetnek isteni eredetűek.

Mindnyájan kifejejtének számításukból egy fontos részt, így aztán nem is egyezhetnek. Az emberiség maga határozza meg azt a tant, amely neki adható. Isten, az Atya, nem hagyja gyermekeit táplálék nélkül, de a gyermek állapota, azaz egészsége és kora határozza meg a neki nyújtandó táplálékot. Ti látjátok a táplálék különböző fajait és ahelyett, hogy ebből megállapítanátok, hogy a gyermeket (e fogalom alatt úgy az egyes személyeket, mint az egyes népeket is értem), az okos apa személyre szólóan veszi gondjai alá, ezzel szemben azt a következtetést vonjátok le, hogy mivel hiányzik a gondoskodás, azaz a vezetés, és mivel a táplálék különböző, ezért azok nem származhatnak egy forrásból. Ha azonban a természet nagy képeskönyvét fellapoznátok, megtalálnátok az isteni elv anyagi visszatükröződését. A föld, a víz és a napsugár ugyanazok maradnak, de az általuk

létrehozott növények, amelyek bennük gyökereznek és fejlesztik tökélyre életüket, azért olyan különfélék, hogy az emberi és állatvilág különböző szükségleteinek megfeleljenek. Azt pedig senki sem tagadhatja, hogy e háromnak együttes működése hozza létre az ember különféle anyagi táplálékát. El kell tehát ismerni, hogy a tápanyagok különfélesége jó és szükséges. Egy embernek vagy népnek egy tanában, vallásában vagy nézetében (azaz tudásában) az igazság egyik hangjegye található meg, a másikéban pedig a másik, és először a tökéletesség fogja ezeket a hangjegyeket összegyűjteni, melynek következménye a harmónia, vagy összhang lesz. Most tanuljátok meg gyűjtögetni ezeket a jegyeket. Hallásotokat képzés alapján finomítsátok; azaz minden akaratotok és erőtök megfeszítésével a magatok nemesítésén kell dolgoznotok, mert csak ezáltal érhetitek el, hogy a még diszharmonikus földi zenéből az igazság egyes hangjait kihalljátok és felismerjétek. Ha valakinek a hallása ennyire kifejlődött, az az ember boldognak mondható. A zenét nem azért fogja jónak találni, mert a zeneszerzőt az emberek a zeneművészet nagy tekintélyének tartják, hanem mert az igazság hangjai, melódiai kedvesek nekik önmagukban és bármily különböző legyen is a hangszer, mely azokat adja s bármily különböző legyen is a kíséret, fel fogja azt ismerni. Ezt gondoljátok meg jól.

79. Az igazság felismerése és elismerése.

Úgy látszik, hogy az eddig hozzátok intézett szavaimban nem magyaráztam meg a nagy, mondhatnám alapvető különbséget, mely az igazság felismerése és megismerése között van. Egy igazság teljes megismerése egyenlő annak elsajátításával, vagy magáévá tételével és a szellem, ha a szó valódi értelmében egy igazságot megismert, nem tehet mást, mint hogy aszerint éljen. Hasonlóan egy növényhez, amely egy bizonyos érettség következményeképpen virágot és gyümölcsöt hoz, minden belátott igazságból származik olyan gondolkör, emelkedettség, cselekvési módozat és motívum, amely ezen igazság magáévá tételéből fakad. Majdnem minden földi ember rendelkezik egy kis mennyiségű olyan jó tulajdonsággal, mely semmiféle erőfeszítésébe sem kerül,

amely – ahogy ti mondjátok – a természetében van. Ezek a látható eredményei azoknak a jóknak, amiket már valóban megismert. E kis mennyiségű elsajátított vagy megismerten kívül, minden felfelé törekvő ember rendelkezik egy nagyobb mennyiségű igazsággal is, amelyeket felismer, azaz amit értelme jónak és igaznak tart, s amit szelleme többé-kevésbé erős akarattal magáévá tenni óhajt.

Ezeket a tulajdonságokat a szellem, erejének megfeszítésével rövid időre megtarthatja, vagy más szóval nagy erőfeszítéssel felemelkedhet olyan atmoszférába, amely szellemének súlyát még el nem bírja, és amelyből neki a hasonlóság törvényének (hasonló a hasonlót vonzza) kényszerítő erejénél fogva alá kell süllyednie. Minden földi ember megtapasztalta már ezt a lesüllyedést. Még olyan szellemek is, mint én és testvéreim, érezzük ezt. Léggörünk határánál látjuk a magasabb szféra intenzívebb fényét.

Lassan magunkévá tesszük az onnan leáradó táplálékot, és csak ha majd "testünket" ez a fény áthívta, akkor emelkedhetünk fel abba a légkörbe, amely most már a miénk lett. A mi előrehaladásunk folyamata természetesen nem lehet világos előttetek és csak azért érintem, hogy rámutathassak a szellemi fejlődés és felemelkedés nagy törvényének a magasabb és alacsonyabb szellemekre ható hasonlóságára. A te fejlődési fokodon álló szellemek, kedves Bernát, valamint a náladnál jóval alacsonyabb szinten állók, sohasem kocsosultak el a szabadság tökéletes elvesztésének visszamaradt fokozatáig. Minden szellemnek, bármily gyenge akarata legyen is a jóra, van annyi szabadsága, amely számára úgy az előrehaladást, mint a visszafejlődést lehetővé teszi. Az átlagember szintjén álló szellem, amely egy kis mennyiségben magáévá tette és egy viszonylag nagyobb mennyiségben felismerte a jót, még hosszú ideig fog a visszasüllyedés és az előrehaladás között ingadozni.

Ezt, mint legkézenfekvőbbet, előre látja szellemed és ebből a (jobb és helyesebb kifejezés híján) szubjektívnek mondható megismerésből fakad a hullámmozgású fejlődésbe való hited. Ennek a hullámmozgásnak azonban nincsen semmi törvényes alapja. Szabadságtokban áll, a kis előrehaladáshoz egy újabb kis előrelépést fűzni, mint ahogy a vissza felé tett lépéshez további vissza felé irányuló lépést is csa-

tolhattok. Egyedül az akaratotok és azon erők összege, amelyet ennek az akaratnak a végrehajtásához fejtetek ki, fog dönteni. Az igazság elismerése szükségképpen útkészítője az igazság valódi megismerésének és elsajátításának. Ezért ne szomorkodjatok, ha az igazság sok töredékét felismeritek ugyan, de tudjátok, hogy uralásukra és a velük való azonosulásra még képtelenek vagytok. Ez mind a ti jövőd, talán már közelebb is került tulajdonotok, amelytől titeket a visszafejlődés egy törvénye sem tud soha huzamosabb ideig elválasztani. Miközben azon fáradoztok, hogy a jó és igaz szférájába behatoljatok – ahol ugyan még nincs maradásotok –, igazságatomokat szívtok magatokba, amelyek idővel lényeteket átalakítják és a magasabb szférákat számotokra törvényszerűvé teszik. Értsetek meg helyesen. Aki könnyen és hevesen indulatossá válik, annak újra meg újra meg kell kísérelnie a behatolást az önuralom szférájába; a hazugnak az igazmondás szférájába, mert ez az előcsarnoka minden igazságnak. Akinek az igaz imádkozás és szellemi felemelkedés lehetetlennek tűnik, az kísérelje meg mindig újra annak az egy életforrásnak a csodálatos nagyságát és szeretetét s azokat a törvényeket, amelyek e nagyság és szeretet következményei, elismerni és megérezni mindaddig, amíg egyszer csak az igaz érzés felé való tapogatózás és elismerés hajnalpírja után a valódi megismerés izzó fénycsóvjára ráköszönt, amelyből ujjongó és tartós felemelkedésnek kell következnie.

80. Az evangéliumok.

Kérdés:

Krisztus életének története és tanításai a négy evangélista útján maradtak az utókorra. De a négy evangéliumot, talán János evangéliumát kivéve, Krisztus után több emberöltővel szájhagyomány nyomán különböző időkben írták meg és ezek az írások is, amint azok ma a Bibliában foglaltaknak, egyrészt magukon hordják az apokrif bélyeget, másrészt pedig azt sejtetik, mintha többé-kevésbé valamely közösen ismert összöveg szolgált volna a kivonat vagy átdolgozás alapjául. Minthogy a történelem csodálatosképpen Krisztusról és tanításairól semmit sem jegyzett fel és

egyébként is azt, ami az evangéliumokban és az apostolok cselekedeteiben fel van jegyezve, más oldalról sehonnan sem erősítették meg, ennél fogva az újtestamentum hitelessége komoly bírálat és kételyek tárgya. Az a körülmény, hogy a tudósítások az üdvösség tanáról és Krisztus személyéről bebizonyítatlan és sokféle formába öntött, nem közvetlen hagyományokra szorítkoznak, kezdettől fogva a mai napig, a kereszténység kebelében folytonos mozgalmakat idéztek elő.

Az egyház kebelében rég időktől fogva elkecseregett harcokat, valamint dogmatikus megcsontosodásokat, az újtestamentumi ige szétágazó magyarázatát, felekezeti táborokra oszlást s háborút és békétlenséget idézett elő és ennek lehet kiváltképpen tulajdonítani, hogy folyton szaporodik azok száma, akik a keresztény egyházból, sőt általában a keresztény tantól elszakadni kívánnak.

Habár az őszinte és meggyőződéses keresztény arra törekszik, hogy a krisztusi tannak úgy, amint az evangéliumokból hozzánk szól, mindig csak a szellemét vegye föl magába és nem engedi hitét a szentírásnak mellékes és sokszor egymásnak ellentmondó, betű szerinti értelmével tévedésbe ejtetni, mégis mindig vágyakoznia kell, hogy megtudja: mennyiben lehet az evangéliumok szavaiban Krisztus életét hamisítatlan valóságnak vagy viszont idegen hozzáadások és ismeretlen befolyások által megzavart elferdített részleteknek tekintenie? Mert a történeti Krisztust, – tehát üdvözítő életét, melyet a Mester e földön élt, és amely nekünk szent és példaszerű, nem választhatjuk el az ő szellemétől, tanainak és kijelentéseinek lényegétől.

Felelet:

Felettébb nehéz nektek, embereknek, valamely igazságot, mint ilyet, tisztán és önmagáért elfogadnotok. Fejlettségi fokotok természetéből fakad, hogy mindig annak a tekintélye után tudakozódtok, akitől az igazság származik, hogy ez tegye számotokra a kinyilvánított igazságot elfogadhatóvá, ahelyett, hogy azt, mint olyant, megéreznétek. Mindazoknak az igazságoknak, amelyet az isteni vezetés – melynek minden fejlődő világ alá van rendelve – nektek ad, mindig világotok fejlettségi fokához mértnek kell lennie. De mivel minden világban, a benne lakó szellemek, fokozatá-

ban, nagyarányú, fokozatos fejlődési különbség van: egy igazság kijelentése alkalmával, sok szellem (úgy emberi ruhában, mint azon kívül) azt egyáltalán nem érti meg, azaz nem érzi át. Sokan tévesen, vagy csak horderejének töredékében értik meg, és viszonylag kevesen fogják fel teljes szellemében, akik aztán ujjongva fogadják és egész életükkel, e megismert igazságról tanúskodnak. A tiszta igazságot egy világnak mindig magas szellem jelenti ki. A véges törvények hatásának viszonylagos igazságait és magukat a (hatásuk miatt) véges törvényeket olyan emberi intelligenciák fogják megtalálni, akik már elérték egy bizonyos fejlettségi fokot. Krisztus a legmagasabb kijelentést hozta az emberiségnek, amit csak számára adni lehetett, t. i. hogy Isten a szeretet és hogy a szeretetben van a törvény teljesítése. Ez olyan kijelentés, azaz oly igazság volt, amit az ember a maga értelmével meg nem találhatott; oly igazság, melyet elismernie, megismernie és ennek élnie kell, mielőtt hatását szellemi szemeivel láthatná, s amely látás következtében tudássá változik a hit. Csak kevés ember ismerte ezt fel tanítása magvának, legfőbb tartalmának. Nem tudták a bosszú Istenébe vetett régi hitüket egyszerre levetkőzni és így összekötötték a régi és az új tant, amidőn azt hitték, hogy a bosszúsomjas Istent fiának véres áldozata kiengesztelte.

Krisztus szeretetének egyetlen cselekedetét fogták fel és kapaszkodtak bele ahelyett, hogy e szeretet mérhetetlenségét és kimeríthetetlenségét megértették és követték volna. Tehát ha a Fiú ennyire szeret, akkor milyen végtelennek kell lennie az Atya szeretetének, akiről maga a Fiú mondja: "az én Atyám nagyobb nálamnál" (Jn.14,28). Az, hogy az evangéliumokat először jóval Krisztus halála után írták le, benneteket inkább örömmel, mintsem bánattal kellene, hogy eltöltsön; ugyanis ezzel magyarázhatók a bennük található ellentétek. És milyen dicsőségesnek és isteninek kellett lennie a Krisztusi tan szellemének, ha az, dacára annak, hogy csak félig értették meg és a hagyományok is elferdítették, még most is úgy sugárzik ki az evangéliumokból, hogy bevilágíthatja a világot. Az evangéliumokat leíró különböző egyéniségek, különböző színben jelenítik meg a fényt, megtörve azt az egyén saját atmoszférája szerint. Csak akkor fogtok viszálykodásra, gyűlölködésre és háborúskodásra

okot találni az evangéliumokban, ha csakis a helytelen formáknál akadtok fenn, és teljességgel nem tudtok a tan szellemébe behatolni. De még így sem tekinthetitek az evangéliumokat bűnbaknak viszálykodásaitok miatt, mert saját nyomorult vakságtok, szenvedélyetek, önhittségeitek mindig talált okokat arra, hogy harc és gyűlölet gyúlhasson lángra. Ti kevesek, akik igyekeztek valamely igazságot kinyomozni, tanuljátok meg észrevenni, hogy a kézenfekvő okok gyakran nem egyebek, mint a belül tomboló, kiegyenlítetlen erő által kidobott salak. Ti, a küszöbön álló szellemi korszak szellemi emberei, olvassátok az evangéliumokat az általatok megismert isteni szeretet fényében, örüljétek annak a világosságának, amely minden oldalról felétek sugárzik s engedjétek, hogy a betűt feleméssze ez a világosság. Mert a betű öl, a szellem él.

81. Krisztus megváltó munkája

Szeretnél néhány magyarázó szót hallani Krisztus megváltási művéről. Ez a tévelygésektől való megváltás volt, amelyek fogva tartották a világot. Annak az igazságnak kellett megváltani az embereket, amit ő hozott, nem pedig a kiontott vérenek, kellett kibékíteni az Atyát az emberiséggel, mert ilyen békítésre nem volt szükség. Micsoda Isten lenne az, aki egy ember vétségéért az egész emberiséget büntetné és azért venné vissza őket kegyelmébe, mert az ártatlan fia kínokat szenvedett?

Akkor bizony a Fiú nagyobb lett volna az Atyánál. Az áldozat fogalma oly mélyen gyökerezett a zsidóságban, Isten fogalma oly téves, emberi volt, hogy a szellemi áldozat ezen értelmezése, valamint annak elfogadása, hogy Isten képes volt ilyent cselekedni, logikus és természetes volt. Krisztus jövetelével Isten helyes fogalmát adta az embereknek: "Az Isten szellem, az Isten szeretet" (Jn.4,24; 1.Jn.4,8) – "Nem mondom néktek, hogy én kérem fogom az Atyát érettetek; mert maga az Atya szeret titeket." (Jn.16,26-27). Továbbá tanította a legmagasabb morált: felebarátunkat szeretni, mint saját magunkat, és jót cselekedni mindazokkal, aki gyűlölnék bennünket. Mert a szeretet a törvény betöltése. Így lett Ő, a szellemi bukás következtében létrejött tévelygés és bűn éj-

jelének a Megváltója. Ő az Istenről szóló legtökéletesebb tant vagy kijelentést hozta le mindazok között, amiket addig kijelentettek az embereknek. Buddha szelleme sok igazat hozott az emberiségnek, de Krisztus tökéletesebbet hozott annál. Buddha tanításából mindenekelőtt hiányzott Isten helyes fogalma: Isten, mint személy, mint Atya. Továbbá nagyon elmerült a külsőségekben, mint pl. a szigorú aszkézisben. Hiba az is, ha az ember azt hiszi, hogy helyesen cselekszik, ha szigorú elzárkózottságban csak a maga nemesítésének, szellemesítésének él. Minden ember, ahogy minden szellem is, tagja egy láncnak, kötelessége tehát, hogy lehetőleg tetterős legyen s minden erejével, és teljes akaratával segítse és szolgálja testvéreit.

Ezt Krisztus nem csak tanította, de példájával bizonyította is, amidőn fényhazáját elhagyta, s a földi élet nyomorait eltúrte, csak azért, hogy felebarátain segíthessen. Ennél fogva senkinek sincs joga arra, legyen akár buddhista vagy keresztény, hogy elzárkózva másoktól csak magára gondoljon. Ez is az önzésnek egy fajtája. Amíg tenni való van, az a hivatásunk, hogy ugyanannyi erővel és ugyanazzal az akarrattal munkálkodjunk a társaink nemesítésén, mint a magunkén. Hogy aztán ez idő alatt húst eszünk-e vagy gyümölcsöt, az mindegy, csak mértékletesen éljünk. Csodálkozol azon, hogy többes szám egyes személyben beszéltem?

Közöttünk is vannak olyanok, akik a külsőségeken csüngnek, s fokozatuknak megfelel az a kérdés: vajon a növényi táplálék nem teszi-e szellemiesebbé az embert? Ezen lények, akár emberek vagy szellemek, hasonlatosak az olyan festőkhöz, akik el akarnak készíteni egy képet, de nem képesek egy töredékét sem technikailag tökéletesen elkészíteni. Mikor végre készen vannak, akkor látják meg, hogy a töredék nem hozható összhangba a teljes képpel, s kénytelenek azt a nagy gonddal készített részt kitörölni és a képet először nagy vonalakban felvázolni. Csak ha az egész kép jól van megtervezve, és hibátlanul fekszik előttük, akkor kezdenek el a finomítással történő tökéletesítést. Buddha nagyon aprólékosan fejtette ki a részecskéket, melyet követői még tovább fokoztak úgy, hogy ezáltal a nagyság és a visszataszítóan kínos kicsinyesség keverékműve jött létre. Sokakat e mű nagyszerúsége annyira lebilincsel, hogy benne

a nem készet és az aprólékosan készet nem veszik észre; holott ez hiba. Krisztus a képet, azaz a tanítását nagy vonalakban fektette le és megígérte, hogy az idővel tökéletesen be fog fejeződni. Hívatlanok, akik illetéktelenek voltak e műhöz, azt hitték, hogy ők vannak elhivatva annak tökéletesítéséhez, és egyre több festéket hordtak fel rá tönkretéve a kép egyes részeit. Ha azonban a fő vonásokat követitek, és nem hagyjátok magatokat félrevezetni a rossz színezéstől, fel kell ismernetek, hogy a tervrajz nagyszerűbb volt, mint Buddháé. Természetesen kevesen képesek erre, mert a legtöbbször a rossz színezésű festmény, az évszázadok folyamán elrontotta az ízlését, és ők most már úgy találják szépnek, ahogy van.

2. A buddhizmus és a kereszténység.

Kérdés:

Krisztus kijelentése, hogy Isten szellem és az egységes nagy szeretet, valamint az erre alapított szellemtan a keresztényekre és a spiritualistákra nézve kizárja, hogy visszanyúljanak a buddhizmusnak panteisztikus alapjára.

De mivel az egyházi szervezet mechanizmusa, amely tovább nem fejlődik, ennél fogva teljes megcsontosodásnak van alávetve, az előretörékvő emberiség szükségleteinek többé meg nem felel, ebből magyarázható ki, hogy korunkban a komoly emberek nagy száma a buddhizmus által ajánlott, egyéni átszellemüléshez menekül és az általa alkotott mechanizmust veszi igénybe, amely az érzelmek hullámszállításának testi és szellemi fegyverezése útján nagyobb mozgási és elmélyedési képességet ad és így magasabb szellemi fejlődésre képesít. A gondolkodó ember, aki a maga voltaképpeni lényének, a maga természetfeletti énjének, jólétére törekszik és akit az uralkodó materialisztikus világnézet tarthatatlansága és vigasztalansága erre az irányra terel, ebben annál könnyebben otthon találja magát, mivel a főbb buddhista iratok és hagyományok az evangéliumoknak sok kardinális pontjával megegyeznek és dacára az ellentétnek, mely alapján a panteizmus és monoteizmus között van, a benső rokonságnak egy vonása húzódik mind a két tanon keresztül. Így a megváltás eszméje mindkettőben közös. Krisztus azt

mondja: "Az én országom nem e világból való", Indiában pedig az e világtól, ettől az állandó születés és meghalás helyétől való megváltás vágya egészen népszerű. Krisztus azt tanítja, hogy "szeressük felebarátunkat, mint magunkat". – A hindu, aki az egész természettel egynek érzi magát, ezt a szeretetet minden élőlényre kiterjeszti. A türelem, a nyugodtság, a békeszeretet Indiában ősidőktől fogva ismert erények voltak. Nevezetes összhang van az önmegtartóztatásról szóló tanban is. Ez Krisztusnak eme szavaiban van kifejezve: "Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét és kövessen engem", – az indiai aszkétáknál pedig az önfeláldozásnak és önmegtágadásnak oly meglepő példáit találjuk, amelyek nekünk nyugatiaknak megfoghatatlanok.

A nyugati országok úgynevezett buddhistái a két tant forrásaikban igyekeznek szoros összefüggésbe hozni egymással, midőn azt mondják, hogy a hindu bölcsesség vetését századokkal ezelőtt hintették el a keletnek nyugati tartományaiban, de a régi vallási formákban és a zilált világi életben elcsenevészesedett. Jézusnak volt fenntartva ez Ázsiából eredt világosság vetésének az első termékeny talajt életével és tanításaival előkészíteni és Ő ezt a szántóföldet a saját vérevel itatta át. Ebből termett az egész nyugat számára az a gazdag áldás, melyet az evangélikusok terjesztettek. Helyesen teszik-e az ilyen keresztények, mindenik magáért, hogy ami az egész keresztény világnak közkincsévé vált, azt újólá individualizálják és azon a nehéz úton járnak, – feltéve, ha erre különös hajlamuk van, – amelyen a buddhizmusnak kellett vezetni a világot?

II.

Ha a szellemtant, amint azt tőled kaptuk, a buddhizmus titkos tanával összehasonlítjuk, amelynek takaró fátyolát a Mahatmák, mint annak jelenlegi őrizői a teozófiai társulatok útján kissé föllebbentik, találunk a két tan között egész tömeg érintkezési pontot. Ide tartoznak a következők: hogy a föld nagyon alsórendű helyet foglal el a csillagok között és hogy a földi fejlődés csekély jelentőségű tagja a minden világot átölelő láncolatnak; hogy az emberiség mindig a szellemibb világok felé törekszik, amelyekben az élet a testi anyagoktól mindinkább megszabadul; hogy az ember

fejlődésre képes lény, és hogy a jövő életben is a haladás törvényének lesz alárendelve; hogy a túlvilág az egyesek szükségéhez mért benső állapotok sorozata;

hogy a földön elkövetett bűnökért való vezeklés a közelebbi testetöltésekben megy véghez;

hogy a földi életnek szellemi, erkölcsi és társadalmi egyenetlenségei a legközelebb múlt élet szükségképpen következményei; (a hinduknál az úgynevezett Karma); minélfogva az ember a maga jövőndő sorsát maga határozhatja meg;

hogy a halhatatlanságot folytonos nemesedés által kell megérdemelni;

hogy a szellemi lények nem semmisülnek meg, hanem csak az embernek alsóbbrendű alaprészei bomlanak föl stb. Mind a két irány, a spirituális és a buddhista teozófiai egy célra törekszik; az ember átszellemülésére, de az erre vezető módokra nézve messze eltér egymástól.

A buddhista-teozófiai irány azáltal akarja célját elérni, hogy a léleknek és szellemnek benső fegyelmzését belülről indítja meg és azt saját erejével, a gondolatoknak a külvilágtól való következetes elvonása és benső összpontosítása által, a legszigorúbb önsanyargatással összekötve, nehéz testgyakorlatokkal, mint külső segédeszközökkel mozdítja elő. Az egyénnek ezen az úton nagy önállóságra és szellemi szabadságra kell emelkednie, amidőn az örök törvényeket önként elfogadva, azoknak magát aláveti, s így már a földi életben kivezetődik a halálból: ily módon felköltődnek az emberben a szunnyadozó, de nem szervezetéhez kötött tulajdonságok és tehetségek és öntudatlanul és akaratlanul fejlődve, de rendszeres fejlődéssel nemcsak intuitív tudás, hanem az a művészet is kifejlődik benne, mellyel némely homályos természeti erő felett is tud uralkodni. Ez az uralom fokozatokban, a szellemnek a testből való időleges kilépése által még életében nyilatkozik, mint p. o. az alvalatásban (Hellsehen), távolbahatásban, a dolgok lényegének felismerésében, az elemek és mágikus erők fölötti hatalomban, a már megfutott előző életek és inkarnációk áttekintésében. A spirituális vagy szellemi utat kívülről szerzett tapasztalatok egyenetlik, az emberiség lelki és szellemi nemesedését pedig a szellemvilág külső látható eszközök u. m.: fizikai tünemények és szellemi nyilatkozatok által mozdítja elő,

melyek az emberek öntudatába kerülnek. Ez mindenekelőtt azon a szilárd alapon nyugszik, melyet Krisztus vetett meg. Ez világos, széles és sok ember által járható út s nincs szükségképpen világmegvetéssel, nélkülözésekkel és az önsanyargatásnak különféle nemével összekötve és épp oly kevésbé van azoknak a nagy veszélyeknek kitéve, melyek azon az úton fenyegetnek, amelyen a buddhizmus vezet, és amely út csak kevés ember számára járható, akinek erre képessége van, mert keskeny, sokszoros és tekergős. Amit a spiritualista a maga fejlődéséhez kívülről kap, az őt hála, alázatosságra kötelezi; ellenben az, amit az ember önmagából tud kifejteni, kiküzdni, nagyon könnyen kevélységre vagy a kapottal való visszaélésre vezet. Az a kérdés most már, – tekintetbe véve mind a két irányt, – hogy vajon az egyénnek a maga ereje által kiküzdött önállósága és szabadsága hatályosabb-e és biztosabban vezeti-e őt az ember által elérhető szellemi tökéletességre és hogy a spiritualistának, aki külső befolyásoknak kénytelen magát alávetni, és akinek az összpontosított erők egyéniségére irányuló hatását nélkülöznie kell, nem sikerül-e mégis ugyanazt a magas célt elérnie?

Felelet:

Nem szabad figyelmen kívül hagynotok, hogy minden tanítás, ami a ti fejlettségi szinteteken álló Földnek adható, e világ alacsony fejlettségi szintje miatt kész egészet nem tartalmazhat, nektek tehát abszolút igazságot nem adhat, hanem annak csak egyes részleteit, visszhangjait. A különböző tanítások és vallások, amelyek a Földön valaha is léteztek, többé-kevésbé tartalmazznak ilyen visszhangot és az az ember, aki szellemi fejlettségének megfelelően mentes minden előítélettől és kiküzdötte magának a tiszta intuíciót, vagyis az igazság megérzését, mind meghallja ezeket a visszhangokat és egy melódiává foglalja össze, amely fejlődésének előrehaladásával mindig gazdagabb és teljesebb lesz.

Az elkövetkező időkben, amikor sok ilyen ember fog élni a Földeteken, az erős határfalak, amelyek ma még vallást vallástól és az igazságról alkotott véleményeket egymástól elválasztják, a fejlődés eredményeképpen, maguktól

fognak ledőlni. Az igazság részletei egyesülni fognak és a mindezt holt súlyként körülvevő, lényegtelen dolgokat, mint ilyeneket, fel fogják ismerni. Ma még minden, valamely vallási felekezethez ragaszkodó ember azt hiszi, hogy az emberiség egykor az ő felekezetét fogja egyetlen igazságként elismerni és igen kevés olyan ember él manapság, aki a Föld lakóinak jövőendő szellemi fejlődését megérti.

A buddhista és teozófus, a keresztény és a spiritualista, ha az igazság megismerésére és a saját nemesítésére teljes erejével törekszik, egy tant sem szabad azért, mert az övével ellentétben van, már előre elvetni, hanem hallgatódzék, vajon előítélet nélküli fülei az igazság megpendüléseit más tanban is nem tudják-e éppen olyan tisztán meghallani, mint a neki rokonszenves tanban. Az átszellemült embernek tudnia kell, hogy ő a nagy egésznek a része és ennél fogva kötelessége ezt az egészet teljes erejével emelni és nemesíteni. Egy szellem inkarnációjának Földeteken két oka lehet: vagy előrehaladása van neki szüksége erre a testi ruhára, annak minden járulékával együtt, vagy azért, mert ebben jobban áll módjában áll testvéreinek segítséget nyújtani. Jól értsetek meg. Ez alatt az anyagi segítségnyújtás alatt nem azt értem, hogy az első sorban anyagi jellegű legyen, hanem azt, hogy neki anyagi burkolatra van szüksége ahhoz, hogy testvéreinek szellemi segítséget nyújtson.

Ha egy ember, az egész részeként felismerte magát, ebből következtetni fogja, hogy minden szellemi vívmányát, amelyet szellemi fokozatához képest megszerezhetett, nem szabad olyan kis hágcsóvá tennie, amit azután félve őriz, nehogy hivatatlanok rálépjenek – hanem az ő nagy és élő emberszereteténel és önzetlenségénél fogva, mely minden tettének rugója, vívmányait testvéreinek tovább adja, kincseit közöttük szétosztja, s a szeretet teljes ékesszólásával elmagyarázza nekik, mily drágák is azok. Ha egy szellem, testvéreinek segítése céljából valamely világban emberi ruhát ölt, elképzelhető-e, hogy elmenekül a világ elől? Ha egy úszni tudó embert fuldoklók vesznek körül, iszonyodni fog-e a víz nedvességétől és hidegségétől, vagy belevetve magát próbál-e segíteni testvérein? Igyekezettek megismerni a világot és uralkodni fölötte, akkor nincs szükségték a világ kerülésére, hanem a világtól be nem szennyezve fogjátok működési

körötökön áthaladva, missziókat betölteni. Ítéljétek meg magatok, hogy ez egy exoterikus (külső, mindenki által érthető), vagy egy ezoterikus (benső, csak beavatottak részére érthető) tant igényel-e? Vajon Istennek nem ugyanaz az egy törvényvilága érvényesül-e bármely életre is, fokozattól függetlenül?

Képes vagy-e annak felismerésére, vajon testvéreid közül melyik valóban képtelen a szellemi tanításból hasznot húzni? Hogyan merésznéd tehát a népnél az exoterikus tanok élettelen követéledelül odadobni? Krisztus tanait talán szétválasztotta ily módon? Ő azt mondta: "akinek fülei vannak a hallásra, az hallja". Te nem tudod, kinek van meg a képessége a hallásra; ezért ne fáradj bele a tanításba. Ne zárd ki magad az egészből, hanem kísérelj meg belőle annyit a magasba emelni, amennyi csak erődből telik.

Az örök igazság visszhangjait a buddhizmus is tartalmazza, de a tiszta keresztény tanban egy gazdagabb, teljesebb melódia csendül fel. Vizsgáljátok meg mind a kettőt és ítéljétek magatok. Létezik egy szellemi önzés, amelybe az esik bele, aki tudatára jutott annak, hogy ő szellem és ennek következtében a szellemi előrelépésben rejlik boldogító nyeresége, mégis képtelen elválasztani az igazi lemondást annak látszatától. Aki aszkétikus életet él, és szellemi előrehaladása érdekében magát a világtól félve elkülöníti, az még nem ismerte fel az e célhoz vezető igazi utat. Ti szellemek! Mindnyájotoknak Krisztusokká kell lennetek. Arról a boldogságról, amelyet szellemi fejlődésetek útján a szellemházában elértetek, örömmel kell lemondanotok, ha testvéreitek megsegítéséről van szó. Nem az emberi test levetése volt Krisztus áldozatának és szeretetének bizonyága, hanem az Ő szellemi boldogságának letétele, hogy testvéreinek segíthessen. Csak egyszer valahára már meg akarnátok érteni emberek, hogy mi a célja az emberi ruhának, a testnek!

Az egyik csak azon örömeknek él, amelyeket ez az öltözék tesz számára hozzáférhetővé, azaz amit bizonyos értelemben az materializálva nyújt neki, a másik megismeri ezeknek az örömeknek a hiábavalóságát s ebben a szegény emberi ruhában a veszélyek forrását látja és a maga bűneit és fogyatkozásait ennek a terhére rója. Ahelyett, hogy saját bukásának következményét látná az anyagban, amely Isten

kegyelméből híddá változott a hazatérő úton, elárasztja az anyagot – mint bűnei okozóját – gyűlöletével. Azonban minden szellem, aki az őt körülvevő taneszközök és az előrehaladását biztosító szerszámok segítségével kiharcolta magának a tiszta megismerést – minden ilyen szellem rendíthetetlen szilárdsággal kel át az anyagon, nem vet meg egy megjelenési formát sem, az öltözéket, mint olyant készségesen felismeri és hordja.

Teszi ezt vagy azért, mert ez az öltözék a szellemi énjéhez igazított törvényszerű burka, amellyel a leggyorsabban haladhat az érettség felé, vagy pedig azért, mert habár arra már saját érése érdekében nincs szüksége, de azt, "egyenruhaként", a testvéreire történő külső hasonlatosság célja miatt – amire ma még szükség van – mégis készséggel magára húzza, így értetve meg magát velük. E ruhának nem tulajdonít nagyobb értéket, mint amennyi azt megilleti. Ezért nem fog sem a ruháért élni, sem azon igyekezni, hogy azt fáradtságos munkával átlukasztgassa, így hozva felszínre a maga valódi énjét. Az igazi énnak, vagyis a szellemnek megvan a maga megjelenési formája: az asztráltest. A gazdag ismeretekkel rendelkező ember azonban nem arra törekszik, hogy miképpen tudná ezt az asztráltestet keresztül kényszeríteni az emberi ruhán, hanem csak szellemei előmenetelét, Istenhez való közeledését tartja szem előtt, és ezt, kedves emberek, egyedül a tetterős felebaráti szeretettel lehet elérni.

Az ilyen ember számára, az igazi önzetlenségből fakadóan egy gazdag terület fog kitarulkozni: az örömteli lemondás területe, ahol életerejét át tudja adni küszködő felebarátjainak. Egy ilyen embernek nincs semmi ideje arra, hogy erőkre tegyen szert és éljen velük, hanem minden összesűrűsödött erőszilánkot pótol az az erő, amelynek forrása az Istenség maga. Minden dolog éréseinek megvan a maga ideje. Az ember, mint ilyen, előrehaladásában, fejlődésében kötve van annak a világnak a fejlődéséhez, amely neki hazája. Földetek következő idejének szellemi korszakában az ember, az örök törvények megismerése révén, egy bizonyos fokig megszabadul azon véges törvények kényszerétől, amelyek őt fejlettségi fokának megfelelően most még körülveszik. A fejlődés azonban nem a kényszerektől való szabadulásból

fakad, hanem a szabaddá válás csak következménye a fejlődésének. Akkor majd fejlettségi fokotok következményeképpen magától kapjátok meg azt, amit a buddhista fáradságos gyakorlatok révén ér el. Ha a buddhista a gyakorlataira szánt idő alatt, szeretetének erejével egyetlen küszködő testvérszellemmel segített volna, vagy a néma fájdalom egy könnyét az örök igazságosság és örök szeretetre hivatkozással felszárított volna, – közelebb kerülne az Istenséghez.

Ne engedjétek, hogy ítéletekben a mágikus erők csillogó tűzijátékai tévútra vezessenek, amelyeket az ember, különböző utakon kiküzdhet magának, sőt buddhista gyakorlatok által tényleg ki is küzd. Azt mondjátok, hogy ha a bizonyos természeti erők feletti uralom egy elért fejlettségi fokozat következménye, akkor a legjobb, átszellemült embernek kell a legnagyobb hatalommal rendelkeznie. Ténylegesen azonban a fakír, aki alacsonyabb fejlettségi fokon áll nála, az ilyen erők felhasználásában őt mégis túlszárnyalja. Az a szellem, aki önmagát felismerte, aki valódi célja és rendeltetése tudatára jutott, összes erejével e cél elérésére törekszik. ez a cél pedig lényé tökéletességének az elérése. Az odavezető út, széles, fénylő, az Istenségből közvetlenül kiáradó, a mindenségen áthatoló sugárzása: a szeretet. Ha egy szellem a megismerés és szellemi erő ilyen fokát elérte és azt minden külső megjelenési formában képes megőrizni, akkor imitt-amott alámerül valamely homályos világba, az anyag köpönyegét, mint szükséges összekötő kapcsot vállalva, hogy testvéreinek fáklyavívője és a szeretet hirdetője legyen.

Számára az anyag nem szükséges az előrelépéshez, és egy szempillantásra sem zavarja annak a látványa, amiből már kinőtt. Nincs szüksége semmiféle gyakorlatokra, legyenek azok buddhista vagy egyéb aszkétikus jellegűek. Nincs szüksége spirituális tanításra sem, mert ő egy tudatos szellem, megismerése által az igazságban él, és szeretete – mely olyan nagy hatalmú, hogy képes mindent elviselni –, oly munkaterületet tár fel előtte, hogy azt az időt, amelynek törvényei alá rendeli ismét magát, teljesen társai szolgálatára fordítja. Szelleme tökéletesen uralja lelkét és testét s az igaz emelkedettség teljes élvezéséhez nincs szüksége testének elhagyására, lelki kötelékének kitágítására. Az ilyen szellem

eléri, amit akar, és ez az akarat nem lehet más, mint hogy az alacsonyabban álló testvérei számára a szeretet, a valódi élet kinyilatkozása legyen. Ha ezen megnyilatkozásához szükséges, hogy az anyagi világon és törvényein való hatalmát megmutassa, úgy meg fogja azt tenni, mint ahogy Krisztus is megtehette, aki még hozzátette: "Nagyobb dolgokat is megcselekesztek ennél, ha én az Atyához megyek" (Jn.14,12). Az apostolok és sokan mások Ő utána, bizonyágot tettek e szavak igazságáról.

A legnagyobb, amit a szellem tenni képes, folytonos előhaladása erőről-erőre s a valódi élet kinyilatkoztatása az alsóbb fokú világoknak. De visszatérve az átlagos emberre, ennek még erőfeszítésre van szüksége, hogy valódi lényege öntudatára jusson és azt megtartsa. Neki még küzdenie kell, hogy az anyag ura maradjon, melynek iskolájából még nem nőtt ki. Azt kérdezed: jól teszik-e a keresztények, ha oly nehezen járható ösvényen járnak, amilyent a buddhizmus jelöl ki? Ha egy ember igaz kereszténnyé vált, azaz képes Krisztus tanainak szellemét felfogni, és azoknak élni, akkor van elég tápláléka és szellemi munkája.

De milyen kevesen vannak az igaz keresztények, milyen kevesen szabadok a szellembénítő türelmetlenségtől és kicsinyességtől, milyen kevesen értik még csak azt is, hogy milyen a Krisztuséhoz hasonló szeretet és mennyivel kevesebb még ennél is azoknak a száma, aki ezt a szeretetet nemcsak felismerték, hanem élnek is abban! A szellem, mint Isten teremtése, egyéniség és habár a szellem valódi lényegét, ismételt bukásai által, a felismerhetetlenségig eltorzította is, azért az egyéniség az anyagon keresztül utat tör magának. Az eltorzult személyiségek különböző karaktereinek pillanatnyi fajtái szerint, különbözik az emberek szükséglete is az igazságnak azon különböző fajtái és formái iránt, amelyek az alacsonyabb világok részére – mint amilyen a Föld is – kinyilatkoztathatók. Ennél fogva az emberre valamely igazságot rákényszeríteni sohasem lehet, még kevésbé lehet annak módját és formáját rokonszenvesé tenni előtte. Hagyjatok mindenkit azon az úton közeledni céljához, amely neki rokonszenves. Az idő múlásával meg fog élni az ő megismerése is és a sokféle tekervényes utat el fogja hagyni, hogy egyenesebb útra lépjen. A ti nyugtalan,

erőket szétforgácsoló földi életeteket megfigyelő, magasan fejlett szellem nem ad egyáltalán arra, hogy valaki magát kereszténynek, spiritualistának, buddhistának vagy teozófusnak nevezzi. Aki a maga lényét legjobban felismerte és a szeretet világító útján minden kitérés nélkül halad, éri el célját a leggyorsabban, függetlenül attól, hogy számára a földi vallások közül melyik az igazság megcsendítésében a legszimpatikusabb. Az az igazság: hogy Isten szellem és szeretet, hogy az ember igazi lénye szellem és viszonylagos szeretet, hogy ennek a valódi lényeknek a tökéletessége üdvösségét is magába foglalja; a világok egyetemes előrehaladásával mindig jobban áttör a vallásokban és magukban az emberekben. Igyekeztek az egyetemes előrehaladás idejét siettetni azáltal, hogy teljes erőttel harcoltok saját fejlődésetekért, és mindegyikőtök, amennyire az igazság kinyilatkoztatásáról táplált hiányos ismeretei megengedik, törekedjen a különböző igazság részletek közötti szakadékok áthidalására. Azért, mert a tökéletlen személyiség az egyik hangzatos rokonszenvesebbnek találja, mint a másikat, annak még nem kell szükségszerűen magasabban állnia vagy az egyetlen nagy igazságot tartalmaznia. Értsétek meg, hogy lehetetlen volna a teljes igazságot úgy, ahogy az az őseletről, Istentől előtör, kijelenteni olyan világ számára, mint a Földetek.

Legyetek hát türelmesek egymás iránt és várjátok mindnyájan türelemmel világotok és saját szellemeitek lassú fejlődését. Mivel akarod, elmagyarázom még a megismerésünk és a buddhista tan közötti különbséget a szellemre, és a lélekre vonatkozóan. Jóllehet ez a kis különbség nem szolgál akadályul a felfelé törekvő szellem számára, mert ez mellékes. A buddhista kétféle tudatot tételez fel az emberben, amelyek ellenségesen állnak egymással szemben, és amelyek közül a magasabbnak, a szellemnek az alacsonyabbat, a lelket le kell igáznia. Ő a szellemet Istennek nevezi önmagában és e hit könnyen abba a hibába ejtheti, hogy a még fejletlen szellem akaratát, sőt hajlamait is csalhatatlanoknak, rá nézve egyedül helyeseknek tekinti. Ez a hiba a legszomorúbb következményekkel járhat a szellemre nézve. E téves felfogásból könnyen származhat az a hit, hogy az ember isteni, szeplőtlenül maradt szellemmel rendelkezik.

Az ember a szellem, lélek és test összeköttetéséből előállott következmény. Isten teremtése a szellem – Istenhez hasonló, mivel Isten akaratából származott. Következésképpen olyan lény, amelyben az isteni tulajdonságok kifejlődhetnek volna, azonban nem egyenlő Istennel, mert a tökéletesség elérése számára egy távoli cél volt, Isten viszont az örök tökéletesség. Ennélfogva nem beszélhetünk teljes joggal abszolút örökkévalóságunkról, mert szelleméletünknek kezdete van; amikor Isten akarata egyéneket teremtett, akiknek a szabad akarata a tökéletesség egyenes úton való elérését vagy ezen út időleges elhagyását is lehetővé tette.

Egészen külső megjelenési forma nélkül (emberi szavakban a tisztán szellemi dolgokról csak hasonlatokban lehet beszélni) szellem nincsen. Isten burka, vagy megjelenési formája, vagy anyaga (ismét hiányzik nyelvetekben a megfelelő szó) ősfény vagy ősvilágosság, mivel a fény, mozgás és Isten a központ, akiből rezgés (vibráció), teremtő erő, sugárzik. Amikor a szellem, Isten akarata által a maga egyéni életének tudatára jutott, (amely élet ősi eredetében az őséletben mindig benne foglaltatott) lélekkel volt felruházva, amely az ő anyaga volt, éppen úgy, mint az ősfény Isten anyaga. Ez a lélek elválaszthatatlan a szellemtől, és ha a szellem elérte tökéletességét, a lélek mutatja a tökéletesség ragyogását. A szellem a gondolat, a lélek a szóhoz hasonlítható. A szellem a mozgató, a lélek az éter, amely a mozgást a fény formájában jeleníti meg.

Az ismétlődő bukások következtében eltorzította magát ez a még fejletlen szellem, a lelki köpeny összesűrűsödött, lehetővé és szükségessé téve az összeköttetést a durva anyaggal. Amikor az ember megismeri igaz lényét, és csak annak fejlesztése érdekében tevékenykedik, amikor az áldozatra kész felebaráti szeretetet, legelső fel-emelő erőként felismeri, akkor kifejlődik ismét a szellem szépsége, mely tisztaságában, erejében és szeretetében rejlik. S a szellemmel öröké összeforrott lélek újból a szellem szépségét sugarazza ki. A mélyresüllyedt szellem földi megtestesülésekor teljesen az anyagi világgal azonosítja magát. és durva anyagi öltözete csak kifejezése alacsony szellemi fokának. Igazi lényének egyáltalán nincs tudatában, tiszta szellemi erői elrejtve nyugszanak.

De a szellemnek nem szükséges lelken diadalmaszkodni, azt leigázni, hanem csak tudatára kell ébrednie szellemi erejének, igazi céljának és lényének. Majd ahogy erőről-erőre emelkedik, lelke egyre növekvő szépsége újból láthatóvá lesz, míg tiszta fénné nem válik külső jeleként annak, hogy mozgatója, a szellem tökéletességét elérte. A buddhizmus és spiritualizmus két fejlődési útjával kapcsolatban kérdezed: vajon az egyéniséget a saját ereje által kivívott nagyobb önállósága és szellemi szabadsága hathatósabban és biztosabban vezeti-e a legfőbb szellemi tökéletességre és vajon a spiritualista, aki aláveti magát a külső befolyásoknak, és aki az összpontosítás hatalmas hatását az egyes egyénre nélkülözi, hasonló magas célt érhet-e el? Abban, amit eddig elmondtam, benne volt a válasz. Mégis szeretnék visszakanyarodni a "saját erőhöz", amelyre a buddhista tökéletességének elérését alapozza, míg ezzel ellentétben, a spiritualistát olyan embernek tünteted fel, aki az adottak felhasználásában találja meg előmenetelét. Hát mi egyéb lenne ennek az adottnak az értékesítése, mint saját erejének használata? A buddhistának épp úgy ki vannak jelölve az útjai, mint a spiritualistának, az egyiknek hagyományok, a másiknak szellemi közlemények által. Mert önmagából, azaz magas fejlettségű szelleme következtében ritkán egyengeti az ember a legfőbb tökéletességre vezető utat.

Minden ember az adott dolgok helyes értékelése révén halad előre, mert ahogy az emberiség általában, úgy minden egyes ember különösen olyan atmoszférával van körülvéve, amely tartalmazza törvényszabta táplálékát. Minden embernek a maga erejét kell felhasználnia, hogy az adott segédeszközöket felismerje, a szellemi táplálékot magába felvegye, asszimilálja. Szellemi előrehaladásunk saját munkánk eredménye, függetlenül attól, hogy arra a szellem emberi öltözéken belül, vagy azon kívül törekszik. Ez nem alapvető különbség. Mindenkinek odanyújtják a neki szükséges táplálékot, mindenkinek szükséges a legmagasabb, legtisztább erőt alkalmaznia, hogy az előrehaladására adott alkalmakat teljesen kihasználja. Ha fejlődésének eszközeit tekintve nincs alapvető különbség szellem és ember között, mennyivel kevésbé lehet különbség két olyan ember között, akik buddhistának vagy spiritualistának nevezik magukat?

Ha egyszer felismerte az ember a maga valódi lényét és azt az utat, amelyen ezt tökéletességre viheti a "tetterős szeretet" által, úgy ez a megismerés szorosabban köti őt embertársaihoz, mint amennyire a fejletlen egyéniségeket azon kis különbség elkülöníthetné egymástól, amely szerint az igazság egyik változata ebben a pillanatban rokonszenvebbnek tűnik, mint a másik.

83. Újjászületés.

Kérdés:

Mit kell az ember újjászületése alatt értenünk, melyet az evangéliumok többször megemlítenek, és amit a buddhisták, a teozófusok és a keresztény misztikusok úgy jeleznek, mint az emberben végbemenő szellemi folyamatot, amelyet bizonyos testi jelenségek kísérnek, mint amilyen a csontokban és végtagokban jelentkező emésztő tűz.

Felelet:

Többször mondtam már nektek, hogy az igazi szellemi nem növekedés ugrásszerűen történik. A szellem növekedése és érése fokozatos, és minden szellemi erőnek lassan kell benne fejlődni. Egész akaratát egyfelől a jó elsajátítására, másfelől annak gyakorlására irányítva, előrehaladását lemérheti ismereteinek mértékén, szeretetének erején és a rászabott munka természetén. Azok a szellemek, akik ilyen fokon állnak, semmit sem tudnak arról, amit ti szellemi újjászületésnek neveztek. Ők fejlődésük tiszta, nyugodt fokozatán állnak, amely nem ismeri a viharokat, megrázkódtatásokat, a csontokat és végtagokat emésztő tüzet. Ez a fokozat a megismerés elhomályosodását már nem engedi meg. Olyan fokozat ez, amely lehetővé teszi számukra, hogy belülről, szerzeményeik teljességéből, abból, ami már sajátjukká vált, működhessenek, és ne legyenek többé alávetve a külső hatásoknak. Értsetek meg jól. A szellem akaratára engedhet meg csak külső hatásokat önmagára, mivel megismerése ezt a befolyást jónak találja. Nem szabad magára semmit ráerőszakolnia, nem szabad megingania; az egyensúlyt meg kell tartania és tartania úgy a saját maga, mint Isten törvényeinek

megismerésében. Ha elérte ezt a fokozatot, akkor előrelépése minden átmeneti akadály és visszalépés nélkül folytatódhat. Ha az evangéliumok szellemi újjászületéséről szólnak, ezalatt az embernek azt a megismerését kell érteni, hogy mi a szeretet. Krisztus a szeretet kinyilatkoztatása volt, amely abban a szellemben, amint ő tanította és alkalmazta, idegen volt az emberek előtt. Azáltal, hogy az emberek előtt a szeretet legfőbb törvényvilágát feltárta megváltójukká lett.

Ő volt az út, amely a célhoz vezetett, midőn az emberiség az Ő szellemében, az Ő cselekedeteit követte, megtalálta a célt: a tökéletes szeretetet, amely minden más tökéletességet magában foglal. De az emberiség általában nem értette meg az Ő szavait; útnak nevezi, de nem jár rajta, szeretetről beszél, de nem él benne. A megismerés, amely a szellem előtt (legyen az emberruhában vagy azon kívül) feltárul, mivel akarata teljesen szellemi előrehaladására van irányozva, látszólag rögtön átalakítja őt, mert előttetek az ő fejlődési fokainak hosszú láncolata, amely már mögötte fekszik, az igazság, jóság, erő atomjainak lassú asszimilációja, el van rejtve. Fejlettségi fokától függ megismerése és a kiszélesedett megismerés, az akarat és cselekedet újabb erőfolyamát idézi elő.

Azok az emberek, akik Krisztus tanát megértették, az Ő szellemét felfogni képesek voltak, tehát akik előtt a legfőbb törvény: a szeretet, nyilvánvalóvá lett, szellemükön egy új erőáramot éreztek átömleni s az ilyen keresztség által új erőre kapva, valóban átváltoztak és prédikálták a szellemi újjászületést. Ők ekkor eljutottak egy számukra új megismerés legkülső fénykörébe, de ezt még nem tudták teljesen feldolgozni és az Isten törvényvilágának áttekintésében rejlő egyensúlyt megtalálni. Azt gondolták, hogy ha testvéreik felfogták a Krisztusi tant, akkor azoknak is az ő érzelmi világukat kell átérezniük. Nem értették meg, hogy minden szellem egy különálló egyéniség, egy kis világ, és jöllehet ugyanaz az egy törvényvilág foglalja magába az egész világegyetemet és egy örök életáram ömlik át az egész teremtesen, mégis minden csillagnak megvannak a maga sajátos törvényei, minden szellemnek megvan a maga egyénisége, érzelmi világa. Nektek előbb meg kell tanulnotok megérteni, mi az élet, hogy aztán minden életatom nagyságát és

sokoldalúságát megérthessétek, hogy a szolidaritásnak, az önzetlenségnek (altruizmusnak), minden élet összekötöttségének törvényét a határtalan szabadsággal és minden tökéletességre jutott életatom örök egyéniségével összhangba tudjátok hozni. Tekintsétek külön a tökéletességre jutott szellemet, és úgy fogjátok látni, mint az erő, hatalom és ősi élet (individualitás) törvényes hatásának a világát; – vagy tekintsétek úgy, mint az egész egy részét, akkor ő csak egy atom, mely Isten kezeiben nyugszik, és az Ő nagyságából származik, s aki egyidejűleg egy világnak is nevezhető. Még ma is beszélnek az emberek szellemi újjászületésről és mily homályosak, mily öntudatlanul valótlanok, mily ellentmondásosak azok a fogalmak, melyeket e szavakról alkotnak maguknak.

Az emberek közül nagyon kevésnél nevezhetjük a szellemet abszolút uralkodónak, mely megőrzi nyugalmát és célját tisztán látja maga előtt. A legtöbb ember még alá van vetve a lelki élet külső rázkódásainak, az idegek játékainak, a külső behatásoknak, valamint a rajongó, a kétkedő, bánkódó vagy minden ok nélkül vidám, homályos, és valótlan érzelmek egész seregének. Minden hatásnak utat engednek magukhoz, és nem állítják azokat megismerésük ítélőszéke elé, hogy ami jó, azt tudva és akarva elsajátítsák, és ami rossz, azt tudva és akarva távoltartsák. Az előrelépés és a fejlődés utáni homályos, még egészségtelen kényszer, külső tevékenységek és munkák keresésére ösztönzi őket, közben elhanyagolják a nagy fontosságú munkát önmagukon, holott csak ez teheti őket képessé a valóban hasznos munkára.

Ők a mindenféle ráhatások és befolyások játéklabdájaként járnak meg földi életüket, és anélkül térnek vissza szellemi hazájukba, hogy a fokuknak megfelelő szabadság és megismerés legcsekélyebb mértékét is elérték volna. Ezek mulasztási bűnök, amelyek a szellem számára súlyos következményekkel járhatnak – súlyosabbal, mint némely tettel elkövetett bűn. Megismerés! Oh, ha megadhatnám nektek! Megismerését munkátoknak, a kínálkozó alkalmaknak, megismerését a veszélyeknek, amelyeket tunya közönyösségekben alig sejtetek; ujjongva vállalnék mind ezért egy kínokkal teli földi életet. A megismerés azonban nem hagyja magát adni, annak feltételeit a szellemnek kell

kivívnia. Végre küzdjétek fel magatokat a világosságra, nagyságra, hogy felfoghassátok Isten törvényvilágának nagyságát, és ne maradjatok a homályosság foglyai, akik olyan dolgokról beszélnek, amelyekről fogalmuk sincs.

Oly szívesen adnám meg nektek a szellemi élet lassú fejlődési törvényének a tiszta fogalmát, hogy ezzel a kulccsal oldhassátok meg a látszólagos ellenmondásokat. Az a folyamat, amit ti szellemi újjászületésnek neveztek, a szellem fejlődésében számtalanszor előfordul. Ez történik mindig a magasabb ismeretszféra és tetterő határának átlépésénél. Nehéz nyelvetek útján helyes fogalmat adni nektek a szellem fokozatos növekedéséről és annak gyakran hirtelennek látszó, nagyszerűbb életté történt kibontakozásáról. Ha egy határ átlépéséről beszélek, akkor ez hamis fogalmat válthat ki belőletek. Az a lépés, amellyel a szellem a határt átlépi, nem nagyobb azoknál a lépéseknél, amelyek a szellemet a határhoz közelebb vitték. Ahogy a fényhullámok elkülönülnek egymástól és mégis összefolynak egy fénytengerré, ilyenek szellemi fejlődésetek határai is.

Amint a világosság tűzhelyéhez közeledtek és a világosság bennetek és körülöttetek intenzívebbé lesz, úgy válik számotokra az igazság és a nagyság világosabbá, a hiba és a tévedés lehetetlenebbé. Ez a törvény érvényes az egész szellemi életben. A szellemi fejlődésről szóló homályos és hamis fogalmak, ismertetőjegyei minden alsóbbrendű világnak. Az Istenségből kiáradó és a világegyetem örök törvényeit átható abszolút igazság kinyilvánítja magát az egész szelleméletnek, azt betölti és kielégíti, feltéve ha az már kinőtt a véges törvényekből. Földi emberek, vívjátok ki magatoknak tiszta fogalmakat, és ne hagyjátok magatokat öntudatlan valóságokra félrevezetni, amit nektek a misztikusok vagy más keresztények a szellemi újjászületés címe alatt tanítanak. Az ilyen tanításnak gyakran rajongó egzaltáltság, beteges érzékenység a következménye, melyek az igazi előrehaladást gátolják. Igyekeztek, tanuljatok, dolgozzatok teljes alázatossággal és önmegismeréssel. Majd ha a világosság gyermekeivé lettetek, észrevétlen növekedésetek következtében, gyönyörúségtekre képesek lesztek szemeteket nyitvatartani az intenzívebb fényben.

*Folytatás.**Kérdés:*

Az előző nyilatkozatban azt mondd, hogy az emberek (Krisztus tanítványai) még nem találták meg az egyensúlyt, mely Isten törvényvilágának áttekintésében rejlik. Lehet-e általában az embernek ilyen áttekintése? Erre a kérdésre azt feleled: "Nektek előbb meg kell tanulnotok megérteni azt, hogy mi az élet, hogy a szolidaritásnak, altruizmusnak, minden élet összekötöttségnek a törvényét, a határtalan (?) szabadsággal, és a tökéletességhez jutott életatom örök egyéniségével összhangba hozni tudjátok." A földi ruhában még az élethez megkívántató értelem is alig lehetséges, legalább ilyen mértékben nem. E részlet szerint az örök egyéniség is, úgy látszik, csak a tökéletes életatomnak (szellemnek) van biztosítva, csak ennek lesz egyedül osztályrésze a határtalan szabadság is. Helyes-e ez a felfogás?

Felelet:

Jó lenne kedves Bernát, ha szavaimat elsajátítás céljából kicsit nyugodni hagynád magadban. Világosabb megismerésre jutnál belőlük és némely hirtelen kimondott kérdéssre magad is képes lennél megfelelni, Jól értsetek meg. Nekem mindig örömöm telik abban, ha hozzátok intézett egy-egy szavam tisztább megismeréshez segít benneteket. Szavaim fő célja azonban titeket olyan gondolatmezőhöz csatolni, amelyen szellemetek a fejlődési fokának megfelelően korlátolt szabadságával, a megismerés azon világosságánál, amely épp e fokozat eredménye, járhat és kutathat. Előmenetelének mértéke szerint nő az intuíciója (igazság-érzékelése) és csak az válik igazi tulajdonává, ami küzdelmeinek, kutatásainak, önmagán eszközölt, alázatos munkálkodásának eredménye, és ami kifelé irányuló törvényes működési körében számára megvilágosodik: egy soha el nem veszíthető tulajdon. Az összes jót szeretném nektek átadni, mindenekelőtt azt a megismerést, hogy mindent, amit megkaptok, tökéletesen el kell sajátítanotok, hogy az igazán hasznotokra válhasson.

És most térjünk át a kérdéseidre. Isten egész törvényvilágának teljes áttekintése magától értetődően csak az

egyik ismertetőjegye a tökéletes szellemnek, mely éppen úgy magától értetődő, mint az, hogy az egyensúlyt, – amiről beszéltem – többé nem tudja elveszíteni. Amikor olyan emberekkel beszéltem, akik még nem találták meg a törvényvilág áttekintésében az egyensúlyt, akkor csak azt az egyensúlyt gondolhattam, amely azon törvényrészek világos és nyugodt áttekintésének az eredménye, amely fejlettségi fokukhoz mértén számukra kijelenthető volt Isten törvényvilágában az egység a legcsodálatosabb. Az egyik törvény kiegészítve csatlakozik a másikhoz, az egyik feltételezi a másikat, és egyidejűleg tökéletesíti azt. Nektek, embereknek, a kicsinyben kell dolgoznotok, amíg számotokra kinyilváníthatja magát a tökéletes nagyság. De a kicsinyben, azaz a töredékben a nagyok, a tökéletes egészenk alapvonalait felismerni, e töredék minden atomját valódi értékében látni, és ily módon megtalálni az egyensúlyt, amely az igazság mezejének helyes megismerésében, vagy a törvényvilágnak abban a részében rejlik, amelyet fejlettségi fokotok előtt fel lehet tárni, – ez lehetséges nektek, embereknek.

Amikor azt mondom: "nektek előbb meg kell tanulnotok megérteni, mi az élet, hogy a szolidaritásnak, az önzetlenségnek (altruizmusnak), minden élet összekötöttségének törvényét a határtalan szabadsággal és minden tökéletességre jutott élet örök egyéniségével összhangba tudjátok hozni", – ez alatt nem azt értettem, hogy csak a test levetésekor tárul fel előttetek ez a megismerés. A test levetése nem okoz semmiféle hatalmas változást a szellem megismerési lehetőségében; számtalanszor elmondtam már, hogy a szellem fejlettségi foka vonja meg egyedül ismerete határát. A testnek nem kell akadályt képeznie a szellem számára, de lehet azzá is. A test által nem szükségszerűen homályosodik el az ismeret, de mégis gyakran zavarossá válik, mivel a szellem a testnek bizonyos uralmat átenged. Ha valamit nem értetek, ha a nektek kijelentett igazságot nem tudjátok felfogni és elsajátítani, akkor ne mondjátok "földi ruhánk gátol ebben", hanem mondjátok azt: "ez a mi jelenlegi fejlettségi fokozatunkban még nem lehetséges". Akaratotok, erőtök, tiszta, valóban önzetlen törekvéstok mértéke szerint történik előrehaladástok. Tiszta szellemek fényes serege lebeg fölöttetek fölött, hogy ennek a világnak bizonyos befejezett fej-

lődési fokozata után, rajta testetöltve fényhordozókká, valamint az embertestvérek és a magasabb szellemi élet közötti közvetítőkké váljanak.

E szellemek be fogják bizonyítani, hogy a test nem egyéb, mint megjelenési forma, egy igazi tartalmat nélkülöző árnyék. E szellemek megismerése nem fog elhomályosulni, szellemi életüket nem fogja az anyag semmi tekintetben sem gátolni. A tökéletes szellem határtalan szabadságát épp oly kevésbé értitek meg, mint őt magát. Ha valamely szellem a tökéletes szeretet fénytengerébe merítkezve eléri legmagasabb tökéletességét, akkor birtokába veszi tökéletes szabadságát is, amit én határtalannak nevezek, mert azt még jobban körülveszi, hordja és áthévíti a tökéletes szeretet. A tökéletes szeretet és tökéletes megismerés olyan fénytenger, amit a szellem többé nem tud elhagyni, mert a fény saját magából tör elő, mint tökéletességének következménye.

Az egyéniségről beszéltem már neked annyit, hogy kérdéseidre magad is megfelelhetsz. Az egyéniség örök, olyan adománya Istennek, ami a tisztán teremtett, de még tökéletlen szellemben megvan, és minden más tulajdonságával, akaratának korlátozott szabadsága következtében kiképezhető vagy eltorzítható. Tökéletes egyénisége természetesen csak tökéletes szellemnek lehet. Kedves emberek! Igyekezzetek a tisztán szellemi legalább sejtve, akképp megérteni, hogy megismeréseket igaz jóság által növeljétek.

84. Az ember újjászületése.

Kérdés:

A 79.-ik számú nyilatkozatodban "Az igazság elismerése és megismerése" cím alatt beszélsz a fejlettségi fokozaton lévő szellemek előhaladásáról s a következő kifejezést használod: "Csak ha majd testünk magasabb szférák fényétől lesz áthévülve, emelkedhetünk fel egészen abba az atmoszférába." Vajon nem ebben rejlik-e szellemi újjászületésünk, amit a misztikusok "tűzkeresztységnek", a "csontok égésének" mondanak? Te nem minden célzás nélkül emeled ki a "testet", amely áthévül, és ezzel utalsz a magasabb és alacsonyabb szellemek fejlődésének és emelkedésének analógiájára.

Felelet:

Mindig van bizonyos hasonlóság (analógia) a szellem alacsonyabb fokról a legfelső fokig tartó fejlődésében. Többször említettem már nektek, hogy a szellem nem lehet sem testetlen, sem alakatlan. A lélek, mely a szellem hüvelye, hű tükörképe az ő fejlettségi fokának, szépségének. Minél magasabb a szellem, annál finomabb az az anyag, amely őt körülveszi, s annál hamarabb áthatja lelkét vagy asztráltestét minden általa elért előrehaladás, minden magáévá tett felismerés.

Amikor a szellem szinte észrevétlen változások által úgy megnemesedik, (hatványozódik) hogy a belülről átizzó fény igényli lényének légköréhez a magasabb szférák fényét, akkor felemelkedik a szellem ezekbe a szférába. Ezt értettem én, amikor testünk átizzásáról beszéltem. Minél alacsonyabban áll a szellem, annál tovább tart a lélek áthatolásának folyamata arról a fejlettségi fokról, amelyet a szellem addig kivívott. A lélek a legalsó fejlettségi fokon is megközelítő képe a szellemnek, de azért van egy fokozati, ha nem is alapvető különbség a magas fejlettségű szellem magáévá tett megismerésének a lélek-hüvelyen történő áthatolása és az olyan áthatolás között, amit az alacsonyabb szinten álló szellem, fejlődésének következtében, durva anyagi burkán elérni képes. Ha a lélek az előmenetelt már kifejezi, akkor ez az előrehaladás, ez a kiküzdött jó tulajdonság, amint mondani szoktátok, az ember természetévé válik. Mert a szellem, aki valamely jó tulajdonságot, jobban mondva elsajátított megismerést lelki ruhájában kifejezésre juttat, emberréválásakor agyának és egyéb szerveinek olyan formát és jelleget kölcsönöz, amely bizonyos jó tulajdonságokat természetessé, bizonyos rossz tulajdonságokat természetellenessé és lehetetlenné tesz.

Az ember tehát kifejezése annak, ami szelleme a testetöltése alkalmával volt és ezáltal fejlődése behatárolt. Ha tehát azt állítjátok, hogy egy szellem, összes ereje megfeszítésével, egy inkarnáció alatt az átlagos ember fokozatáról egészen Krisztus fokozatáig emelkedhet, akkor ezzel arról tesztek bizonyosságot, hogy az általános fejlődési törvényekről fogalmatok sincs. De azért annak a tudata, (hogy olyan szót

használgak, mely nálatok közszájon forog), hogy fejlődése-
teknek egy inkarnáció alatt bizonyos határ van szabva, ne
gátoljon benneteket abban, hogy nemesedésteken teljes erő-
vel dolgozzatok. Még ha nem is tudjátok teljesen magato-
kévá tenni az általatok felismert sok jót és igazat, mégis,
ezáltal egy olyan terület lesz előkészítve, amelyet majd a
következő inkarnációtok alkalmával már uralni tudtok. Csak
semmi lanyhulás, semmi tunyaság, kedveseim! Földi életeitek
minden pillanata oly fontos, oly végtelenül értékes!

Abból, amit mondtam, arra a kérdésedre, ami az ember
újjászületésre és az azzal egybekötött "csontok égésére vo-
natkozik, magad is megadhatod a feleletet. A legtöbb ember-
nél vagy beáll egy bizonyos tétlenség, amely azon alapszik,
hogy a számukra természetes jótulajdonságokat engedik ér-
vényesülni és megelégszenek azzal, hogy habár hevesek
vagy gyengék, érzékiek vagy egoisták, de azért mégis jó
emberek – vagy szellemi fejlődésük lassúbb, csaknem észre-
vehetetlen, melyet nem lehet egy bizonyos naptól kezdődött.
Az emberek egy csekély hányada viszont, valami különleges
esemény vagy talán egy kimondott szó által, amit szellemük
teljesen megértett és a kapott tanítás folytán magáévá tett,
megrendül, és ekkor már szellemi újjászületésről beszélnek.
Ténylegesen, ami bennük végbemegy az egy ébredés, vagy
csak a jó akarásának megerősítése. A legtöbb ember lelki- és
idegégele azért beteg, mert nincs eléggé összekötve az őt
uraló szellemmel. Az ilyen embernek mindenféle szubjektív
érzelme kifejeződik, azonban óvakodjatok attól, hogy az
ilyen érzelmeiket az örök törvények szükségszerű hatásának
tekintsétek.

85. A keresztény misztika.

Kérdés:

A keresztény misztika azt tanítja, miszerint az ember-
nek, hogy valódi Isten- és emberszeretetre emelkedhessék,
minden földi szeretetet, minden ragaszkodást oly valamihez,
ami nem Isten, szívéből ki kell ölnie, a világot és minden
külsőséget meg kell vetnie, a mulandót semmiségnek kell
tekintenie, és mindenről le kell mondania, amit a testi élet-
nek jól felfogott szüksége meg nem kíván. Nem szabad sem

az érzéki, sem a természeti örömek utáni vágyak engednie. Azt kell kívánnia, hogy ő inkább ismeretlen, vagy mellőzött, lenézett maradjon, semhogy tekintély, tisztelet és dicséret után törekedjék.

Ha e felfogást követve, kivonjuk magunkat az életből, akkor elfutunk az elől a küzdelem elől, amelynek a szellemet az anyag fölött győzelemre kell segítenie; előljük önmagunkat. De másfelől a megengedett világi örömeiktől való tartózkodás, vagy azoknak egy részéről való lemondás a szellemi tökéletesedést bizonyos mértékig előmozdítja. Hol van e lemondásnak józan határa az olyan emberre nézve, aki földi életének feladatául nem a remete, a zárda, vagy szigorú aszkétai, önmegtartóztató életet tűzte ki?

Felelet:

A valódi kereszténység önzetlenség, de teljes önzetlenséget elérni a földi embernek a legnehezebb. Ez a zárköve a kereszténység épületének. Amikor "igaz kereszténységről" beszélek, akkor ez alatt azt a krisztusi szellemet értem, amelyről így szól az apostol: "Akiben nem lakozik Krisztus szelleme, az nem az övé" (Róm.8,9). De mit kíván tőletek a valódi önzetlenség? Mindenek előtt annak beismerését, hogy egy egésznek vagytok a részei, és hogy egyéniségetek azáltal fejlesztheti ki magát a tökéletességre, ha tiszta vágygal és erős akarattal az egészet szolgálja. Tartsátok szeméteket nyitva, nehogy elszalasszatok egy alkalmat is testvéreitek szolgálatára, segítésére, mert Isten a tökéletességre törekvőtől elvárja, hogy az önzetlenség erejével, ahol csak teheti, segítse a még fejletlenebb tökéletességet. Kedves emberek! Ne akarjatok keresztényebbek lenni Krisztusnál. Ő evett és ivott. Résztvett egy mennyegzői ünnepélyen; hisz az ilyen tiszta külsőségeknek nincs semmiféle befolyásuk a szellem fejlődésére, előrehaladására.

Csak úgy ismerjétek fel és érezzétek meg ezeket, mint tisztán külsőségek és annak, ami jelentéktelen, mellékes dolog, sohase engedjétek hatalmat magatok fölött. Ha azonban a vidám társaság, színház, vagy egyéb földi szórakozás kezd titeket egészen lefoglalni, akkor mondjatok le róla, mert különben elkezditek a császárnak adni azt, ami az Istené. Nem földi örömeiteket illeti a kárhozzátás, hanem az anyagi-

akban való elmerülésteket, amely következménye alacsony fokotoknak és oka annak, hogy ha valamely anyagi dolog rózsás színben tűnik fel előttetek, akkor szemeteket nem tudjátok levenni róla és megelégedtek az anyagi, színes fényvel s a tiszta, színtelen fénytől elszoktok. A színes fény nem egyéb, mint gyermekjáték, mely önmagában ártatlan és nem tompítja el a napfény életforrását. Kedves Bernát! Azt mondom, hogy a keresztény misztika tanítása szerint, az embernek az igaz Isten- és felebaráti szeretet eléréséhez, meg kell ölnie szívében minden földi szeretetet, minden olyan ragaszkodást, aminek nem Isten a tárgya.

Az apostol azt mondja: "Mert aki nem szereti testvérét, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?" (1.Jn.4,20) Más szavakkal: Ha Atyátok fiát nem szeretitek, aki hozzátok hasonló, miképp szerethetitek Istent, akit jelenlegi fogalmaitok szerint nem vagytok képesek felfogni? A fejlődés, a teremtésnek tökéletessé való kiépítése nem tűr meg ugrásokat. Egy lassú növekedés, a jelenlegi magas fokról, a következő magasabb fokra való előrelépést tételez fel maga a szó is: fejlődés. Az ember legistenibb tulajdonsága a szeretet. Az önzetlenség a tökéletesedés egyik vívmánya, a szeretet azonban jótállja és bizonyítja a szellem isteni gyermekségét.

A felebaráti szeretet az önzetlenséget, az önzetlenség pedig a felebaráti szeretetet foglalja magában; az egyik a másik nélkül elképzelhetetlen. Krisztus azt mondta: "Ki az én anyám és kik az én testvéreim? Aki cselekszi az én Atyám akaratát, az az én fivérem, nővérem és anyám" (Mt.12,49-50). És ugyanarról a mesterről mondják: "János volt az a tanítvány, akit ő szeretett" (Jn.13,23). Ha Krisztus, a hűen maradt Fiú, az Ő beteljesedett tökéletességében az egyik embert jobban tudta szeretni, mint a másikat, akkor hogyan lehetne kötelessége a szegény földi embernek, hogy az egyes emberek iránt érzett szeretetet elfojtsa vagy jóakarattá változtassa? Kétféle szeretet van az emberben, – mert az érzéki épp úgy nem szeretet, mint ahogy a gyengeség nem jószág, vagy a makacság nem akaraterő. E két szeretet közül az első a felebaráti szeretet, vagyis a kívánság segíteni minden szellemi lénynek, – legyen az ember vagy szellem – őt szolgálni, hasznára, vigaszára lenni, amennyire csak lehetséges.

E lehetőség határait vonja meg az a megismerés, amely

az önzetlenségre való törekvés következménye. A másik szeretet azokkal a szellemekkel és emberekkel kapcsol, akik szellemileg közel állnak hozzánk. Örvendezünk, ha testvérünknel a miénkhez hasonló vágyakra, ismeretekre találunk, és ez az öröm építi fel a szeretet hidját testvértől testvérig. Hogy lehetne tehát érdem, vagy bármiféle előnyös munka, ennek a hídnak a lerontása? Továbbá azt tanítja a misztika, hogy az embernek a világot és minden külsőséget meg kell vetnie, a múlandót semmiségnek kell tekintenie, s inkább azt kell kívánnia, hogy ismeretlen és lenézett maradjon, mintsem tekintélyért, tiszteletért, dicséretért küzdjön. Kedves Bernát!

A kereszténység igaz érzést kíván az emberben. A ténylegesen előrehaladott szellem, még az emberi ruhában is intuitívan fel fogja ismerni az igazat, mint olyant, s öntudatlan igazságérzetével – azzal a tulajdonságával, amely egy bizonyos szellemi fokozat következménye – minden elébe kerülő dolgot, az őt megillető helyre tesz. Az ilyen ember nem tehet egyebet, mint hogy minden múlandót csekély jelentőségűnek tart, mert az valóban az is. De azért a múlandó elől nem menekül, mert ami ilyen csekély, annak nincs annyi értéke, hogy megfutamodjanak előle. A világot és a külsőségeket nem fogja megvetni, hanem azokat szellemi fokozatának intuitív megérzésével olyan múlandónak ismeri fel, amit a neki megfelelő helyre téve csekélynek kell értékelnie. Nagyon egyszerű dolog ez, Bernát! A tökéletesség felé törekvő ember nem kívánhat mást, mint hogy Isten akaratát, amennyire fokozata csak megengedi, felismerje, azt teljesen és tökéletesen betöltse, és hogy tökéletlensége ne akadályozza abban, hogy ez az akarat, – amennyire csak lehetséges – őt testvérei tanításához és segítségéhez eszközül fel tudja használni. Nem szükséges mellékesen azt is kívánnia, hogy ebben az akaratban embertársainak megvetése, vagy megbecsülése is bennfoglaltassék, mert az a kívánság, hogy ez az akarat miképp nyilvánuljon meg, azt mutatja, hogy nem teljes odaadással viseltetik vele szemben. Ez a Pál által értelmezett Krisztusban való élet.

Ehhez azonban semmiféle askétizmus nem juttat el, hanem csak a tiszta önzetlenség, az Isten felismerésében gyökerező, tántoríthatatlan hit és az a fellángoló vágyakozás, hogy egyedül Istenért és Istenben élj, amely vágy az előbb

említett tulajdonságok kivívásának következménye, miként a lángnak a fény. De ez a fokozat kevés emberben van meg, mert kevés, igen kevés ilyen fokozaton álló szellem ölt Földeteken testet. Nem tudnád-e már magad is az eddig elmondottakból a lemondás ésszerű határát megtalálni? Láthatod, hogy ez minden ember számára más és más, a tulajdonságai szerint. Azt, hogy a te lemondásod határa, egyéniségedtől és szellemi fokozatodtól függően hol húzódik, ítélj meg magad. Törj át a világossághoz, amely Istened megismerésében rejlik. "Hiszek Istenben, a mindenható Atyában". E két utolsó szóhoz ragaszkodj erősen, bennük minden, ami neked szükséges, megtalálható. Isten útjai jók, nem csak a cél, ahová vezetnek. A kiállott földi szenvedéseknek, mint amilyen a földi szennyen való átgázolás, úgy, mint ahogy te gondolod, jóvátétele nincsen. Isten nem cselekszik önkényesen. A "mindenható Atyában", vagyis a nagyság és szeretet tökéletességében való hit kizárja az önkény bármilyen lehetőségét. A földi emberben felébrednek mindazon tulajdonságok, amelyeket korábban kivívott magának, és amelyek emberréválása közben szunnyadtak. Egy ember sem adhat a másiknak egy tulajdonságot és az önkényes cselekvés lehetetlenségének következtében ezt Isten sem teszi meg.

Ő szabad akaratot és alkalmat ad az ébredező szellemnek, hogy ezek által magát felküzdje a tökéletességig. Miként tehetné az igazságosság Istene – az ő igazságossága pedig a tökéletesség fogalmában benne foglaltatik, – hogy az egyik embernek jó tulajdonságokat adjon, lehetővé téve számára ezáltal a szellemi öröm megértését, hogy emberként úgy törekedjen a szellemiség felé, mint a napraforgó a nap után – miközben ugyanez az Isten egy másik emberi életet bűnben enged születni és meghalni, hogy ezt a szellemi életben való rohamos előrehaladással jóvátegye? Hogyan lehetne képes Isten ilyen önkényre? Nem! Egy jóvátétel Isten számára kizárt, mert nem csak a cél a jó, hanem a hozzá vezető minden lépés is. A jóság, földi életetek minden percétől megköveteli az igazságosságot és állandóságot. Hogyan tételezhettek fel Istenről olyan cselekedetet, ami a ti igazságérzeteteket sem elégti ki?

Kérdés:

A misztika továbbá a külső lemondáson kívül, hogy az ember az isteni igazság megismerésére eljuthasson, minden olyan szellemi gyönyörtől való önmegszabadítást is kíván, amelyben az ember csak önmagára gondol. A valódi elhalást, önmegtagadást, elveszést, sőt önnönmaga teljes megsemmisítését is kívánja, annyira, hogy semmi se maradjon belőle más, mint Isten, hogy azután Isten munkálkodjék, világítson, sőt benne legyen az emberben, és a maga akaratát végrehajtsa. Ehhez megkívántatik, hogy az ember kiölje a saját akaratát, a maga hasznát, az önmaga iránti szeretetet s a maga érdekei keresésének el kell halnia az ima örömeiben és édességében, a szemlélődésben, a böjtölésben, a vigyázásban és munkálkodásban, sőt a természetben való örömet is fel kell áldoznia.

Természetesen van hamis buzgóság, amely az Istenhez való fölemelkedés érzelmeiben a maga kielégítését, a maga lecsillapítását és nyugodalmát keresi anélkül, hogy ezek a gyakorlatok az Isten iránti szeretethez közelebb vinnék őt és az élet folyására tartós befolyást gyakorolnának; ez önszeretettől származó kedvtelése a szellemnek, amelynek e gyakorlatokban magát átengedi, s amely az isteni igazság fény-sugara elé gátat vet. Ezt a kedvtelést el kell ölnie. De hogy miképp lehessen az embernek a valódi fölemelkedésben, amelyben Istent keresi, önmagát, az imádó, a könyörgő, a gondolkozó, a szerető embernek önmagát elvesztenie és megsemmisítenie, ez nekem felfoghatatlan. Az ember Istenben mindig a maga boldogságát, a maga üdvét, a maga tökéletesedésére szükséges segedelmet keresi és találja meg, a maga egyéniségének átszellemülésére törekszik. Miképp lehet ezt a maga megsemmisítésével Istennel szemben összeegyeztetni?

Felelet:

A helyes viszony Isten és a szellem (mindegy, akár testben van, akár nem) között ugyanaz, mint ami az apa és a gyermeke között van. A szellemnek tisztában kell lennie gyermekiségével, mert ezáltal ébred fel benne a hála, a szeretet és az odaadás. Ezen érzések megnyilvánulása, vagy hangja az imádság. Minél igazabb, tisztább, és minden töké-

letlenségtől mentesebb a szellem, annál inkább válik imádsága is azzá, amivé válnia kell. A magasan álló szellem az imádság örömét és édességét nem keresi, nem akarja elnyerni, hogy szellemi kedvteléssel élvezze; ő nem képes egyébre, mint hogy azt érezze. Ez a szó: "Atyám!", amely ajkára nyomul, az az érzés, mely e megnyilatkozásának alapja, gyönyörrel tölti el. Ő nem keresi ezt a gyönyört, de Istenhez való felemelkedettsége közben nem képes másként érezni. Legyetek tiszták és igazak, kedves emberek, és legyetek mindenben egyszerűek. Amit hamis buzgóságnak s a szellem önszeretetéből származó kedvtelésnek nevezel, kétségtelenül létezik, még hozzá nem csak emberek, hanem szellemek között is; ezt azonban nem nevezhetjük imádságnak. Valamely dolog a maga elfajulásában gyakran egészen ellentéte lesz annak, ami eredetileg volt. Ha például egy ember, aki a gyöngédség tulajdonságát emberréválásakor magával hozta, ha igen keveset, vagy semmit sem törekszik e tulajdonságát tökéletesíteni és tökéletlensége következtében rossz tulajdonságok kapcsolódnak ehhez a gyöngédséghez, akkor ezáltal, a gyöngédség átváltozik gyengeséggé. Holott a gyöngédség a maga tökéletességében éppen ellentéte a gyengeségnek, mivel erő, és pedig tetterő van benne és az ilyen jellemmel felruházott embert, közelebb viszi ahhoz a fokozathoz, amely olyan jótékonyan és éltetőleg hat ember-társára, mint a harmat a növényzetre.

Legyetek tehát mindenekelőtt tisztában azzal, milyen egy dolog a maga valóságában és milyen elfajulásában; ők ellentétesek és semmi közülük sincsen egymáshoz. Legyetek egyszerűek, természetesek, kedves emberek és kerüljétek minden erőltetett, beteges dolgot. Amikor azt mondom: "legyetek természetesek", ez azt jelenti, hogy térjétek vissza valódi természetetekhez. Emberré válásotok előtt szellemek voltatok, engedjétek át tehát emberként az uralmat a szellemnek, akkor lesztek hívek természetetekhez. A fiúság szellemét megkaptátok, miközben azt kiáltottátok: "Abba" – "Atyám!" Az a szellem, legyen akár emberi ruhában vagy azon kívül, – ámbár az előbbieik közül kevesen vannak, akik az Isten iránti teljes odaadásra nemcsak törekednek, hanem azt el is érték – amelynek minden gondolata imádság, érzi az összeköttetést közötté és Isten között, amely érzélem, mint

imádság nyilatkozik meg. Egy ilyen embernek nem kell magát megerőltetnie azért, hogy anyagi teste "megszűnjön" számára, ő ismeri a maga, valódi természetét és az uralkodik benne. Imádságának magától nő szárnya, és nem képes azt másként használni, mint a maga gyönyörűségére. De ha az ember ezt a szellemi fokot még nem érte el, úgy magától értetődően annak következményeit sem érezheti. Ezeket a következményeket olyan erőszakos eszközökkel elérni nem lehet, mint amilyen az anyag elleni értelmetlen harc, amely anyaggal az ember végül is össze van kötve. Erőit nem szabad az anyag elleni beteges gyűlölet által felemésztenie.

Baál papjai úgy hitték istenüknek tetsző, ha testüket marcangolják; és emberek, akik magukat kereszténynek nevezik, átveszik ezt a tévhitet. Az embernek arra kell törekednie, hogy embertársait a lehető legnagyobb önzetlenséggel szolgálja; meg kell ismernie hibáit és azokat ki kell küszöbölnie, a testet igazán és világosan annak kell felismernie, ami az valójában: egy Isten által adott segédeszköz, amire neki szellemi fokozatán szüksége van, különben nem lehetne Isten által adva. Ezt a testet tisztán és egészségesen kell tartania s világosan felismerve ennek rendeltetését arra a helyre tennie, ami megilleti.

Ami az Istennel szembeni önmegsemmisítést illeti, ahogyan ezt a keresztény misztika tanítja, erről a kereszténység, az evangéliumok szerint, semmit sem tud. Az világos, hogy az igaz kereszténységre törekvő embernek, első feltételként ki kell irtania magából az önzést, az önfejlődést és a haszonlesést. De miképp lehet az embernek a maga hibáit a maga valódi "én"-jével felcserélni? (Ld. "A szellem egyénisége" című fejezetet.) Az ember valódi "én"-je egyet jelent a saját egyéniségének érzékelésével, ami Isten adománya. Amit Isten adott, azt szabad az embernek érzékelni, annak szabad benne tudatosulni. Isten tisztán adta; és az egyén saját munkája változtatja át ezt a tisztaságot tökéletességgé. Az saját bűne változtatja át az egyéniséget önmaga torzképévé.

Azonban a beteges tudatlanságban sínylődő ember nem azáltal tesz eleget rendeltetésének, ha ezt a torzképet meg próbálja semmisíteni, hanem azzal, ha azt nyugodt józansággal vizsgálja, tökéletlenségének összetevőit türelemmel és bátorsággal eltávolítja és így tiszta természetét, ami

Isten teremtése, újból kiformalja, azután pedig növekvő értelemmel és művészi kézzel a tiszta vonalakat tökéletessé dolgozza ki. Isteneen kívül egy más erő sem képes egyéniséget életre hívni. Amit pedig Ő hív, annak szabad lépésről-lépésre Őhozá közelednie, míg az eredeti kép fénykörét eléri. Hogy mi egy egyéniség, és mit érez, amikor tökéletességét és ezáltal rendeltetését eléri, ahhoz hiányoznak az emberi szavak és fogalmak. Emberek! Legyetek hát fogalmaitokban és hitetekben tiszták és egészségesek. A "test"-nek nevezett segédgépet használjátok arra a célra, amelyre azt Isten nektek adta, és ne folytassatok ellene oktalan harcot, de ne is állítsátok a szellemet az anyag, az életet a múlandóság szolgálatába.

Létezik szellemi önzés, és ebben betegeskedik a keresztény misztika. Elégedjete meg hát azzal, hogy keresztények vagytok és hagyjátok a megérzett isteni szeretetet, embertársaitok iránt érzett szeretetetek által kifejezésre jutni. Egy ember sem él egyedül önmagának, senkinek sem szabad szellemi erejét kizárólag a maga számára emészténie fel, szorongva távoltage magát a szellemi veszélyektől. Igyekezettek így érteni meg a keresztény tan szellemét, hogy ezáltal összekapcsolódjon szellemeitekkel, igazolva ezt az összeköttetést egy tetterős, önzetlen, szeretetteljes étellel.

III.

Kérdés:

Minden emberi cselekvésnek és nemcselekvésnek Isten dicséretére és tiszteletére kell szolgálnia. Isten dicsőítése teremtményeiben, ezeknek, mint eszközöknek közreműködése teremtési tervének keresztülvitelében és az ember feltétlen alárendelése Isten akaratának, lehet csak szerintem a célja az emberi életpályának. De vajon nem fennhájázás-e tőle az, hogy aki mindent Istentől vett, nélküle semmit sem tud és semmit sem tehet, növelni akarja Isten tiszteletét és dicsőségét?

Felelet:

A felelet erre a harmadik kérdésre tulajdonképpen már az előzőekben megtalálható. Legyetek keresztények olyan értelemben, amint én azt meghatározni igyekeztem, hogy mit

értünk mi ez alatt a név alatt és akkor "Isten dicsőségére" éltek, ahogyan ti emberek mondjátok. Mit kell ezalatt érteni? A nap sugarai életrekeltik az ibolyát s a kis növény virágot hoz, kifejtve az ő kis lényének teljességét. Vajon a napfény tiszteletére virágzik-e, vagy csak az ő életforrásának tiszteletét növelheti-e ezáltal? E kis virág nem önként és szabadon virágzik, hanem mert lénye tökéletességének eléréséhez adva vannak a feltételek. Ti emberek a szabadság bizonyos fokát elértétek.

A Napnak nem kell a ti virágokat egy pontosan meghatározott időben felébresztenie. Szabadságotokban áll, hogy a Nap felé siettek vagy felhőket halmoztok-e eléje, amelyek egy ideig a Nap érlelő melegétől elzárnak. Idővel azonban felemészt a Nap minden felhőt, és virágot követel minden életcsírától; mert a maga rendeltetését egyetlen teremtetett lény sem kerülheti el. Isten, az általatok meg nem értett forrása minden életnek, a tiszta, abszolút, örök tökéletesség, nem lehet más, mint a fejlődő tökéletesség középontja. Világok keletkeznek és elmúlnak. Az egész természetnek úgy az anyagi, mint a szellemi része átváltozik, alakot és ruhát cserél. Erő és nagyság, ismeret és szeretet változásnak van alávetve, hogy önmagukat tökéletessé kristályosítsák ki. Isten örök törvényei övezik körül az egész átalakulást, azt képezve s vezetve, és magukat véges törvényekké sűrítik, amint azt a végtelen teremtés egyes részei megkívánják. Igenis van szférák zenéje, Isten érezte melódia, mely az abszolút tökéletességből hangzik.

A kíséretet, a látszólag végtelen változásoknak, a nagy gépezet kerekeinek, a morajlását – ezt a melódiát még nem érthetitek meg, ez a képződésben levő tökéletesség. A kíséret egyes hangjai fületekbe csapódnak, és csak a változásokban megnyilvánuló nagyság sejtése is elegendő ahhoz, hogy elakadjon a lélegzetetek. Ti földi emberek egyedül ennek az Istennek élni nem vagytok képesek. Alacsony fokotok még botlásokat, eséseket, zavaros fogalmakat, félerőt feltételez. Az ibolya nem élhetne napfény nélkül, de maga a napfény nem elég neki, szüksége van földre és üdítő esőre. Így ti is az anyagban gyökereztek és növekedéseteknek a szenvedések és vezeklések durva táplálékára van szüksége. De ha egyik részeteknek anyagra van is szüksége, ezzel szemben

szellemeteknek – amely Istentől származott s az Ő tulajdonságainak a tükré – szüksége van a szellemiekre. Emeljétek tehát fejéteket a világosság fényébe és habár gyökereitek kis időre még az anyagban tartanak is vissza titeket, legalább hajtsatok virágot virágra. Ne azért, mert az életet ébresztő világosságot akarjátok ezzel megtisztelni, hanem azért, mert ti, mint a puszta agyag és a tiszta szellem között lévő, közbeeső lények, másképpen nem tehettek, mint hogy valódi vágyaitokat követve kivonjátok az anyagból, amit kivonhattok, hogy azt ereiteken keresztül keringetve átalakítsátok virággá és a tiszta napfénybe emeljétek.

86. Szentszellem elleni bűn.

Valójában csak az az ember boldogtalan, aki vétkezik, azaz, aki azt az összhangot, amelynek közte és szellemi vezetői között fenn kellene állnia, tetteivel, gondolataival megzavarja. Ez a Szentszellem elleni bűn, amely nem bocsáttatik meg. (Ld. Mt.12,31; Mk.3,29) Mit is jelent az, hogy "nem lesz megbocsátva", holott egykor minden ki lesz békítve? Nincs földi ember hiba nélkül, mindegyik csak egy bizonyos szellemi fokozatot érhet el, vagyis mindenki csak arról a fokról építhet tovább, amelyet a földi élete előtt épített fel magának. Nem érhet el minden ember egyenlő fokozatot, mert a versenyfutást sem egyenlő helyről kezdték. Természetesen az egyik lassabban, a másik gyorsabban tud futni s ily módon, az egyik megelőzheti a másikat. Azonban aki megengedi, hogy ily módon más megelőzze, az bűnt követett el, vagyis nem ismerte fel, nem használta ki az Isten által számára nyújtott alkalmakat és nem hallgatózott vágyódva megismerés után, – s ezzel a Szentszellem ellen vétkezett.

Ha egy ilyen ember vagy szellem, később ráébred arra, mit is tett, nem reménykedik bűnei megbocsátásában, hanem új alkalmakért és ismeretért könyörög, hogy jobban felhasználhassa azokat. Ekkor kezdődik a harc, a munka, a küzdelem*. (a "nemezis", ahogy azt az Antal médiumon keresztül kapott: "Márk evangéliumának szellemi magyarázatában" olvashatjuk a 974-981 és 1042. oldalakon. A ford. megj.). Az emberek előtt nem fog olyannak tűnni, mint aki nyomot halad előre, de a mindentudó Isten előtt a szellemi

versenyfutás során, mégis közeledni fog a célhoz, és talán csak olyan vétkeket fog szellemi hazájába visszavinni, amelyek megbocsáthatók, azaz amelyeknek letörlesztéséhez részéről ilyen erőfeszítések nem szükségesek. Jól és helyesen értétek meg, amit mondok.

Nagy különbség van egy szellem vagy ember azon vétké között, mely fokozatának megfelelően még természetes, vagy amelyből már tulajdonképpen kinőtt. Éppen így nagy különbség az, ha valaki egy olyan erényt küzd ki magának, ami ránézve természetes, vagy ha a tőle távol eső cél felé óriási erőfeszítéssel, a szellemi előmenetel iránti oly sóvárgással küzd, hogy minden szenvedést kicsinynek tart s így a korábban elért szellemi tulajdonságok megfeszítésével az utat gyorsabban teszi meg, mint a szellemileg hozzá hasonló testvérek. Az ilyen szellem boldog; ő fülel, felismer, megért, és cselekszik. Az emberek csak megpróbáltatásait, élete nélkülözéseit látják és nem tudják, hogy holnap azon a kővön, amelyen éjjel a feje nyugodott, hálaoltárt emel.

87. Krisztus alászállása a poklokra, feltámadása és mennybemenetele.

Kérdés:

Tudsz-e nekünk valami felvilágosítást adni azoknak a szellemi eseményeknek a folyamáról, melyeket az apostoli hitforma Krisztus halála után "poklokra alászállásnak", "halottaiból való feltámadásnak" és "mennybemenetelnek" nevez?

Felelet:

Említettem már nektek, hogy tiszta fogalmakkal nem lehetséges számotokra képet alkotni egy tökéletes szellem cselekedeteiről és hatásáról. Krisztus a testet, mint a veletek való összeköttetés eszközt vette magára, amely nélkül tanításainak igazságát nem tudta volna bebizonyítani nektek. Amikor e szavakkal: "Atyám, a Te kezébe parancsolom szellememet" (Lk.24,38) tanítását, melyet szavakban és példákban intézett hozzátok bevégezte, az Ő tökéletes akarata eloldotta tökéletes szellemét a felvett anyagtól és azon örök törvény erejénél fogva, miszerint a hasonló a hasonlóhoz

vonzódik, és vele összekötetésbe kíván lépni, semmi sem gátolta a tökéletességre jutott rögtöni bemenetelét az abszolút tökéletesség fénykörébe. De a földi embereknek szükségük volt még a szavai igazságának látható bizonyítékaira is. Testét maga formálta és oldotta fel ősi alkotórészeire, majd újból maga köré formálta, hogy tanítványai számára személyazonosságát igazolja.

Ezek a szavai: "Ne féljeteK, a léleknek nincs húsa és csontja, mint nekem" (Lk.24,38-39) és a szemeik előtt magához vett táplálék bizonyította, hogy éppen olyan testet alkotott magának, amilyenben a szegény emberiségnek 33 éven át az isteni igazságot tanította. E testnek az anyag ősi alkotóelemeiből való kiképzése, – mely alkotórészek szintén örökkévalók – a materializáció ugyanolyan törvényei szerint történt, mint ahogy az manapság is az emberiségnek megnyilvánul. A test felbontása azon törvények szerint ment végbe, amelyek az átszellemülés jövendő idejére a Földre nézve is törvényesek lesznek.

Csak Földetek alacsony szellemi foka miatt szükséges az feloslása; de mégis Ő az "első zsenge a halottak közül" (1.Kor.15,20), akiknek fölébredése az álomból a képző és alakító idők folyamán hasonló lesz az Ő ébredéséhez. Tanítványai szeme előtt emelkedett a magasba, és egy felhő borította be Őt a szemük elöl, de Igéje megmaradt: "Én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig" (Mt.28,20). Az "alászállt a poklokra" szavak nem adnak számotokra elég világos fogalmat a szellemvilágban folytatott tevékenységéről. Az olyan alacsony fokú szellemeknek, amilyenekre ez a kifejezés utal, hiányzik a bármínemű megértés a Krisztus személye által kifejezett tanokhoz és ezáltal hiányzott a célja és lehetősége annak, hogy velük közvetlenül közlekedjék és összekötetésbe lépjen. E szavak adjanak bizonyosságot nektek arról, hogy a pokol számára is van megváltás, van feloldás, mert Krisztus megváltása Isten törvényének a betöltése, mely az Ő szeretetéből és bölcsességéből fakad s mely az egész teremtett világnak megváltását és a bukott szellemeknek eredeti hazájukba való vissza vezetését írja elő.

88. A keresztség.

Kérdés:

A keresztség, amint azt ma az újszülött gyermekeken végrehajtják, tisztán külső formája-e valamely keresztény felekezetbe való fölvételnél, az inkarnációt közvetítő szülők akaratától vagy e cselekménynek mélyebb szimbolikus jelentősége és szellemi hatása van-e ez iránt öntudatlan anyagszellemi egyéniségre? Vajon a megkereszteltnek a keresztség nem egyengeti-e az utat magasabb szellemi hatalmakkal való láncolati összeköttetéshez; nem segédeszköz-e ez a bukottak visszavezetésére, nem ajánlat-e ez a tagadás szelleme számára az isteni akaratnak ingerlésére? Krisztus megkereszteltetésének kellett például és útmutatóul szolgálni. Henrik szellem ezt mondja róla: "Krisztus keresztségében maga Isten szelleme, mint legmagasabb igenlés lépett be a fiúnak tökéletes anyagszellemi egyéniségébe" s ugyanő hozzátaszít: "Így a keresztségben ma is az első igenlő csíra vezetődik be a majdan öntudatra ébredő anyagszellemi egyéniségbe".

Felelet:

Minden szellemi igazságnak, amelyet olyan fokozaton álló világnak jelentenek ki, mint a ti Földetek, szüksége van egy látható külső jelre, egy materializációra. A szellemek szolidaritása örök igazság; a szellemeknek a legfelsőtől a legalacsonyabb fokig való összeköttetése eszköz a szellemi erők átviteléhez és továbbadásához. Amint Krisztus az Úrvacsorát segédeszközként vagy vezetőként alkalmazta a Vele való igaz szellemi közösség megteremtéséhez, úgy magát is alávetette a keresztségnek, megtanítva titeket arra, hogy ez nem csupán jelképes cselekedet, hanem rátok nézve egy törvényes segédeszköz. Krisztus keresztségében Isten szelleme összekötötte magát Vele és a szózat bizonyította a Földeteken valaha is kinyilatkoztatott legmagasabb szellemi teljességet. Krisztus számára a keresztelezés aktusa nem volt szükségszerű, mert Ő minden földi segédeszköz felett állt, azaz neki az Atyával való összeköttetéséhez ilyenre nem volt szüksége, mivel nem hagyta el Őt. Jóllehet alávetette magát a Föld törvényeinek, amennyire ez a veletek való összeköttetéshez szükséges volt, de ezáltal, még nem hagyta el az

örök törvények világát, azt a fénykört, ahová ti még nem léphettek be, de amely neki még az emberi ruhában is ott-hona és légköre maradt, amelybe ha világosságot, táplálékot, tiszta erőt keresett, mindig felemelkedhetett. Minthogy Krisztus elérte a tökéletességet, akarata egyedül elégséges volt ahhoz, hogy magának emberi testet készítsen. Akaratával a köteléket, ami őt az emberi testhez kötötte, ismét feloldhatta, és annyira megtágíthatta, hogy szelleme felemelkedhetett, és magát Isten szellemével összekapcsolhatta.

Az anyagi világ törvényei nem függeszthetik fel a szellemi világ törvényeit olyan szellem számára, aki tökéletességét már elérte. A keresztség által ugyan nem bocsáttatnak meg az ember bűnei, de ezáltal, magasabb vezető szellemmel lép összeköttetésbe; a folyam közepébe állítatik, amely az ősforrásból, Istenből fakadva, az egész szellemi teremtesen átömlik. Nem kell a keresztség aktusát olyan eszköznek tekintenetek, amely e folyamba való bejutáshoz, a földi ember számára az egyetlen lehetőség, de olyan eszköznek sem, amely akarata ellenére is kényszeríti, hogy e folyamban megmaradjon. Egy segédeszköz csak akkor működik megfelelőképpen, ha a szellem saját akarata és tette azt felhasználja és a benne található szellemi erőt, magába felveszi. Mint ahogy a folyam vezetője nélkül is, amilyen a kenyér és a bor (az Úrvacsorában), van egy szellemi közösség Krisztussal, ugyanígy lehetséges az emberruhában lévő szellemnek, ha a segédeszközön kívül, a tisztító víz külső formájába születik meg, mégis bejutnia ebbe a szellemi folyamba, ha az abban rejlő erőt magába felveszi, amennyiben megsejtve Istent, magát az Ő szolgálatába állítja és azt önzetlen, felebaráti szeretetben érvényesíti. Amikor arról a szellemi folyamról beszélek, amely Istenből, az Ősforrásból származva az egész szellemvilágot elárasztja, akkor ez alatt a világosságnak azt az útját értem, amelyen csak olyanok járhatnak, akik Krisztus tanításainak szellemét megismerték és ezen ismeretük folytán erőről-erőre, dicsőségről-dicsőségre haladnak.

Csak ne vonjatok szűk határokat, kedves emberek. E sereghez tartozhatnak olyan földi emberek is, akik még sohasem hallottak Krisztusról, viszont vannak olyan emberek is, akik életüket valamely keresztesény felekezetben élik

le és mégis kívül állnak e seregen. Krisztus az isteni igazság megtestesülése. Ha ti ezt felismeritek és mégsem ebben éltek, akkor a számotokra lehetséges, Istenhez vezető legszorosabb kapcsolat fényútjára még nem léptetek rá. Ez a folyam azonban csak áram a folyamban, mert az egész nagy mindenségben az isteni erőnek és isteni életnek hatásán kívül, nem állhat egyetlen szellematom sem, beleértve ebbe a szellemek minden átváltozását, minden vegyülését, a legalacsonyabb szellemmel való asszimilációjának a lehetőségéig. Isten létezik és él, s ennek az életnek mozgási hulláma érint, eláraszt és tökéletesít minden meglévő és leendő életet.

89. Az eredendő bűn és a keresztség.

Kérdés:

Eredendő bűnnel terhelve lép-e a szellem az emberi formába? Ez a vétek, ez a teher az akaratban van-e és az ezzel való visszaélésben, a teremtett szellemeknek első bukásából származik-e, amely a Titánok és az Istenek közötti harcban s az angyalok bukásában képlegesen fejeződött ki; a mi preexisztenciánkból származik-e ez? Összefüggésben áll-e ez a teremtés összes teremtési folyamával (Werdeprozess) és ennél fogva minden bukott s az anyaggal összeköttetésbe lépett szellemlényre egyformán nehezedik-e reá? Mi hatással van a keresztség e teher feloldására? Ennek hatása mikor lép életbe az embernél?

Felelet:

Az asztráltestről mondottakban (Ld. "A lélek" című fejezetet) erre a kérdésre is, hogy a szellem bűnnel (eredendő bűnnel) terhelve lép-e az emberi alakba? – meg van adva a felelet. Csak ne nevezzétek ezt a bűnt, amely kevés kivételtől eltekintve a szellem testetöltésének oka, eredendő bűnnek. Két dolog teszi a bűn átöröklődését lehetetlenné: Isten igazságossága és a szellemeknek egymástól való függetlensége.

Miképp hagyhatnák a szülők bűneiket örökségül gyermekeikre, holott ezek semmi tekintetben sem a szülők teremtései, hanem éppen úgy Isten teremtései, mint a szülők maguk? A szellemnek nem kell bűnnel terhelve lépnie az

emberi formába; a büntelen szellem a ti Földetek törvényein felül áll, és felöltheti a ti öltözéketeket egy szeretetmisszió betöltéséhez. De az emberi forma és általában az anyag, bármi formában legyen is az, a szellembukás következménye és mivel ez saját bűne, következésképpen magának a bukott szellemnek kell azt viselnie és legyőznie. A szellem bűne, amely őt az egészen anyagi világok, durva anyagával való összeköttetésbe kényszeríti; – nem egyszeri bukás által jön létre, hanem számtalanszor bukik el a szellem, míg ilyen mély fokra süllyed.

Az előzetes életek (preegzisztenciák), már önmagukban is a szellemi bukás következményei. Ha a tisztának teremtett, de még fejletlen szellem nem hagyja el a szellemi fejlődése számára kijelölt utat, amelynek elhagyása egyjelentésű a bukással: akkor ennek a szellemnek előéletéről nem lehet szó. Az Istenhez való hasonlóság egyszerűséget és lényének egységét soha sem veszti el. Ránézve nincs hullámzó mozgás, nincs ellentmondás. Előmenetele nem küzdelem, hanem a szellemi törvények által vezetett fejlődés.

Előzetes életeitek tehát nem okai a bűnnek, amely jelenlegi földi életeket formálja, hanem következményei az Isten által kiszabott út elhagyásának, ami számotokra lehetővé tette volna a tiszta, szellemi fejlődést. A keresztelés aktusát már elmagyaráztam nektek. Bűnbocsánat olyan értelemben, amint azt az összes keresztény felekezet tanítja, nincsen. Isten tiszta szellemeket és vezetésükre egy törvényvilágot teremtett. A szabadakarat és a még el nem ért tökéletesség lehetővé tette bukásukat, és a bukás feltételezte a szenvedéseket. Ekkor Isten az egész szellemi világ iránti kegyelemből és könyörületességből átváltoztatta ezeket a szenvedéseket megtérésük lehetőségévé és okozójává. Isten, bocsánata által, amely minden szellemre egyaránt kiterjedt, a törvényellenes tettek halálhozó következményeit új életképességgé változtatta. A vezeklés törvénye, a szellemnek a saját akarata és saját ereje által az éjszakából a világosságba való törekvése, vezeti vissza a bukott szellemet az örök törvények fénykörébe, amelyből újból kinöve eléri a megértett Istenszeretet fénykörét. A segédeszközök egész tömegét adták a felfelé küzdő szellemnek és pedig teljes igazságsággal; mert a szellemet csak akarata és kitartó ereje köti

össze ezekkel a segédeszközökkel. S a ti Föld homokszeme-
teken, ilyen segédeszköz egyes szellemcsoportok részére a
kereszttség. A víz jelképezi Isten törvényeinek tisztító folya-
mát, mely a bukott szellemvilág visszavezetésére teremtett.
Ahogy a szellemtől e törvények megismerése és hozzájuk
idomulása megkívántatik, hogy reá áldásos hatásukat teljes
mértékben gyakorolhassák, ugyanúgy megkívántatik az em-
bertől a keresztény hit gyakorlati alkalmazása, melynek ha-
táskörébe a keresztység által lépett.

Akiben azonban nem lakik Krisztus szelleme, az nem
az övé, még ha a keresztység vize gyermekkorában homlokára
ömlött is. Természetesen Krisztusnak nem volt szüksége a
keresztségre. Midőn ennek alávetette magát, ezzel megszen-
teltte ezt az aktust és követői is folytatták annak gyakorlását.
A Földetekkel egyenlő fokon álló világoknak szükségük van
minden szellemi dolognak bizonyos látható jelére, de tanul-
játok meg a külsőt, a láthatót elválasztani annak láthatatlan
magvától és maradjatok annak tudatában, hogy a Föld a leg-
alacsonyabb világokhoz tartozik és semmi általatok adott
nem lehet tökéletes.

90. Az Úrvacsora.

Kérdés:

Légy szíves megmondani, mennyiben értesz egyet
Henrik szellemnek az Úrvacsoráról mondott nyilatkozatával
és ezt lényegének benső folyamára vonatkozólag, ha ugyan
mi azt felfogni képesek vagyunk, légy szíves kiegészíteni.
Henrik kijelentése így hangzik: "Csak sejtve fogjátok azt fel,
nem tudva. Ez túlhaladja tudástok határát. Az anyag átszel-
lemülése a szellemet úrrá teszi az anyag fölött. Képleg már a
legrégebbi időkben az emberek tettei kifejezték a szellemnek
az anyag fölött való uralmát, amelyeket ti azok végrehajtásá-
ban áldozatnak neveztek. Az anyaginak önkéntes alárende-
lése a szellemi alá képleg az áldozatban van kifejezve, de
nyilvánulásaiban sokféleképpen elfajult és végre az ellentéte
állott elő annak, amit ki akart fejezni, úgy hogy az áldozat-
ban az anyagi lépett előtérbe, ez jutott uralomra a szellemi
helyett. Az áldozat elfajult. Kiváltképpen érvényesült ez az
ó-kor véres áldozataiban, amelyek még a fölfelé törekvő

kultúrának a hazáját is a helytelenül szimbolizált áldozat színhelyévé tették. "Krisztus, aki a szellem győzelmét az anyag fölött bevezette, az áldozat anyagát a legcsekélyebb mértékre leszállította és a kenyeret és bort ennek jelképévé tette, ezért mondotta e nevezetes szavakat: "Ez az én testem, ez az én vérem" s ez időtől kezdve az áldozatot ezzel kell jelképezni. Ez azonban csak a külső oldala az új áldozatnak. Ez áldozat-szerzéssel a jelkép magva, annak szellemi ható ereje is magasabb, addig nem ismert fokozatot nyert. A jelképes cselekmény az új áldozat fölé emelkedik s valódi, szellemi cselekménnyé emeltetett. Az érintkezési pontok, melyek itt döntők, összekötik Krisztus legszélsőbb következményig keresztülvitt isteni inkarnációjának áldozatát az anyagiasságból kivetkőző szellemianyagi egyéniség áldozataival.*)

Ez áldozat az öröktörvényeknek minden fenntartás nélküli elismerésében áll, amely a bűn következményeképp beálló bánatban, vezeklésben és az anyagiságról való önkéntes lemondásban nyilatkozik meg. Midőn az isteni inkarnáció (Krisztus) újra meg újra odaadja magát a küszködő anyagszellemi organizmusnak (az embernek) és viszont ugyanekkor az anyagszellemi egyéniség (az ember) ismételten átengedi magát Krisztusnak: e kettőnek kölcsönhatása az anyag átszellemülésének eszköze lesz." Eme kérdésünkre, vajon átváltozik-e a kenyér és a bor Krisztus testévé és vérévé, és ha igen, minémű tényező által? – ezt felelte Henrik:

"Az áldozat mindenki számára hozott, aki annak

---

*) Jegyzet. Itt két érintkezési pontot kell jó figyelembe venni. Egyik a régi áldozat formája a szimbólumokban, mely egészen anyagi, t. i. a kenyér és bor. A másik, szellem-anyagi rész, a Krisztus isteni személyének megtestesülésében van. Ez a kettős jelentőségű áldozat a legszélsőbb következményéig keresztül vitetett Krisztus önfeláldozásában, de ugyan ő ezen önkéntes szellemi áldozatával fölibe is emelkedett a pusztán anyagi áldozatnak s azt pusztán anyagiságából kivetkőztetve, alárendelte a szellemi áldozatnak, mely abban áll, hogy mikor az anyagi szimbólumot, a kenyeret és bort vesszük, szellemileg hozzá emelkedünk és összekapcsoljuk magunkat vele s ezáltal a szellemi törvények alá rendeljük magunkat. (A fordító)

hatását önként elfogadja. Azoknak, akik a pásztori, az ellenőrzési hivatalt választották, csak a kiszolgáltatás hatalma adatott." "Az isteni szellem részleges inkarnációja csak az elfogadó odaadása által történik, aki ezáltal maga lesz az áldozó, amidőn az anyagnak a szellem fölötti uralmáról önként lemond. Csak a médium önkéntes akarata által lesz az inkarnáció lehetővé. Minden ember médium. Mindenkinek meg van adva a lehetőség az isteni szellem részleges inkarnációjára (vagyis, hogy önmagában megtestesítse az isteni szellemet), amelyet újra meg újra ismételhet, megvalósíthat, ha a Krisztus által szerzett áldozatot magára nézve is ténylegessé teszi vagy megvalósítja."

Felelet:

A szellem szavai mindig a nyilatkozó fejlettségéről tesznek tanúbizonyságot s ez viszont a kiküzdött vagy soha el nem hagyott fokozatra vall. Henrik szavai, tanításai jó szellemre vallanak, aki földi ember volt és hazája még most is a föld légköre. Ő halad előre és segíteni akart az övéin, de még nem szabadult meg a földi képek és ismereti korlátok atmoszférájából.

Én sohasem voltam földi ember és csak mint olyan szellem, aki a durva anyagi világ homályos ködébe sohasem merült alá, vállalhattam el a missziót, hogy Földetek szellemi korszakának pirkadó hajnalán oly tanítást adjak az emberiségnek, amely tisztázza szellemi fokozatát és megmutatja az összes teremtett lényvel, mint teremtett életekkel való összeköttetését. Szavaim most csak olyanok, mint a virágos mezőt simogató fuvallat; de azért ez a szellő is megmutatja a szél irányát, a szél süvítése pedig meghatározott törvények szerint következik be. Az emberek a Földet egy izolált teremtésnek tartották. Az emberiség gyermekkorában úgy vélték, hogy a Nap kering az ő világuk körül. Ám amikor felismerve más törvényeket, az ellenkezőjében találta meg az egyszerű igazságot, mégis megmaradt abban a hitben, hogy az ő olyan fontosnak tartott világa az isteni kegyelem különleges fény sugarait irányította magára és Istennek, az összellelnek kellett az emberiség megváltásáért és hazavezetéséért emberi testet, emberi halált magára vennie. Nem akarnék egy embert sem megfosztani oly meggyőződéstől, amelyet számára

a viszonylagos igazság békéjét ad, mert az igazság határai valamely lény szellemi előrehaladásával önmaguktól is távolulnak. Különösen téged, kedves Bernát, nem akarlak többé semmiféle küzdelembe belevinni; mivel márt eleget kiküzdöttél magadnak ahhoz, hogy földi életedet céltudatosan és nyugodtan leélhesd, miáltal egy olyan szférába emelkedhetsz, ahol számodra a további tanítások törvényszerűen szükségesek. De ha engem kérdeznek, a feleletet csak az én megismerésem világossága szerint tudom megadni; mert egyes emberek kímélése kedvéért, nem szabad hallgatnom, miután azt a küldetést vállaltam, hogy megkezdjem a Földetek elszigeteltsége és különleges állása felőli fogalmaitok tisztázását.

Földetek, ez a szellemi étellel ellátott por-atom, aránylag csekély értékkel bír és ilyen világtest megszámlálhatatlan millió van a Mindenségben. Lehetetlen tehát, hogy ezt választották volna ki arra, hogy az örök oszthatatlan Isten hordozója legyen. Amint a fejlődés által létrejött tökéletesség sem vegyülhet össze az örök tökéletességgel, ugyanezen örök törvény alapján Isten sohasem inkarnálódhatnék valamely durva anyagi világon. Ez törvényszerűen lehetetlen.

Az Összellelem nem ölthet magára anyagi öltözetet. Előbb lehet a tüzet szalmaköpenyegbe öltöztetni, mert a törvények, ami alapján a tűz megemésztí és feloldja a szalmát, végesek és következésképpen magasabb erők által felfüggeszthetők. Isten oszthatatlan egységének törvénye azonban örökös, ennél fogva, a világ megváltása, Istennek a mai keresztény fogalmak szerinti inkarnációja által, nem lehetséges. Krisztus maga ezt nem tanította soha és az áriánusok mozgalma, melyet a kereszténység gyermekkorában tiszta szellemek hoztak létre, a kereszténységet Krisztus szellemében akarta felépíteni. *)

Kedves Bernát! A te hitedben ellentmondás van, amit

---

*) *Az Alexandriában élt és 336-ban elhunyt Árius presbiterről elnevezett áriánus mozgalmat a Niceai zsinatok átkozták ki, mert a zsinat résztvevői a Fiúnak az Atyával való egyelnyűségét dogmává emelték. A keresztényekké lett germánoknál, különösen a longobárdoknál maradt meg legtovább az áriánizmus, kb a 7. évszázadig. (A fordító)*

idővel magad is felismertél volna. Azt hiszed, hogy az Istennel való egyesülés, a Benne való alámerülés még a tökéletessé vált szellemnek sem lehetséges. Ezzel megsejtettél egy örök törvényt, de mindemellett hiszed, hogy az extázisban az emberi szellem Istennel egyesülhet. A szellemnek Istennel való törvényes összeköttetése csak az elért tökéletesség következményeként lehetséges. Ezért mondotta Krisztus: "Senki sem juthat el az Atyához, csak általam" (Jn.14,6.) Az örök tökéletesség fénykörébe való bejutás feltétele az elért tökéletesség.

Az extázis állapota semmit sem változtat az emberi szellem lényegének fokozatán, következésképpen ez az állapot csak olyan szellemi szférába képes őt felemelni, amely legtisztább törekvésének megfelel. E szférák határai valamennyire nyújthatók. Miképpen az ember testének állandó edzésével elérheti az emberi erő határait, úgy az emberben lévő szellem az önzetlenség, a tisztaság, és embertársai szolgálatában folytatott szakadatlan törekvése erejével szellemi emelkedésének határait tágíthatja, de magát Istennel sohasem kapcsolhatja össze. Különben is ez egy olyan szellemi hatalommal való összeköttetés lenne, amely sokkal magasabb annál, mintsem hogy vele asszimilálhatná magát. Ez céltalan lenne, Isten törvényeiből pedig a céltalan ki van zárva. Kedves emberek! ne akarjátok hát megostromolni az eget, nem vagytok ti gigantok. A nektek szánt szellemi táplálékot hozzátok hasonló anyaggal kell összekeverni, mert csak így tudjátok azt magatokba felvenni. Krisztus egy tisztán maradt elsődsszellem volt, amilyen egész sereg van, akire Isten a bukott szellemek irányítását és hazavezetését bízta. Isten törvényei magukban foglalják a megváltást is, mert e törvények egyike a szellemek szolidaritása. A jóban megváltó erő, a tökéletesben az erő tökéletessége van.

Ezekben az örökös törvényekben rejlik a biztosíték ahhoz, hogy az egész teremtés elérje célját: amely nem egyéb, mint a fejlődés folyamán tökéletességre jutottnak az abszolút tökéletességgel való összeköttetése. A szellemek szolidaritása feltételezi azt, amit ti az "áldozat" szóval fejezték ki – egy szó, mely oly sok téves fogalmat takar. Vannak emberek, akik mindazt, amit felebarátjukért tesznek, az áldozat dicsfényével kívánják körülvenni. Ezek nem igaz, hanem

tisztátalan természetű lények, akik még az önzetlenség ereje által nem voltak képesek maguknak tiszta fogalmakat alkotni. A szellemi lények mind, akár testben legyenek, akár azon kívül, a szolidaritás törvényénél fogva részei az egésznek és egy sem szerez magának érdemeket, ezáltal, ha önmegtágadással testvérét szolgálja, hanem csak törvényes cselekedetének következményét fogja magán s magában érezni. Isten egy őszellem, ősszeretet és ősbölcsesség, és ez kizár minden olyan lehetőséget, miszerint Ő egy szenvedésből, vérből és töviskoszorúból álló áldozatot követelt volna egyik híven maradt fiától. A kereszténységnek ez a téves felfogása idézte elő az önostorozás, önmarcangolás téves fogalmait a későbbi kereszténységben.

A különböző tévtanoktól terhes Földnek, fejlődéséhez tiszta ismeretre volt szüksége. A Föld alacsony foka törvény szerint lehetetlenné tette, hogy ezt a tant szellemi kijelentés útján kapja. Az a hatalom, amelyet a tökéletlen szellem az anyagnak, még ha csekély mértékben is, de mindig átenged, megkívánta, hogy ezt a tanító küldetést egy tökéletes szellem vegye magára. Az a szeretet, amely ilyen szellemben olyan erős, hogy mindent örömmel elhordoz, elfogadtatta Krisztussal is a gúnyt, a megvetést, a keresztet, a töviskoronát, mint mélységekbe való alászállásának következményeit. Azt tanította nektek, hogy Isten egy szellem és egy nagy szeretet és így a szeretet a törvény betöltése. "Égőáldozatot és bűnért való áldozatot nem kívántál; akkor azt mondtam: Íme jövök, hogy teljesítem a te akaratodat. Elégedett vagyok, hogy betölthetem a te akaratodat – törvényedet szívemben hordozom." (Zsolt. 40.7-9) Az Ő cselekedete Isten megismert akaratának a betöltése volt. A tökéletes szeretet erejével lemondott dicsőségéről, amellyel az Atyánál rendelkezett, hogy megtanítsa az embereknek, mi a szeretet, és mi az, amit e szeretet megkíván tőletek.

Azért vezette be Krisztus az Úrvacsorát, hogy ez legyen a legfőbb szellemi hatalommal való összeköttetés, communió, közösség kifejezése, amelynek elsajátítása nektek törvényszerint lehetséges. Ennek kell jelképezni azt az ígérteit, hogy: "veletek vagyok mindenkor". (Mt.28,20) Ennek kell a közvetítőnek lenni, amely szellemi erőket visz szellemeitekbe. Ez a bizonyossága és kezessége a szellemek

szolidaritásának. Ez a legmagasabb szellemi aktus, amire képesek vagytok; – ez azonban egyben szellemi felemelkedés és összekapcsolódás Krisztus szellemével, melyre törekedtek, és amit elérhettek, nem pedig általatok nyújtott áldozat. Az áldozatot, egy tökéletes szellem az Ő szeretete által, mindenkiért hozta, mint a szolidaritási törvény felismerésének következményét. A szellem megismerésének és szeretetének érettségi foka határozza meg az áldozat értékét, amit hozni képes. Nem ti hoztok áldozatot, amikor az Úrvacsorát átnyújtjátok vagy elfogadjátok, hanem a legértékesebb áldozatról való megemlékezésetek legyen az, amit Földetekért és annak szellemi fejlődéséért valaha is hoztak.

Vágyatok, Krisztus szellemét levonni magatokhoz, akarotok Istent szolgálni, akit Krisztus nektek, mint lényiségében szellemet és szeretetet jelentett ki, – ezek a belőletek kisugárzó erők teszik lehetővé, hogy Krisztus szelleme úgy összekapcsolódjék a ti szellemetekkel, mint ahogy az adott külső jelek, a kenyér és a bor összekötődik testetekkel. Nem a pap méltó vagy méltatlan volta adja meg e külső jelnek az erőt, hogy Krisztus szelleme abban a pillanatban tényleg rajtatok nyugodjék, hanem egyedül törekvéseteknek, akaratoknak, vágyatoknak az ereje, hogy titeket, amennyire lehetséges átszellemesítsen. Ezért oly különböző ennek a szellemi cselekménynek a hatása a különböző emberekre; mert nem a kenyér és a bor külső formájában van a fölemelő szellemesítő erő, hanem a ti saját szellemi felemelkedésetekben. Azt mondom, hogy szellemi fölemelkedésetekben rejlik a törvényes lehetősége annak, hogy a legfőbb szellemi hatalommal szellemetek összekapcsolódhasson, nem pedig különféle hitetekben, mely szerint a hozzátok közelítő szellem Isten-e, azaz abszolút tökéletesség, vagy csak a fejlődés folyamán célhoz ért tökéletesség? Nem is abban a nézeteltérésben, hogy az adott külső jelek csodás módon valóban hússá és vérré változnak-e, vagy értéküket azáltal nyerik-e el, hogy lényegükben változatlanok maradván, mégis hordozói és vezetői számotokra egy szellemi áramnak. Nem hitetekben van magának a szellemi aktusnak a lényege, hanem létetekben és lényetekben, a szellemi törekvésetek valóságában. Az emberi hit egy váltakozó dolog; egyedül csak a

valódi szellemi előrehaladás szélesíti ki a szellem ismeretkörét és ez határozza meg hitének jellegét. Ezért egy magasan álló szellem sohasem tesz tanításának súlypontjává egy hitkérdést, hanem egyedül azt, hogy az emberiség "jóvá" váljék úgy, ahogy ezt a szót Krisztus értette.

Életetek minden apró részletében törekedjétek a legnagyobb jóságra, és amit a legfőbb jószág fogalma tőletek megkíván, azt adjátok oda, és sohase higgyétek, hogy túl sokat adtatok. Használjátok ki életetek minden pillanatát tiszta önzetlenséggel, örömteljes felebaráti szolgálatban. Ha keresztények vagytok, akkor vegyétek magatokhoz segítségül többször az Úrvacsorát, mert hisz erre a célra kaptátok. Ha nem vagytok keresztények, törekedjétek mégis a legnagyobb jóságra és Krisztus szelleme össze fog veletek kapcsolódni, még ha keresztény oltár előtt sohasem hajtottatok is térdet. És ti keresztények és nem keresztények, tanuljatok az önzetlenség erejével várni arra az időre, amikor Földetek anyagának átszellemesülése annyira előre haladt, hogy egy új megismerés korszakának bekövetkezését lehetővé teszi.

MÁSODIK FEJEZET
1897–1905

I. A SZERETET.

1. A szeretet az élet alapja.

A szeretet alaptulajdonsága az éltnek, az örök igazságnak, mely alapját képezi szellemi alkímiánk elméletének. A szeretet elemei az élet minden formájába öntve, a benne rejlő legmagasabb élettörvény erejével még a salakot is tiszta arannyá változtatják, amely megbecsülhetetlen és változhatatlan. Isten, az őselet, ki minden egyéni élet értékét a benne rejlő szeretet mértéke szerint szabja meg; Ő alkotta ezt az örök törvényt. A szeretet nagy hulláma, mely az örökkévalóból ered, az élet minden nyilvánulását kincsekkel árasztja el és az életnek az a nyilvánulása, amely az örök törvényeknek némelyikét már felfogta, mindazt, amit eddig kincsnek tartott, beledobja a visszafolyó hullámokba és szegényen, de örök értékű kincsekben gazdagon marad vissza abban a nagy csendességben, amelyben a szférák örökös dallama ébredezni kezd.

Ha az örök igazságot a hatalmas életfolyam egyik része a bűn és bukás által az anyagi világok mélységeibe kényszerítette, akkor alakja is átváltozik, hogy alkalmazkodván ahhoz, ismét táplálékot adjon a bukott életnek. És amint ez az élet újból kifejlődik és feltörekszik az örök világosság országába, meglátja azt, ami az elmúlt idők sötétségében el volt rejtve előle. A mulandó, az anyag, mely egykor bölcsőjének és sírjának látszott, aláhanyatlik a végtelennek, az örökkévalónak hatalmas folyamába és a szellem csodálkozva fogja fel a nagy igazságot, hogy bölcsője az örök világosság volt, hogy az a kő, mely sírját lezárta, csak annak a sok kapunak egyikét képezi, melyen át kell haladnia, mint több erőt és boldogságot szerezvén magának. Nehéz álmok borították szárnyaikat az elmúlt időkben erre az életre, amíg a világos nappal számára még nem kezdődött meg; álmok, hogy az anyagi élet vezető erői az örök szeretet és igazságosság törvényes vezetésén kívül állanak. Ezek a sötét álmok az igazságvízióivá változnak át és kimondhatatlan boldogság örömjongásaival kapaszkodik ismét az élet az örök törvénybe, megismervén, hogy egyedül csak egy fenntartó,

megérthetetlen és felfoghatatlan hatalom létezik, mely minden életet magában foglal és áthat: a szeretet, az isteni, az örök szeretet!

2. A szeretet, mint legfőbb cél.

Próbálj meg mindent s tartsd meg, ami legjobb: ez legyen jelszavad. Ha nem próbálsz meg mindent, nem nyerhetsz helyes ítéletet. El ne feledd azonban soha az ily ítéletalkotásnál, hogy a dolgot egész valód ítélőszéke elé kell állítanod, nempedig annak csak egy része elé, amilyen p. o. az értelem.

Ha a szellem elért bizonyos fokozatot, amelyen attribútumait, tulajdonságait, továbbá azokat az eszközöket, melyeknek segítségével ezek az anyagi világban megnyilvánulhatnak, egységesen fejlesztette ki, úgy hogy benne sem az értelem, sem az önzetlenség, a segedelemre való készség nincsenek túlsúlyban, akkor a megvizsgálandó dolgot igazi egyénisége mindkét fényforrásának sugárözönébe bele kell állítania s annak mindkét irányú megvilágításba helyesnek kell bizonyulnia. Ha ez a dolog – legyen bár a neve: teória, vallás, tan, kinyilatkoztatás – igazi égi kenyér; tápláld belőle azt az egységet, amit szellemnek nevezünk s akkor azt nem fogja egyedül az érzelem asszimilálni anélkül, hogy amellet a szellem "érzelmi élete" táplálék nélkül maradna. Érzelemi életnek nevezem, mert nyelvetekben hiányzik a megfelelőbb kifejezés, de hiányoznia is kell, miután fogalmaitok nem eléggé tisztultak ahhoz, hogy a szellemnek ezeket a legmagasztosabb attribútumait, amelyek abban a létformában, amit emberéletnek nevezünk, mint a ti legtisztább "érzéseitek" tükröződnek, tiszta megismerésképp vihessük bele öntudatotokba. A szeretetnek és bölcsességnek azt a teljességét, amelyben azok ebben a fogalomban: Isten – egybefoglalják, természetesen fel nem foghatjátok.

De vajon jobban meg fogjátok-e érteni az istenséget, ha ezeket az attribútumokat tagadjátok és az istenség egész létét azonosítjátok fényének egyetlen sugarával: a mindent átható erővel? Vajon nagyobb, megnyugtatóbb-e a panteizmus, mint a teizmus? Nemesebbé lesz-e azzal világotok, ha értelmeteket el akarjátok zárni az őséletnek meg nem értett, hatalmas sugara elől s csak egyetlen sugar előtt akarjátok

megnyitni: a mindent átható, mindent fenntartó erő előtt? Amint az embernek megvan a maga fejlődési fokozata, úgy megvan minden világnak: és minden világnak fejlődési fokozatától függ az az atmoszféra, amely körül veszi s ez határozza meg az e világban megnyilvánulható igazság fényének tisztaságát: színét. Szintelenül semmi fény sem érinthet egy anyagi világot. Amint azonban ez a világ fejlődik, megváltozik atmoszférája és a rajta áthatoló fénysugarak mindig finomabb és finomabb anyagot találnak útjukban, úgy hogy a fénynek megnyilvánulásában módosulás áll elő.

De mindezekben a színes sugarakban ugyanaz a fény volt és van jelen és a jövőben – amelynek befolyása már érezhető is földeteken – a hovatovább átszellemülő atmoszférán mind tisztábban fognak e fénysugarak áthaladni. Az a kinyilatkoztatás, amelyet Krisztus hozott nektek, világokat fejlődési fokozatához mérten tisztább fényt, világosabb színt hozott a földre, mint amilyen azon csak valaha is megnyilvánulhatott. Krisztus tanítása pedig ezekben a szavakban kulminál: "Az Isten szeretet, az Isten szellem: szeresd Istent mindenek felett és felebarátodat, mint tenmagadat.

A törvények betöltése: a szeretet." Honnan van tehát, hogy sok ezek közül alig volt egy is, aki Krisztus tanának szellemét megértette s aszerint élt volna? Mert isteni törvény értelmében az egyes szellem világának fejlődési fokozatát megelőzheti ugyan, azonban mögötte is maradhat, habár minden egyes szellem a legnagyobb mértékét kapja annak, amit asszimilálni képes. Ha csak egyetlenegy ember volna is olyan a világon, aki a tiszta igazságot asszimilálni képes volna, akkor ez neki meg kellene, hogy nyilatkozzék, mert lényének vonzóereje hatalmasabb lenne, mint a körülötte levő összes repulzív erők; törvényvilág törvényvilág mellé sorakozik s csak rajtatok áll, hogy e világokon áthaladjatok. Ezért beszélek én nektek a ti szabad voltotokról gyermekek és ha tagadjátok is azt, az mégis megvan; s habár ma az anyagi lét véges törvényei közepette állotok is, az képesít benneteket ezeken felülemelkedni, megismerni magasabb törvényvilágok működését és a magasabbrendűnek megismerése által ennek hatókörébe állva, felszárnyalnotok erőről erőre, boldogságról boldogságra. Nem akarjuk azonban az időt, amely nekünk becsesebb munkára adatott, oly fogalmak

tisztázására fordítani, amelyeknek tisztázása a ti igazi fejlődéseiteket nem segíti elő, amíg az igazságot kereső emberek előtt kétséges lehet az, hogy a szeretet minden lét ősoka, a szeretet beteljesülése célja a teremtésnek és a szeretet ki nyilatkoztatása – amennyire a mi lényünk azt visszatükröz tetni képes – az út e cél beteljesülésére. A célt minden el fogja egykor érni, de minden más út kerülő út.

A szellem valódi lényének alapvonása – a szellemnek minden állapotában, legyen bár ennek, vagy egy fejlődöttebb világnak emberruhájában, vagy valamely szférában vagy szellemi síkon, ahol valami magasabb rendűt asszimilál vagy az asszimiláltat továbbadja – a szeretet kell, hogy legyen. Erős, Istenéhez hasonló szeretet, mert ez az egyedüli kulcs, amely előtte a "legbensőbbet" is megnyitja. Ez az a talaj és légkör, melyben a növény, a boldogság kicsírázhatnak, növekedhetnek és tökéletessé fejlődhetnek. Éljetek a szeretetnek, mint Krisztus élt és abban az arányban, amint a megismertet tovább adjátok, lesz a saját megismeréseitek is szélesebbkörű s annak általatok való megnyilvánulása is mindig hatalmasabb, istenibb. S miután az emberek véleménykülönbségei – amelyek természetes következményei tökéletlenségüknek és szűklátókörű megismerésüknek – ellentmondásokra vezetnek: állításeitek minden szavatekat, mielőtt kimondanáteket, az isteni, türelmes szeretet fényözönébe s ha az abban meg nem állhat: hallgassáteket el. Mert ha nem a szeretet szülte az ígét, akkor az csak árnyék, mely idő előtt a múlt idővel együtt elenyészik.

Egyedül a szeretet megnyilvánulása örök, akár gondolatban, akár szóban vagy cselekedetben jelenik is meg: ez örök táplálék, örök világosság, örök erő! Miként Krisztus letette az ő "legbensőbb fénykörében" (hiányoznak ennek teljes megértésére alkalmas fogalmáiteket) folyó életét, hogy a ti fülléte, ködös világóteketnek annyi igazságot nyilatkoztasson ki, amennyit csak asszimilálnóteket lehetséges: úgy ti is legyetéteket készen ennek a szeretetnek visszatükröz tetésében, amelynek legmagasabb teljessége minden lét ősokában: Istenben van, mindent letenni, ami a ti fejlődési fokóteket értékképp tünteti föl, mihelyte alkalom kínálkozik, – ha csak egyteketlen testvéreteketnek is, – aki még szegényebb, mint ti vagyteket, azt nyújtanóteket, amire képeséteket vagyteket. Nem

teóriát, mert az nem teszi őt gazdagabbá, hanem szeretetet és azokat az igazsággrészeszkéket, amelyeket ebbe a szeretetbe befoglalni képesek vagytok, mert csak ezúton gazdagíthatjátok a ti testvéreiteket.

A spiritualista hite szerint az élet, amely az őseletből, ennek akarati ténye folytán állott elő (ennek az akarati ténynek megértésére teljesen képtelenek vagytok) az őselethez teljesen hasonló (Isten képmása) kellett, hogy legyen s egyzersmind csak olyan atmoszférában találhatta meg életföltételét és táplálékát, amely az isteni atmoszférához hasonló volt. Ez az életjelleg föltételezte az őt környező atmoszférát; Istennek direkt kiáramlása sohasem található meg fejlődésének feltételét és atmoszféráját a durva anyagban. Az az anyag, amely a ti mostani fejlődési fokozatoknak megfelel s amelyet ugyancsak fokozatok teremtett meg atmoszférátokul: aeonokkal és aeonokkal újabb alakulat, mint azok a nap- és fényatmoszférák, amelyek amaz istenyermekek élet- és fejlődés föltételeit tartalmazták.

Ily életről és ilyen "hajlékokról az Atyának házában" minden fogalmatoknak hiányoznia kell. Ezek a tények – nevezük őket szellemeknek, mert ők szellemek voltak Isten szelleméből – egy törvényvilágban állottak, amely őket egyéniségük tökéletes kifejlődésére vezetni volt hivatva. Tiszták, nagyok, fenségesek voltak, de nem tökéletesek s ennél fogva megismerésük sem volt tökéletes. A Biblia elmondja nektek Lucifer bukását. Ily "bukás"-ról is szükségképp hiányoznia kell minden fogalmatoknak; de egyes tulajdonságaik fejlődésében beálló időleges szünet és a saját erejük és hatalmuk túlértékelésének lehetősége részint nagyságukban rejtett. Az érzésvilágban állottak és hatalmuk és nagyságuk, mely egyéniségük kereteit teljesen betöltötte, abszolútnak látszott előttük, pedig csak relatív volt.

A világosság a világosságban: a szeretet, amely az Istennel való eggyélevés vágyában összpontosul, volt az az erőáram, amelybe csak bele kellett volna helyezkedniök, hogy a célt elérjék, anélkül, hogy csak valaha is kényszerülve lettek volna rá, hogy az anyag sűrű fátyola szője őket körül. Oly kényszer azonban, amely őket ebben az áramban megtartsa, nem létezhetett, mert ha csak az elért tökéletesség nyújthat tökéletes szabadságot, akkor minden egyéniségnek

ahhoz, hogy akaraterejét működésben tarthassa és kifejleszthesse, ha többé vagy kevésbé korlátozva is, de szabad akarrattal kell bírnia. Ez istenfiak egy része (gyűjtőfogalmuk: Lucifer) az ő relatív erejével szembehelyezkedett az abszolút erőnek (a ti fogalmaitok szükségképp hiányoznak erről a folyamatról) s ez volt az első ok, hogy oly sűrű, durva anyag állhasson elő, amely ma mint egy sereg élőlény számára szükséges fejlődési elem létezik.

Nem direkt Istenből és nem mint egyedüli útja a fejlődésnek álltak elő ez illúzió-világok, hanem indirekt úton az istenfiak által, mint az ő "illúzióik"-nak kísérőjelenségei. A bukás azután ismétlődhetett míg Luciferből Sátán lett, – míg az ellentétes munkából vagy teremtésből, saját hatalmuk túlértékeléséből, abból, hogy e hatalmat többre becsülték, mint a szeretet hatalmát, az az ellentétes ténykedés nem állott elő, amely az ellentétben való örömben gyökerezik.

Ezáltal mind jobban-jobban megsűrűsödött az anyag s megszületett a szenvedés, amely csak az anyag iskolájában szerepelhet egyik tanítómesterül. De mindezek az áramlásokon és ellenáramlásokon keresztül mindenén áthat az isteni szeretet abszolút-örök hatalma, ereje és életárama, mindent összeköt az istenséggel, megnyilvánulásában oly alakot véve föl, amely bármely világnak bármikori fejlődési fokozata számára a legjobban megérezhető és megérthető, tartalmazván a sátánnak alkalmas táplálékot is, amelynek asszimilálása folytán újból Luciferré kell lennie, mert az ő egyénisége is Istennek egy lehelete és vissza fog térni Hozzá, akiből származott. De mindegy az emberek, akár ezt fogadjátok el, akár a monadokban való hitet, vagy Ádám teremtésének és az eredendő bűnnek hitét, csak abban tudátok mindnyájan egyesülni, hogy egy dologra van szükségünk: szeretetre! Ha mi szellemek és emberek (hiszen a mi legutolsó külső burkunk nem változtat a mi lényünkön semmit) mindnyájan úgy tudnók érezni a szeretetet, amint azt a tökéletes istenfiak érzik az ő tiszta visszatükröztetésükben – természetesen a mi lényiségünk erejéhez, képességeihez és fejlődési fokozatához mérten – úgy ismerve föl ezt a szeretetet, mint legfőbb jót s egyedül ennek élve; ha ez lenne a rugója minden tettünknek s oka összes vágyainknak és törekvéseinknek: akkor visszahelyezkednénk abba az isteni

fényfolyamba, amelynek elhagyása volt első "illúziónk". S amily mértékben fejlesztjük e legfőbb jóval szemben asszimiláló képességünket, olyan mértékben hullanak le ró-lunk a fátylak: tekintetünket gátló és erőnket bénító tulajdon-ságaink. Mert nem az anyag az, ami a szellemet látásától és erejétől megfosztja, hanem az ő fejlődési fokozata, amely megengedi, hogy az anyaggal összeforrjon. Ameddig a szel-lemnek szüksége van az anyagra, ameddig fejlődésének föltételeit abban találja meg, addig hozzá is lesz kötve.

Szabaddá csak annak megismerése árán lehet, hogy a szeretet a legistenibb dolog, hogy a szeretetet éreznie, a sze-retetnek élnie kell! Ez feloldja az anyag hatalmát és az a szellem, aki az anyagot a szeretettől hajtva és kényszerítve veszi magára, az ezt mint munkaruhát tekinti, amely ennél-fogva egyáltalán nem fogja zavarni az ő megismerését. Nem a véka alatt, hanem a gyertyatartón kell a ti világosságtoknak ragyognia! Az a szellem, aki anyagi, tehát egy látszatvilág-ban él, oly törvénynek van alárendelve, mely szerint azt, amit mint legmagasabb rendűt érez, látható alakban kell ér-vényesítenie; ez a szelleme a tevékeny szeretetről szóló tan betűjének. Nem arra öltöztetek egyenruhát, hogy szellemete-ket Krisztussal egyesítve ezáltal boldogságba merüljete, hanem hogy amitek van, továbbadjátok; erre a célra kaptátok a testet attól, aki ura minden kincseknek. Nem a véka alatti kicsiny tért (a ti saját éneteket) kell a fénynek bevilágítania, de oly távolságot amilyenre csak annak sugarai elhatolni képesek, nem gátolva azon korlátoktól, amelyeket bár a leg-átszellemltebb önzés is vonhatnak eléje.

Ne a ti érzelmi életek elmélyítése és gazdagítása le-gyen kizárólagos életcélotok. Kettős feladatának kell lennie emberruhában folyó életeknek, amelyek soha egy pilla-natra se legyenek egymástól elválaszthatók, hogy t. i. a leg-magasabb rendűt asszimiláljátok s egyszersmind ezt a tiszta megismerésnek és isteni szeretetnek lényetekből folyó áramlása által felebarátotok világába vitetni engedjétek. Mi-nél hatalmasabban tör elő lényetekből a fénynek ez a ki-áramlása, annál nagyobb lesz hatáskörötök s annál boldogí-tóbb lesz annak hatása úgy rátok, mint felebarátotokra nézve. Ez az, hogy: "szeresd felebarátodat, mint tenmagadat". Nem egyedül az arra való vágyat érezni, hogy lényetek asszimi-

láló képessége s az ebből folyó boldogságérzetetek fejlődjék, de egyszersmind azt a vágyat is, hogy a már megszerzett és átértett szellemi kincset testvéreitekkel megosszátok. Mert ameddig fejlődéstek feltételeit az időlegesben találjátok fel, bizonyos munkák bizonyos időhöz vannak kötve; a földi élet emberruhában nem az az idő, amely nektek kizárólag magasabb rendűek asszimilálására adatott volna. Ameddig rátok nézve ma és holnap létezik, ne igyekezzetek a holnapnak állapotát belevonni a mába. Eljetez a ma munkájának s ha a holnapnak napja fölkel számotokra, az megvilágítja az új nap munkáját és örömet. Hadd világítson ma az az egyetlen világosság, amely valamennyiünk életét és létét beragyogja, amely áthatja a tegnapot, a mát és holnapot, mert az minden létnek ősforrásából öröktől fogva árad: tiszta, színtelen világosság a szeretetnek!

3. Istenhez való hasonlóságunk.

Kérdés:

A teremtésében lakozó Isten, aki azt életerejével elárasztja, képét is reá nyomja. Amint a külső természet Isten ruhájának mondható, úgy Istennek az emberben lakozó képe magában foglalja a legmagasabb, isteni tulajdonságok csíráját és ezek Krisztusban fejlődtek ki legtökéletesebben. Mivel a szellem Isten képére teremtett, lényének az a törvénye, hogy folyton nagyobbá, életképesebbé és Istenhez hasonlóbbá legyen. Isten törvénye képmásának, a szellemnek elidegeníthetetlen tulajdona. Bármennyire elhomályosította is ezt a képet a szellemek bukása és az emberek bűnössége, mégis megmaradt eredeti lényegében és az ember eltévelyedése dacára megtartja azt a képességet, hogy rendeltetését születésének szellemi és erkölcsi joga alapján elérhesse, amit sohasem veszthet el. Az Istenhez való hasonlóságban rejlik a rokonság az istenség és az emberiség között és ez nemcsak Krisztus testetöltését tette lehetségessé, hanem szükséges tényezője is volt a megváltás munkájának. Isten az emberiséggel Krisztus útján szervesen van összekapcsolva, aki nemcsak szellemének isteni rendeltetését közölte vele, hanem Isten lényegét szóval és példával is kinyilatkoztatta. A

hit tehát magasabb világításban természetes az ember számára, mert az az Istenhez való hasonlóságból származik. Istent a szellemben kell keresnünk, amely az Atya ragyogó képét és annak fennkölt képmását, az emberré vált ígét önmagában, mint tükörben látja. Helyes-e ez a felfogás?

Válasz:

Már korábban mondtam nektek, hogy a teremtés története, vagy jobban mondva a teremtés képe, amint ezt a teremtés könyve vázolja, nem földetek, hanem a paradicsomi világok teremtéséről szól, melyek szükséges összekötő kapcsolatot képeznek az első szellemi bukás után a híven maradt és tökéletesülésük felé haladó gyermekek és az ellentétes szellemekké süllyedt lények között. A teremtés könyvének (I. fej.) e szavai: "És Isten így szólott: Teremtsünk embert és ő legyen ura..." "Így teremtett Isten embereket az ő képére és férfiaknak és nőknek teremtette őket..." szellemi teremtésre engednek következtetni. Tökéletes földi embert sohasem teremtettek és a paradicsomot hiába keresték ezen a földön.

A "gonosz" a kígyó képében már megvolt akkor és az újabb szellemi teremtés, hogy rendeltetéséhez képest összekötő kapocs lehessen, megértette úgy a kígyó, mint Isten, vagyis előhaladott fiai nyelvezetét. Ezek átvették az ősnapok (tisztán szellemi világok) körül forgó milliárdnyi naprendszer vezetését és a bukott szellemek, akik szintén ezeken a világokon laktak, akarataik tőlük el nem vett szabadságánál fogva testet öltöttek ott, részben, hogy a visszatérés vágyának engedve, istenadta céljukhoz közeledjenek, részben pedig azt óhajtván, hogy a testvérszellemeket is elbuktassák és azok is ellentétes munkát folytassanak. Ezt a képet szemlélteti hiányos vázlatban a teremtés könyve, mely kép megfelelt kis világok akkori fejlődési fokozatának. Nektek embereknek még most is nehézséget okoz, hogy ne tegyétek magatokat a teremtés középpontjává: akkor pedig csak sejtették a teremtés nagyságát, a Teremtő nagyságát és a törvények egységességét, melyek áthatják, fenntartják és végcélja felé terelik a mindenséget. Ebből az új teremtésből a szellemek egyik része folyton tisztább és szellemibb légkörbe jutott, a másik rész azonban fokról-fokra mind sűrűbb légkört alkotott maga körül, míg csak durva anyagú világok, mint

földetek, sőt még ennél is alacsonyabb világtestek nem támadtak, hogy ilyen szellemeknek szükséges életfeltételekkel bíró otthonává legyenek. De ezt a sűrű légkört is áthatják a tiszta, segítő szellemek világító sugarai, hogy ott mindegyik kis körben hassanak és azokat az elemeket vonzzák magukhoz, amelyek velük törvény szerint összekapcsolódhatnak. Így történik az átszellemülés és visszavezetés munkája; a szellem áthatol az anyagon, átalakítja azt, míg csak ezernyi átalakuláson keresztülmenve, őanyagga nem válik és tökéletesebb, ragyogóbb, minden fogalmatokat felülmúló világ légkörévé, ruházatává és otthonává nem lesz.

Erre a nagyvonalú vázlatra, amelyet nem vagyok képes még ma bővebben megmagyarázni, alapítsátok hiteteket, vágyódásokat és bátor, erőteljes, önzetlen munkátokat. Bármilyen csekély legyen is hatáskörötök, ha azt az örökkévalónak mértékével mérjük, mindegyikötök számára máris olyan nagy az, hogy csak minden erőtök megfeszítésével vagytok képesek azt betölteni. Szellem és anyag összeköttetéséből származtok (amit Ádám történetében a porból alkotott test és Isten lehelete képvisel) és ha most a legsűrűbb anyag fokozatáig süllyedtek is le, az istenség teremtésének célja mégis örökkévaló és azt az élet minden csírájának el kell érnie. Nektek magatoknak kell magatokat átszellemesítenetek, ezzel ruhátokat is átalakítanotok és a szellemek összetartozásának magasztos törvénye szerint teljes erővel, vágyódással és szeretettel testvéreiteket magatokkal együtt felemelni iparkodnotok és így Isten öntudatos képmásaivá lennetek!

4. Istenség, szentháromság, teremtés.

Kérdések:

Újabb nyilatkozataidban, kedves Emánuel, magasabb szellemi térre vezetsz minket, általánosságban és egyes törvényekben Istenünk mérhetetlen, kifürkészhetetlen nagyságára, bölcsességére és szeretetére utalsz és arra figyelmeztetsz, hogy érzelmeinket lehetőség szerint fejlesszük, mivel felfogási képességünknek ez idő szerint még szűk határai vannak. Újabb közléseid útján a szellemi világból, még ha azok kérdéseinken túl haladnak is, amelyek fogyatékosagá-

ról tudomásunk van, hatalmas, szeretetteljes segítségben részesítesz, melyet teljes szívvel megköszönünk és amelynek azt a hatást kell előidéznie, hogy a Teremtő és Krisztus iránti szeretet, amelyre Ő tanított először minket, bennünk fellángoljon. Így Isten törvényei világának szépségét, magasztosságát, teljes összhangját és részeinek összekapcsolódását ismételten és megindító szavakban vázoltad; az igazság fogalmának a szellemekre gyakorolt hatását a Teremtőből áradó világosság folyamának mondtad és nekünk a teremtés örökkévalóságát a leghatározottabban tanítottad. És habár azt mondtad is, hogy a teremtés éonokon át kifürkészhetetlen fog maradni, mégis szeretnénk téves, emberi fogalmaktól szabadulni és arra kérnénk, hogy az indiai Bhagavad Gita V.-ben található és a magyarázatok által kifejtett felfogásról közzöld velünk helyesbítő ítéletedet.

Ott az áll: Brahma így szól: "Akaratomnak engedelmességedre, természetem mindazt létrehozta, ami mozog és ami nyugodtan áll. Ez az oka annak, hogy a világ mozog. Sem az istenek seregei, sem a bölcsek nem ismerik eredetemet, mert én vagyok az, akiből az istenek és a bölcsek mindnyájan erednek. Én vagyok mindennek az eredete, az egész világ belőlem ered. A bölcsek, akik hozzám hasonlítanak és ezt megismerik, imádnak engem. Minden bennem lakozik, de én nem lakozom benne. Ezek a dolgok nem az én isteni lényemben vannak. Szellemem mindennek a hordozója, de nincsen abba bezárva. Amint a vihar szele mindenhová eljut és mégis mindig a világban marad, úgy minden lény énbenem van. A teremtés egy-egy korszaka végén minden az én természetembe tér vissza és a teremtési korszak elején mindent ismét létrehozok. Én azonban ekkor nem lépek ki nyugalomból." Azt szokták mondani: "Brahma korszakokként alszik és ébren van". De ez alatt nem azt kell érteni, hogy Isten aludnék. Az ember szellemi öntudata tényleg akkor a legszabadabb, ha a teste alszik és az annál inkább halaványodik, amint az ember felébred. Az ember érzéki élete álom és az egész teremtés Brahmának, a világ szellemének álmaként tekinthető. Amint az ember eszméit saját lényéből meríti és ismerete lényében bennfoglaltatik, még ha nem is gondol egyszerre mindenre, úgy az egész világ is bennfoglaltatik Brahma lényében és gondolatait ő önmagá-

ból meríti. Az értelem az emberek világossága, de az nem világítja meg egyszerre a szellem minden részét; úgy Isten bölcsessége is a természetben jut kifejezésre és nem a természet maga Isten vagy a bölcsesség. Az isteni akarat véghe-tetlen teremtő ereje pedig nem merült ki a teremtésben.

Kétféle lényegiség van a világon: osztható, a természet és az élő formák és az oszthatatlan, a szellem, akiről azt mondják, hogy minden felett uralkodik. De van még más legmagasabb lény is, a világ legmagasabb szelleme az abszolút öntudat, aki örökös uraként hatja át és tartja fenn a hármas világot. A titkos indiai tudomány a világegyetemet szerves egésznek tekinti, amelynek látható teste a testi világ, lelke a szellemek világa, élete pedig az istenség: a nap a nagy szív, melynek érverése viszi az élet folyamát a szervezeten át. A teremtő ige az isteni gondolat kifejezése. A formák világának örökös életre kelését és elmúlását a világszellem lélegzésének tekintik.

Isten szellemét kilélegzi a természetbe és világok támadnak; belélegzi és a teremtés elmúlik. Ez természettudományi tény, amely Istennek mindenhol való jelenléte mellett megy végbe. Sehol sincsen megírva, hogy az anyagi világ közvetlenül a teremtő keze által jött létre, hanem a Bibliában az áll: "Kezdetben teremté Isten az eget és a földet" és "az Elochimok így szóltak: Legyen világosság és lön.*)¹ Az Elochimok a világegyetemben levő összes erőket és alkotórészeket magukban foglalják, azok az isteni bölcses-ségből származott öntudat formái, amelyek e forráshoz közelebb vagy attól távolabb állanak, az isteni értelem-től kezdve az arkangyalokig, angyalokig, istenekig, démonokig és le a fizikai erőkig. De mindezeknek van életük és öntu-datuk, még a látszólag érzéketlen kőnek is, mert mindannyi-ban jelen van Brahma. Nélküle nem volna érzés, nem volna vegyi rokonság, vonzás, nehézkesedés, nem volna törvény.

Kívülről semmi sem létezik; ő távol és mégis közel van;

---

¹ *) Forsboom kérdésében ez az idézet szóról-szóra így hangzik: "Das Haupt gaben die Mächte, aus welchen der Himmel und die 'Ende besteht 'und' die Elochim sprachen: 'Es werde Licht! und es ward Licht'. (A fordító.)

önmagában mozdulatlan és mégis ő mozgat mindent a természetben; ő nincsen a lényekben szétesztva és mégis hat mindenben; ő elnyel és teremt. Az Elochímok legmagasabb formáikban, az isteni naptól és bölcsességből eredvén, képezik az élet hét létformáját, amint az nekünk megnyilvánul. A világozság a "kettős ember", a férfíui princípium, amelyben a női is bennfoglaltatik, szellem és erő, akarat és képzelet, Isten és a természet. Blawatsky asszony tana azt mondja, hogy a szellemi erők, amelyek a világegyetemet osztályozzák, az étert mindinkább megsűrítették, amíg az éterikus világokból földi világok támadtak, hogy ezeken azután ásvány, növény és állati világ támadjon, félig állati, félig emberi formák (a föld leányai) eléggé kifejlődtek, hogy az ég lakóival (a világozság fiaival) összekapcsolódhassanak. Az a hullám, amelyet az emberiség képvisel, egyik léttől a másikhoz áramlik, míg végre eléri a tökéletességet. Isten szelleme, mely lényegesen magasabb, mint Istennek a világegyetemet betöltő lehelete, a világ lelke. Isten szelleme a vizek felett lebegett. A szentlélek nem az isteni szeretet ereje-e, amelyben a tökéletes szellemek (Krisztus) vele egyesülnek? Egyik korábbi nyilatkozatodban azt mondod: "Az istenség az a szent "három", akiből hármas természetetek származott."

Ezzel talán a szent háromságnak számunkra felfoghatatlan titkára akartál utalni, melyet a földi vallások tanítanak, anélkül, hogy azt megmagyarázni képesek volnának? Ez a titok fejlődésed mai fokozatánál fogva nyilvánvaló-e előtted?

Nem azt kérjük, hogy ezt a fogalmat tisztázzad, mivel az meghaladná felfogási képességünket, hanem hogy legalább azt mondd meg nekünk, vajon képes vagy-e azt áttekinteni vagy sejteni és magyarázd meg nekünk, hogy Istennek abszolút, oszthatatlan szelleme háromféleképpen hat-e az általa egyénésített életre? és hogy ezt egykor a tökéletes-séghez vezető úton mi is meg fogjuk-e érezni?

Felelet:

Az indiai tanban sok igazság rejlik, de amikor a megmagyarázhatatlant, az ember számára megérthetlent határozottan ki akarja fejezni, sokszor hamis fogalmakat kelt bennetek. Az én célom tehát az, hogy a határokat, melyeket

az emberiség számtalan tanában, bölcsészetében és vallásában felállított jobban hozzáillesszem felfogási képességeitekhez; mert részben olyan határokat vonhatok meg, amelyek túl korán zárják el a fogalmak területét, részben pedig olyan területbe állítottatok a határokat, amely számára minden analógia és így a felfogási képesség is hiányzik. Ha azt mondom: "A teremtést éonok múlva sem lesztek képesek teljesen felfogni", akkor ezzel nem a legdurvább formát, az anyagot értettem, amely most még otthonotok. Mi a teremtés?

A fogalom, amelyen ez a szó alapul, mindent magában foglal, ami Isten bölcsességéből, szeretetéből és örökös teremtő erejéből származott. Isten "fiá"-tól, ettől a csodálatraméltó erő- és szeretet-központtól, ettől a szellemi és világossági szférától kezdve, amelyről fogalmatok sem lehet, – le az életnek még fejletlen csiráiig, amelyeket élő lényeknek még el sem fogadtok. Gyermeknek nincs annyi erő, hogy a teremtésnek még csak azt a részét is világosan és kimerítően leírjam, amelyet én már áttekinthetek; azaz hogy ezt úgy írjam le, hogy mindennek örökös okától kezdve a következők egészen sorozatát, ízet íz mellé állíthassatok. Ehhez hiányoznak nyelvetekben a szavak és nincsen mai fokozatokon kellő felfogási képességeitek, ti pedig szavaimból a felfoghatatlant is meg akarjátok érteni!

Indiában úgy tanítják, hogy Brahma így szólt: "Akaratomnak engedelmességedre, természetem mindent létrehoz. Sem az istenek, sem a bölcsek ne ismerik eredetemet, mert én vagyok az, akiből mindazok erednek. Minden belőlem ered; akik ezt megismerik, azok imádnak engem". Eme szavakban semmi sem ellenkezik az igazsággal. "Minden bennem lakozik, de én nem lakozom benne. Ezek a dolgok nem az én isteni lényemben vannak. Szellemem mindennek a hordozója, de nincsen abba bezárva". Ezek a szavak olyan igazságra utalnak, amely sok más indiai írásban nincsen ilyen világosan kifejezve. Másik kérdésed is ide kell fűzőm?: "Mi a szentlélek?", Hogy nektek ha nem is egészen tiszta fogalmát adjam az istenségnek, de legalább fogalmatokat néhány valótlanságtól és akadályozó tévedéstől megszabadítsam. Hasonlattal igyekszem nektek megmagyarázni, hogy mi az én munkám és annak az elérhető célja, ha az Istenség lényegéről kérdezősködtök.

Képzeltetik el egy embert, aki egyedül van olyan világon, mint a föld, ez pedig teljes sötétségben lévén, semmiféle formát sem tud megkülönböztetni és ezt a világot mégis látni és felfogni akarja. Ekkor kis lámpát adnak a kezébe, mely néhány lépésnyire világít és akkora időt kap, mint aminő egy földi élet. A kép, amelyet erről a világról alkot magának és a legalacsonyabb törvények ismerete, melyeken a számára látható formák alapulnak, szűk határral fog bírni és tekintete mégis messzebbre fog ellátni, mintha az én "lámpácskámnak" kell segíteni, hogy az istenség kifürkészhetetlen lényét megláthassátok. Ez a lámpa csak annyira világíthat, hogy valamely tévedést vagy hamis fogalmat mindaddig megvilágítson, hogy az igazságnak ezt a részét, ha nem is teljesen, de legalább is torzítástól és hamisítástól menten megláthassátok.

Az istenség mindent magában foglal és semmi sincsen, ami kívüle volna. Ő a szent háromság, amelyből hármas természetek eredt. Isten szellem és ez oszthatatlan. Ő nincsen bennetek és sohasem lehet azonos veletek. Ő az örökös "Én vagyok, aki vagyok"; Ő az istenségnek szent, örökké kifürkészhetetlen egyénisége; Ő az abszolút fogalom: "szent lélek". Ebből a szent lélekből alakult ki "az ige": Istennek ez az első és legközelebbi következménye, az elsőd-szellem, a fiú vagy az istenségnek mindent átható ereje. Ezek az "Elochim"-ok, akik így szóltak: "Legyen világosság". A világosság örökké volt, mint Isten maga; soha sem volt olyan idő, amikor a világosság forrása ne folyt volna; Isten volt és az istenség az elválaszthatatlan következése volt.

Az Elochimok igéje volt a teremtő erő képe, amely ezt az örök világosságot hullámokká, első lakásokká formálta, aminő sok van az Atya házában. Mindazokban laktak ezek a relatív központjai a világosságnak, ezek az "Isten fiai", a teremtő erő hordozói. Erről az igazságról tanúskodik János apostol, amikor azt mondja: "Semmi sem lett az Ige nélkül". A világosság, Isten lehelete, a világ lelke mindent áthat, ami formát ölthet és belőle képződik minden élőlény számára a homogén légkör. Így semmi sincsen, ami lett, Istenen kívül és mégsem mondhatja magáról: "Én Isten vagyok és Istenbe fogok olvadni", – mert Isten szellem oszthatatlan, abszolút, az a szeretet, mely az élet folyamait egyéneseíti, amelynek

azonban abszolút és minden felett álló egyéniségét teremtett egyéniség sohasem veheti fel magába. Isten "ez anyagi emancipációja" – ha szabad e kifejezést használnom – nagy törvényeinek elemi lényegére már utaltam; benne elemi alkotórészek, erőkbe zárt erők számtalan körzetben foglaltatnak, s ezeket azok az erők váltották ki, amelyek valamely egyéniség fejlődéséből támadtak és így minden egyéniség számára azt a táplálékot képezik, amelyre annak szüksége van. Tudományotok érinti az istenség köntösének legszélső szegélyét, mely az éterben rejlő erőket kutatja.

A "szent lélek" abszolút fogalma tehát Isten, a szellem, a szeretet és az istenség mindent átható bölcsessége. A "szent lélek" relatív értelemben véve, - kiről Krisztus mint vigasztalóról és az igazság szelleméről beszélt, ki az Atyától veendő és nektek ad majd - az a szellemeknek az a folyama, amely a fejlődésnek azt a fokát érte el, amelyen többen ismerhettek meg az igazságból, mint ti emberek és amely az igazságnak így megismert részeiből venni és nektek adni fog. Az abszolút nem közlekedhetik közvetlenül a relatívval, azt közvetíteni fogják szféráról szférára, ízről ízre, míglen azt felfoghatjátok és elérhettek. A "hang", amely bennetek szól és amelyet a teozófia "bennetek levő Istennek" nevez, ilyen relatív szent lélek, azaz az a szellem, aki az asszimiláció örök törvényei szerint az egyes ember számára, az istenadta legnagyobb igazságot, a legbiztosabb vezetést foglalja magában.

Ez az a morzsa, melyet az Atya asztalán minden egyes gyermeke találhat, ezenfelül megkaphatjátok az igazság hullámain is, amelyekkel nagy szellemek kinyilatkoztatásai világotokat elárasztják. Azt kérdezed, hogy ismerem-e a szent háromság titkát? Csak sejthetem azt, de nem tudom kifürkészni. Tisztáznám-e fogalmaitokat, ha a csak sejtett legmagasabb igazságot szavakba igyekezném öltöztetni? A ruha beburkolja és elhomályosítja a formát és ti ezt burkolat nélkül egyáltalán nem láthatjátok. Az istenség a szent háromság. A szellem: Isten szeretete, bölcsessége, felfoghatatlan, oszthatatlan, örökös egyénisége; a teremtő erő: a fiú, az ige, az erő, amely a világosságot Isten akarata szerint világokká, egyéniségekké alakította, az ige, amely Isten fogalmát kifejezte; és végre az anyag: a világosság maga, az

örökös mozgás, amelyből az örök teremtő erő, a fiú, az egész teremtést létrehozta. Ez a világosság, ez a mozgás, amelyet az éter fogalmába foglaltok össze, Isten anyagi kisugárzása hat át mindent, tart fenn mindent, benne rejlik minden erő és minden elem. Ez a szent háromság: szellem, erő, anyag, a maga oszthatatlan, asszimilálhatatlan, valamint osztható, asszimilálható lényegében.

Ha tehát azt mondom, hogy "az abszolút nem érintkezhetik közvetlenül a relatívval; szférából szférába, ízről izre közvetíteni kell azt, amíg számotokra asszimilálhatóvá és elérhetővé válik", akkor "az abszolútot", mint az istenséget, a szent háromságot kell felfognotok. Csak nem gondolhatom azt, hogy az abszolút szellem, Isten egyénisége számotokra asszimilálhatóvá válhatnék, hanem hogy az örökké működő teremtő erő, a fiú, részben az anyagi világokba való leszállás (messiások), részben magasabb szellemi testvérek időszerű kinyilatkoztatásai és részben a tetetöltött szellemek vezetése útján az isteni bölcsesség és szeretet hatásait olyképp nyilatkoztatja ki, amint azok Istennek bennetek környező és átható anyagi kisugárzásában rejlenek, hogy azokat megtalálhassátok és nektek "az abszolút" hatása aképpen nyilatkozhasseék meg, ahogy azt képesek vagytok asszimilálni.

Igyekeztek tehát megérteni szavaimat, kedves emberek; ha azok szellemébe már rég behatoltatok volna, akkor az nem esnék nehezetekre. A következő tanításban rejllő "bölcsesség"-nek most már magától ki kell tűnnie, "Brahma korszakonként felváltva alszik és van ébren", de ez nem fogható úgy fel, mintha Isten aludnék. Az ember szellemi öntudata tényleg akkor a legszabadabb, ha teste alszik és az annál inkább elhalványodik, minél inkább felébred külsőleg az ember. Amint az ember saját egyéniségéből meríti fogalmait és amint tudása lényében rejlik, még ha nem is gondol mindenre egyszerre, úgy az egész világ is bennfoglaltatik Brahma lényében és gondolatait önmagából meríti. Az ember még megsejteni sem volna képes az istenséget, ha a teremtő és a teremtés között semmiféle hasonlóság nem volna, de az "abszolút"-ot és a fejlődési létra legalsó fokán levő relatívot, amint ez a durva anyagi világok tetetöltéseiben és azok szükségleteiben mutatkozik, nem szabad aképpen

azonosítani, hogy az alvó ember szabadabb szellemi öntudatára utaljuk és ezt a tényt az istenségre vigyük át.

Ez azt bizonyítaná, hogy az isteni bölcsességet még megsejteni sem vagyunk képesek. Amint az istenség az abszolút élet, az örök kisugárzás az abszolút bölcsesség, amint az egész teremtést minden formájában, törvényében és hatá-
sában ez a kifürkészhetetlen bölcsesség minden pillanatban tisztán látni képes, úgy hogy egyetlen pillanat sem volt és nem is lesz az örökkévalóságban, amikor a legalacsonyabb anyag egyetlen ráncocskája, a legmagasabb tökéletesség világosságának egyetlen sugara, a véges törvények egyetlen múltó hatása ne feküdnek tisztán és világosan az istenség öntudata előtt, úgy nincsen sem olyan alvás, álom vagy teremtési korszak sem, mint aminőt az indiai tan vázolni megkísérel.

Képzeljétek el Istennek örökös kisugárzásait, amelyeket szellemi egyéniségek istenadta szabadságuknál és relatív teremtő erejüknel fogva parányi ellenárammal hatottak át, ez utóbbit pedig szintén törvényekbe foglalva és a lehetséges hatásig vagy a legűrűbb anyagig az istenség fénykisugárzása által áthatva, amaz örök törvény szerint, hogy az istenségen kívül semmi sem élhet. Képzeljétek el, hogy az örökkévaló úgy hatja szakadatlanul át ezeket a sűrűsödéseket, amint a reggeli nap felszívja a harmatot, – ez a képe minden anyag átszellemülésének, amelynek az alapanyaga nem egyéb, mint csak a ragyogó világosság! És képzeljétek el, hogy a világosság kiáradása örökké tart idő, mérték, tér és határ nélkül és miként válik belőle az örök teremtő erő által a fiú, aki számtalan fényközpontot foglal magában, meg az egyénített szellemek otthona, hogy azután eonok múlva, amelyekről fogalmatok sem lehet, olyan egyéni erőfolyammá növekedjék, amelyben a kis ellenáramlások és megszűnt hatásaik teljesen elenyésznek. És az istenség örökké él és szüntelenül működik tér és határ nélkül és a teremtési korszakok nem a szellemnek anyaggá és az anyagnak szellemmé, hanem erőből erőbe, dicsőségből dicsőségbe való átalakulásából és a tökéletes szellemeknek az istenség egyik gyűrűjéből a másik gyűrűbe való áthaladásából állanak, amíg csak a legmagasabb bölcsességet, legtisztább szeretetet nem asszimilálták, ami az abszolútnak a relatívval

való boldogító összeköttetését képezi. Nincsenek szavaim, hogy leírjam nektek azt, amit én is csak sejtve fogok fel. A teremtés nem képez vég és cél nélkül felfelé és lefelé való hullámzást, hanem ez hatalmas, széles folyó hullámzásához hasonló, amely a a tenger felé halad. De nem azért, hogy abban elmerüljön, mint a föld folyói, mivel ugyanazokból az elemekből állanak, mint a céljuk, hanem azért, hogy a célhoz érve, megismerje, miképp a relatív egyéniség a legnagyobb igazság és szeretet útján képes az abszolút egyéniséghez kapcsolódni és ezáltal azt az üdvösséget átérezni, amelyre szüksége van, hogy az örökkévalóságot elviselhesse.

5. A teremtő és teremtés közötti viszony. Duálok.

Kérdés:

Az indus filozófia azt tanítja, hogy a világok végtelen szelleme, "Atman", valamennyi lénynek az egyedüli és oszthatatlan lényege; Buddha tana hasonlóképpen azt mondja, hogy Isten az egyetlen, örök igazság és valóság és minden egyéb önmagában csak mulandó és látszólagos és a Biblia mindezt megerősíti, amikor azt mondja, hogy az ige (logos) Istenben és maga Isten volt és hogy minden ebből az igéből és Isten lényéből származik. Tehát nem materialisztikus panteizmus, ha a keresztény misztikusokkal azt mondjuk, hogy Isten mindennek a lényege és bár minden fölött áll, mindennek a legmagasabb örök, el nem múló, egyedüli lényegét képezi. Ha azonban minden dologban Isten a legfőbb, akkor nem lehetnek kivételek és így Ő a legmagasabb öntudat az emberben, melyet minden ember szívében hordoz, ha nem is ébredt még teljesen fel benne és amelynek így nincsen is szüksége külső közvetítőre, hogy hozzá juthasson, mert a legfőbb öntudat közvetítő nélkül nyilatkozik meg az emberben és pedig saját erejéből, ha nyilatkozásának áthághatatlan akadályai nincsenek. Azt is tudja mindenki, akinek a belsejébe a valódi öntudat hajnalpírja behatolt, hogy benne semmi sincsen elválasztva egymástól és amint csupán egyetlen, mindent összefoglaló, isteni szeretet létezik, úgy csupán egyetlen, oszthatatlan valódi "én" létezik: az istenség, melynek a megismerésében

végezetre minden ember találkozni és egyesülni fog. Így olvasható ez a "Lotosblätter" 1898. II. füzetében az "Ich" feliratú cikkelyben: Ha ezeknek az elméleteknek a tisztázásához valami mondanivalód volna, akkor kérünk, közöld velünk.

Felelet:

A földi emberek fokozatán álló lényeknek nem lehetnek Istenről abszolút helyes fogalmaik. A kreten könnyebben érthetné meg a legszellemdúsabb embert és követhetné ezt gondolatvilágába, mint ahogy ennek a szellemdús embernek lehetséges, hogy az istenséget lényegében, hatásában és következtéseiben felfoghassa.

Ha azt kérdeznétek tőlem, hogy mi az Isten? akkor ahhoz a gyermekhez volnátok hasonlók, aki hallott valamit a matematikáról, metafizikáról, filozófiáról és azt kérdi atyjától, hogy tanítsa meg őt azokat a tudományokat megérteni. Az atya bizonyára azt fogná válaszolni: "Tanulj meg olvasni, írni, számolni, gyakorold eszecskeket olyan dolgokban, melyeket az felfoghat, nőj és fejlődjél és eljő majd az idő, amikor további fogalmak is fel fognak tárulni számodra." Én meg azt mondom nektek: "Nyissátok ki tágra szellemi szemeiteket és tekintsetek át vágyakozás teljesen azt a területet, amelyre fejlődési fokozatok állított benneteket. Éljetek akképp, amint azt tapasztalástok előírja, földi életetek minden pillanatában, hű maradván a megismert igazsághoz és növekedni, mindig táguló megismerésre fejlődni fogtok." Isten, a nagy, központi vonzóerő, amely minden belőle kiindult erőt ismét visszavont a relatív tökéletesség legbelső körzetébe, olyan mértékben lesz képes reátok mind hatalmasabban hatni, amint hozzá közeledtek.

A megismerés egyik napja fog a másik után számotokra felkelni, míglen szellemi légkörötök fénylő tengerré alakult át, melynek ha most egyetlen sugara érne benneteket, azonnal megölné testeteket. De éonok fognak elsuhanni felettetek, amíg a tökéletesség e fokának csak a fogalma is felébred bennetek, hogy azután törekedni képesek legyetek. Talán megütköztök e szavak felett: "a tökéletesség e foka" és azt fogjátok mondani, hogy "a tökéletességnek nincsenek fokai_ és minden ami még nem tökéletes, az tökéletlen."

Amint az élet örök forrásából relatív élet vált ki, amint az abszolút teremtő erőből relatív, örök "egyéniség" származott, akkor az abszolút relatív színezetet vett magára. Ha ilyen hasonlat segítségével legalább sejtetni tudnám veletek a teremtés titkát, melyről fogalmatok és ezt kifejező szavaitok sincsenek! A teremtő igével: "Legyen!" kezdődött meg a relatív örökkévaló érája. Erre megint azt fogjátok mondani, hogy aminek kezdete van, az nem lehet örökkévaló; s relatív fogalmaink szerint egyáltalán mulandó és csak az abszolút maradhat meg.

"Kezdetben vala az ige és az ige Isten volt:" Az ige az istenség megnyilatkozása, más szóval: mióta istenség volt, tehát az abszolút örökkévalóságban, a megnyilatkozás vagyis az ige, a mozgás vagyis a világosság volt az, ami "lett". E szóban "legyen" rejlik a relatív, mely az abszolútból származik. És most ismét összezavarodnak a fogalmaitok, mivel nem az én szavaim képesek ezeket a fogalmakat tisztázni, ha olyan területre merészkedtek, ahol a lényeket nem képesek törvényszerűen felfogni, hanem csak a ti növekedésetek, ha az egyik síkról a másikra emel benneteket és így az igazságnak mindig több körét tárja fel számotokra. Az élőlénynek: a szellemnek vagy egyéniségnek lényé tökéletességéig terjedő fejlődés volt előírva. A fejlődésnek ez a hosszú sorozata síkokra vagy légkörökre van felosztva, melyek mindegyike a szellem számára relatív tökéletességet ír elő; ezek mérföldkövek az úton, célok a végcélon belül. Ami törvényes valamely egyéniség számára, az törvényes az anyagi világ számára is, mely bizonyos meghatározott feltételek tökéletességét elérvén, magasabb fejlődési fokozat kezdetéhez ér.

Ez az örök törvény a földi ember piciny életében esszettek és igazi jószágok számára azt a kötelességet írja elő, hogy az embereket, akikkel az életben találkoztok, úgy értsétek meg és úgy bánjatok velük, hogy sohase követeljétek tőlük többet, mint amennyire képesek vagy amennyit adni tudnak; de amennyit teljesíteni képesek azt egészen és teljesen követeljétek tőlük. Ezzel minden embernek a legnagyobb mértékű, segítő felebaráti szeretetet nyújtjátok, melyet embernek adni lehet, mert ezzel Isten örök törvényéhez kapcsolódtok, mely véges törvényekké alakulván, minden élőlényt az igazság, szeretetet, megismerési

lehetőség és megpróbáltatások olyan légkörébe utal, melyet asszimilálhat, és csak akkor emelik más légkörökbe, ha már mindazt asszimilálta, amit ez a légkör tartalmaz. Az öséletből tehát élet árad ki és ha Isten akarata ennek az életáramnak saját életet egyéniség alakjában nem adott volna, akkor annak alá kellett volna merülnie abba a tengerbe, amelyből származott, mivel oszthatatlan volt és lényege azonos volt e tengerével. De Isten öntudatos életet akart, hasonmásokat, tükörképeket és az életáram egyes lényekké, egyéniségekké jegesedett!

Nyelveitek és fogalmaitok szegények és a teremtés még időtlen időig rejtély marad számotokra, bár sokkal előbb megértitek majd mint a Teremtőt. Az anyagi világ törvényeivel mélyebben álló síkot hat át, mint ahol csak Isten tiszta egyénisége uralkodik. Mi szellemek mindannyian Isten akaratából származunk, belőle eredünk és az ő akaratából válunk egyéniségekké, mely tehát az isteni elemnek Isten akaratából származó külön étellel való összeköttetésből vált egyéniséggé. Isten akarata képezte úgyszólván az isteni elemet, az isteni esszencia, mely Isten akarata nélkül öntudatlan életáram maradt volna, tette azt egyéniséggé és ezáltal az isteni esszencia, a Biblia szavai szerint Isten lehelete olyan változáson ment át, mely örök öntudattal bíró új elemmé változott át. Ez az átváltozott egyéniség örökké megmarad és ha tökéletességét eléri, ami csupán lényének a tökéletessége és így csak relatív lehet, Isten világosságának a legbelsőbb köre válik légkörévé, de sohasem lesz hasonló elemmé, mellyel összevegyülhetne, melybe beleolvadhatna. Az öntudatos élet Isten teremtő akaratából relatív tökéletességben az abszolút tökéletességben örökké fog élni.

Isten szeretete tehát abban nyilvánult meg, hogy öntudatos életet kívánt és az létrejött. Ami így jött létre, annak örökösnek kell lennie. Minthogy pedig így az isteni szeretetből származunk, a szeretet képezi lényünk alapvonását. Az egyéniség különálló, azonban annak teljes boldogságához hazájában otthonra van szüksége. Az egyéniség e szükségletéből származott a duál-törvény. Amint Istennek hasonmás vagy tükörkép, tökéletes szellem kellett, úgy e szellemek mindegyikének is szüksége van tükörképre, mely őseredeti egyéniségét minden irányban kiegészíti. Szüksége

van gondolatvilágra, mely gondolatait teljesen felfogja, szüksége van az ő sajátját képező szeretetre, melynek alapja Isten szeretete, hatása pedig minden testvér szeretésében nyilvánul meg; szüksége van anyagi vagy elemi kiegészítésre, miből meg relatív teremtő erő származik.

Így áll a tökéletes szellem duál-viszonyában Istene előtt, ki őt élethullámokkal árasztja el. Ezeket asszimilálja és így eltelik boldogsággal és élete tovább árad a végtelen mindenségben, mivel szabadságában és hatalmában önmaga is határtalan, de csak relatív értelemben: az ő élete is csak relatív, ha szeretetben és megismerésben tökéletes is és öntudatos akarattal meg relatív egyénisége teljes tudatában ujjongva rendeli magát alá a minden felett álló, mindent átható őséletnek, összeretetnek. Ilyen üdvösségről és ilyen életről fogalmatok sem lehet. Ha szavaim ilyen nagyság és üdvösség sejtését képesek bennetek felkelteni, akkor nem hiába mondtam azokat; de akinek csak elhangzó hangot képeznek, az éljen legalább híven a jóságnak és igazságnak mai megismerése szerint minden pillanatban és megismerése körének törvényszerűen ki kell bővülnie.

Ti buddhisták, teozófusok, spiritisták és keresztények mindannyian, akik becsületes keresői akartok lenni az igazságnak, éljete megismerésetek szerint, egyesüljete szeretetben és a szeretet gyakorlásában. Törvény szerint nem lehet másképpen, mint hogy egyéniségetek szerint másképp fogjátok fel az igazságnak azokat az atomjait, melyeket világotok légköre tartalmazhat és különböző módon alkalmaztátok azokat. Az igazságban való megegyezés a tökéletesség tulajdonsága. De a szeretet gyakorlásában való megegyezés minden céltudatos, felfelé törekvő szellem jellemző saját-sága.

6. Éter és egyéniség.

Kérdés:

Az istenség fogalmáról szóló nyilatkozatodban azt mondod, hogy az isteni elem, melyet Leadbeater "elemi esszenciának" nevez, az életnek saját öntudattal nem bíró folyama (Isten lehelete), mely Istennek akaratából saját öntudattal bíró új elemmé, egyéniségekké változik át. Mielőtt az

erőnek ez a folyama az egyéniség fokozatáig eljutott, amelyen szellemeket és embereket éltet, első és eredeti teremtésként eltöltötte a mindenséget és belőle támadt az anyag minden, végtelen változatosságú formája. Az "elemi esszencia" elnevezés tehát az egységes esszencia eredeti fejlődési állapotának megfelelne, amelyet az indus tan Atma Buddhinak az anyagba való kisugárzásnak nevez. Azonos-e ez az indus akasha-val, az éter tudományos fogalmával, melyben minden elemnek csírája rejlenék? Az indus tan szerint ez az egységes esszencia a fejlődésnek hat alantas fokozatán hatolt át és azt egymásután éltette és pedig hat elemi világot és azután az ásvány- növény- és állatvilágot. Az ásványvilágot megelőző három nagy elemi világról semmit sem tudunk és mivel ez földi létünkkel összefüggeni látszik, kérünk, hogy e három világról felfogható és tanulságos módon minket kioktathatni szíveskedjél.

Felelet:

Az emberi nem fejlődésének és felfogási képessége fejlődésének a természetében rejlik, hogy ez a nemzedék valamely megsejtett igazságnak különböző neveket ad, ami nem alkalmas arra, hogy ezek a fogalmak tisztázódjanak. Az ember pedig nem hajlandó valamely megsejtett igazságot, mely szellemének még világosan meg nem nyilatkozhatik – mert az a legmagasabb dolgok tiszta megismerésének fokozatát még nem érte el – pihentetni és megfeszített akarattal csupán a már megismert igazság szerint élni, ami egyedül képes a szellemet megérlelni és magasabb igazság megismerésére alkalmassá tenni. Az idővel, amelyben élnie kell, hogy a megismert igazságnak éljen és így összhangot létesítsen a között, amit megismert, asszimilált, ami élt és kiárasztott, – azzal az idővel, ami őt magasabb megismerés számára megérlelné, az egyes ember és minden földi felekezet visszaél, amikor a megsejtett, de világosan alig megérezett igazságot elanyagosítja és olyan formába szorítja, amely ezt az igazságot eltorzítja és ezzel az emberiség haladását feltartóztatja. Élete végén János apostol még csak ezt hirdette: "Gyermekek szeressétek egymást." Ez volt a kereszténység formátlan veleje és ha az emberiség ezzel meg tudott volna elégedni, akkor földetek fejlődési foka ma már más volna. Azokat a

szellemeket, akik még a földi légkörben tartózkodnak, már régen valamely alacsonyabb világ vonzotta volna magához.

Amikor kiküldtek, hogy az igazság néhány szemét ezen a szegény földön elszórjam, azt mondták nekem: "Óvakodjál, nehogy az, amit az embereknek fogalmaik tisztázására nyújtasz, számukra azt a veszélyt képezze, hogy Isten megmérhetetlen és kifürkészhetetlen világa néhány törvényének a magyarázatánál megakadjanak; holott ez az abszolút összhang világa, amely, ha Isten gyermekének szellemi fülébe hatolt, az üdvözítő boldogsággal tölti el, olyan erővel hatja át, mely az isteni teremtő erőhöz hasonlít és a szeretetnek olyan erejével telíti, amely azt minden törvény kénszere alól felszabadítja."

Nekem ez örök összhangból egy akkordot kell hoznom számotokra; de ezt csak úgy tehetem, ha ennem az összhangnak alapvonását ismételve kiemelem, ami nem egyéb, mint a mindent fenntartó, mindent megváltó szeretet. Hogy nektek ezt a szeretetet és a szeretetben rejlő bölcsességet megmutathassam, pár nagy isteni törvény fényes ruháját kellett reá vetnem, mindig attól félve, hogy titeket, szegény embereket ez a fényes ruha el fog kápráztatni és le fog nyugtózni, ahelyett, hogy a ruhán áthatolva és ezt asszimilálva, magában a szeretetben megpihenjete és éljete!

Hányan főgnak engem már most megérteni? Hányan fogják hallani szavamat, akik számára csupán kellemesen elhangzó hangot képeznek! De én nemcsak a mai emberek számára beszélek, hanem a jövő emberek számára is, akiknek esze és kutatási kedve olyan törvények sorozatát fogja feltárni, hogy képes lesz a törvények láncolatának legalsó ízeit megragadni. Olyan emberek számára, akikben Isten tudata akképp fog fellángolni, hogy a formák és ruhák, amelyeket az elmúlt évezredek fejletlen "korszelleme" az igazságra rakott, e lángtól elhamvadnak és az az igazság Phönixként támad fel belőle. És ha ma az isteni törvények ragyogó ruházatán ismét tovább szövök, amely a lényegnek azt a formáját veszi fel, amely a ruhát magára öltötte: az örök, abszolút, bölcsességgel telt szeretetét, – ha ezt a fényes ruházatot szövöm, hogy amíg szavak állanak rendelkezésemre, azt annyira tökéletesítsem, amennyit szemetek megláthat, szellemetek felfoghat, – akkor mindig ki kell emel-

nem, hogy csak a ruházat az, amit csak akkor foghattok fel, ha mindenkori megismerésetek egész erejével annak a szellemnek megfelelően éltek, amely a ruhát viseli. Szabadítsátok ki a zavarosból, a mesterséges alkotásból, az ezerszeres elágazásból, a számok által megkérgesedtéből az egyszerűt, és az igazságot leginkább meg fogjátok közelíteni. Isten egyszerű, azaz az abszolút összhang és egyszerű volt kifürkészhetetlen mélységében, nagyságában és dicsőségében az isteni folyam: a törvények világa, amely őt környezte.

Mondtam már nektek, hogy Isten anyagi része: az örök világosság. Isten első teremtő ereje mozgás volt; de ez a teremtő erő örökös, mint Isten maga és sohasem volt olyan idő, amikor ez az örök folyam Istenből ki ne áradt volna és az sohasem fog kiapadni. Ez az örökös mozgás, amely végtelen és minden alkotottat magában foglal, áthat és amelyből minden támadt és ami Isten látható vagy láthatatlan "ruhája"-ként létezik, éternek, elemi esszenciának vagy Akashának nevezhető. Hiszen ezek mind csak az örökös mozgás megnevezésére szolgáló szavak, amely Isten lényéből árad ki, amelyet Isten szeretete, bölcsessége és akarata egyénisítvén, mind azzá alakít, ami itt létezik. És ismét eljutottunk az emberi felfogási képesség legszélső határához és ismét működésbe lép a törvény: élj a megismert törvénynek megfelelőleg és a megismerésnek tettekben való érvényesülése az örök összhang újabb akkordjait fogja számodra fel tárni.

Az örök élet e kiáradását fejezzük ki az éter szóval. Az éter az erőnek általatok még fel nem kutatott forrása; megvan a maga törvényes világa: az átalakulás és az átalakult erők kiváltásának a törvényeivel. Ha ezek az "erők" kiváltódtak, tiszta erőig fejlődtek és ezzel a tökéletesség bizonyos határát elérték, akkor az isteni akarat e folyama egyéniségekkel alakul át és ezzel azokat a legnagyobb tökéletesség elérésére képesíti. Ezeknek az erőnek vagy elemi világoknak a minőségét és lényegét nem tudjátok felfogni; előbb ki kell szabadulnotok a durva anyag ruházatából, míg majd ezeket a "világ"-okat képesek lesztek felfogni. Sok ilyen elemi világ van, amely részben az ásvány-, növény- és állatvilág alatt, részben afelett áll. Ki képes azokat a határokat megállapítani, amelyek ezeket az erőket elválasztják?

Ezek az örök összhang egy-egy akkordját képezik; olyan hangjegyek azok, amelyeknek egymás mellett és egymás után kell szólaniuk; olyan erők, amelyeknek működésükben, lényükben át kell alakulniuk, hogy átalakulásuk újabb erőket váltson ki. Így szó az istenség és a fokozatombeli szellemeket eltölti a mérhetetlennek az a része, amelyet felfoghatnak, s elhallgatunk a hatalmas nagyság előtt, amely nagy vonásokban tárul fel előttünk és csodálkozva nézzük a parányi embereket, akik az igazság legmagasabb fogalmát mindennapi szavakba öltöztetik, anélkül, hogy azok őket meghatnák; míg az igazságnak előttünk feltáruló fogalmai legbensőbb valónkat megremegtetik, mivel az abszolútnak e fényhullámai a teremtett szellemet áthevítik és ezáltal asszimilálódva, egész lényét megrázzák. Nincsenek szavaim, amelyekkel ezt a folyamatot nektek megmagyarázhatnám. Lehajtuk fejünket, megremegünk és elhallgatunk és így történik a fejlődés a megismerés és a benne rejlő szeretet egyik fokáról a másikra. És eltelve a legmagasabbal, amelyet felfogni képesek vagyunk, ismét felemeljük fejünket, s a felfogott szerint élve, új erőként árasztjuk azt ki, amit az isteni szeretet szellemében asszimiláltunk.

Ez az örökkévalónak a hatása, a legmagasabb által való asszimilálás és eltöltés, azután ujjongás és a kapott erő kiárasztása, amely asszimilálódván, egyéniségekké változik át és nyílként odaröppül, ahol az örök és csak a szellem által megismerhető törvények szerint az a szellemi terület fekszik, amelynek megtermékenyüléséhez éppen erre az erőre van szüksége. Ezt az örökös hatást, amely örökké volt és örökké lesz, mert soha sem lesz olyan idő, vagy a tökéletességnek olyan foka, amikor a szellemnek az isteni ősélet áthevítésére ne lenne szüksége, akarta Krisztus jelezni, amikor az egyesülés jelképéül az úrvacsorát adta nektek. Emberek, durva anyagú, porban csúszó fajzat, mit csináltatok belőle! E kétezzer év alatt, melyben a krisztusi tan asszimilálatlanul vonult át világotok nehéz légkörén, ugyan hányat hevített át a megismert és asszimilált igazság ez isteni szikrája, hogy annak a melegsége életkörüötöket áthatotta volna?

Az igazság folyamának asszimilálása után erőink kiárasztásáról adott képből talán fogalmat alkothattok magatoknak arról a szellemi munkáról, amelyben mindannyian

részt veszünk, mindenki szellemi fokozata szerint. Pillanatnyi munkám egyik része most abból áll, hogy néhány kereső emberen segítek, amidőn szellemi dolgokról alkotott fogalmaikat tisztázni segítek. Segítsetek ti is nekem emberek, minden segítség kölcsönös hatását megismervén és éljete megismerésetek szerint, erős akaratral és az önzetlen szeretet erejével.

7. Házasság és a nők emancipációja.

Kérdés:

A férfi és a nő a mindenség törvényeinek a hatása alatt épp úgy nő és szépül, mint a liliom, rózsa vagy valamely más növény avagy virág. Isten teremtésének ez a szakadatlan és általános fejlődése az idők folyamán itt a földön a két nemnek egymáshoz való viszonyában is érvényesült: a nő, aki az ókorban dolgozó állat, majd rabszolganő volt, lassankint a férfi társa és kiegészítője lett. A jelenkor pedig a "nő-emancipáció" elnevezése alatt olyan mozgalmat hozott felszínre, mely az értelem és cselekvés terén a nő önálló működése egyenjogúságának elismerése után törekszik, ami azelőtt csupán a férfiaknak volt fenntartva. A ma még általában érvényes felfogás szerint a férfiúban a számító, tetterős szellem, a nőben pedig a szeretet érzése az uralkodó. A természetben az alkotó szellem (az öntudat, az értelem) a férfinem tulajdonsága, a szülő lényeg pedig (akarat, szeretet) a női nemé. Azt hiszem, hogy az értelem minden élőlény közös tulajdona, mint a levegő és hogy az ember és a növény között csak a mennyiségben lehet, de e szellemi tényezőre nem állhat fenn elvi ellentét és éppen így csak igen csekély mértékben a férfi és a nő között. A törvényes viszony közöttük a házasságban való egyesülés, amelyből a szellemi értelmiség formája születik, a gondolat és akarat egyesüléséből a tett, az értelem és szeretetből pedig a bölcsesség származik.

Az a képesség, hogy emberi szervezetet alkossunk, mely szellemek testetöltésére alkalmas ruhát képezzen, a teremtő erőnek utolsó maradványa, amellyel a tiszta szellemek bukásuk előtt bírtak, míg azután a gondolat és akarat (Ádám és Éva) a bukásban elvált egymástól és ezáltal lé-

nyükben elválás és diszharmónia támadt. A házasság mai intézménye, a földi törvények reá vonatkozó határozmányai, ez együttélésre vonatkozó felfogás éppen nem felel meg a házasság szellemi céljának: hogy "az igazi házasságot az égben kötik".

A földön a házaselethez annyi tökéletlenség kapcsolódik, hogy a nők törekvésének tulajdonképpeni oka abban keresendő, miképp igyekezzenek a nő akaratának és képességének szabad érvényesülése végett a házastárs akaratától független bővebb hatáskört szerezni. Ha e mozgalom kinövéseitől eltekintünk, akkor az a mai szokásos házasságkötések szomorú eredményeivel szemben bizonyára társadalmi és erkölcsi haladásnak tekinthető. A házasságokat többnyire olyan életkorban kötik, amelyben az érzéki szenvedély az igazi szeretettől meg nem különböztethető és ahol ez a megszentelő erő hiányzik vagy elalszik, ott az egész életre szóló feloldhatatlan egyesülés az erkölcsiséggel össze nem egyeztethető, a szellemi egyéniség fejlődésére romboló befolyást gyakorol, amelyet az erősebb akarat elszenyveszt vagy leigáz, gyakran megghiúsítja a testetöltés célját és bűnre és szerencsétlenségre vezet.

Ez különösen akkor fog beállni, ha a férfiú munkaerejének a női rész ellátására kell szolgálnia, ami a házasságban a középosztálynál ma többnyire így van. A statisztika azt bizonyítja, hogy a társadalomnak éppen abban az osztályában, amely mindenféle nélkülözésnek van kitéve, sok a gyermek, ahol tehát a nevelés és művelődés minden előfeltétele hiányzik. A házasság mai berendezését még nem szenteli meg az, ha az egyház reányomja pecsétjét; sok sötét árnyékot és problémát találunk még abban, amelyet emberi értelmünk nem képes megoldani. De a harcokkal és ijedelmekkel járó válásban, az elvált asszony ferde helyzetében, a félárva gyermekek szomorú sorsában sem rejlik elegendő és szerencsés kibontakozás.

A föld és lakói fokozatos fejlődése során a házasság törvényes feltételei, annak lényege és formája is át fog szellemülni és a nők emancipációja képezi-e az ehhez vezető utat, amennyiben a házasságkötések számát azokra az esetekre szorítja, amelyek valódi, szellemi szereteten alapulnak?

Felelet:

Földetek olyan alacsonyan álló égitest, hogy rajta minden pszichikai és fiziológiai intézmény és esemény csak torzképe azoknak a szellemi eseményeknek, amelyekből amaz kialakult. Ha az amerikai azt mondja, hogy az egyház kijelentése, miképp az ember igen bűnös lény, ezt még inkább azzá teszi, mivel ez a kijelentés hozzátapad és őt lehúzza és ha erre azt válaszolod, hogy én is mindig alacsony fokozatokra utalok, akkor ez azt bizonyítja, hogy az említett amerikai nagy szavakkal csak fél igazságot hirdet és hogy te szavaim szellemét még nem fogtad fel. Azt az igazságot, hogy mélyen bukott szellemek és hozzátok hasonló világon vagytok, ki kell jelenteni és sokan közületek ezt meg is érzik és a lánc e szeme nélkül nem egy felvetendő kérdés megoldása is lehetetlen lenne számotokra.

De szomorú, ha ennél a ténynél megálltok, vagy magatokat általa abban megakadályozni engeditek, hogy az egész rendelkezésekre álló erőt minden istenadta alkalommal haladásotokra fel ne használjatok. Valamely igazságnak megkerülése és palástolgatása által nem haladhattok előre; az igazi haladás első feltétele az, hogy azoknak az alacsonyabb igazságoknak, amelyek számotokra kinyilatkoztathatók, jól a szeme közé nézhesetek és belőlük azt kivonhassátok, ami tanításként számotokra bennük foglaltatik.

Az igazság nem Meduza fej, amely titeket kővé változtathatna; hanem abban a megsűrűsödött formában is, amelyet a föld alacsony fokozata többnyire megkövetel, mindennapi kenyeretek! Ezt értésétek meg mindenekelőtt, ti gyengék az emberek és vakok az egyszeműek között, akik nem vagytok képesek, hogy hibáitok arcába nézsetek, mivel ezáltal a küzdelemhez szükséges minden erőtöket elvesztenétek, vagy mivel a hibák meglátása kellemetlen volna és ti nyomorult énetek útjából minden kellemetlent szorgosan eltávolítottok. Ezekhez a gyengékhez mindjárt azok sorakoznak, akik sohasem tudnak elkészülni hibáik és tökéletlenségeik boncolgatásával és akik ezzel a munkával, amely öntudatlan, nyomorult önszeretetből ered, drága idejüket elvesztegetik, amely alatt egyetlen világos pillantással énjüket áttekinthetnék, s egész erejüket arra fordíthatnák, hogy ezt az ént megneveljék.

Nincsen félig jó vagy félig rossz!

Csak teljes, egész akarás (többé-kevésbé rossz és az illető megismerési fokozatának megfelelő kivitelben) vagy ilyen akarás hiánya; és azután kívülálló és nem életképes okok egész sorozatától függ, vajon cselekedeteitek jók vagy rosszak-e? Ezen az igazságon alapszik azoknak a keresztény felekezeteknek a tanítása, amelyek az emberek megtérítésére fektetik a fősúlyt. Szellemi újjászületés, megtérítés! Mennyi gúnyos szó esett erről. Milyen kevés ember volt képes ebben a szóáradatban az igazság magvát megtalálni. Egységesség, szellemetek ellentmondástalansága világok és állapotai átszellemülésének az első feltétele, amelynek abból a megismerésből kell származnia, hogy mélyre buktatok, de azért mégis Isten gyermekei vagytok és abból a vágyódásból, hogy egészen annak a megismerésnek megfelelően éljete.

A tettek, amelyek ebből a megismerésből és vágyódásból származnak, még vegyes és gyenge értékűek lesznek és következésképpen csak lassan fogják az állapotokat minden formáikban átalakíthatni és átszellemesíthetni, de az út és a cél már világos lesz.

Míg azonban alacsony természetek különböző kinövéseit akarjátok lefáraggni, hogy azoknak más alakot adjatok, addig minden forma alaptörvényét még nem ismerétek meg. Erzékileg olyan mélyen álló lényetek durva kinövésai, amint azok a házasságban és földetek nemi életében általában kifejlődnek, nektek gyakran kellemetlenek és ahelyett, hogy belátnátok, miként állapotaitok átalakulása csupán saját egyéniségetek átalakítása útján mehet végbe, nem vagytok képesek ahhoz az egységhez, ahhoz a szellemi ellentmondástalansághoz visszatérni, amelyből viszonyaitok átalakulása egyedül származhatik. Ti duálok vagytok és egyéniségeteket Istentől kapjátok, duál egyesülésekben rejlik relatív teremtetők. A föld fejlődési fokozatán álló világokon ez a törvényes és a fokozatnak megfelelő igazság a házasság formájában jut kifejezésre. Hogy ez a pizokban fetrengő torzképe annak az igazságnak, az mostani lényeteknek felel meg. A nő emancipációja, amikor ez a föld mostani állapotából kifejlődik, azoknak az állapotoknak, meg a világ korszellemének, vagy jellemző képének a szüksége következménye.

A férfiú és a nő között nem az ész mértéke szabja meg a különbséget, de a szeretet mértéke sem; mind a kettő hasonló értékű edény, mely azzal a jóval van megtöltve, amely az egyéni munka eredménye. Azért a bukott férfiszellemnek női formában és a nőnek megfordítva lehet és kell testet öltetnie, hogy a haladásra szolgáló alkalmakat, amelyek minden világon megvannak, majd kihasználja. Minden szellemnek tökéletes emberré kell lennie, akit a forma, amely őt beburkolja, semmiképpen sem akadályoz. Ha a szellem igazi lényét (azt, hogy Isten gyermeke) és azt is megismerte, hogy mi a testetöltés célja (hogy a ti szavaitokat használjam; ha a szellemi újjászületésen átesett; vagy a mi fogalmaink szerint: ha az egységet és szellemi ellentmondástalanságot elérte), akkor a formát, melyet magára vett, egészen ki is fogja tölteni, ha pedig odáig nem jutott, akkor a forma fog uralkodni felette, ami a férfi-nő és nő-férfi patológiai jelenségében jut kifejezésre. Ha a női és férfiúi szellem lényének tökéletességét már elérte, akkor a duálok egyesülnek, hogy többé el ne váljanak egymástól.

Ez az egyesülés kiváltja e tökéletes egyéniség teremtő erejét; de ti nem vagytok képesek ezt az állapotot és annak hatásait megérteni. Ha a szellem a fejlődésnek és a megismerésnek bizonyos fokát elérte, akkor duáltársát látván, szeretet tölti el őt, de még számtalan munkakörön kell különválnia áthaladni, mivel az érettség fokát még nem érték el. Én is éppen ilyen munkakörre lépek, duáloimat látva, de vele még össze nem kapcsolva, mert az érettség ideje még nem következett be. A házassági viszonyok a földön csak megismerés útján tisztázódhatnak, ami a férfi vagy a nő misszióját vagyis munkakörét képezi. Ha erre a megismerésre jutottak, hogy egyenlő értékűek, akkor nem fognak kísérletet tenni, hogy ezt az értelem segítségével bizonyítsák be, hanem az egyenlő értéket minden szellemi körben tényként elfogadván, mind-egyik igyekezni fog szellemi munkakörét jól megmunkálni, a másinak csupán segítséget és kiegészítést nyújtani és sohasem válni teherré vagy akadállyá. Minél inkább megismeri az ember valódi lényegét és igyekszik annak megfelelőleg élni, annál inkább visszafejlődik érzékisége és annál inkább fog valódi szeretet a két nem között támadhatni. Eddig emberek nemi érintkezésekben alig birtok a valódi szeretet

egy-két fogalmával és olyanok is, akik bírnak néhány ilyen fogalommal, csak igen kevesen vannak; a nagy többség az érzéki szerelem befolyása alatt áll. Bármilyen kevés testetöltött ismerje is meg életcélját, mint ember, mégis sokkal több ilyen van, mint olyan, aki életcélját, mint férfi és nő megismerte. A férfiúi és a női szellem, amint már mondtam, egyenlő értékű; az erény, szeretet és bölcsesség mértéke, amely őt a tökéletességben betölti, egyenlő, de e tulajdonságok foka különböző, mint az egyéniség foka; úgy hogy ez a két folyam, a mindenségben átfolyván és egymással összekapcsolódván, egymást kiegészítse, de egyik a másikba sohasem merülhet el, vagy nem válhatik ez összeköttetés által új lényé.

Az egyesült duálok alkotják azokat a házasságokat, amelyek a mennyben köttenek; de ilyen házasságot nem tudtok elképzelni, mint azt a boldogságot sem, amely benne foglaltatik. Csak az abszolút és tökéletes boldogság, amely minden tulajdonságunk tökéletességében és lényünk e fokozatában rejlik, képesít arra, hogy az örökkévalóság gyermekeivé legyünk. A férfiúi és női egyéniség tökéletességét nem vagytok képesek felfogni. Ez a két nem olyan alacsony világokon, mint a föld annyira eltorzul, hogy nehéz nektek még csak megközelítőleg is megmagyarázni, miképp fog a két nem és ezzel annak egymáshoz való viszonyának a fejlődése a legközelebbi évezredekben kialakulni. Valamely világ életképét az a széles folyam jellemzi, amely azt elárasztja, nem azok az egyes fényesebb hullámok, amelyek a folyamból kiemelkedhetnek; világotok mai fejlődési fokán tehát az emberiség a férfiak és nők nemére oszlik. Egész irodalmatok, ha életeteket akarja szemléltetni, az egyetlen viszonylat körül forog; azt hiszitek, hogy egyedül csak ezért a tulajdonságért érdemes élnetek. Minden világ fejlődése és így a tieteké is, fájdalom, szélsőségek között mozog.

Így kultúrátok mai fokozatának egyik virága a nők emancipációjának az a formája, hogy a nő a munka minőségében hasonló legyen a férfiúhoz, hogy őt sokban utánozza, hogy teljes egyenjogúságát ezzel is bizonyítsa. Ez azonban gyümölcsöt nem hozó virág fejlődésetek fáján. A nőnek és a férfiúnak, mint az előhaladottabb női és férfiúi szellem testetöltésének, egyéni munkaköre van és csak ebben érheti

el a maga tökéletességét. Ez igazság megismerésével és az egyének szilárd elhatározása mellett, hogy e szerint éljenek, megváltoznak a világ szociális viszonyai és áldásos tényezővé válnak az egyesek, mint az egészek, a társadalomnak életében is. A felfelé törekvő szellemnek tehát testet öltéseiben meghatározott fejlődési fokozatai vannak, amelyek külső jelekként a világ bizonyos állapotait idézik elő. A törvény azt írja elő, hogy a külalak és a légkör, amely ezt a külalakot környezi, a szellem belértékének mindig teljesen megfeleljen és ez az érték határozza meg szükségleteit is, tehát nem akaratával ellenkező kényszer, mivel az egyéniségnek megfelelő szükségletek élvezése képezi minden egyes szellem lehetséges boldogságát.

Tehát az érzékiség által anyagi formákba kényszerítve, ez a forma olyan hatást gyakorol az emberre, amely az érzékiséget erősíti és a boldogság érzését idézi elő, ha annak él, amit az anyag tesz lehetségessé. Az ilyen fokon álló emberek elsősorban férfiak és nők. Ebben a formában bizonyos tanulságok, tapasztalatok és haladást elősegítő bizonyos alkalmak foglaltatnak; ezért a szellemeknek a formaruhát változtatniuk kell és minden szellemnek, mielőtt az anyagi és félanyagi világokat elhagyhatja, a következő fokozatokon kell átmennie: férfiúként és nőként kell élnie, felcserélvén ezt a ruházatot anélkül, hogy e csere féllényt idézne elő. Így kristályosodik ki a szellem az érzéki élet legalacsonyabb formájából.

Azután tökéletes emberként az elsajátított tanokat gyakorolnia kell és pedig megszabadulva az érzékiség befolyásától, mert már kinőtt ebből a formából, képesnek kell lennie, hogy az emberiség tágabb érdekeit szolgálja, ebben megelégedést találjon és ez másokra áldásos befolyást gyakoroljon. Ilyen tökéletes ember ritkán él a földön, mert nem cserélhetitek össze őket azokkal, akiknek érzékiségét az örökkévaló és az egyedüli igaz számára értéktelen érdek pillanatnyi hatása fojt el és nem az igazi átszellemülés. Néhány tiszta ember él azonban a földön, aki tökéletes emberré küzdötte fel magát.

Az ilyen ember számol az általános emberi gyengeséggel és nem veti meg az elbukottat, hanem segítségre kész szeretetétbe foglalja azt. Mindenkori formájában a férfiak és nők módja szerint nem képes már élni, mivel már ilyes érzé-

sek felett áll és férfiúi vagy női szellemként csak akkor élhet, ha félanyagi világon öltvén testet, a számára homogén légkörbe kerül. Ekkor az anyagi világ tökéletes embere ideális férfiúvá vagy ideális nővé válik és ott a boldogságnak abban az érzésében él, amely elért fokozatának megfelel. Ilyen félanyagi világon a duálok rövid időre egyesülnek, hogy, így megerősödvén, tökéletes érettségükig ismét külön szellemi munkakörökben dolgozzanak. Ez egyéniségeteknek a fejlődése, emberek!

Világotok állapotait és tökéletlenségeit csak úgy orvosolhatjátok, ha igyekezték tökéletes emberekké lenni. Mindenekelőtt legyetek igazak és ne higgyétek, hogy tökéletes emberek vagytok, ha csupán patológiai hajlamotok vagy a férfiúi és női nem jellege pillanatnyi elfajulásotokat nem eléggé hatotta át. Az emberi tökéletességet elérni igyekezni nem egyéb, mint a férfiúi és női alacsony fokozat tökéletességét elérni. A valamivel előhaladottabb szellem, aki valamivel világosabb megismeréssel és valamivel érettebb megérzéssel bír, sohasem fogja a házasságot ellátási eszköznek tekinteni. Értsetek meg jól. Nem ítélem el azokat, akik azt megteszik, mivel minden szellemi téren vannak a fokozatnak megfelelő bűnök és a mai emberiség legnagyobb része olyan fokon áll, amely ilyen cselekvésre képesíti. A következés, amely minden cselekedetben rejlik, Isten kegyelméből a szellemet a tisztább megérzés fokára emeli. Ha azután ilyen fokozaton követ el hasonló tettet, akkor a szentlélek ellen vétkezik, azaz vétkezik a szellem tiszta és igaz érzése ellen, amely tiszta és igaz megismerésének az eredménye. A férfi és a nő tökéletessége olyan világokon, mint a föld, a tiszta férfi és a tiszta nő. Ezek beleillenek világotok mai fejlődési fokozatába és a legjobbat képezik, ami ebben a légkörben még jól érezheti magát.

Ezek egyesülni fognak a házaséletben, ha az érzéki szerelemhez tiszta szeretet is fűződik és ha az érzéki szerelem elpárolgott, akkor az egész életre szóló köteléket a tiszta szeretet, a jó barátság fogja gyakran jóvá, de mindig elviselhetővé tenni. Az érzékiség annyiban van legyőzve, hogy nem igazza már le annyira a szegény embereket és nem dobálja őket ide meg oda és különböző nemük mellett is már igazi férjet és feleséget képeznek. Ezek már köteleltségérzettel és

önzetlenséggel bírnak, ha nem is vált ez még életük legfőbb tényezőjévé. Ilyen emberek gyermekei e környezetben előnyösen fejlődhetnek és azok a gyermekek, akik magasabb fokon állanak, mint szüleik, mégsem fognak a szülők számára idegen nyelven beszélni és így utóbbiak fejlődéséhez hozzá fognak járulni. Ha ilyen fokozaton álló szellemek nem találnak olyan lényre, amelyhez érzéki és egyúttal szellemi szeretettel kapcsolódhatnak, akkor házasságkötés nélkül mennek át az életen, minden keserűség nélkül lassan fejlődően és másokon barátságosan segítvén.

Ilyen magányos élet is beleillik a testetöltött szellemnek fejlődési sorozatába, de ez még nem a tökéletes ember élete. Minél magasabbra fejlődött a szellem értelme és jósága, annál boldogabb lesz a házasság élete, mert az annál inkább fog hasonlítani a magasabb világok házasságához. Csakhogy annak hasonló értékű emberek közötti házasságnak kell lennie, nem pegazus és bika egy eke elé fogva. Szellemi érdekeknek kell uralkodniuk, az igazi szeretetnek kell mértékadónak lennie, s az érzékiségnek csak annyi terének szabad lennie, hogy a földi élet elviselhető legyen. Ilyen emberek olyan gazdagok önértékű benső kincseikben, hogy egy hosszú földi életen át mindig újabb szépséget fedeznek fel egymásban, mivel a gyors haladás közepette mindig újabb virágok nyílnak, újabb gyümölcsök érnek, úgy hogy az újonnan felfedezett szépség varázsa őket mindig újból összekapcsolja. Ez az ideális földi házasság képe, amely néha néha fordul elő nálatok. Ilyen emberek az utak egyengetésére kiküldött munkások, magasabb világok tükröződései, amelyek ide vetődnek, hogy magasabb boldogság után nagyobb vágyódást keltsenek bennetek.

8. A testetöltő szellemek neme.

Kérdés:

A korán elhaló gyermekekről szóló nyilatkozatodban azt mondod, hogy olyan fokozatú szellem, aki számára még nem engedi meg a tiszta, szellemi szeretet üdvösségét, valamely egészen anyagi világon ölt testet és anyává lesz. Nem lehetne-e ebből arra következtetni, hogy a szellemnek testetöltéskor szabad nemét megválasztani és így anyagi

világokon történő testetöltései alkalmával majd férfiúi, majd női ruhát ölthet magára? Tehát tudós A. barátom, – aki azelőtt is így képzelte, – azt kérdi, hogy kétféle szellem van-e, aki úgy viszonylik egymáshoz, mint a pozitív és negatív villamosság és jellegét minden testetöltésen keresztül megtartja-e? A duál viszonyról szóló nyilatkozatodban ezt a véleményét megerősítve találja. Ha azonban tökéletességünk elérésének minden szellemi tulajdonságunk egyenletes fejlesztése és kiképzése az előfeltétele, a testetöltő szellem haladásához szükségesnek látszik, hogy azt a nemet vegye fel, amely számára alkalmat szolgálhat a hiányzó vagy fejlődésükben visszamaradt szellemi tulajdonságok és erők kiképzésére és erősítésére.

Felelet:

Kérdésed megoldására magad is reátaláltál. Ha a szellemek tökéletességüket már elérték, ami a duálok egyesülésével, mint elengedhetetlen feltétellel jár, még mindig megmarad azok kétfélesége: a férfiúi és női egyéniség; de az e célhoz vezető hosszú úton a szellem igyekszik minden irányban fejlődni és kiképződni és ekkor törvényesen lehetséges neki, hogy a férfi vagy a nő földi ruháját válassza és hiányzó tulajdonságait így könnyebben elsajátítsa, vagy a már meglévőket erősítse.

Az önzetlenség kezdetét és ezzel a szeretet fogalmát igen mélyen álló szellem úgy tanulja meg, ha testetölt és anyává lesz. Ilyen szellem saját gyermekéért képes áldozatot hozni, amit más élőlényét nem tenne meg, mert az anya és a gyermek közötti viszony természetében, a szenvedések anyagi kapcsolatában olyan egység rejlik, hogy az önzetlenség e tényei az önzés és a valódi önzetlenség között igazi kapoccsá válnak. Ez első kezdetből olyan szeretet fejlődik ki, amely "az anyag e virág"-ához képest valódi szeretetnek tűnik fel. Ez a türelmes, fáradhatatlan, egyformán erős, önzetlen szeretet, amely a szellemet arra bírja, hogy saját üdvösségét letegye, hogy testvérén, akivel semmi más kötelek sem köti össze, mint az, hogy Istennek egyenlő gyermekei, segíthessen.

Ez mindegyiketek közös célja, emberek, mivel ilyen szeretet érzése és gyakorlása képesíti csupán a szellemet,

hogy Isten szeretetét megérezze és visszatükrözze és hogy e szeretet hatalma neki Isten tökéletes gyermekének a szabadságát megadja. Olyan nehéz volt abból, amit eddig már mondtam nektek, ezt megérteni? Ha azt mondtam nektek, hogy mindnyájatoknak Krisztusokká kell lennetek, nem érthettem más ezalatt, mint hogy a Megváltó szeretetét nemcsak megértenetek, hanem hasonló szeretetet éreznetek is kell, mert maga a szeretet, amint azt az istenség kisugározza, az "ige" kimondja és minden magas szellem fel egészen a tökéletesig visszatükrözi, a megváltó tényező a mindenségben.

II. AZ IGE:

9. Az Ige.

Kérdés:

János evangélista evangéliumának I. fejezete 1–4. verseiben ez áll:

"Kezdetben vala az ige, az ige Istennél vala, Isten vala az ige. Ez kezdetben az Istennél volt. Minden általa teremtett, nélküle semmi sem lett, valami lett. Őbenne vala az élet és az élet vala az emberek világossága." Kérünk, magyarázd meg nekünk ennek világosabb értelmét.

Felelet:

Ebben a bevezetésben János a lényegbeli, a szellemi Krisztusról beszél, aki, mint hűn maradt Istenfiú Isten fénykörében állott, amikor a szellembukás következtében a mindenségnek anyagi része teremtetett. "Kezdetben vala az ige és az ige Istennél vala." Mikor János az igét: Krisztust Istennel azonosítja azt mondván: "és Isten vala az ige", ez azt jelenti, hogy az emberré lett Krisztus a világnak Isten valódi lényiségét: az örök szeretetet mutatta be tettei és tanítása által, hogy az ő megjelenési alakja, mint tükör, Isten tükröztesse vissza. Aki felebaráti bűneit magára veszi s kész azokkal megosztani az általa kiküzdött és elért áldásokat, akik azt nélkülözik, szintén istenük lesz azoknak, akik jótéteményeiben részesülnek. A lényegbeli, "szellemi Krisztus: az "Ige" azonban, amely kezdetben Istennél volt, szellemileg a világ teremtése óta benne élt és működött, hogy a bukott s a durva anyaggal összekötött, ellenszegülő szellemeket az isteni akaratba, a törvényes útra visszavezesse.

Az Isten által az emberi szívbe ültetett erő az, amelyet sem a térnek, sem az időnek semmiféle föltétele nem korlátoz; az emberben benne élő isteni értelem, a görög "logos", mely az emberi lélekkel szervesen össze van kapcsolva; az emberi lelkiismeret. Jelenlétét fölismeri az emberi lélek s egyesül vele, mint az illat a virággal, ha jelenlétét a jóság lehetővé teszi.

Az Ige benne volt a világban, még mielőtt testben megjelent volna, s előkészítette azt látható eljövételére. Mindaz a jó és igaz, amit pogány tanítók, törvényalkotók, költők és a görög

bölcsészek kimondottak, éppúgy az igéből származik, mint a zsidó törvényalkotók és próféták által kijelentett igazság. Eszerint sokan, akik előtte éltek, mint Sokrates, Heraklitos, Ábrahám, Illés és mások, szintén részesültek az igéből. Az Ige volt kezdettől fogva az emberiség tanítója, amelynek munkája nem szorítkozott bizonyos kicsiny körre, valamely alkalmas időben és helyen; az Ige megnyilatkozása általános volt, mindenkihez eljut minden helyen és bármely időben, mert minden ember az övé. Ez vezette az emberiség céltudatos nevelését az isteni akarat szerint, amellyel azonos, sőt ez adta egykor az emberiségnek a napot és holdat imádat tárgyául, hogy ezáltal az alacsony fokú istentisztelet által is magasabbra emelhesse.

Végtelen a szeretetteljes és szelíd tanító türelme s vállalt feladatának elvégzésére rendelkezésére állanak Isten összes segédeszközei. Legyőzi a tudatlanságot, mikor az igazságot kinyilatkoztatja; megfélemlíti az igazságot követni vonakodó emberiséget dorgálással, jóvátétellel, a büntetés és ítélet fenyegetésével, de nem tanítja Krisztus az ítélkezést, hanem ítéel, hogy általa tanítson. Isten, lényének bizonyos szükségképpeni törvényénél fogva, minden kezdetnél előtt közölte önmagát a Fiúval: az igével; a lényegbeli istenfogalom az ő jelenléte az egyes vonatkozásokban; a fény örökké ömlik a fényforrásból, mint a sugarak a napból. A földön minden az Ige isteni fényében él. Nem létezik semmi, ami napról-napra megnyilvánul, aminek lényisége nem általa lenne.

Vele van az Atya, aki minden dolgot általa teremt és éltet. Világosság az ősvilágosságból, szellem Isten szelleméből, szeretet az ő szeretetéből, az ő szellemi fia. S amiként az Atya akaratával való tökéletes összhangban s a Tőle eredő teremtő erővel őszkedettől fogva szakadatlanul az emberiség üdvén munkálkodott, még mielőtt a földön látható alakban megjelent volna, akként mennybemenetele után sem fogja pihentetni átvett feladatát, míg a reábízott s a tökéletességre vezető út legkülönbözőbb állomásain levő szellemek közül a legutolsó is el nem jut az Istennel akaratban és szeretetben való eggyélevésre, szabadságra és boldogságra. Ekképp az "Ige": Krisztus ura és mestere, üdvözítője és megváltója, tanítója, nevelője, előharcosa, közbenjárója és királya a földi

életből megtért, az anyagból kinőtt, Isten felé törekvő szellemi világnak, amelyben az Istenfiúnak magasztos megnyilvánulása a tiszta erőket kiváltja. Minél szélesebb, mélyebb és hatalmasabb a jónak, a tiszta szelleminek, az erőnek és szeretetnek árama, annál nagyobb munkát végezhet ez az áram a mindenségben; minél hatalmasabb a jónak vonzóereje, annál gyengébb az ellenszegülés hatalma. Sohasem gondolkoztatok ezek fölött a szavak fölött: "Nagyobb tetteket is fogtok tenni ezeknél"? Hiszen a tett a mestertől származik, hogyan tehetnék tehát mi nagyobbat, mint az Isten fia? Gondoljatok ezekre a további szavakra: "És ott nem tehetett semmi nagyobb csodát az ő hitetlenségük miatt." A világ, vagy a szellemcsoport atmoszférájának be kell töltenie bizonyos feltételeket, hogy a kibocsátott szellemi erő hatása teljes lehessen. Ilyen szellemi erők teljességének összehatása tette lehetővé atmoszférátok kialakulását és mindig hatalmasabbak lesznek a világotokra kibocsátott erők hatásai. Így megy végbe egy-egy világnak és a mindségnek átszellemlése is. Ez az Istenfiú megváltó munkája, ez az ő szülője, amelyben mindnyájatoknak meg kell találnotok a munkátokat. Igyekeztek megérteni ezt a munkát, valamint azokat a törvényeket, amelyekből minden munka és minden boldogulás ered.

10. A bűnök megtartása és megbocsátása.

Kérdés:

Arra kérünk, oktass ki bennünket, hogy értsük Krisztusnak a bűn megtartására és megbocsátására vonatkozó szavait? Ján. 20. 23: "Akiknek megtartjátok bűneiket, azoknak meg lesznek tartva, akiknek pedig megbocsátjátok, azoknak meg lesznek bocsátva." Ján. 16, 17-19, pedig: "Te vagy Péter és erre a sziklára építem anyaszentegyházamat és a pokol sem fog diadalmaskodni felette. És neked akarom adni a mennyország kulcsait. Minden, amit a földön meg fogsz kötni, a mennyben is meg lesz kötve és minden, amit a földön fel fogsz oldozni, a mennyben is fel lesz oldozva". Ezeket a szavakat úgy értelmezték, hogy Krisztus azokkal minden időre papi rendet alkotott a föld számára, mely tanítványainak adott azzal a képességgel rendelkezik, hogy a

szellemeket megkülönböztesse és így ez az utódokra is átöröklődött. Egyik hozzánk közelálló spiritista körben utaltak Krisztus láthatatlan egyházára, mely mindazokból áll, akik szellemileg Krisztus utódai és akikre az utódokkal együtt a szentlélek adományai átöröklődtek. Rendkívül fontos volna, kedves Emánuel, hogy Krisztusnak a szentírásban levő e két kijelentését, melyet tanítványaihoz intézett, megvilágítsad.

Felelet:

Gyermekek, tanuljátok meg végre a szentírás szellemét megérteni. Míg minden isteni kinyilatkoztatásnak a szellemét nem tudjátok felfogni, akár valamely tanban foglaltassák az, akár valamely magas szellem testetöltése alakjában legyen az nyilvánvalóvá és ha még nem éltek ebben a szellemenben, addig csupán ingadozó lesz az előmeneteletek; ide meg oda fogtok hajladozni, mint az ingó nád, ma ezt a felfogást fogadván el, holnap meg a másikat. Pedig csak egyre van szükségetek: Fogjátok fel a szeretet és a nagyság szellemét, mely az egész szentírást áthatja és amely életet ad mindazoknak, akik azt felfogni képesek és érzések olyan tiszta és világos lesz, hogy többé nem lehetek kétségben afölött, hogy mi az élő szellem és mi a holt betű!

Gyermekek! Hogyan mondhatta volna Krisztus, hogy emberek testvéreik bűnét megtarthatják vagy feloldozhatják! Nincsen olyan bűn, amelyet örökre meg lehetne tartani és sohasem járt olyan ember a földön, aki ezt határozottabban és tisztábban tudta volna, mint Krisztus, aki örökkévalóságok óta tisztán és dicsőségesen látta maga előtt Isten törvényeit, aki sohasem hagyta el ezeket a törvényeket és így ura és mestere volt Isten minden véges törvényének és lényének a legfelsőbb törvénnyel való összeköttetésénél fogva mindig annak is kellett maradnia. A legfőbb törvény az ösbölcsesség közvetlen kinyilatkoztatása.

Olyan szellem, aki ezt a kört sohasem hagyta el, az alacsonyabb világokban vállalt missziójával magával viszi a véges törvények feletti uralmát és nem veszítheti el soha világosságát, Istennel való összeköttetése tudatát. Ezen törvény tudatában, tehát Krisztus nem mondotta: "akinek a bűneit megtartjátok, azok meg vannak tartva." Nem érzitek

ki az emberek művét ez utóbbi szavakból? Ó, hogy olyan kevésbé vagytok képesek megérezni a szellem szárnycsattogását, melynek egyedül van ereje kiválasztani és megkülönböztetni, hogy ami a földre való az ide visszahulljon és a halottak eltemessék halottaikat; de ami örökkévaló, azt asszimiláljátok és az benneteket erőről-erőre segítsen! Gyermek, gondolkozzatok hát! Mi a bűn? A bűn Isten törvényeinek elhagyása és mivel minden szellem megismerését fejlődési fokozata határozza meg, tehát e fokozat szerint változó bünt kell megkülönböztetnünk. Ami egyik szellem számára még nem bűn, az a másik számára már bünt képez, a harmadik számára pedig még nem is kísértés, mert lényénél fogva lehetetlenné vált számára, mivel ezeknek a dolgoknak a légköre az ő légkörével többé nem vegyülhet össze.

Ez szellemi vegytan. Az a tényező, amely benneteket a megismerés egyik köréből a másikba felel, saját akaratotok, de sohasem a másik ténykedése. Ha valamely igazságot vagy erényt felismertetek, akkor aszerint kell élnetek, míg veletek annyira azonosul, hogy többé nem képez ruházatot, hanem lényetek alkotó részévé válik. Akkor sérthetlenné lettetek annak a bűnnek, annak a tévedésnek a kísértése számára, mely amaz igazság és erény ellentéte és semmiféle erő és alacsony világokba való leszállástok sem képes többé benneteket a legyőzött hibákkal összekapcsolni.

Ez a szellemek fejlődésének törvényes folyamata. Hogyan volna képes ember az örök és véges törvényeknek ezt az összekapcsolódását csak egy pillanatra is fenntartani, amikor a bünt megtartja vagy megbocsátja? Aki ezt hinni képes, az még nem értette meg a bűn lényegét. Azt feleled erre, hogyan mondhatta akkor Krisztus: "Bűneid meg vannak bocsátva, vedd fel ágyadat és menj?" Gyermek, mi tette nyomorékká azt az embert? Isten törvényének elhagyása. Olyan hamis fogalmaitok vannak a büntetésről és megbájtatásról, aminő hamis a fogalmatok a bűnről.

Ha a földi törvény ellenére cselekesztek, akkor rögtön érzitek a következményt; ha kezeteiket a tűzbe dugjátok, megégetitek azt, ha a jégre feküsztek, megfagytok, ha a vízbe ugortok, belefúltok. De ha magasabb törvények régióiba emelkedtek, akkor uralkodtok az alacsonyabbak felett és

tűz, víz, hideg nem győzhet le benneteket. Vannak törvények, melyeknek durva anyagotok, félanyagotok és szellemetek, más szóval, melyeknek testetek, lelketek és szellemetek van alárendelve. Halhatatlan szellemek vagytok és az a célotok, hogy a törvények világán áthaladva, a világosság legbensőbb köréig jussatok, ahol az örök törvényeket teljesen és világosan megismeritek, Isten tiszta szeretetét megérezitek és képesek is lesztek asszimilálni. Az örök törvények így légkörötökké és táplálékotokká válnak; de szabadságotok teljességében csakis Isten akkor már megismert és átértett szeretete reátok nézve kötelező.

Milyen nehéz nekünk szellemeknek, ha picinyke földeteken ilyes átalakulást meg akarunk magyarázni, hogy ezen a földön maradjunk; szárnyaink mindig hazánk felé emelnek bennünket és az igazságnak legkisebb részletét sem vagyunk másként képesek megmagyarázni, mint ha felállítjuk Jákob létráját, mely az eget a földdel, az örököszt a végessel összeköti. A szellem minden ténykedése következménnyel jár, mely következmény mindenben, amit a szellem képes és amivel bír, kifejeződik.

Új tettek, melyek az akarathoz a tettel való összeköttetéséből származnak, új következményeket szülnék, melyek a régieket hatályon kívül helyezik és megsemmisítik. Mi könnyebb, azt mondani: "Vétkeid meg vannak bocsátva" vagy "Vedd fel ágyadat és menj?" Krisztus látta, hogy a következmény hatályon kívül volt már helyezve, uralkodó szellemének hatalmi szava az idő atomját megrövidítette. A bűn megbocsátása összeesett a hatályon kívül helyezéssel, mert annak az embernek az akarata és tette számára új következményeket hitt életre.

Krisztus látta a törvényt és annak a hatását; nem mindenkinek mondhatta azok közül, akiknek testi bajait gyógyította, hogy bűnei meg vannak bocsátva. A baj orvosolva volt, a testetöltött szellem tanulhatott belőle és alkalma volt további tanulásra. Ha nem használta azt fel, akkor a következmények megint ránehezdedtek; mert Krisztus nem azért jött, hogy a törvényt eltörölje, hanem hogy azt beteljesítse. Gyermekek, ha meg akarnátok engem érteni! Ha felfognátok, hogy mi a bűn megbocsátása! Mikor az első bukás alkalmával Isten abszolút szeretetének át kellett alakulnia, hogy kegyelem alakjában a bukott szellemek

légkörébe hatoljon, amikor az összetartozás törvénye a jóvátétel nagy törvényével összekapcsolódott, mely szerint minden anyagnak egykor világossá kellett válnia és minden lénynek tökéletessé kellett lennie, akkor a megbocsátás nagy élethulláma elöntötte az egész bukott teremtetést. Az életnek ebben a nagy hullámában a bukott szellem mindaddig megmarad, amíg az egyik erőkörből, munkakörből átküzdötte magát a másikba és eljutott a világosságnak abba a körébe, ahol Isten közvetlen szeretetét, az abszolút igazságot ismét képes megérezni.

Ilyen a szellem élete és fejlődése örökkévalóságokon át; amiről még halvány fogalmatok sincsen! És most vegyék a naprendszernek miriádjaiból a ti naprendszeretek atomját, ebből meg földeteket, mely kevesebb az atomnál. És a rajta testetöltő milliárdnyi szellem közül egyetlen hibákkal telt embert, Pétert. Mondhatta-e neki Krisztus, hogy ő köszikla, akire egyházát építi? Megadhatta-e neki Krisztus a feloldozás vagy megkötés hatalmát? Gondoljátok csak el, hogy az evangéliumokat csak 50-100 évvel írták le Krisztus után és hogy akkor már az egész keresztény egyház olyan hatalomra és tekintélyre kívánta magát felküzdeni, amely nem állott összhangban Krisztus tanítása szellemével. A hagyomány Krisztus szavait, amelyeket nem jól értettek meg, hibásan adta tovább, mert minden elmondott szót az elbeszélő többé-kevésbé kiszínezett. De az, ami valódi és igaz a szentírásban, elég isteni kinyilatkoztatást tartalmaz, hogy e könyvet számotokra minden könyv között a legértékesebbé tegye. Csak szellemetekkel kell azt olvasnotok, meg azzal a szándékkal és vággyal, hogy Isten szeretetét és nagyságát megértsetek, Krisztus szellemét életetekben visszatükrözzétek. Azt mondod Bernát, hogy szavaim nagyon fontosak lesznek spiritista köröd számára.

Ez a kijelentésed szomorúsággal tölt el engem és tekintetemet fel kell emelnek Isten örökkévalóságába és onnan kell erőt merítenem, mert különben hiába beszélnek ilyen dolgokról, mivel száz közül talán csak egy fog megérteni és 99 a fejét fogja csóválni felettük. Még az a veszély is fennforog, ha az emberek megszeretett járószalagjait elveszük, hogy megbotlanak és elesnek. És mégsem tehetek egyebet, ha ilyes kérdéssel fordultok hozzám, mint hogy leromboljam

a korlátokat, melyeket mindig kis földetek körül vontok és hogy benneteket felfelé utasítsalak a kicsinyesből a nagyba, örökösbe, a mindent összekötőbe, ami igazi otthonotok! Hiszen ti az örökkévalóság és nem a föld gyermekei vagytok! Te is gyakran félreértesz engem, Bernát. Az a kijelentésem, hogy mi a spiritizmus és ki a spiritista, eleinte megingatott téged, de lángot nem idézett elő, mint ahogyan kellett volna.

És másokkal is így történt. És azután azt akarnád és azt akarnátok mindannyian, hogy mindig több meg több magyarázatot és az igazság részecskéjét kapjátok tőlem, pedig azt, amit kaptatok még meg sem értettétek, nem hogy aszerint élnétek! Semmi hasznosabbat nem adhatok nektek, mint ha a szeretetre, nagyságra, minden világ és világlakó összetartozására és egységére vonatkozó fogalmaitokat tisztázni törekszem. Külsőségekről mindig a bensőre kell utalnom, a teremtetről arra az erőre, amelyből származott, a személyesről minden szellem összetartozására, a mulandóról az örökre. És ha így vezetlek benneteket, akkor egy pillanatra fellélegeztek, mintha felfrissítene az örökkévaló lehelete; azután visszavont ismét valami a megszokott légkörbe és szavaim szelleme elhangzik! Ha azután betekintheitek a szellem fejlődési folyamatába, amint ezt Rudolf szelleme (akire Forsboom kérdésében hivatkozik.) veletek tette, akkor csodálkozva és megrendítve tekintetek fel, pedig ha mindazt, amit évek óta mondtam nektek, megértettétek volna, akkor a fejlődés ilyen menetét felfoghattátok volna. És így minden beszédemnek abban a figyelmeztetésben kell összpontosulnia: Úgy éljétek, amint hisztek, egyetlen határozó indokot, egyetlen vágyat fogadjatok el tetteitek számára, hogy megszabaduljatok végre ellentmondásaitoktól és disszonanciáitoktól és ez a vágyakozás emeljen fel benneteket az örökkévalóba, az igazba!

III. A HIT.

11. Kereszténység, teozófia és spiritizmus.

Kérdés:

Az a megismerés, hogy mi egy törvényvilágban élünk és a törvények kérlelhetetlenül éreztetik velünk hatásukat, a teozófusokat arra a következtetésre indította, hogy szabad akarat, mint a teremtett szellem egyéni tulajdonsága, nem létezik és az egész teremtés előrehaladása szigorúan a törvények keretei között történik, anélkül, hogy ezt az előrehaladást valamely szabad elhatározás irányíthatná. Ilyenformán tehát sem bűn, sem érdem nincsen és e teória természetszerűleg a személyes Isten tagadásához vezet. Miért is arra kérünk, légy szíves nekünk megmagyarázni ama viszonyt, mely a törvények és a mi – mindenesetre némileg korlátozott – szabad akaratunk között van.

Felelet:

A "teozófia" egy olyan fogalmat jelez, mely mindeddig lezárva, betöltve nincs, sőt csak igen kevés teozófus van tisztában vele. "Istenbölcsesség" és az ember az ő fejlődésének mostani fokán, vajon összeegyeztethető-e ez a két dolog? Ki mondhatja el magáról igazán, hogy ő teozófus, azaz istenbölcsész? És a legkevésbé fogja magát teozófusnak nevezni az, ki Istenhez, a teremtés végokához már néhány lépéssel közelebb jutott, mint többi testvérei, mert felismeri, hogy ott, ahol az abszolút igazságra vonatkozólag már nagyon sok tanulnivalója van, ott nincs neki joga tantételeket felállítani, hanem csupán az egyszerű léthez van joga, vagyis ahhoz, hogy a felismert igazságok szerint éljen és ezáltal beteljesítse azon feltételeket, melyek szükségesek arra, hogy az igazság további fénysugarai is megnyilatkozhassanak számára. Aki így érez és ez érzéssel egybehangozóan él, az van csak azon az úton, hogy teozófussá legyen. Az igazi teozófia felismerésének legelső feltétele a türelem. Azt mondják a teozófusok: "Az igazság fölötte áll a vallásnak": Minden bizonnyal, e föld minden vallásai felett való igazság, mert hiszen a vallások nem mások, mind mindenkori megnyilatkozási formái az igazság ama sugártörédei-

nek, melyek az emberiség egyes fejlődési fokain neki megnyilatkozhattak. Olyan vallás, olyan kinyilatkoztatás, mely a teljes igazságot magában foglalja, az emberiségnek még eddig nem adatott. Aminthogy ez törvényszerűleg lehetetlenség is lett volna. Az a vallás pedig, mely minden kereső ember lelkében egyénileg megnyilatkozik, az igazság oly sugártörédékének tekinthető, amely az illető egyéniséghez éppen hozzákapcsolódni, vele asszimilálódni képes. És a ti asszimiláló képességetek az, amely számotokra az igazság egy-egy sugártörédékének hirtelen felismerhetését lehetővé teszi. Az igazság örök és változhatatlan és ti ezen igazság megnyilatkozásainak közepette álltok, lényetek ezen megnyilatkozásokkal telítetek szakadatlanul. Mialatt pedig e nagy központi napnak egyik sugarát a másik után ismeritek fel és érzitek át: mindinkább tágulnak bennetek ama "vallás" határai is, amelyet éreztek, s amely szerint éltek.

Ez a viszony áll fönn vallás és igazság között. Az örök igazság fényének ama sugártörédeke, melyet az ember felfogni és mely szerint élni bír: az igazi vallás. A vallás fogalma ilyformán azonos lenne az igazság forgalmával, csakhogy ez utóbbi mérhetetlenül nagyobb és vakítóbb sugárzatú, semhogy ember azt felfogni képes volna. Mint amiképpen sok egyéb, Krisztus ama szavai dacára, miszerint "még sokat kellene mondanom nektek, de azt ti most még el nem hordozhatjátok", a kereszténységet mégis egy befejezett, tökéletes kinyilatkoztatásnak tekintik, úgy vannak teozófusok is, akik azt hiszik, hogy az őshindu könyvekben már minden igazság ki van nyilatkoztatva és az emberiségnek kötelessége az azokban lefektetett tanokat a magok összességében elfogadni és nem is szükséges egyebet tanulni.

Valódi teozófus alatt természetesen azt értem, aki legközelebb jutott az istenbölcsességhez, mert abszolút tökéletes istenbölcsész a földön nincsen. Ez a fogalom: Isten – sem ember, sem szellem által föl nem fogható. Az Isteniségnek mindig csak egyes tulajdonságai nyilvánulhatnak meg előttünk és ezek is csak relatíve. Az az emberi szó pedig, hogy bölcsesség, oly fogalmat fejez ki, mely Istentől elválaszthatatlan. Mi tehát azt, hogy mi az Istennek bölcsessége, csak tapogatózva sejtethjük és mielőtt az erre vonat-

kozó megismerést elnyerhetnők, előbb éppen azt kellene megismernünk, aminek legkülsőbb határát is csak tapogatózva érezhetjük. Nagyon nehéz még a relatív igazságokat is a ti szavaitokkal kifejeznünk.

Ha ez a fogalom: Isten lángot vet szellemünkben, úgy az mélységes, szent nyugalmat áraszt szellemünkre és egész lényünk egyetlen érzelmmé válik; azért ezt az érzést, mit befogadtunk, át kell adnunk tinéktek. Mert ilyenkor a Legmagasabb iránt való öntudatra ébredés kimondhatatlan boldogsága nem maradhat többé a mi lényünk kizárólagos érzelme, hanem minden akaratunkat összeszedve, szavakba és gondolatokba kell foglalnunk azt, amit érzelemben magunkba fogadtunk, ami bennünket áthévít, hogy sugárzó fényben áraszuk át reátok.

Istennek egyik tulajdonsága tehát a bölcsesség. És ehhez a bölcsességhez képest azok a kinyilatkoztatások, melyek e tökéletesedés folyamata alatt levő világnak adatnak, egymást folyton kiegészítik. Azokat a látszólagos ellentmondásokat, melyeket az egyes kinyilatkoztatási formák tartalmaznak, a ti növekvő értelmeteknek, a ti éretebbé váló igazságérzéseknek kell megoldania és felismervén a kinyilatkoztatás megnagyobbodását – együvé olvasztania. Az őshindu tanok isten-fogalmát kiegészítették és mélyítették Krisztus kinyilatkoztatásai és íme mégis Krisztus "utódai" tantételekbe foglalva (dogmatizálva) Krisztus kijelentéseit, magas falakat emeltek, melyek elválasztották ez újabb kinyilatkoztatásokat az indiai igazságoktól. De az igazság sugarai e falak fölött össze fognak folyni; és amaz emberek között, akik a türelmetlenségnek, az előítéletnek és egyik vagy másik vallási rendszer iránt táplált előszeretetnek falait építették, csupán az az öröm fog megmaradni, mely ez összeolvadásnak felismerése által és e felismerésnek a testvérekkel való közlése által támad.

A legtöbb teozófus Istent csupán oly erőnek tekinti, mely éppen úgy megvan minden darab fában, mint az emberben; ezek az Európában elterjedt Istenfogalomnak csupán hibáit látják meg és azt vitatják, hogy "személyes" Isten nem létezhetik. De azt már nem kutatják, vajon Krisztusnak Istenről tett kijelentése nem csupán kiegészítése-e annak a kinyilatkoztatásnak, mely róla egy régebbi korban adatott?

Istennek ereje áthatja a mindenséget és éppen úgy benne van a fában, mint az éterben és az emberi szellemben; az ő bölcsessége és szeretete azonban, melyekben a teremtés okai rejlenek, irányító és vezérlő hatalommal bírnak a mozgás (vagy vibratio) törvényein. Istennek bölcsessége és szeretete hozta létre az ő akaratnyilvánítása által a szellemi lényeket, akik viszonylagos létet képezve az abszolút létben, arra vannak hivatva, hogy tökéletességet érjenek el és az abszolút létet, vagyis Istent "szemléljék".

Hiányzik nálatok a helyes fogalom annak az "állapot"-nak kellő kifejezésére, mely hivatását és végcélját képezi minden szellemi létnek. Hogy ti ezt az állapotot nirvániának, vagy Isten szemlélésének, vagy pedig elért szellemi tökéletességnek nevezitek, az teljesen mindegy, mert ennek az állapotnak valódi mibenléte számotokra úgyis felfoghatatlan. Földetek a szellemiesedés egy fázisának küszöbén áll és e "nap" hajnalpírjának neve egyesülés, nem pedig szétválasztás. A kereszténységnek, a spiritizmusnak és a teozófiának, ezeknek a földeteken most végigvonul nagy szellemi hullámoknak egyesüléséből fog számotokra a jövő vallási kinyilatkoztatása jönni, mely e háromnak igazságait egyesíteni, fogalmaitokat tisztábbakká, mélyebbékké és tágabbakká tenni fogja.

Oly szellemek inkarnálódnak most a földre, akik e három szellemi hullám egyesülését magukban már átérezték és az ezen érzelmükből fakadt megismerést hirdetni, terjeszteni fogják ama testvércsoportokban, amelyekkel szellemileg összekötve maradtak. Ezeknek a testetöltő szellemeknek bensőjében – testvéreik közé kerülve – bizonyos visszaemlékezések fognak fölébredni és ezek a visszaemlékezések annyira elárasztják, átítatják majd szellemüket, hogy ezáltal magukat az anyag minden befolyásától függetleníteni és elvállalt feladataikat teljesíteni képesek lesznek!

Ily ember azonban, igen természetesen, csak nagyon kevés lesz, minthogy aránytalanul nagy még a földön az olyan emberek száma, akik sokkal alacsonyabb fokozaton állanak, semhogy magasabb rangú szellemeknek, vagy (hogy a teozófusok nyelvén szóljunk) az eszményi- és Buddha-fokozatú én-eknek gondolatait és tudását megérthetnék. Hogyha a testetöltött tökéletlenebb szellemek vagyis átlag-

szellemek a szellemvilággal érintkezésbe lépnek, úgy csak alsó fokozatú, hozzájuk hasonló állapotban levő szellemek nyilatkozhatnak meg nekik, Ez egyszerű magyarázata annak, hogy általában miért oly sivár és üres a szellemnyilatkozatok legnagyobb része.

De valahogy azt a következtetést ne vonjátok le ebből, hogy kizárólag csak tökéletlen szellemek nyilatkozhatnak meg az emberiségnek. Mert ugyanaz a törvény, amely kimondja azt, hogy alsóbbrendű egyéniség csak alsóbbrendű egyéniséget vonhat magához és csak ilyentől nyerhet közvetlen kinyilatkoztatást, ugyanazon törvény szerint előrehaladottabb egyéniség testnélküli előrehaladottabb világával, sőt magas tökéletességű szellemekkel is érintkezhetik.

Azok a törvények, melyek Isten bölcsességéből folynak és az életfolyamat minden fejlődési fokozatát egyformán uralják, csupán azért hoznak létre különböző hatásokat, mert kezdet óta hozzá kellett alkalmazkodniok az "élet" mindenkori szükségleteihez, minthogy az abszolút bölcsesség hozta létre őket. Valahányszor egy-egy magasabb fokú szellem ölt testet a földön, úgy az mindig magasabb szellemi testvérek befolyása alatt áll. Ama szállóige, hogy "olyan vagy te is, mint az a szellem, akit megértesz" igazságot mond.

Es most beszéljünk egy kissé a mi énünk lényegéről, hogy megfelelhessünk arra a kérdésre, hogy a törvények hatalma alatt álló szellemnek vagy embernek mennyiben lehet szabad akarata? De ne értsetek félre: nem dogmákat akarok én most itt nektek előadni, hiszen van már ilyen úgylis több a kelleténél és ha valaki csak azért fog hinni szavaimnak, mivel én mondom azokat, akkor bizony nem lesz sok haszna belőlük. Gondolataimat nektek is át kell éreznetek, hogy azokat azután az életben is kitapasztalhattok és így megszereztétek azokat az előfeltételeket, amelyek alapján nektek további igazságrészletek kinyilatkozathatók lesznek.

Mert egészen más az embernek kész, "formába öntött" igazságot a kezébe adni, mint egy pillanatra az anyag fátyolát előtte félrehúzni, hogy egy pillantást vethessen az "alaktalanságba". A kézbe nyomott, megformált igazságot kiejtheti kezéből újra, hiszen a földi vonzóerő törvényénél fogva ez igen könnyen megtörténhetik és az, hogy valaki

kezében tart egy "kedvelt igazságot", még nem helyezte őt az alsóbbrendű törvények hatályán kívül. Aki azonban meg tudja látni az igazságot, hogyha az anyag fátyola egy pillanatra szétvonatik szemei előtt és aki képes az alakot nem öltött igazságot is magába fogadni, annak "adatott". És ilyen adás örökké, szakadatlanul történik a tökéletesedés felé haladó univerzumban.

Isten! Ős-élet, Ős-bölcsesség, Ős-szeretet, Ős-erő, Befejezettség, melyet a befejezetlen, még a tökéletesedés felé haladó lények föl nem foghatnak, egykor mi is felfogunk majd Tégedet! De hogy felfogható legyen, mibennünk is ott kell lennie Istennek, aminthogy csakugyan ott is van, miután semmi sincs Istenen kívül és Isten mindenben benne van. Csak hasonló foghat fel, érthet meg hasonlót. Mi, (mivelhogy az emberiség átfutó, változó formái mitsem változtatnak az örökké azonos szellem lényegén), összekötő kapcsot képezünk az abszolút és a relatív között. Abba az Istenségből előtörő folyamba, melyet erőnek, az étellel ugyanazonos erőnek nevezünk, az isteni bölcsesség és szeretet következtében egyéniségcsírák helyeztetek, melyeket az erő és életfolyamat továbbragadva, kifejleszt és tökéletességre emel. Ez az, amit Isten teremtésének, saját maga kinyilatkoztatásának nevezünk; minden egyéb csak a törvények folyománya.

Az egyéniség-csírában ott rejlenek az isteni tulajdonságok csírái is, de természetesen csak relatíve, míg Istenben abszolút módon. Az a fájdalom, mely minden anyag és minden anyaghoz kötött szellem kifejlődésével jár, nem volt ám szükségképpen és egyedül való útja az egyénített élet Istentől kijelölt fejlődési folyamatának! Istennek, valamint az ő akarata nyilvánításának semmi köze sincs a fájdalmakhoz és szenvedésekhez. Csupán az ered tőle, elárasztva, áthelyítve és magába olvasztva mindent, amit előtörő fénynek, az ő szeretete vibrációjának, vagy irgalmasságnak nevezünk. Honnan ered tehát a szenvedés? Az egyéniség-csírának, vagyis az Isten fényességében, az öntudatos erőfolyamban, az őéletben levő szellemvilágnak relatíve – minthogy az abszolút-egységet képező Atya az őbelőle kiáradó, mindenén átfolyó erőfolyamatba egyúttal az ő akaratának csíráit is beléhelyezte – magában kell foglalnia mindama tulajdonságok csíráit, melyekkel az Atya bír. Mert csak így lesz ké-

pes a tökéletességét elért szellem Istent szemlélni, a boldogság legfőbb állapotát átérezni, ami egyúttal oka és célja az egész teremtnak. A szellem egyik tulajdonságának kell tehát lennie a szabad akaratnak is.

II.

Teljes akaratnélküliség éppen úgy nincsen, mint ahogy nincs abszolút sötétség sem. Az, amit sötétségnek nevezünk, csak a mi világosságunknál csekélyebb világosság. Éppen így a ti akaratotok is, bár csak relatív, de mégis szabad. Hiszen a "bukás" lehetősége is éppen abban rejlett, hogy minden egyénnek megvolt a maga szabad akarat; szabadon választhatott e két dolog között: vagy aláhelyezhette magát s akaratát a már fölismert törvényeknek, vagy pedig érvényesíthette saját egyéni akaratát, úgy ahogyan neki tetszett. Az utóbbi esetben azonban az következett be, amit még éretlen, korai akaratnyilvánításnak nevezhetünk. Ilyen volt az "angyalok bukása" is, amiről a Biblia tesz említést.

Ti emberek, a ti fejlődésetek mostani fokozatán soha meg nem érthettek, hogy voltaképpen mi módon is történt ez a bukás, – ehhez még sok érlelő időnek kell fejeitek fölött elszármalnia. A "bukásnak" (a ti nyelveteken csupán e tökéletlen szó található a megfelelő fogalom kifejezésére) lehetősége tehát az egyéniség tökéletlenségében és e tökéletlenség folytán szükségképpen csak relatív szabad akaratvaló főlruházottságában rejlett.

De jól megjegyezték: e tökéletlenségnek nem volt szükségszerű következménye a bukás, hanem csak lehetővé tette azt. A tiszta szellemek mindig oly légkörbe valának helyezve, hol tökéletesbülésük minden feltételét megtalálhatták és nem kellett volna nekik ezt a légkört elhagyniok. Különben a tiszta szellemeknek csupán egy csekély töredéke hagyta el az Isten által számukra rendelt, s tökéletesbülésük feltételeivel ellátott légkört; ez volt az, mit Lucifer bukása címen ismertek. Minden akaratnyilvánulásnak megvan a maga következménye és azok a vibrációk, melyek az elbukó szellemek akaratnyilvánulásaiból eredtek, oly ellentétes hullámzásokhoz hasonlíthatók, melyek bizonyos egyéni légkört alkottak az isteni egységes légkörben. Ezáltal pedig

megváltoztak e szellemek részére fejlődésük föltételei is; saját egyéni légkörük sűrűsödést idézett elő az összsubstanciában. Ezt a folyamatot, vagyis a szellemvilág egy töredékének ellentétes rezgéseiből származó következményeket nevezitek ti chaosnak.

Nem egyéb ez tehát, mint az isteni akaratnyilvánulásba beékelődött egyéni akaratnyilvánulás! De hát a relatív sohasem hagyhatja el az abszolút erőfolyamot. A chaos is csupán oly megjelenési formája az egyéni akaratnyilvánulásnak, melyet teljesen át meg átjár az abszolút erőfolyam. Ezt az örök igazságot kívánja kifejezni a szentírásnak ama teremtő igéje is: "Legyen világosság!" A világosság abszolút és örök. Istennek ez az akarat nyilvánulása pedig ezúttal csupán a chaosban kívánta kinyilatkoztatni a világosságot, hogy e kinyilatkoztatás által a chaos, mint ilyen megszűnjék, s helyébe előálljon ama törvényszerű fejlődésképes anyagi világ, amelynek teremtéséről akarnak számotokra képet nyújtani a Biblia parabolikus elbeszélései.

Ennek az anyagi világnak kellett otthonává és újrafejlődési helyévé lenni ama szellemlényeknek, akik bizonyos tekintetben az anyag megjelenési formáinak valóságos alkotói valának. Az anyag az ő szükségképpen való örökös változásai folytán magával hozza alakjának megtörését, vagyis a halált és e halál fizikai szenvedésekkel jár. Az anyag (és e fogalomba beleérte az egész világmindenségnek általatok látható és érzékelhető alakzatait) tehát sem nem primar (elsődleges) teremtése Istennek, sem nem olyan egyetlen fejlődési út, melyen minden élőnek keresztül kell vándorolnia.

Hiszen ha így volna, akkor az anyag létezése egyeértelmű lenne Istennek azzal az akaratnyilvánulásával, hogy minden lét csak kínok és szenvedések révén fejlődhesék, ami semmiképpen sem volna összeegyeztethető Isten abszolút szeretetével, bölcsességével és nagyságával. Ez a felfogás tehát lehetetlenség, még nagyobb lehetetlenség, mint ama másik, mely Isten akaratának tartja azt, amely szerint "a világ megváltásához" szükséges volt Krisztus urunk vére és szenvedése. A világ megváltása tévelygéseitől az isteni igazságok kinyilatkoztatásai által történik, minden kinyilatkoztatások kinyilatkoztatása pedig a szeretet.

Ezt hirdetni, s egyúttal föl hívni az emberek figyelmét az "Atya" lényegére, jött hozzánk Krisztus, anyagi testet öltve. De maga ez a test és mindazok az érzések, melyek Krisztust e test érzékszervei által fájdalmasan érintették: sohasem lehettek az ő jövetelének okai. Csupán azért öltött ő testet, hogy a testbeöltözötteknek kinyilatkoztathassa az igazságot. A hagyományos keresztény éppen úgy nem tud keresztüllátni a "Krisztus megváltó vére"-nek falain, mint a közönséges értelemben vett buddhista vagy teozófus nem tud keresztüllátni ama hit falán, mely szerint az anyagon keresztül való fejlődési út egyedüli útja a tökéletesbülésnek.

Mindketten tehát ugyanabban a hibában leledzenek és mégis mindketten egészségesnek vélik világfelfogásukat. Mindketten nagyon is szűk határok közé szorítják Isten kinyilatkoztatásait. Csakhogy az igazság nem törődik az emberek által vont határokkal; mindenén; keresztülárad annak fénye, éppen mint Isten maga a végtelenségen át; és idővel, vagyis fejlődése folyamán teljesen áthatja, tisztánlátóvá teszi a szellemi lényt, lett légyen bár ez élete első szakában olyan, mint a Krisztus által meggyógyított vak, ki az embereket csak úgy látta, mintha vándorló fák lettek volna. A ti véges formákban megjelenő anyagi világotok, bár végtelennek tetszik az a ti szemeitek előtt, valójában csak olyan, mint egy hullám, mely egy pillanatra kiemelkedik a tengerből, alakot, testet, nevet ölt, hogy a másik pillanatban már ismét elmerüljön benne, mintha sohasem is lett volna.

Nehezen lehet ti elöttetek, ti földi lakók megérttetni azt, hogy az "alak" (e fogalmat a teozófus jobban megérti, mint a hagyományos keresztény) szertefoszlásával nem foszlik szét egyszersmind az ez alakban rejtett lényeg, az Istenből eredt élet és öntudat is. A tökéletesség állapota még oly messze van tőletek, – hiszen még az én égboltozatomon is távoli napként világít ez az állapot felém, – hogy nagyon nehéz nekem oly gondolatokat ébreszteni lelketekben, melyek e távoli magasságba törhetnének, hogy magukba szív-hassák a tökéletesség sugárzó világosságát, s így szálljanak ismét vissza tihozzátok. A tökéletesség és a tökéletlenség között létezhetik ugyan kapcsolat, de a tökéletességnek teljes és befejezett kinyilatkoztatására nálatok még most hiányzik a

lehetőség. Ha mi csak fölruházva volnánk Istennek erejével, akkor csakhamar ismét el kellene merülnünk Istenben, mint egy hullámnak a tengerben. Ámde mi nemcsak Isten erejének megnyilvánulásai vagyunk, hanem egyúttal az ő gyermekei is, azaz eredményei az ő teljes lényének; miért is, tökéletességünket elérve mi is, mint Isten, – (jöllehet Ő erővel és léttel töltvén be mindeneket, összehasonlíthatatlan magasságban állt mi felettünk és vezet bennünket az ő szeretetével és bölcsességével) – örökké megtartjuk tudatunkat, bár ez a tudat állandóan Hozzá marad kapcsolódva. A tudat, vagyis az egyéniség megmaradása, Istennek amaz ős tulajdonságából folyik, amelynek neve: szeretet. A szeretet igényel valamit, amire kiáradhat, a szeretetnek szüksége van valamire, ami őt megértheti és visszasugározhatja; ez a "valami" pedig nem lehet más, mint Isten képmásinak, a tökéletes szellemeknek összessége. A szeretet a teremtés örök oka; s miután a szellemek teremtése, vagyis a kiáradó isteni világosság egyénisítése is a szeretet által történik: az egyéniség az örökkévaló. Azonban még az öntudatot sem választathatjátok el ti az Isten képzetétől.

Isten öntudata az ő őstulajdonságában, a szeretetben van; Istennek erejét, azaz az egyéniségnélküli isteni erőfolyamatot az ő szeretete kormányozza, mely szeretet oka minden leendő, vagy tökéletességét elért, immáron örök egyéniségnek. Így tehát mi is benne vagyunk Istenben s a mi létünk öntudatos, relatív lét az öntudatos abszolút létben. Egy néha alvó, néha éber Istenről*) alkotott képzelmetek pedig, amivel könnyebbé akartátok tenni magatoknak a kezdődő, majd befejezett teremtés "korszakai"-ról való fogalmakat, teljesen meddő dolog. Minthogy ezáltal ti az abszolút tevékeny (pozitív) lényt bizonyos nemleges (negatív) tulajdonsággal ruházzátok fel, ami teljes lehetetlenség. Az abszolút pozitivitás fogalmából teljesen ki van zárva minden nemlegesség. Az alvást, a nyugalmat, a lappangást csak olyan lény ösmeri, aki még a tökéletlenség állapotában

---

* Teozóf világteremtési felfogás szerint egyik manvantara (örökkévalóság, teremtési korszak) megszüntetésétől a másiknak kezdetéig Isten nyugalmi állapotban van./

van. Az örökkévaló, abszolút, pozitív "lét"-ben, vagyis Istenben. – akinek tökéletességét már az ő testamentum is e szavakkal akarta kifejezni: "én vagyok az, aki vagyok" – semmiféle lappangó állapot helyet nem találhat. Nem létezett sohasem oly idő (a ti nyelveteken nincs jobb kifejezés az örökkévalóság egy részecskéjének megjelölésére), amikor az abszolút lét, az abszolút erő, az abszolút élet ki ne áradott volna Istenből – hanem csak oly "idő" létezett egykor, amikor még nem volt sűrűsödés, aminthogy az anyag nem elsődleges teremtés eredménye. Az elsődleges teremtés, vagyis a kiáramló fény és élet, mely egyénisített az abszolút szeretet által, voltaképpen maga az Isten és épp oly öröktől fogva való és örökön át tartó mint Ő.

Ebben az örökkévalóságban azután időről-időre mintegy "kikristályosodnak" az anyagi formák, mint viszonylagos alkotások, mint következményei a viszonylagos (relatív) létnek, mindannyiszor, valahányszor a fejlődésben ily mozzanat szükségessége beáll. De ezek az anyagi formák azonnal megszűnnek létezni, mihelyt a bennük lakott lényeknek fejlődésük szempontjából ilyen anyagi légkörre többé szükségük nincsen és akkor ismét csak öntudatos, tökéletes egyéniségek fényhullámai veszik körül ama nagy "Központi Nap"-ot, amelynek ragyogását mintegy magukba fogadják és újra visszavetik őreá. Semmiféle hasonlattal le nem írhatom nektek ezt a főséges állapotot! Isten létezik!

És az ő létét nem szabad "pihenve" avagy lappangva elgondolnunk, hiszen az ő lényisége ugyanaz, mint amit isteni kinyilatkoztatásnak nevezünk, ez pedig folytonosan van. Isten változhatatlan, valamiféle változásnak még csak leg-halványabb árnyalata sem képzelhető el Nála. Csak az ő kiáramlása, fényének velünk való közlése bír relatív változandósággal aszerint, amint az valamely, Őt többé-kevésbé asszimilálni képes, vagy őt asszimilni még nem képes létre sugárzik. A kinyilatkoztatások változása és egyáltalában mindaz, ami nálatok a változásnak és korlátozottságnak fogalmaival összefügg: csupán földi létetek különböző tökéletességű fejlődési fokozatokon való áthaladásának eredménye. Nem volt sohasem olyan "idő", amikor a visszasugárzásra képes szeretet föl nem fogta és át nem érezte volna Istennek kisugárzó szeretetét. "Kezdetben vala amaz ige, az

ige Istennél vala; és Isten vala az ige"; ez azt jelenti, hogy a Fiú, – összfogalma oly világnak, amiről ti egyáltalán fogalmat sem szerezhettek magatoknak, – mindig volt. Minden élet az örök változhatatlanba folyik vissza és mihelyt asszimilálódni képes azzal, relatíve változhatatlanná válik.

De félre ne értsetek kedves testvéreim. Senki sem adhat nektek Istenről tökéletes fogalmat, mert hiszen mi mindannyian egyformán tökéletlenek vagyunk és egyformán hiányzik még belőlünk Isten legteljesebb kinyilatkoztatása. Én csupán egy kissé tisztázni óhajtom most ama fogalmaitokat, melyekkel ti a fölfoghatatlant fölfogni, megérteni igyekeztek és pedig azért, hogy nemleges álláspontra helyezkedvén, mondom nektek: íme, az Isten nem ilyen, neki ilyen állapotai, vagy ilyen tulajdonságai nincsenek. Ilyen nemleges álláspontról szemlélhetitek ti leginkább a pozitív dolgokat, s az istenfogalom tisztázására mi sem igen tehetünk sokkal többet, mint hogy ilyen negatív szempontból boncolgatjuk számotokra azt. Hogyha tehát a "teozófus" azt állítja, hogy Isten sok világot teremtett, amelyek közül csupán egy sikerült neki, vagy hogy az angyalok bukása azért történt, mert ellenszegültek

Isten ama kívánságának, hogy bizonyos tökéletlen alakba inkarnálódjanak, ami őket fejlődésükben megakadályozta volna, – úgy bízást fölvehettek előtte a következő kérdéseket: Mi jogon ruházod föl te az Istent ilyen tulajdonsággal? Már hogy állhatna alább az ő bölcsessége az angyalok bölcsességénél? Vajon összeegyeztethető lenne-e az ő bölcsességével, nagyságával és szeretetével az, ha egyedül csak a szenvedések útja (fejlődés az anyagban) állana nyitva minden lény előtt? Azután lehet-e az öntudatoságnak, az egyéni létnek végcélja csupán az, hogy ez az öntudat ismét elenyésszék? És végül vajon nem tudnak a teozófusok oly istenséget, – ha már nem is fölfogni, – de legalább elképzelni, amelynek nagysága magába fogadhatja az egyéniségek egész világát anélkül, hogy előbb ismét meg kellene őket fosztani egyéniségüktől? Gyermekeim, ha ti azt akarjátok, hogy a ti mostani istenfogalmaitok tévedései a jövő időben elenyésszenek, akkor először is le kell rombolnotok azokat a korlátokat, amiket az ő szeretetére, az ő bölcsességére és az ő nagyságára vonatkozólag állítottatok föl. Csak

ekkor fogjátok majd asszimilálni tudni a teljes igazságot, ami örök idők óta körülvesz már benneteket. A még előttetek álló fejlődési folyamat magával hozza majd, hogy idővel a különböző rendszerekben rejlő igazságok azonosságát felismerjétek, s így azok előttetek egyformán "szimpatikusakká" válnak, de addig is jegyezzétek meg, hogy megéri a szeretetet és fölismeri, hogy e föld szellemi irányzatainak nem szétválasztásában, hanem egyesítésében rejlik az igazság.

Amennyire csak képesek vagytok, igyekezzetek megszabadítani magatokat minden un. "rendszer"-től. És ha találoztok valakivel, aki ezt mondja nektek: "Hiszem, hogy énbennem is ott az Isten és hiszem, hogy szabad akarat nincsen"; vagy ha egy másikkal találoztok, aki ezt mondja: "Hiszem, hogy korlátolt szabad akarat van"; vagy végül egy harmadikkal, aki megint ezt mondja: "Én hiszek Krisztus megváltó vérében", úgy lássátok meg, hogy mind e vallomásokban föltalálható az igazság egy-egy kis részecskéje és mindegyik egyformán ama közös nagy hit felé halad, mely ezt mondja: "Hiszek abban, hogy az igazság kinyilatkoztatása mind tökéletesebbé válik, azaz fejlődésem folyamán mindjobbban át fogom tudni érezni az igazságot."

És ha ti ennek a hitnek, ennek a meggyőződésnek erejét bocsátjátok ki magatokból, akkor megváltozik körülöttek a ti szellemi atmoszférátok és megtelik azokkal a föltételekkel, melyek szükségesek ahhoz, hogy tisztább kinyilatkoztatások adathassanak e földnek. Az igazság abszolút és örök, csupán kinyilatkoztatásának alakja relatív, mert föltételezett a ti fejlődési fokozatotoktól. Őrizkedjétek tehát minden dogmatizálástól, valahányszor az igazság egy-egy sugártörődékét magatokba fogadni vélitek! Ne keressétek valamely igazság asszimilálhatóságának bizonyítékát abban, hogy ez igazság által lelketekben föltolult nézeteiteket testvéreitekre átvinni igyekeztek, hanem lássátok meg abban, hogy éltetek a szeretetnek valóságos kinyilatkoztatásává válik és szellemi világotokat teljesen beragyogja az a világosság, mely Isten nagyságának átérzéséből fakad. Ettől az érzéstől áthatva, ebben a relatív szellemi nagyságban minden türelmetlenség lehetlenné válik és szétfoszlik minden "rendszer", mely Isten nagyságának és hatásainak korlátokat kíván szabni, azt vélvén, hogy ezáltal könnyebben fölfog-

hatja azokat. Akkor majd megértitek, hogy csupán tökéletes-ségünkben fogadhatjuk be Isten nagyságának tökéletes ki-nyilatkoztatását.

III.

Gyermekek, azok a hullámok, melyek töletek hozzánk jönnek, minden életet összekapcsolván, minden fejlődő életet táplálván, gyakran csak elméletet foglalnak magukban, hogy azután ez alámerüljön, anélkül, hogy ereje volna olyan vezetékké válni, amely útján erőnket reátok ruházhatnók. Gyakran elméletek képezik szellemi fejlődésetek kezdetét, de azzal a nagy veszéllyel járhatnak, hogy szép álmokba ringatjátok magatokat és azt hiszitek, hogy több megismerésetek van, mint testvéreiteknek és hogy az elméletben elfogulva, nem láttok teljes erővel hozzá az önzés leküzdéséhez számtalan formáiban, – hogy az elmélet szép, de hiábavaló virágában gyönyörködtek, anélkül, hogy gondolnátok arra, miképp csak a gyümölcsben rejlik táplálék.

Nem elég gyakran tudjátok teljes akaratotokat, egész vágyakozásokatok imába összefoglalva, kiárasztani a világos csapatok felé, amelyekből fénylő szikrák hullanak szelleme-tekbe és összekapcsolódnak a bennetek levő isteni szikrával, hogy ez átvilágítson minden takarón és térben és időben megérlelje a gyümölcsöt, melynek benneteket és testvéreiteket táplálnia kell. Minél erősebb bennetek a vágyakozás, annál inkább megszabadultok az elméletek járószalagjaitól. Ha az isteninek vonzereje megragadott benneteket és ennek a tudatára jöttök, nincsen semmi másra szükségetek. Engedjétek, hogy ez a vonzerő vezessen és világítson át benneteket és az örök igazságokról az egyik lepel a másik után hull le és látni fogtok és ti is igazakká lesztek! Ne szegezsetek tanokat, elméleteket és féligazságokat világotok mai fejlődési fokozatának deszkáira! Így tettetek mindig évezredekén át, mindig a kinyilatkoztatások akkori formájához ragaszkodván, ahelyett, hogy kizárólag annak szellemében éltetek volna. Te magányos kereső, nőj ki ebből a tévedésből, tedd magadat szabaddá, hiszen Isten gyermeke vagy te is! Ez az értelme annak a mesének, hogy az ember megtalálta az igazgyöngyöt és mindent odaadott a gyöngyért. A burkolat, amelyben kapta, értéktelenné vált számára. Minden kinyilatkoztatás, akár Krisztusé, akár Buddháé, vagy valamely más, a földön

formákba, tanokba szedve jut hozzátok. A bölcs megtalálja a gyöngyöt, a szellemet, az isteni világosságot, mely maga változhatatlan, ragyogó színeként nyilatkozik meg és az igazság megérezésének kékjétől ujjongva mindent odaad, amivel bírt; elméleteket, külön érdeket, külön vágyakat, külön ismeretét a neki rokonszenves kinyilatkoztatásnak, (– az egyes kinyilatkoztatások világossága a világosság egységes tengerébe folyik össze –) mert lényét az összesség megérezésében találta meg. Te kereső imádkozzál, hogy megtaláld a gyöngyöt, hogy a szellem úgy nyilatkozzék meg neked, hogy a világosság minden formát felemésszen!

12. A tekintélyen alapuló hit. Szellemi munkatársak.

Kérdés:

Te Emánuel nyilatkozataidban több ízben rámutattál arra, hogy földünk és a rajta testetöltött szellemek belátható időn belül olyan fejlődési fokot fognak elérni, amikor az átalakulás, vagyis az általános fejlődés az átszellemülés felé be fog következni. A spirituális mozgalom a kezdete ennek a fejlődési folyamatnak. Ezen az átszellemülésen hathatósan nemcsak a testnélküli szellemvilág munkálkodik, hanem közreműködnek ebben a testetöltött szellemek is. Ezért számos olyan szellem jó le testben a földre, akinek már megfelelő szellemi fokozata van és képes arra, hogy a mozgalom irányításában részt vegyen. Mi elismerjük ugyan emberi gyengeségünket, mégis szerény munkatársaknak érezzük magunkat ebben a szellemi mozgalomban. Szabad-e nekünk ennek a mozgalomnak folyamatába mélyebben betekinteni? Hogyan ismerhetjük fel azokat a magasabb fokozaton álló testvéreket, akik bennünket tanítanak, vezetnek és ha csüggedünk vigasztalnak és felsegítenek?

Már maga az a tudat, hogy az ilyen magasabb szellemek itt testetöltöttek, nehéz perceinkben erősíteni fog bennünket. Mennyire inkább dolgozhatnánk az átszellemülés munkáján, ha ezekkel a szellemi testvéreinkkel közvetlen érintkezésben állnánk. Élnek-e és működnek-e már jelenleg is földünkön ilyen szellemek? Megismerkedhetnénk-e velük?

Felelet:

Valamely világ fejlődése emberi időfogalmak szerint nagyon lassú. Érzékeitek és az anyag látszatvilága annyira elhomályosítja tekinteteket, hogy az egyes igazságok hatását azok minden szükséges átváltozásaiban aligha lennétek képesek meglátni. És mégsem volt soha olyan idő, amikor nem az örök igazság képezte volna minden dolog alapját. Ez itt-ott mindig átcsillámlik. Némelyek ezt meglátják és táplálkoznak belőle, mások ellenben elmennek mellette s ügyet sem vetnek rá, mert szellemi szemük még nem nyílt meg és még nem tanulták meg éhezni és szomjazni az igazságot. Minden törvényszerű sorrendben fejlődik. Az emberben legelőször a hit ébred fel, mert hit nélkül nem képes felfogni az örökkévalót. Ha azonban ez a hit tekintélyekre támaszkodó vallássá csontosodik, akkor ez már nem olyan elem többé, amely az örök igazsággal vegyülhetne. Ezért mindenkinek, aki hivatva van arra, hogy az emberiség vezetője legyen, őrizkednie kellene attól, hogy új tekintélyeket teremtsen, akár testbe öltözve, akár testnélküli alakban. Nem szabad neki további olyan embereket, akik még tekintélyeken csüggnék, ezektől elválasztania, hogy őket abba a szellemi áramlatba állítsa, amelynek forrása az abszolút igazság. Az, aki nektek valamely igazságot kinyilatkoztat, semmi más, mint vezető és annak az igazságnak a hordozója.

Azt tehát, amit hoz nektek, ragadjátok meg, táplálkozzatok belőle, álljatok bele abba az erőáramba és szívjátok azt magatokba akaratotok és megismerésetek teljes erejével. Ezzel rátok nézve a vezető és hordozó hivatása teljesen be van töltve, ti pedig viszonzásul megadjátok neki azt a tiszta örömet, amelyet ő akkor érez, ha látja, hogy egy halhatatlan szellem örökkévaló táplálékot talált. Addig azonban, amíg tekintélyekre támaszkodtak, nem ragadott még úgy meg benneteket az örökkévaló erőáram, amint annak megragadnia kellene, hogy belőletek öntudatos, világos és erős munkatársakat képezzen az átszellemülés tágas mezeje számára.

Az ige nem ér többet, ha azt magas szellem nyilatkoztatja ki. Az igazságnak meg kell nyilvánulnia minden nyelven és mindazokban a formákban, amelyek a mindenséget betöltik. A magasabb szellemeknek tehát meg kell nyilvánulniuk minden világban és minden szellemcsoport

előtt. Minél magasabban áll az ilyen lény, annál inkább szeretné önmagát teljesen félreállítani, hogy valaki kísértésbe ne essék azt mondván: "Ebből a remek serlegből ittam azt a drága italt. Ez a serleg nekem végtelenül becses." Már nagyon sok serleg nyújtott az embereknek örökkévaló italt. Az emberiség pedig szépen megőrizte a serlegeket, de a víz elpárolgott belőlük. Most újabb fénykorszakot látok a föld fölött feltűnni, de látom mindenütt a tekintélyekben való hit régi veszélyét, látom, hogy a lényegtelenhez ragaszkodnak és elhanyagolják a fődolgot. Ismét kísért a régi mondás: "Én Pétert, én meg Pált követem." Csak a forma változott meg: "Én teozófus vagyok, én spiritista, én meg gnosztikus!"

A vizzálykodás szelleme, amely ilyen megkülönböztetéseket keres, ugyanaz maradt. Az, ami titeket, kik az örökkévalót keressétek, még elválaszt egymástól, az a mulandó, a tökéletlenség. Ami pedig egyesít benneteket, az az örökkévaló, az abszolút, melyből lényetek eredt. Egyedül ebben található meg a tökéletesség és a boldogság. Ha még erősen érzitek azokat a választófalakat, amelyek a földön dívó úgynevezett szellemi irányok különféleségéből erednek, akkor még a mulandó befolyása alatt álltok. Ha azonban már csak azt fogjátok élvezni, ami benneteket összeköt és egyesít, akkor az örökkévaló már rátok bocsátotta első rezgő sugarát, mely minden ködöt, minden síkot áthaladva, immár közvetlenül tudott érinteni benneteket. Ezzel, gondolom, válaszoltam feltett kérdésetekre. A helyes felelet a kereső embert felemeli abba a legmagasabb körbe, ahova ember még feljuthat.

Van olyan világosság, amely minden testen keresztülhatol és az isteni törvényvilágot lehet úgy megérteni, hogy minden kérdést megoldhassunk. Hivatásom és leghőbb vágyam az, hogy megértéseket kibővítsen vagy legalábbis felkeltsem vágyakozásokat, hogy a nagy törvényvilágot képesek legyetek akként megérteni, hogy szellemi szemetek azon keresztül az abszolútot is lássa átcillámlani. Csak tartásotok nyitva szellemi szemeteket és mindig tisztább igazságérzetetekkel fel fogjátok ismerni egyes testvéretekben a tudatos vagy öntudatlan munkatársat, aki a tietekhez hasonló munkát végez. Segítséget a keresőket, hogy a látszaton keresztülhatolva, tekintetüket arra az egyetlen helyre rányit-

hassák, ahol találni lehet. Azokra azonban, akik azt mondják, hogy ők már találtak, ne támaszkodjatok, hanem igyekezzenek velük együtt tekinteteket az örökkévaló felé irányítani, azt amit így láttok asszimilálni és ekként gyarapodni tisztaságban és bölcsességben. Csak egyetlen forrás van, ebből meritünk és táplálkozunk valamennyien.

13. Az igazság kinyilatkoztatása.

Minden világ és így kis földetek kedvező fejlődése is meghatározott törvények szerint történik, a törvények pedig nem egyebek, mint Isten örök és változatlan lényének látható megnyilatkozásai. Ha új teremtési korszak kezdődik – az indus ezt manvantarának nevezi – az örök bölcsesség sugarakat áraszt ki, melyek minden ébredező életet céltudatosan áthatnak és magukkal vonják a tökéletességig, mely minden életet egyesít az ősélettel. Ezek a sugarak, ez a hatalom, ezen a tengelyek, melyek körül az életnek minden megnyilatkozása forog, ez a vonzerő, amelyből egyetlen atom sem szakadhat el ez Istennek újból kinyilatkoztatott, örökös bölcsessége, ez a törvény! Minden törvény egyetlen forrásból fakad és ha a teremtett élet tökéletességét már elérte, ismét a forrásba folyik vissza, mint a hullámok is a tengerből emelkednek ki és ismét abba hullanak vissza. Mint a törvény vagy a törvények világa, – mert Isten bölcsességének ez a kisértés nagyságában egy-egy világnak felel meg – Istennek a kinyilatkoztatás útján erővé vált bölcsessége úgy az igazság meg a világosság, mely ebből a bölcsességből árad.

Azt mondom "az igazság", mely azonban mint közvetlenül isteni nektek csak akkor nyilatkozhatik meg, ha a tökéletességet már elértétek. Minthogy azonban a tökéletlenség magában hordozza a tökéletesség csíráját és annak az örököséből kell táplálkoznia, hogy fejlődhessék, úgy meg kell törnie az abszolút igazság sugarának is, hogy azt megláthatókat és a mindenségben "igazságok" alakjában nyilatkozzék meg! Ezeket a tökéletlen szellem, kinek az anyagban kell fejlődnie, megismeri, de egyszersmind ez összeköttetés által el is homályosítja, mert a tökéletlen mindig tesz valamit hozzá a magából és a benne levő kicsinyesség szétdarabolja az igazságokat, hogy könnyebben felfoghassa azokat.

Ilyen töredékek azután olyan változáson mehetnek át, hogy nem hasonlók többé azokhoz a töredékekhez, melyek más ember kezében vannak és mindannyian mégis csak egyetlen forrásból származnak. E közös eredetből kifolyólag megvan bennük a megtisztulás és önfelzabádítás ereje és az emberiség csodálkozással fogja szemlélni a törvény működését, mely szerint az igazságoknak minden takarót át kell hatniok, hogy összefolyjanak egyetlen folyamó, mely mind hatalmasabban megdagadván, minden nagy és kis, ellenkező áramot magával fog ragadni, melynek vize mindig tisztábbá és világosabbá válik, míg egészen a világosság folyamává lesz és minden életet úgy eltölt világossággal, hogy képes lesz a legtisztább ősforrást, az "igazságot" meglátni, az őselet egységét megismerni és ebben a megismerésben a tökéleteséget és a vele való egyesülést elérni!

Kell-e még ehhez további magyarázat, hogy megértsétek, miképp a kereszténység, teozófia és spiritizmus igazságai egyetlen forrásból erednek és hogy ezekben a formákban történt kinyilatkoztatásoknak egyetlen célja van: szellemi haladásotok? Azt mondom, egyetlen célja és forrása, bensőleg egy, de külsőleg, formáiban különféleségek, sőt ellentmondások is találhatóak. A bölcs meglátja az egységes szellemet és üdvözli azt, bármilyen formában nyilatkozzék is meg, megtanult "látni", meglátja az elrejtett, isteni igazságot és tudja, hogy ennek át kell világítania minden formán és meg kell ezt semmisítenie.

De a tökéletlenség pókhálóiban megakadnak a kicsinyek, akik még nem tanulták meg, hogy a sok formában és különbözőségben csupán az egységes szellemet lássák és azt mondják: én keresztény, én teozóf, én spiritista, én meg buddhista vagyok! Ugyanaz (azaz ugyanaz a fejlődési fokozat) szól mindezekből, mely majdnem kétezer év előtt így szólott: "Én Péteré, én meg Pálé vagyok!" Jobb volna, ha ahelyett, hogy magatoknak elért fokozatoknak megfelelő neveket adnátok, olyan neveket választanátok, amelyek arra utalnának, amit elérni szeretnétek: "Keresztény, teozóf, vagy spiritista szeretnék lenni" és az Isten és az igazság után való erős vágyakozás tárja ki szellemetek kapuit, hogy a világosság felülről beáradhasson és benneteket eltölthessen boldogsággal és békével! Dogmákat sohase alkossatok, még az ő-

élet legnagyobb igazságairól sem. Istent és minden élet megváltását az isteni szeretet kinyilatkoztatása által állítsátok egyedül fel dogmává. Aki azért fogadja el az igazságot, mert dogmaként kényszerítik reá és nem azért, mert olyannak érzi, annak az semmit sem használ. Olyan ez, mintha embereket fakérgekkel akarnátok táplálni és azok éhen halnának! De ha fejlődésetek során megtaláljátok a vegytan törvényeit, melyek szerint a fából tápláló anyagok vonhatók ki, akkor a fakéreg is táplálékká lesz. A formák és dogmák összetörése felszabadítja a szellemet és nem a szellem lenyűgözése formákba és dogmákba "táplálja" az embert! De értsetek meg jól! A meglévő formák és dogmák erőszakos lerombolása sohasem használhat az emberiségnek. A formának úgy kell lehullania, mint a bimbót takaró buroknak, hogy a benne rejlő életet szabaddá tegye.

Csak azt akartam nektek, keresőknek mondani: Éljetek az igazság szerint, amelyet megismertetek és az mind hatalmasabbá lesz bennetek és át fog folyni azokon a korlátokon és törvényeken, amelyeket kicsinyes testvéreitek állítottak fel. Át fogja árasztani, de nem fogja elpusztítani és a testvérek dörzsölni fogják szemeiket, hogy a világosságot megláthassák és aki már kinyitotta a szemét, annak nyilvánvalóvá lesznek az igazságok és e látással egész világot fedez fel maga előtt, ahol előbb csak hullámozó kaoszt látott!

Mindig ismétlem: Úgy éljetek, amint megismertetek és vágyakozzatok szelletek egész erejével az után, hogy az "isteni" bennetek megnyilatkozzék. Mert ami benned, egyik keresőben megnyilatkozik vágyódásodnál és fejlődési fokozatodnál fogva, az egyéniséged törvénye, érzési és felfogási képiséged szerint történik, és azt képes vagy teljesen "meglátni". Mennyei Atyánk ajándéka ez és tökéletes, mint ő maga. A tanító szavai azonban mindig annak a veszélynek vannak kitéve, hogy néhány ember számára fakérget képezhetnek, mert a tanító az igazságokat, melyeket ő már "lát", formába kénytelen öltöztetni, hogy kinyilatkoztathassa nektek és néhányan nem lesznek képesek ezt a maga igazságában "meglátni"! És mégsem szabad hallgatnom, mert megparancsolták, hogy a magam homokszemével hozzájáruljak az egyesülés felépítéséhez. Ám ha a tévedésekre utalok, melyeket az emberek felfogása világotok különböző

szellemi irányzatába csempészett és azokat dogmatizálván, sok ember számára ütközőpontot alkotott, – akkor az a veszély forog fenn, hogy részben félreértenek, részben pedig az ütközőpontok alkotói eleve visszautasítanak, Ugyanolyan helyzetbe jutok, mintha azt mondják valakinek: "Ilyen, vagy amolyan hibád van" és az illető rögtön felfortyan! Jobb, ha testvéretekkel, tiszta, világos és ellentmondást nélkülöző éle-teteket szemléltetitek és ne erőszakoljatok rá semmiféle tant, ne figyelmeztessétek őt semmi hibájára, hogy meglátván azt, meg ne haragudjék reátok, mivel rútat mutattatok neki. Csak a szépet mutassátok neki és idővel az a vágy fog benne támadni, hogy a szépet bírja, annak a megteremtője legyen és tökéletlenségei meg fognak semmisülni annak a megismerésében, mely mint a hajnal hasadása a jövő nap reménységével fogja szellemét eltölteni. Adjátok így mindig az igenelegest és sohasem a nemlegest. Ha gyermekeket nevelték, mindig csak a szépet és az igazat mutassátok nekik és igyekezzetek az után vágyakozást kelteni bennük, hogy ha majd ez a vágy fokozódni fog, erőre is tegyenek szert azt elsajátítani és megtartani!

Ezzel természetesen nem azt akarom mondani, hogy világotokon nincsen számtalan különböző korú gyermek, aki a szépet meglátni, az után vágyódni még képtelen. Ezek számára durvább eszközök szükségesek, hogy amíg reátok vannak bízva, őket a rossztól visszatartsátok. Aki nem akar hallani, annak éreznie kell; olyan szabály ez, melyet az emberiség a következmények törvényéből már levont magának.

Az igazságok egyesítésének nagy munkájából, vagy legalább azoknak az eredeti irányba való visszatereléséből Annie Besant is kiveszi a maga részét.*) Te azt óhajtanád, hogy a "Benső Kereszténység" című könyvét behatóan megbeszéljem és fejezetenként megmondjam, ez igaz, az meg hamis. De akkor hamisan fognám fel küldetésemet; hiszen akkor ebből is csak az következne: "Én Emánuel-t követem, én meg Besant-et"! Milyen rövidlátók vagytok, gyermekek!

---

* *) /Emánuel médiuma olvasván a híres teozófus írónő könyvét, melynek egyik-másik tételét nem tudta elfogadni, gondolatban kérdést intézett e tárgyban Emánuelhez./

Annie Besant összekötő hidat épít az igazságok közé és én is azt szeretném tenni és most azzal kezdem, hogy hídjának egyes köveit megingatom? Néhány embernek, aki tanomat elfogadja, a tekintélyre támaszkodó hitét erősítem és egyenesen kívánjam azt, én, aki mindig azt mondtam nektek, hogy ne támaszkodjatok semmiféle tekintélyre, igyekezzetek az igazság után való vágyódás segítségével azt megismerni, éljete e szerint nyissátok ki szemeteket minden igazság számára, amely világotokon megnyilatkozhatik, sohase legyetek kielégítve, hanem szakadatlanul vágyakozzatok az örökkévaló kincsek után, akkor az igazságotok a törvény szerint olyan erővel és tisztasággal fognak nektek megnyilatkozhatni, amint te, magányos kereskedő azokat felfoghatod. Ne essetek a régi zsidók hibájába, ne kívánjatok földi királyokat, mivel Isten maga a ti királyotok!

Te kereső és vágyakozó folytonosan növekedel és a téged takaró lepel mindig finomabbá lesz, holnap talán már képes lesz az őt örökké környező igazságok rezgését megérezni, amit ma még nem képes. Ki mondhatja el közületek, hogy több a keresőnél, az igazság után vágyódónál! Az igazság pedig örökkévalóságok óta árad és ti beléje nőttök, az áthatja burkolatotokat, ez meg finomabb, világosabb és képesebbé lesz az istenit megérezni. Ez a fejlődés az évek millióin át tart! Az emberek nagy többsége pedig az igazság e folyama közepette áll és nem is érezi azt és azok is, akik már kezdik azt érezni, abban a veszélyben forognak, hogy torlaszt emeljenek eléje! Te Adorján testvérem azt kérdezted tőlem, hogy mi az imádság és mi ennek a hatása?

Nem adhatok jobb választ, mint amit Annie Besant mond, – ő felfogta az imádság szellemét. Olvasd el gyakrabban, amit erről mond és gondolkozzál felette és ha még kérdésed lesz, jöjj, szívesen segítek az akadályokat eltávolítani. De ne feledd el, hogy mi segítők és tanítók csak szavakat adhatunk a keresőnek, mely megismerésünknek a megnyilatkozása, és azt olyan formába burkoljuk, amely a kereső számára megfelelőnek tetszik. Az ekként beburkolt igazságot meg kell látnotok és asszimilálnotok, csak akkor van növelő ereje. És minden, mait így megláttok, csak arra szolgál, hogy képesekké tegyen benneteket szóvalan igazságokat megérezni, meglátni és szerintük élni! Az angol

mese szerint a lovag kalandokra indult ki és az a varázs vezette, hogy talapzaton álló ércfő látja el utasításokkal, míg csak elveszett testvérét meg nem találja. Ez erdőben felnőtt vadember volt, aki csak "Valentine" nevű testvére – a szeretet – által hagyta magát vezetetni. Amikor azután a testvérek egyesülve, az ércszobor előtt állottak, ez azt mondta, hogy célját elérte, a testvér megtalálta a testvért, szavaira nincsen már szükség, – levette magát a talapzatról és összetört. A testvér megtalálta a testvért! Ha különböző volt is fejlődési fokozatuk, mégis megismerték egymást!

Minden életnek csak egységes eredete, egyetlen célja van és a fejlődés bármely fokozata csak a formában, amelynek az élethez kell alkalmazkodnia, meg az asszimilálni képesség szerint választ el. Isten bölcsességének, igazságának és szeretetének minden megnyilatkozása egyetlen forrásból ered, – e megnyilatkozások látszólagos különbözőségét pedig fejlődésetek foka idézi elő. Ismerjétek tehát el minden élet egységét minden megnyilatkozásban, akár életformában, akár a szellemi kinyilatkoztatás szavaiban, akár egyéni megismerésben mutatkozik is. Ha szóltanul igyekeztek elmerülni a nagy egységben, akkor az mind világosabban nyilatkozhatik meg számotokra, – minden "érc", mely egykor nevelési tényező volt számotokra, szétzúzva esik a földre, mert képesekké lettetek a legnagyobb igazság asszimilálására! Boldog, aki ezt a célt eléri!

14-15. Ki az igazi spiritista?

Gyermekem, komoly dolog az, ha az ember spiritista akar lenni. Nem az a hit, hogy testnélküli szellem képes a testben levő szellemmel érintkezni, nem a médiumi tehetség, de még az abba az igazságba vetett hit sem tesz benneteket spiritistákká, amely igazságot mi vagyunk hivatva veletek közölni, hanem egyedül az, ha e tant teljesen magatokévá teszitek, aminek látható gyümölcset átszellemült éleeteknek kell képeznie. Emberek, emberek! Törjétek át minden külsőségen és szálljatok alá a mélységbe, hatoljatok a szellemi világba, az igazságba, melyen oly sok alakiságtok és külsősétek alapszik. Ilyen külsőségek az összes vallási for-

mák, melyek mint vallásfelekezetek és különféle szekták, fejlődési folyamatokhoz képest, kis világotokon még előfordulnak. Emberek, emberek tanuljatok meg már egyszer messzebbre tekinteni Isten nagy, végtelen világában, mely egész teljességében képezi otthonotokat! Ha valamely gyümölcsfát nemesíteni akartok, akkor minden egyes gyümölcsét megnemesítitek-e vagy az egész fát, hogy ezentúl csupán nemes gyümölcsöt teremjen? A megismerések fája minden felekezeteteket, elméleteteket és bölcseléseket hordja gyümölcsként! Milyenek kell tehát a magnak lennie, melyet e fába kell oltanotok, hogy minden gyümölcsöt megnemesítsetek, hogy számotokra nemcsak táplálékot teremjen, amelynek asszimilálása útján szabadabb erőkre, tisztább szellemre tegyetek szert?

Ez a mag az abszolút igazságnak csak az a része lehet, melyet fel birtok fogni. Nem maga az abszolút igazság külső, látható formája örök törvények köntösébe öltöztetve (mert örök törvények nem hullanak fáradság nélkül azoknak a szellemeknek az ölébe, kik földetek légkörében élnek), hanem saját életetek igazsága és tisztasága. Ha azt mondjátok: "Hiszek Istenben", akkor éljétek a legmagasabb fogalom szerinti Istennek életetek minden pillanatában és egyéniségtek minden porcikájával! Ez az igazság szeme, melynek megismerésetek fájának gyümölcseit, a fával való összeköttetése következtében meg kell nemesítenie. Emberek, komoly dolog az, ha azt mondjátok, spiritisták vagyunk! Ha néhány tényt látva és megfigyelve, melyet e tapasztalás folytán már nem lehet tagadni, ez készíten erre a vallomásra, akkor még távol vagytok attól, hogy spiritisták legyetek.

Ezt a vallomást még annak a megismerésének kell követnie, amit a spiritizmus nagy alapvonásaiban tanít. Nem kis, egyéni kinövéseiben, melyek lényegtelenek és melyek számtalan hamis árnyalatban az emberek nagy tömegének, mely nem képes a dolgok mélyébe hatolni, csak ártanak. Ha majd felismertétek az igazságot, azaz szellemetek megérzi, hogy az egész teremtés a szeretet árama által összekapcsolva, mely az Istenség forrásából ered, egyetlen, nagy egyetemes törvény alá van rendelve, ha érzitek ezt az egységet, mely minden élőlényt testvérekké, minden világot rokonvilágotokká tesz, s ha ez az érzés annak a szükséges-

ségét kelti fel bennetek, hogy létetek minden pillanatában a szeretetnek éljétek: akkor oda sorakoztatok a világosság hordozóinak nagy csoportjába, spiritistákká lettetek. Egész életetek súlypontját áthelyeztétok, számotokra semmi kicsinyes és szűkkeblű sem létezik többé, mert igazán nem is létezhetik; nem fűrészeltek le már kis kinövéseket, melyek mind csak különféle betegségek és fogyatkozások látható formái, hanem majd minden betegséget meggyógyítottok, minden szűk kört kitértétek, amikor az isteni szeretet, bölcsesség és nagyság örök áramát vágyakozó és életet lehelő egyéniségteken át hagyjátok keringeni és azután kiöntitek abba a körbe és világba, mely működési teretekül van kijelölve.

IV. AZ ALSÓBBFOKÚ ÉLET ERŐI.

16. Az állatvilág szenvedései.

Kérdés:

A szenvedések tartozások és Isten kegyelméből bűnhődések. Már pedig az állatvilág is, amely az életprincípiumhoz van kötve, ebben a kötöttségben felelősség nélkül fejlődve, s anélkül, hogy Isten útját elhagyta, azaz vétkezett volna, sok súlyos szenvedést kénytelen elviselni, mivel a fájdalmat érzi éspedig nemcsak az emberrel való érintkezésben és az ember részéről, hanem vad állapotban is. Egy jószágos és igazságos Isten nem akarhatja a bűntelennek szenvedését, amely még nem szellem. Kérünk, magyarázd meg nekünk az állatok szenvedéseinek okát.

Felelet:

Az egyes élőlényekre vonatkozó kérdésekre a feleletet a nagy életáramban kell keresnetek, amely az őseletből kiindulva s a világegyetem, – amelynek nagyságáról minden fogalmatok hiányzik – végigömölve, a szellemben céltudatosan és egyéniesülten lüktet, de még a közetet is élteti. Ebben a mérhetetlen, előttünk még felfoghatatlan áramban több áramlat van, örök törvények indulnak ki az ősáramból átalakulva és megsűrűsödve, hogy a legkisebb részletáram szükségleteinek is megfeleljenek. Ezeknek a részletáramoknak

törvényei egy szín különböző árnyalataihoz hasonlíthatók.

Ha valamely szín elérte a legsötétebb árnyalatát, akkor feketének látszik; ha azonban reá oly befolyással, mely a sötét színt oldja: akkor mind világosabban és világosabban lép az alapszín előtérbe; míg ha a színtelen feketét oldod fel, akkor csak színtelen szürke lesz belőle. Előttetek, emberek, a mindent irányító isteni törvények hatása gyakran feketének látszik, azaz az isteni igazságosság színe (a tört fény) nélkül valónak. És mégis nincs élet, még a legmélyebb világokon sem, amelyet át ne hatna ennek a tört fénynek alapszíne. A tiszta fény, mely az őseletből sugárzik, szeretet; megtörve azonban a szellembukás prizmáján, az igazságosság színévé változik, ez pedig a nagyon mélyen álló világok sűrű atmoszférájában megsötétedve, némely életáramban mint szüntelen sötétség tűnik fel előttetek.

Már mondtam nektek, hogy az őselet kifolyása tiszta szellemélet volt, míg az ismételt szellembukások a mind sűrűbbé váló anyagot szülték. A szellembukás következményeképp állott elő a szenvedés, Isten kegyelme pedig, (amely további árnyalata a tört fénynek: a szeretetnek) ezt a keserű következményt keserű orvossággá változtatta át. Az anyag nem más, mint a szellem fejlődési fokozatának megfelelő megjelenési forma; annak az életnek tápláléka és gyógyszere pedig, amelynek az anyagon, az anyagban és az anyag által kell ismét tisztább és tisztább szférába emelkednie: az anyag atmoszférájában található fel és ez szenvedés.

Azonban valamennyi alacsonyabb rendű törvényt áthatják a magasabb rendű, azaz örök törvények és fejlettséghez mérten képesek lehettek az egyes áramokban megérezni az ősvilágosság fényét. Világotok állatéletének, azaz annak az életnek, amelynek az anyagból ismét ki kell kristályosodnia, – mert éltető princípiuma és szülő oka szellem – fejlődésére olyan atmoszférára van szüksége, amely ennek a világnak egész életével homogén. Annak a világnak törvénye alól, amelyben valamely élet fejlődik, ennek az életnek semmi részecskéje sem vonhatja ki magát; bizonyos törvények hatáskörébe nő bele s ismét kinő belőle, mihelyt fejlődési fokozata más törvényeket igényel. A legalacsonyabb rendű állatélet még nem ismer semmiféle szenvedést, mert fejlődési fokozata még nem teszi szükségessé bizonyos

törvények hatásának megérzését. Gondoljátok meg, hogy a halál, a szilárd köteléknek ez az erőszakos szétszakadása, amely alatt szellem és lélek megremeg, nem elsődleges, nem Isten akaratából folyó fejlődési átmenet volt. A fokozatról fokozatra való fejlődés menete minden olyan szellemi élet számára, amely ellenszegülés, stagnálás vagy visszaesés nélkül az örök törvények asszimilálása által – de minden erőszakolás nélkül – fejlesztette magát, mindenkor a virágok növekedéséhez volt hasonlatos, amelyeket a harmat és a napsugár fejleszt lényük tökéletességére.

A halál azonban a mélyen süllyedt világok törvényévé lőn s egész sorozat szenvedés–jelenséggel jár együtt, melyek alól e világoknak egyetlen élőlény sem vonhatja ki magát. A halál a bukott szellem teremtménye; elsődleges ősalakja pedig a stagnálás, amely a szellem ellenszegülése által keletkezett s csakis az ősélet kiáramlása: a kegyelem útján változhatik vissza új életképességgé. A bukott szellemre nézve a halál s annak összes szenvedései: a múlt bűneinek gyümölcse; de egyszersmind a jövő gyümölcseinek virágfakadása is, amennyiben a jóvátétel lezárását s a szellemi atmoszféra visszanyerését jelenti. A lélek, vagy életprincípium, azaz ama fejletlen élet számára, amelyet még kötött állapotban, büntudat és felelősség nélkül vezet a törvény lényének tökéletessége felé: a halál és a szenvedések csak fejlesztő tényezők, amelyeket fájlalni nincs miért, mert hiszen számtalan ilyen erőszakos fejlődési átmenet szükséges és törvényszerű a lélek lényiségének és elemeinek képződésére, kifejlődésére, érésére és tökéletesedésére.

Most nyilván ezt kérdeznétek: Miért nem teremtett azonban Isten más törvényeket az állatvilág fejlesztésére, amelyek azt minden szenvedéstől megóvnák? Én csak ennyit mondhatok: az ősrámban, azaz az örök törvényben sok mellékáram, azaz véges törvény van: ellenáram azonban nincs Isten törvényvilágában, mert ellenáramlás stagnálást idézne elő. Ahol azonban a szellem ellenszegülése ilyet teremt, ott azt áthatják az örök áramok s a szellemnek, akinek akarata a stagnálást előidézte, el kell viselnie a következményeket s ezek csendülnek ki az anyagból, amely az ilyen szellemnek szükségképpen lakóhelyévé és ruházatává lett.

A szenvedés, amely a szellembukásból állott elő, (mint a mérges párák és miazmák a mocsár kigőzölgéséből) nagy hatalom, amely betölti az igazságosság törvényét, s amelynek hangja kicseng és rezgő hullámai a szellemi szolidaritás vezetékén fel a szellemi tökéletesség határáig s le a mélyen süllyedt világokig terjed. A szenvedés tehát, amely egy alsóbbrendű világ természettörvényei által az állati életre nehezül, azaz a halál és annak előre vetett árnyéka: szükséges fejlesztő tényező; azonban az embernek az állatot, amely neki szolgál, a szenvedésektől óvnia kell ahelyett, hogy szenvedéseket okozna neki. Széles hatásköre van az embernek, amely felnyúlik az ő szellemi hazájába s lenyúlik a fejletlen életbe. Boldog ember az, aki ennek tudatába jutott és szilárdan áll az egyszer elért magaslaton, abban a tisztán megismerésben tekintve fel – és lefelé, hogy minden tettek, minden gondolatnak, minden akarásnak örök törvényen alapuló visszaható ereje van s hogy az őt körülvevő élethullámokba semmi erőnyilvánulást ki nem bocsáthat anélkül, hogy az az ott lüktető erőkkkel összeköttetésben vissza ne áramlanék reája az ő segítésére, vagy a rajta levő árnyék sötétebbé tevésére.

17. Az állati lélek.

Kérdés:

Te a szeretetet, a szellem egyik tulajdonságának nevezed. Vannak azonban közösségben élő állatfajok, amelyek – ha talán kezdetben csak gépiesen és ösztönszerűleg is – később azonban tudatos, kölcsönös segítségben egymás támogatására és védelmére együttesen működnek; ismerünk továbbá állatokat, amelyek hűséggel és odaadással szolgálják gazdájukat. Nem adatott-e ilyen immár magasabbra fejlődött állatoknak bizonyos relatív szellemi szeretet csírája?

Felelet:

Nem nyújthatok nektek más magyarázatot az állati szenvedésről, mint amit már nyújtottam. Durva anyagi világokon, mint amilyen a Föld is, bizonyos törvények uralkodnak, mint amilyen a halál, azaz erőszakos, több-kevesebb fájdalommal járó elszakadás a lélektől és az azt körülvevő

buroktól. Az ilyen világok valamennyi élőlénye alá van vetve ennek az átalakulásnak, amely anyagi képe a bukás által előidézett szellemi stagnálásnak. Te kedves M.....arra gondoltál ma, hogy ha a szellem relatív szabadsága lehetővé teszi neki, hogy kevésbé fejlett élőlényeknek, amelyeket saját hibájuk nem terhel, fájdalmakat okozzon, Isten jobban tette volna, ha szellemteremtényeinek nem adta volna meg az akarat szabadságát. – Ekképp az istenség ténykedését kegyetlennek, nem pedig igazságosnak tartottad.

A földi ember fokozatán álló szellem azonban merőben képtelen arra, hogy az ő szellemet, annak lényiségét, nagyságát és ténykedésének indító okait úgy ismerje meg, hogy a földön megnyilvánuló valóságos és látszólagos törvényhatásokból ezt az összellemet megítélni képes lehessen. Az őséletnek közvetlen kiáramlásai, azaz elsődök teremtése (nyelvetekben nemcsak a szavak hiányoznak, de fejlődési fokozatokon egyáltalában hiányoznak a fogalmak is, ennek a folyamatnak felfogására) lényiségében nem juttathatta másként, mint relatíve kifejezésre azt, ami a forrásban, amelyből származott, abszolúte volt meg.

Nem tudom világosabbá tettem-e ezzel a teremtett szellemek relatív szabadságának szükségességét, azt, hogy Istennek lényiségénél fogva nem lehetett szabadság nélküli élet a közvetlen következménye. Ennek az életnek is bizonyos fokozatra kellett fejlődnie, amelynek lehetségesé válják Isten megismerése, amennyire egyáltalában a relatív megismerheti az abszolútot. Ez a fejlődési lehetőség bizonyos nagyság csíráját föltételezte, amely azonban egyedül a relatív szabadságban rejlett. Mikor ennek a szellemteremtésnek egy kicsiny töredéke szabadságával visszaélt s ezáltal számtalan idő–turnusokon keresztül és a törvények kibővítése és újabb alkalmazása által nektek a ma látható világ-egyetem előállott: ezeken a világokon is meg kellett maradnia a szellemek viszonylagos szabadságának, mint a szellem tulajdonsága csak akkor mehet veszendőbe, ha a szellem a tagadásban és visszafejlődésben megátalkodva az állati lélek fokozatáig süllyed, hogy attól fogva kizárólag ennek az életáramnak törvényei uralkodjanak felette. A szolidaritás nemcsak a szellemek között áll fenn, de valamennyi élőlényt összeköt bizonyos szolidaritás a fejlődésnek legalsó fokoza-

tától a legfelsőig. Ez a szolidaritás onnan ered, hogy Isten törvényeivel mindent egybefoglal, hogy minden élet tudva vagy nem tudva, ugyanazon cél felé halad, ahogy minden életnek fejlettségéhez képest, valami módon a testvéreletnek kisebb vagy nagyobb részben szolgálnia, segítenie, reá fejlesztő hatást gyakorolnia kell. A szolidaritás törvény, végtelen lánc, amely egyik tagot a másikkal összekapcsolva s magából az őséletből kiindulva, a közvetítőkön vagyis a megváltó elsődökön keresztül lenyúlik addig az életfokozatig, amely a közetben is megvan.

Ha bizonyos rész kiszakadhatna ebből a láncból, az nem lenne többé élet, nem lenne többé fejlődésre képes, mint ahogy a főtus sem fejlődik tovább kiszakítva az anyának rajta átáramló életnedveiből. Ha a bukott szellem – relatív szabadságánál fogva – okozhat is szenvedéseket az állatoknak, azonban az a segítség, amelyet az ilyen élőlénynek nyújt, mégis sokkal nagyobb. Ezalatt nem csupán bizonyos szenvedések enyhítését értem, amit az ember magasabb fokozatánál fogva nyújthat az állatnak. Az állati lélek a kötött fejlődés törvényének van alárendelve. Az ember és az ő befolyása a magasabb fejlettségű életprincípiumra, azaz bizonyos háziállatok lelkére nézve hathatós tényező azok továbbfejlődése tekintetében. Ezáltal az állati lélekben a megismerésnek, (amennyire ily mélyen álló fejlettségű élőlényeknél megismerésről beszélhetünk) bizonyos derengése ébred fel az igazság és igazságtalanság tekintetében és erre a megkülönböztető képességre szüksége van az állati léleknek, mielőtt elemi szellemmé fejlődhetnék.

Ez azután ismét továbbfejlődik lényiségének tökéletességéig, mert csak az alacsonyabb lényiség teljes kifejlődése teszi lehetővé a magasabb lényiséggé való átalakulást. Ezért nincs mit panaszkodni afölött, hogy az ember részére hasznót hajtó állatnak végzett munkája közben bizonyos mennyiségű szenvedést kell elviselnie, mert ezáltal olyan tulajdonságok fejlődnek ki benne, melyek számára az elemi szellemnek magasabb síkját nyitják meg. Mikor ezt mondtam: az állati lélek a kötött fejlődésnek van alárendelve, ezzel különösen a visszafejlődés lehetetlenségét akartam hangsúlyozni; mihelyt azonban a fejlődés során az igaz és igaztalan közötti megkülönböztető képesség, (amelyet nagy-

részt az ember befolyása ébreszt fel) felébred: azonnal megvan az állati léleknek is a szabadsága választani jó és rossz között és fejlettsége szerint magasabb vagy alacsonyabb indítóokok fogják mozgatni: a gazdája iránt való szeretet, vagy az ütlegektől való félelem. Ha az állat magasabb fejlettségi fokon áll, mely ránézve a magasabb rendű indítóokat lehetővé teszi, akkor örömet is érez "jótette" felett; oly örömet, amelyet ismét az embernek, mint fejlesztő tényezőjének köszönhet. Ennélfogva az embernek nevelnie, nem pedig elkényeztetnie kell az állatot.

És ezzel elérkeztem a felelethez arra a további kérdésre, hogy nincsen-e az állatban is bizonyos relatív szellemi szeretet csírája? A szeretet a maga abszolút, örök tökéletességében Isten kizárólagos tulajdonsága; a szeretet relatív, teremtett tökéletességében a tökéletes szellemek tulajdonsága. Az a szeretet, amelyből ilyen relatív tökéletesség fejlődik, a szellem tulajdonsága. Azonban azok az érzések, amelyek az állati lélekben, mint szeretet és ragaszkodás, mint az igaz és igaztalan közötti megkülönböztető képesség mutatkoznak: szintén tulajdonságai ezeknek a lényeknek. Két hasonló megjelenésű szellemi tényező közötti elvi különbség tökéletességük minőségében rejlik.

Az életprincípiumban mutatkozó szeretetnek, szabadságnak, értelemnek és megkülönböztető-képességnek tökéletessége elvileg és lényegileg is különbözik a szellem ugyanezen tulajdonságainak befejezettségétől. Erről a törvényről beszélve azt mondtam, hogy: szeretet, szabadság és megismerés szellemi tulajdonságok; azonban ezeknek a tulajdonságoknak elemei még abban az életáramban is benne rejlenek, amely a kőzetet áthatja, mert minden élet, ami csak létezik, közvetve vagy közvetlenül ugyanabból a forrásból eredt és egymással örök és végtelen törvényekkel van egybefűzve, egymás kölcsönös segítségére rendeltetett s Isten akarata szerint való célt fog elérni: oly tökéletességet, amely az Istennel való közvetlen összeköttetést teszi lehetővé.

S ha most Pál szavai szerint: "az egész teremtés sóhajtozik is"; (Róm. VIII.) az anyag szellemiesülése törvény és minden teremtmény eléri Isten bocsánatának dicső szabadságát. Nektek, embereknek azonban ehhez hozzá kell járulnotok s ahelyett, hogy a benneteket körülvevő szenvedé-

sekben Isten igazságtalanságát látnátok, oly törvények hangjának kicsendülését ismerjétek fel azokban, amelyeket a ti bűnötök tett szükségessé és mindenki dolgozzék ebben a megismerésben a tettekész, fáradhatatlan felebaráti, s az Isten iránt ujjongó, mindent megvilágító szeretet legfőbb kötelességének betöltésében.

19. A fokozatos fejlődés menete.

Kérdés:

Teozóf írók azt állítják, hogy az ember képes az őt takaró anyagból magasabb síkokra emelkedni. Ez a nevezett írók szerint öntudatlanul alvás közben, vagy nehéz betegségek alatt is megtörténik, amikor a szellem a testet elhagyja és a beteg ennek következtében önkívületi állapotba kerül. A teozóf írók azonban azt állítják, hogy az alvó lelkét az asztrális síkon felébreszthetik és ekkor ott szerzett tapasztalatait éber állapotába is áthozhatja és azzal itt szerzett tapasztalatait gazdagíthatja. Teozóf mesterek tanítványai ilyen módon alvás közben tudva az asztrális síkra helyezkednek, hogy ott a kama-loka*² borzalmi közepette szenvedő testvéreiket állapotuk felől felvilágosítsák, és nekik a kövendő utat megjelöljék, amint ez spiritista ülésekben médiумok útján történik. Az ilyen tanulók tanítóik vezetése mellett fejleszthetik ezt a képességet és kibővíthetik, de át is léphetik az anyagi világ idő- és térhatárait, amennyiben az álomnak a szellem számára haszontalan idejét ekképp felhasználják és a gyakorlat segítségével tőlük elválasztott testvéreikkel közlekedhetnek és az általános haladás érdekében velük együtt munkálkodhatnak.

Ha ez így van, akkor mondd meg nekünk, vajon mi fejlődési fokozatunknál fogva ezt a képességet kifejleszthetjük-e?

Felelet:

Gyermekek, legyetek türelmesek és várjátok be szel-

---

² *Kama-loka teozóf neve annak az állapotnak, melyet a keresztények purgatóriumnak neveznek.

lemi képességeitek következményeinek megnyilatkozását! A mesterségesen "hajtott növény" gyöngye arra, hogy érett gyümölcsöt teremjen. Engedjétek, hogy az élet, úgy amint az a következmények törvényénél fogva alakul, érleljen benneteket, és asszimiláló képességetekkel lassankint az anyagi törvények határán át fokozatosan bele fogtok nőni a szellemi törvények világába. Első az a megismerés, hogy a szellemi törvények előbbre valók és az anyagi törvények belőlük származnak, azután az a vágy, hogy az ember a szellemi törvények öserejébe csatolódjék és ennek a váagnak a törvényszerű megérése tette, az emberi öntudatban megnyilatkozó tette váljék; – ez a törvényes út a cél felé, melyet kedves testvérem, most elérni óhajtanál. A világos és érett megismerésnek meg kell előbb lennie, mert ez az a légkör, melyet egész lényeteknek be kell lélegzenie, mielőtt veszedelem nélkül a kama–loka lakók légkörébe léphetnétek. „Kama–loka csak egyszerű elhangzó szó, melynek bizonyos állapotot kell veletek megértetnie.

Ha más kifejezés világosabbá tenné előttetek ezt a fogalmat, akkor használjátok azt, mert a szavaknak, melyeknek valamely igazságot kell kifejezniök, mindig fejlődési fokozatoknak megfelelőeknek kell lenniök. Az állapot a lényege a szellemnek, tér és idő pedig csak átmeneti fogalom a fejlődési fokozatokon lévő lények számára. Minél inkább ki tudtok emelkedni valamely dolog vagy lényegiség formájából annak igazi "lét"–ébe, annál szabadabbá lesztek az anyagi törvények békóiból, mert megszabadultatok a homályos fogalmak és a félmegismerés békóiból is.

Az az ember, akinek világos, tiszta és szabad megismerése van, sohasem akar következményeket előidézni, ő nem "tesz", hanem olyan amilyen! Ezt ma még kevesen fogják megérteni, pedig meg nem értve sok bajt okozhatnak. Ezért foglalunk mi, a földi élet vezetői olyan ritkán valamely igazságot szavakba, mert ezáltal az igazságot a látszat világába helyezzük és e világ törvényei a szavakba foglaltat mindenkinek úgy fogják feltüntetni, amint ez fejlődési fokozatának megfelel. És szavak mégis szükségesek, hogy az alvókat felébresszük! De annak, aki már felébredt, az igazság szavak és formák nélkül is nyilvánvalóvá lesz és olyan lesz, mint mi és egyéniségéből erő sugárzik ki, mely a testvér

egyéniségére éltetőbb hatást gyakorol minden cselekedetnél. Hányan fogják ezt közületek megérteni? Minden igazságnak örökös következménye van. Hogy mikor tudjátok ezt meg, vagy mikor lesz az egyáltalán nyilvánvalóvá, az mellékes. Fő dolog számotokra, hogy lényeteket az igazság ragyogó világossága áthevítse, amíg csak lényetek Isten kisugárzó lényegével össze nem forrott abba az egységbe, amelyben az istenakarta, Istent megérező egyéniség tökéletességét eléri!

Hogy e hosszú fejlődési folyamat alatt az egyesülésig egyéniségetek milyen módon sugározza ki az asszimilált világosságot testvére légkörébe, azt bízátok azokra a törvényekre, amelyek minden életet magukba foglalnak, áthatnak és célhoz vezetnek! Amíg a "ma" és "holnap" világában éltek, nem tudjátok megítélni, hogy minő tettek következményeinek kell "má"-tokba és "holnap"-otokba belenyúlniok, de mindez törvényes és mindaz, amit tehettek, akár anyagi, akár szellemi téren, csak annak megfelelő lehet. Ezzel elvben megfeleltem, kedves testvérem, kérdésedre. Minden "mikor"-t és "hogyan"-t bízál Istenre, minden élet nagy irányítójára, ki "má"-tok és "holnap"-otok számára mindent bölcsen megad.

Te csak "légy"! És vágyakozásod és testvéri szereteted meghatározott törvények szerint tetté fog válni mindenütt, ahol a következmények törvénye azt megengedi. Jövendő évek mindinkább meg fogják ezt neked világítani. Ne félj semmitől és bízál abban, akinek a keze téged mindig oda fog állítani, ahol szüksége lesz reád!

V. VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

20. Törvényes és ellenszegülő szellemek.

Kérdés:

A. I. Davis "Philosophie des geistigen Verkehrs" című művében azt mondja, hogy nincsenek Isten szép világminőségének valamely részén abszolút gonosz, vagy rosszindulatú szellemek, s nincs a léleknek olyan eleme, amely bebizonyíthatóan bensőleg romlott lenne, sem olyan hajlamok, amelyek a törvénytelenségek iránt való előszeretetből táplálkoznak. E világon minden rossz és minden romlottság tulajdonképpen az emberszellem bensőjében lakó jó és isteni eredetű elemek téves irányítására és helytelen alkalmazására vezethető vissza. Az ember a Szentlélek temploma. Bennünket úgy neveltek, hogy a gonoszat vagy rosszat az ördög fogalmával, vagy démoni lényekkel kössük össze, ami tisztára mitologikus felfogás; új tudásnak arra kellene bennünket vezetnie, hogy a "gonosz" szót kiküszöbölve, helyébe a "tévelygés" szót iktassuk. Minden szellem és angyal ember volt egykor, mint mi. Mivel pedig sem szellem, sem angyal vagy arkangyal nincsen, aki nem emberi, vagy elemi eredetű lenne és az ember benső természetében semmi alapjában gonosz vagy ellenséges irányelv, szenvedély vagy hajlam nincsen, arra a konklúzióra kényszerülünk, amely szerint képtelenség azt gondolni, mintha a szellemi univerzum hatalmas birodalmában valahol gonosz szellemek léteznének. Az emberi társadalomban előforduló minden álnokságot, romlottságot és visszasságot három nagy okra tudok visszavezetni: tudatlanságra, téves irány követésére és téves értelmezésre.

A logikus értelemnek, amely könnyen felfoghatja, hogy a szellemi univerzum, az anyaginak a szüleménye és amely tudja, hogy a szellemvilágot szellemek népesítik be, akiknek fejlődéstörténete valamely a földhöz hasonló világtestre vezethető vissza, az ilyen értelemnek be kell látnia, hogy amennyiben a természeti világban a teljes romlottság tana téves, az a bölcelet sem lehet igaz, amely a szellemi világban gonosz szellemek létezését feltételezi. Már Pál ki nyilatkozta, hogy minden dolog magában hordja tisztasá-

gát, "dicsőségét" s azt tanácsolja, hogy a földi dolgokat ne tartsuk rosszaknak, vagy romlottaknak csak azért, mert földiek, mert minden teremtett dolognak megvan a tökéletessége és "dicsősége".

Azt mondja továbbá, hogy más a mennyei dolgok dicsősége, mint a földi dolgoké s a tökéletességnek és a szellemvilágban levő szellemek isteni megvilágosodásának különböző fokozatait a nap, a hold és a többi csillagok fényének különböző voltával képletesen magyarázza. Hogy a végtelen fejlődés örök haladásának magasztos tanát megvilágítsa, hogy kézzelfoghatóvá tegye, hogy az emberi lélek szünet nélkül halad a tökéletesség egyik fokáról a másikra, hogy megmagyarázza, hogy az ember, amikor a teste meghal, úgy mint a testi fájdalmakat és betegségeket, erkölcsi tévelygését és téves felfogását is visszahagyja a földön, a következő szavakat mondja Pál: "Elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben.....És amiképpen hordtuk a földiek ábrázatát, hordani fogjuk a mennyeiek ábrázatát is.....Mert szükséges, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltson magára.....Élnyeletett a halál a dicsőségben". –

Minden rossz csupán tökéletlenség, ami végső tökéletessége felé törekszik. A gonosz szellemek tana, amint azt nekünk a természetes értelem megállapítja, anyagi érzeink mutatják s számtalan ténybeli bizonyíték igazolja: meseszerű felfogás, ami a helyesen nevelt, igazán vallásos szellem előtt istenkáromlás és a gondolkodás haladásának akadálya. Nem akarnád-e véleményedet Davis állításaira és a "gonoszra" és "tökéletlenre" vonatkozó definíciójára nézve kinyilvánítani?

Felelet:

Mindabban, amit már régebben mondtam nektek, meglehetősen gyakran adtam feleletet Davis állításaira s úgy vélem, arra, hogy a szellem elsődleges, minden anyag pedig másodlagos, nem kell több szót vesztegetnünk. Az az állítás, amely szerint abszolút rossz nincs, hanem az, amit az emberek megszoktak így nevezni, nem egyéb, mint tökéletlenség, hogy tehát gonosz szellemek nincsenek, hanem csak a fejlődés különböző fokain álló testben élő vagy testnélküli szellemek, az igazság látszatával bír s ennél fogva sok embert

kielégít. Azonban ez a két fogalom: rossz és tökéletlen, csak részben fõdi egymást. Elvi különbség van közöttük. Minden szellem tökéletlennek teremtett, azaz mint olyan ébredt öntudatra, azonban ez a tökéletlenség, helyesebben: még nem tökéletes fejlettség a szellem bukásának vagy visszafejlődésének csak a lehetőségét, nem pedig szükségességét jelentette. Valamely szellem fejlődésének hosszú időturnusát hagyhatja maga mögött anélkül, hogy ellenszegülő szellemmé válnék. A szellem akarateréje és akaratszabadsága fejlettségi fokával állandóan adequat, azaz adequat azoknak a talentumoknak összegével, amelyeket a Teremtő ad a teremtménynek; és ha a szellem fejlettségi foka tíz vagy egy talentumnak felel meg, ez csak ama csekély fokozati különbséget jelenti a szellemek között; akarateréjük és akaratszabadságuk az az értékösszeg, amely által mindent megszerezhetnek maguknak, egészen a tökéletességig.

Ellenszegülő szellem az, aki akaratával szembehelyezkedik Isten akaratának, azaz ama törvények szellemmé vált megnyilatkozásának, amelyeknek fejlettségi fokozatánál fogva alá van rendelve. Törvényes szellem pedig az a fejlődés minden lépcsőfokán, aki akaratával a neki megnyilatkozó isteni akarat követésére törekszik. Itt talán azt vethetnék ellen, hogy sok mélyen bukott szellemnek egyáltalán meg sem nyilatkozik az isteni akarat: ez azonban tévedés, mert az isteni akarat nyilvánul meg az egész törvényvilágban, táplálván minden létezőt, bármely fokozatán álljon is a fejlődésnek – az örök törvények fénykörétől a véges törvények világáig, amelyek a kötött anyag fejlődését vezetik. Táplálkozás és asszimilálás nélkül nincs növekedés, nincs fejlődés.

Vannak tehát törvényes és ellenszegülő szellemek és az ellenszegülőt fedi ez az emberi fogalom: "gonosz". Tehát minden, ami "gonosz", a visszafejlesztő törvények uralma alatt áll, amelyeket az ellenszegülés hívott létre az isteni bölcsességből s amelyek az egész ellenszegülést magukba zárják. – Ez a kegyelmi tény az ellenszegülést vagy ellentétet – mely a visszafejlődés és bomlás csíráját hordta magában, új élettel árasztotta el, amely életáram az ellentétnek egész világát ugyanazon cél felé terheli. Tarthatatlan, mert illogikus Davisnak az az állítása, hogy mivel a természeti világ

teljes romlottságáról szóló tan téves, a szellemek világában élő gonosz szellemek feltételezése is szükségképpen helytelen. Mi az a "természeti világ"? Ti ez alatt a kifejezés alatt fejletlen lények és bukott szellemek időleges lakhelyét és ruháját, más szóval: az anyagot értitek. – Egy megjelenési forma azonban sohasem lehet teljesen romlott vagy gonosz; azt nem lehet sem törvényesnek, sem ellenszegülőnek nevezni, hanem csak többé-kevésbé durva ruházatnak, amelyben a szellem a számára szükséges fejlődési föltételeket feltalálja. S miután minden durva anyagi világ ellenszegülő szellemek lakhelye is egyúttal, ennélfogva valamennyi alája van rendelve a véges, azaz fejlesztő törvényeknek, amelyek a másodlagosból, vagyis az ellentétből az elsődlegesbe, vagyis a törvénybe terelik őket.

A tökéletességnek nincsenek különböző fokozatai a szellemek között; csak Isten abszolút örök tökéletessége és a szellemi teremtés relatív tökéletessége létezik. – Észellenes azt mondani, hogy az emberi lélek a tökéletesség egyik fokáról a másikra emelkedik. A törvénye, megerősödött szellem erőről erőre, boldogságról boldogságra halad, mert az erő, a boldogság és a szeretet fejlődésre képes tulajdonságok, míglen a szellem tökéletességének elérésével legmagasabb hatványukat eléri. Ilyen szellemre illenek e szavak: "Megalégíttem a te ábrázatoddal, midőn fölserkenek." Ő már ismeri az ízet annak a tápláléknak, amellyel Isten a fejletlen teremtettséget táplálja; "megalégítetik az ő ábrázatával" – azaz elért tökéletességének látóerejével az örök tökéletességet szemléli. Atmoszférája és táplálékának forrása isteni bölcsesség, isteni boldogság, isteni szeretet lesz, mert a relatív állandóan az abszolútból táplálkozik.

21. Az emberi műveltség igazi értéke.

Kérdés:

Milyen értéke van a földi kultúrának az igazi szellemi haladás szempontjából?

Felelet:

Minden szellemi és anyagi, vagy félig anyagi, bizonyos kölcsönös hatásban áll egymással, amire következtetéseitekben

nem mindig figyeltek. De a szellemi alakjában, fajtájában és változataiban bélyegét reányomja és annak értéket kölcsönöz; az anyag pedig a szellemnek a teremtménye, annak szolgál minden összeköttetésben, mivel ilyen összeköttetésből egy harmadik, vagyis olyan állapot származik, melyet a szellemnek minden tekintetben meg kell értenie és amely felett meg kell tanulnia uralkodni. Vajha egyszer már világosan látnátok a különbséget az ok és a hatás között!

Azt kérde: milyen értéke van a földi kultúrának az igazi szellemi haladás szempontjából? Én meg azt kérde: Mi a ti földi kultúrátok? Valami más-e az, mint hű kifejezője szellemi fejlődésnek fokozatának, mint annak a hangnak a teljes hangzása, melyet a ti világotok a szférák nagy melódiájában megad; annak a színnek a felvillanása, mely alacsony lényetek törött fénysugárból származik? Kérdésed az ilyen kérdésekhez hasonlít: Milyen értéke van valamely ember szép, átszellemt, vagy alacsony, állatias arckifejezésének, milyen értéke van a koponya alakjának, vagy a kéz vonásainak az ember haladása szempontjából? Tanuljatok megkülönböztetni az ok és következményei: a jelenségek között.

A művelődés itt a földön, mint bármely világ művelődési foka a megmérhetetlen mindenségben, semmi egyéb, mint annak a színnek az árnyalata, mely ennek a földnek törvényes légkörét képezi. A szellemi haladás, vagyis annak a szellemcsoportnak a fejlődése, melynek iskolája a ti világotok és iskolai ruhája az emberi forma, azt az élethullámot, melyet az emberiség művelődésének neveztek, az idők folyamán mindinkább át fogja szellemiesíteni, amint az másképp nem is lehet, minthogy az csak a benne lakozó lényeg kifejezője lehet.

Lássuk most a kölcsönös hatást. Minden világnak megvan a maga alapszíne, melynek számtalan árnyalata van. Valamely világ jellemző kifejezőjeként annak legmagasabb szellemi ereje tör elő. Erre vonatkoznak Krisztus szavai a kovászról, mely az egész tömeget megkeleszti. Tehát nem a tömeg többsége vagy nagysága nyomja reá a bélyegét, hanem az a legnagyobb szellemi erő, mely ebben a tömegben él. Egy Krisztus az egész világot felemeli: egy-egy szellemi, örök igazság, még ha csak néhány ember útján, mintegy valamely csatornából tör elő, az egész korszakra ráüti bélye-

gét. Valamely igazság úgyszólván materializálódik a világon és mindenki, aki ennek a világnak az iskolájába tartozik és még nem képes a szellemi tartalmat a szellemiben megtalálni, ebben a materializált alakban fogja fel az igazságot, mert a formában a szellemi tartalom egy része elveszett és a csekélyebb, megmaradt rész alacsonyabb lények kisebb felfogási képessége mellett is felfogható. Így gondoskodik a szerető Isten mindenkiről; van tápláléka az éhes hollók és angyali kenyere Isten szabadabbá lett gyermekei számára is. Ezzel válaszoltam arra a kérdésedre is: vajon Bismarck életének van-e értéke kultúrátok és esetleg az emberiség igazi szellemi haladása szempontjából?

Politikátok hatása, egyik nemzet gyarapodása a másik kárára, szellemi értelemben nemcsak értéktelen, hanem egyszersmind szomorú jele alacsony fejlődési fokozatoknak. Olyan világokon, melyek csak valamivel fejlettebbek, mint ez a föld, a haza fogalma már régen megtisztult. Nem parányi föld a haza, hanem a szelleminek nagy örökkévaló világa, mely mérhetetlen és végtelen, mert Istentől ered és az egyén mégis felfoghatja. Boldogító érzéssel tölti el ez őt és mindenkivel testvérként összekapcsolja, mert igazi lényegét öntudatosan megismerte. Emberek! Ha végre kitárnátok szárnyaitokat, szellemi szemeiteket felnyitnátok, igazi mivoltokat megismerni akarnátok! De olyanok vagytok, mint a félig halott téli legyek, melyek az ablaküveghez tapadnak. Beszéltek igazi mivoltokról, de nem élitek azt.

A szellemi csak üres, meg nem értett, idegen szó számotokra. Nem politikai nagyságaitok, nem a koronázott fejek, nem a megcsontosodott felekezetek azok az erőforrások, melyek hivatva vannak ezt a világot feljebb emelni, – hanem az a néhány egyes ember, aki megtalálta önmagát és ezzel megragadta annak a láncnak a szemét, mely őt az örökkévaló istenséggel összekapcsolja. Ezek levetettek minden félszegséget és elégtelenséget és közvetítőkké lettek az örökkévaló és a véges között, melyet az előbbi átváltozások által emel tisztább szférákba. Így igyekeztetek megérteni mindent, és amit megértettetek, aszerint élni! Legyetek végre igazak alacsony fokozatok csekély igazságában; de amennyire képesek vagytok, amennyire felfoghatjátok, legyetek csupán igazak, igyekeztetek tisztán látni és ezzel

teljesítették annak az első feltételét, hogy a szellemi erők világa sok életfolyamával egyesülhettek.

22. Az ál–Emánuelekről.

Emánuel szellem nyilatkozatainak megjelenése után gyakran megesett, hogy egyik vagy másik spiritista körben olyan szellem nyilatkozott meg, aki magát Emánuelnek adta ki. E tárgyban kérdést intéztem Emánuelhez, aki arra így válaszolt: Sohasem nyilatkoztam más által, mint teáltalad. (T.i. rendes médiuma által). Arra neveltelek téged és a küldetést, melyet a földön el kell végeznem, teáltalad végezem el. És ez a küldetés csak kis része annak a munkának, melyet reám bízta; de ennek a munkának a módját nem magyarázhatom meg most nektek. Erre addig kell várakoznunk, amíg megtanultatok "látni" és beszédemet anélkül megérteni, hogy azt az érzékek nyelvére átfordítsam.

De ezért mégis enyhén ítélkezzetek azok felett a szellemek felett, akik tekintélyre akarnak azáltal szert tenni, hogy mások nevét veszik fel. Ugyanis sok olyan szellem van, kik az emberekhez hasonló módon, ha az igazság parányi szemecskéjét megragadják, azt hiszik, hogy a világ üdvössége függ attól, hogy az egész világ megértse ezt a szemecskét. És ebből a célból vesznek fel gyakran idegen neveket, amelyek abban a körben, ahol beszélnek, tekintélyt jelentenek.

Olyan keveset tudtok azokról az áramokról, amelyeket a szellemek befolyása visz el hozzátok. Mindig csak azt ismétélhetem nektek, hogy az egyetlen talizmán, mely a médiumot alacsony befolyások ellen megoltalmazza, a médium többé vagy kevésbé magas fejlődési fokozata és ha az emberek tanácsomat akarják hallani, vajon a médiumi képességet kifejlesszék-e? Akkor azt mondom, előbb jöjjetek teljesen összhangba a szeretet, a szeplőtlenség és tisztaság törvényével, legyetek spiritisták a szó igazi értelmében és ha igazán azt mondhatjátok, hogy keresztények és spiritisták vagytok a szó igazi értelmében és hogy nem indít benneteket más ok arra, hogy az irónt kezetekbe vegyétek, mint a tiszta és erős vágyakozás a legmagasabb után, amit elérhettek, akkor kíséreljétek csak meg, vajon van-e bennetek médiumi képesség.

Ha így áttekintek földetek felett és azt látom, hogy az

úgynevezett szellemi kinyilatkoztatások sokkal gyakrabban letérítik az embereket a türelmes szeretet útjáról, hogy kicsinyesekké teszik az embereket, ahelyett hogy nagyobbakká, erősebbekké, bölcsőbbekké, igazabbakká és szeretetteljesebbekké tennék őket, ha látom, hogy olyan befolyást szeretnének gyakorolni, hogy hatalomra tegyenek szert az emberek között, akik nem értik meg azokat és ez a befolyás nem is üdvös számukra; szeretném hangosan azt kiáltani: kedves emberek, kedves testvérek, éljetez a szeretet törvénye szerint, melyet évezredek óta a szellemek szóval és példával kinyilatkoztattak és ha így éltek, nagyobbá és bölcsékké lesztek és akkor lesz csak bizonyos, hogy azt fogjátok magatokhoz vonzani, ami nagyságot és bölcsességet tartalmaz. Ilyenkké kell lennetek, mielőtt valóban kincseket osztogathattok másoknak. Hiszen eljön az az idő, amikor az igazság napja földetek fölött is fényesen fog sütni; oszlassátok szét a türelmetlenség, kicsinyesség, szeretetlenség ködét, melyet közületek mindenik többé-kevésbé maga körül terjeszt, így fogtok a napsugarak számára utat nyitni!

23. Átöröklés és a test fölépítése.

Első kérdés:

Arra a nyilatkozatodra vonatkozólag, amelyben szellemi tulajdonságoknak az anyag által lehetséges öröklése ellen, amelyet a testetöltő szellem teste felépítésére felhasznál, oly világos és határozott formában nyilatkoztál, a te tanításoddal alapjában egyetértő egyik olvasónód a következőket írja:

"Nem tudok minden egyes szellemi egyéniség olyan abszolút függetlenségében hinni, amely az öröklést teljesen kizárja. Hogy a szellemek olyan környezetben öltenek testet, amely hozzájuk hasonló, ez a kérdést csak félig fedi. Hiszen a jellemnek bizonyos tulajdonságai, bizonyos képességek és tehetségek nemzedékeken át öröklődnek. Még ha szülők és gyermekek között ellentétek vannak is (bár ez abszolúte ritkán fordul elő) ezzel szemben bizonyos tulajdonságok gyakran unokákra, sőt dédunokákra ugranak át, ahol tehát minden személyes behatás szükségképpen hiányzott. Jól tudom, hogy minden szellemnek szabadságában áll öröklött

hibái ellen harcolni és legyőzni azokat; azok a hibák azonban mégis csak öröklött hibák voltak.

Az a magyarázat, hogy a hasonló hasonlót von magához s ennél fogva bizonyos embercsoportokat ugyanazok a szellemcsoportok befolyásolnak nemzedékeken keresztül, engem nem elégít ki. Szellemi betegségek is öröklődnek nemzedékeken keresztül, ha néha időközönkénti átugrásokkal is, különösen ahol a vérrokonok közti házasság szokásos. Ez pedig nem lenne lehetséges, ha minden szellem tetszése szerint választhatná meg az anyagát." Erre adott válaszomban egyéni felfogásomnak a következőkben adtam kifejezést: Szellemi tulajdonságok átörökléséről csak ott lehet szó, ahol azok szerviekké lettek. Ahhoz az eszközhöz, melyet a szellem céljainak betöltésére alkot magának, hozzátapadhatnak annak az anyagnak hangszínei, amelyből az eszköz alkottatott, de azért a szellem a saját dallamát játssza rajta függetlenül az anyagtól, amelynek a szellemre csak annyi befolyása lehet, amennyit az enged neki. Nagy embereknek gyakran jelentéktelen gyermekeik vannak s ugyanabból a húsból és vérből származó testvérek jellemre, képességre és tehetségre nézve ritkán hasonlók, vagy egyenlő értékűek.

Derék szülőknek hitvány gyermekei szintén ama vélemény ellen szólnak. Erre azonban csak egy kérdés alakjában feltett választ kaptam feleletül: "Honnan van az, hogy családk minden egyes tagja zenei hajlamokkal bír nemzedékek óta?" Légy szíves az író nő érvelésével foglalkozva, annak kételyeit eloszlatni, minket pedig az öröklött, illetőleg tévesen így nevezett szellemi betegségekre vonatkozólag kioktatni.

Második kérdés:

Egy régebbi nyilatkozatodban ezt mondod: "Törvény az anyagi világokon, mint amilyen földetek is, hogy a testetöltő szellem maga alkotja meg anyagi burkát s ennél fogva ez e a burok az ő értékének mindig törvényesen megfelel"....."Minden szellemnek, amely valamely anyagi világon testet ölt, bizonyos célt kell betöltenie s ennek a célnak megfelelő az a szervezet, melyet a szellem magának alkot". Nyilatkozataidnak két olvasónője, kikre nézve azok mélysége, tisztasága és gazdasága végtelenül jótékonyan,

felemelőleg és vigasztalólag hatott, a következő megjegyzéseket küldte hozzám: "Nem vagyok képes felfogni, hogy valamely szellem minden körülmények között olyan testet alkothasson magának, amely az ő értékének megfelel. Vannak esetek, mikor nagy, tiszta, harmonikus természeteknek, akik tiszta önzetlenségben csak másokért élnek, mégpedig minden hátsó gondolat nélkül, akik tehát emberi fogalmak szerint a legnagyobb tökéletességet érték el; akik Istent mindenekfelett, felebarátjukat pedig csaknem jobban szeretik, mint önmagukat s emellett átszellemült, világos és tiszta megismerésű embereknek szellemükkel ellentétben álló földi burkuk, beteges, alakatlan testük van. Szellemük tisztasága dacára (emberi felfogás szerint) hiányzik bennük a formák tisztasága s ép lélek él beteg testükben. Viszont vannak emberek, akiknek nemes, harmonikus külső alakjuk önző és érzéki szellemet takar, amely lefelé törekszik. Hogyan illik ez össze Emánuel elméletével? Vagy túlságosan emberi a felfogásom? Vajon test alatt nem az anyagot, a húst kell-érteni? – És csaknem ugyanígy ír a másik:

"Egy pont homályos maradt előttem. Gyakran látok nagyon szép és világunkhoz képest előrehaladott szellemeket tökéletlen testben és még gyakrabban egészen mélyen álló szellemeket szép és egészséges emberi alakban. Emánuel nyilatkozataiban pedig az áll, hogy egy előrehaladott szellem a testét képességei szerint alkotja magának". Megkísértem tudomásomhoz képest az előbbinek érvelését megdönteni, ez azonban, mint válasza mutatja, hatástalan maradt. Válasza így hangzik: "A második pontra nézve a legjobb akaratom mellett sem állíthatom, hogy teljesen meg vagyok győzve. Személyesen ismerek egy mélyen álló, mondhatnám ördögi szellemet, akinek külalakja sohasem magyarázható meg abból. Arcának gyermekded s csaknem angyalian tiszt kifejezése nem lehet a tisztátalan, fejletlen szellem kinyomata. Ugy kell lennie, hogy itt valami idegen gonosz szellem működik közre."

Kérünk téged, légy szíves ezt a két oldalról, nyilvánvalóan jószándékkal s az igazság megismerésére való törekvésből eredő ellenvetést hivatkozott nyilatkozatodnak további kifejtésével megdönteni.

Felelet:

Bizonyára nem elég világosan fejeztem ki magam, vagy a kérdező nem elég alaposan értette meg azokat a törvényeket, amelyek valamely testetöltést irányítanak, különben be kellene látnia a szellemi tulajdonságok örökléséről szóló elmélet tarthatatlanságát. Az első princípium, amely az egész világot vezeti, a legtisztább erő, amely minden életet áthat: az Isten igazságosságának teljessége.

Bármely fokozaton álljanak is a szellemek, törvényszerűen segítségére lehetnek vagy megpróbáltatásul, (mert csak ez acélozza az erőket) szolgálhatnak egymásnak; az azonban, hogy az egyik a másikra, a saját egyéniségének bélyegét nyomhassa – akár kárára, akár hasznára amannak – igazságtalanság, következésképp törvény szerinti képtelenség lenne. Emberek, ezért kell a hitetekhez erősen ragaszkodnotok, mert az anyagi életben oly mélyen álló világokon, mint amilyen földetek is, elég látszólagos igazságtalanság van. Az örök igazságosság pedig, – amely nélkül egyetlen törvény sem lett s amely épp ezért a hajtóereje a hatalmas gépezet egymásba fogódzó kerekeinek: az anyag megjelenési formájának minden élőlény sorsának – ez az örök igazságosság előttetek gyakran éppoly láthatatlan, mint Isten egyéb tulajdonságai, amelyeknek megérzésére még hiányoznak az érzékeitek. A szellem szabadságát tökéletlensége korlátozza.

Az a megjegyzés tehát, hogy: "Nem tudok minden egyes szellemi egyéniség abszolút függetlenségében hinni" – tulajdonképpen igaz, csak nem eléggé mélyenjáró. Az isteni törvényektől való függetlenséget a szellem csak tökéletessége által éri el: ezek a törvények azonban nem kényszerítik arra a szellemeket, hogy szüleik szellemi tulajdonságait átvegyék, mint ahogy ezt a ti átöröklési elméletek állítja.

Az isteni törvények alól nincs kivétel; ilyenekre csak az emberek alkotta szabályokban van szükség. Csak ne tévesszétek össze valamely dologban az alapelvet a mellékes dolgokkal. Örök törvények nem kapcsolódnak közvetlenül a tisztán anyagihoz: ezt a véges törvények vezetik. Hogyan mondhatjátok, hogy a jellemnek bizonyos sajátosságai, bizonyos tehetsége és képességek nemzedékeken át öröklődnek? A legjobb esetben is csak azt lehet állítani, hogy azok a tulajdonságok, amelyek valamely családban nemzedékeken át

mutatkoznak, az átörökléstől függenek. Az pedig, hogy a jelenbeli sajátságokat a tehetségekkel és képességekkel egybefoglaljátok, azt bizonyítja, hogy még nem tudjátok elválasztani a szellem maradandó, tehát kivívott és ősi tulajdonságát attól, amit az emberruhával magára vehet és ismét letehet. A megismerési képesség és világos értelem, amely helyesen ítélni képes, szellemi tulajdonságok, amelyeket saját erejéből szerzett meg magának; azok pedig, amiket az emberek tehetségnek és képességnek neveznek, olyan dolgok, amelyeknek a szellemre nézve semmi értékük sincs.

Az embernek minden képességét és tehetségét a teste által kell érvényre juttatnia; ez az ő eszköze, amelyet erre a célra kapott. Ennélfogva testének fölépítésénél az agyát úgy kell alakítania, hogy bizonyos képességeinek érvényesítésére a törvényszerű lehetősége meglegyen. Ezt minden frenológus bizonyíthatja nektek. Természetesen sokkal könnyebb munkája lesz olyan szülők anyagával, akikben a neki szükséges feltételeket feltalálja, mint ha a fölépítést a saját akaratának és erejének felhasználásával egyedül kell elvégeznie. Ha tehát valamely szellem emberi életében bizonyos tehetséget akar érvényesíteni, örömebb választ olyan szülőket, akik neki a szükséges anyagot nyújthatják, mintsem ő maga alkossa azt. Ha pedig az átöröklés, akár csak a tehetség öröklése is törvény volna, akkor nem lehetne zenész vagy képzőművész senki más, csak aki hasonló képességű szülőktől származott.

Mint mondtam, Isten törvényei alól nincs kivétel; ha tehát olyan testvérek vannak, akik egymástól teljesen különbözök, azaz egyenesen ellentétes jelleműek, akkor az átöröklés elmélete máris megdőlt. Ami egy nagyapának vagy dédapának valamely unokával való gyakori jellembeli hasonlóságát illeti, ez csak nem bizonyíték arra nézve, hogy ennek az unokának a testetöltésnél őse egyik vagy másik jellemvonását fel kellett vennie? Hol lenne ebben az igazságosság? És miért kellene éppen ennek az unokának így fertőzve lennie, a másiknak pedig nem? És ha tovább kutattok, – hacsak a ti ismerőseitek szűk körében is – akkor találni fogtok egyes embereket, akik értékre, életfelfogásra, törekvésekre nézve nagyon hasonlók egymáshoz anélkül, hogy bármiféle vérrokonság lenne közöttük. Nagyon gyakran ölt

egy–egy szellem testet ugyanabban a családban s ilyenkor mindenesetre nagyon hasonlít egyik őséhez, mert hiszen valamelyik praëxisztenciájában éppen ő volt amaz ő.

Legyetek tehát óvatosak óh emberek az elméletek felállításában. Ti nagyon keveset ismertek az isteni törvényekből arra nézve, hogy valamely jelenségből annak indító okaira biztonsággal következtethetnétek. Sikerült–e vajon megvilágítani előttetek ezt az egy törvényt? Igazságtalanság vagy önkény nincs az egész látható és láthatatlan teremtségekben; a hatalmas, mindent átható isteni igazságosság felismerésére, illetőleg szemlélésére a földi ember fejlettségénél magasabb fejlettségű szellemi látkör szükséges, felismerésére azonban ti is képesek vagytok.

Szellemi tulajdont sem nem kaphat, sem nem örökölhet a szellem: mindent, amije van és amit elsajátított, akaratának erejével azokból a forrásokból és alkalmakból szerez meg magának, amelyeket Isten kegyelme juttatott minden bukott és fejletlen szellemnek. Lássátok most a betegségek átöröklését. A különböző szenvedések egész serege, amely a szellembukásból keletkezett, Isten kegyelméből oly eszközzé vált, amely arra van hivatva, hogy a szellemet megismeréshez juttassa és visszafordulásra készítse. Valamely betegség fő oka mindig a szellemben rejlik, akár karmatikus úton, akár azért, mert a szellem még testetöltése előtt felismerte, hogy éppen ezzel a próbatétellel érheti el leginkább amire szüksége van.

Az aurában, idegszellemben, ódban, vagy ahogy nevezitek a szellem fluidköntösét, – amely mindig megfelel a szellem fokozatának – rejlik a betegség behatolásának lehetősége. Ha a szellemi ruha egészséges, mivel a szellem ebből a próbából kinőtt, akkor a test is immúnis. A szellemülés jövődő időszakában, amely földetekre nézve már nincs messze, nem lesz többé betegség, mert az emberiség kinő ebből az iskolából. Az általad élém tárt két kérdést nem tudom egymástól elválasztani, mert azok egymást keresztezik, kiegészítik és ugyanazok a törvények adják meg mindkettőre a feleletet. Nem lehettek eléggé elővigyázatosak, ha valamely emberi életből annak szellemi értékére akartok következtetni. Abban a parányi életrészecskében, amelyet megfigyelni alkalmatok van, hasonló jelenségeknek gyakran

a legkülönbözőbb okaik vannak. Lehet, hogy egy nagyon alacsony fejlettségi fokon álló ember nehéz betegséggel van megterhelve, amelyet a jóvátételi, vagy karmatikus törvények kényszerítenek rá, mivel a szellem szabadsága annál korlátozottabb, minél mélyebb fokozaton áll.

De lehet valakinek az élete telve nélkülözésekkel, sőt betegséggel is annak dacára, hogy szellemileg erős, ha a tökéletesedés utáni vágyában testetöltése előtt felismerte, hogy éppen ilyen élet nyújt neki alkalmat arra, hogy azokat a tulajdonságokat és szellemi erőket a legjobban elsajátíthassa, amelyek még hiányoznak neki s amelyekre szüksége van, hogy magasabb szellemi szférába emelkedhessen. Az ilyen ember tudni fogja azokat a szellemi javakat asszimilálni, amelyeket a mindennapi élet tár eléje a legkülönbözőbb megpróbáltatások és szenvedések köntösében – és nem egyedül a saját fejlődéséért él, hanem aranykönyv lesz mindazon emberek számára, akik életútjába kerülnek. –

Már egyszer mondtam nektek, hogy minden testetöltő szellemnek bizonyos célt kell betöltenie és szelleme ennek megfelelően építi fel szervezetét. Vajon azt mondtam ezzel, hogy csupán (emberi fogalmak szerint) szép test takarhat hasonlóan szép szellemet? Nem azt mondtam – inkább, hogy a szellem akként építi fel testét, hogy általa magát világosan kifejezhesse? Ne tévesszék szem elől következtetéseitek alkalmával a szellem és test közötti kölcsönhatás törvényét. A szellem alkotja magának a testet s az agy alakja és tömege az ő törvényszerű kifejező eszközei lesznek. Nem az agy alakja és tömege határozza meg az ember tulajdonságait és képességeit; ezek csak a koponya alakját határozzák meg; de azután az ember a saját maga kifejezésében kizárólag ennek az eszköznek használatára van utalva. Nemes, magas szellem akkor építette fel testét értékének megfelelőleg, ha az semmiben sem gátolja őt szellemi voltának kifejezésében, nem pedig akkor, ha testének szépséget és egészséget adott.

Ilyen embernek arculata az ő igazi értékét is kifejezésre juttatja, csak meg kell tanulnotok az anyag fátyolán keresztül olvasni belőle. Azt mondd kedves Bernát, hogy nem feleltem arra a kérdésedre, hogy vajon alacsonyrendű szellem képes-e nemes alkatú testet szervezni magának. A

felelet benne van abban, amit éppen elmondottam.

Ha szép formákat és színeket nemes testnek neveztek, akkor minden esetre ilyet mélyen álló szellem is alkothat magának 9 az ilyen szépség azonban nem csalhat meg benneteket, ha látásokat valamiféle fátyol meg nem homályosítja. A szellem értéke kisebb–nagyobb határozottsággal mindig megmutatkozik az ő kifejezésén; a szellem fokozatának bélyege rá van nyomva úgy a rút, mint a szép vonásokra. Az úgynevezett szellemi betegségek mindig karmatikus természetűek. Nekünk szellemeknek az a rendeltetésünk, hogy tökéletességünket elérjük, ami valamennyi szellemi tulajdonságunk egységes tökéletességét jelenti. Ha a szellem elveszti az egyensúlyt – hogy a ti kifejezésmódokkal éljék – azaz egyes tulajdonságait a többiek rovására nagyra növeli, akkor eltorzulások állanak elő, amelyek, mikor a szellem testet ölt, szellemi betegségek alakjában jelentkeznek.

Olyan szellem, aki érzékiségben, iszákosságban, vagy más hasonló bűnben elállatiasodott, mint kreton fogja elszervedni a karmatikus következményeket. A szellemi betegségek további oka a testnélküli szellemek befolyása a testet öltöttekre, amely befolyás akár segítségnyújtás, megpróbáltatás vagy látszólagos ártalom alakjában nyilvánul is meg, mindig karmatikus eredetű. Valamely szellem, aki egy másiknak ártani akart, vagy neki valami oknál fogva – amely esetleg a szervezetében rejlett – fájdalmat okozott, ennek a szellemnek a befolyása alá kerülhet, aki alacsony fokozata alkalmassá tesz arra, hogy vélt ellenségén bosszút állani akarjon.

Ez az oka sok kedélybeli rendellenességnek és zavaroknak, beteges akarategyengeségnek, mindennemű félszűzségnek és perverzitásnak, amelyeket, ha egy bizonyos színvonalat elértek, szellemi betegségnek neveztek. Ez a kifejezés – ha nem megfelelő is egészen, – de találó, mert ezeknek a jelenségeknek első oka a szellem betegsége. Ti azokat az aprólékos kapcsolatokat, amelyek szellem és szellem között fennállnak, valamint azokat a törvényeket, amelyek a szellemnek a szellemre, meg a múltnak a jelenre való hatását szabályozzák, még meg nem érthetitek; ez a megismerés földetek későbbi fejlődési fokozatának van fenntartva. Arra azonban ti emberek, akik a szellemiben éltek, már ma is

képesek vagytok, hogy az előttetek feltáruló jelenségek okait ne az anyagban keressétek és hogy mindazokban az elméletekben, amelyeket az élet számtalan kérdésének megfejtésére felállítottok, elismerjétek és higgyétek a rendíthetetlen isteni törvény feltétlen igazságosságát, amíg érzéketek nem fejlődött odáig, hogy lássatok és ismerjétek.

24. Szellemi függetlenség.

Emánuel beszél veled. Gyakran beszélek veled gyermekem, amikor nem fordulsz is egyenesen kérdéssel hozzám. Mikor gondolataid felszárnyalnak hozzánk, olyankor mindig összegyűlnek azok a mieinkkel s meggazdagodva térnek vissza nappali öntudatod világába. Oly tény ez, emberek, amellyel számolni nem szoktatok. Nem élhettek egyedül magatoknak, nem gondolkozhattok csak magatoknak, mert minden, ami élet, egymásba kapcsolódik s állandó csereforgalomnak van alávetve: a nagy életáram minden néven nevezendő formái közötti adásvételnek. A tökéletes egyéniséget az örökkévalóságban át meg átárasztja az örök isteni, hogy azután rajta keresztül egyéniesülve áradhasson ki ott, ahol az abszolút még nem közlekedhetik közvetlenül az étellel.

Ti azt hiszitek, hogy a teozófia sok mindent nem elég világosan, hanem elmosódottan tanít. Ennek oka azonban nem annyira a tanban, mint inkább abban rejlik, hogy a mai emberiséggel lehetetlen abszolút igazságokat közölni. Megismerétek és értelmetek hatása rendkívül szűk s minden, ami ezen a határon túlmegy, számotokra csak ködfátyolkép. Legyetek hálásak, ha a világosság után való vágy felébred bennetek, s ha megismerésetek beláttatja veletek, hogy tiszta világosság csak az abszolút igazságban van, ami ma előttetek felfoghatatlan s várjátok be türelemmel azt az időt, míg a relatív igazság, – legalább oly mértékben, amilyenben szerinte élni igyekeztek – mindig világosabban nyilvánulhat meg előttetek. Sokan azonban személyes világosságot szereznek maguknak olyan elméletek felállításával, amely lényük fejlettségi fokát kielégíti; ahelyett azonban, hogy ezáltal megismerésük határát kitérítik, még inkább megszűkítik azt. Mert a szellem fejlődése halad s eljő az idő, amikor az, ami eddig élő szellem volt előtte, pusztá formává,

elégtelen dologgá változik, de mint kedvenc dolog még egy ideig a szellemen függ s azt haladásában gátolja. Azért legyetek lehetőleg mindig szabadok és emelkedettek arra, hogy szemeteket fölfelé irányozva, fületeket nyitva tartsátok arra várva, hogy nem kívánom—e veletek az igazságnak további részecskéit közölni. És inkább ne nevezzétek magatokat se teozófoknak, se spiritualistáknak, hanem legyetek azzá, ami előttetek a legmagasabbnak látszik, mert csak akkor állotok benne abban a fényáramban, amelyben mindig magasabb igazságot közölhetek veletek. És félre ne értsetek engem szeretteim, akik az igazságot keresitek! Mert mi sem könnyebb, mint a szavakat elcsavarni, hiszen a szavak valóságos akadályai a gondolatok világos megnyilatkozásának; hanem igyekezzetek azoknak szellemébe behatolni, amiket eddig mondtam nektek s akkor majd annak szellemét is képesek lesztek felfogni, amit még ezután fogok mondani.

Te pedig kedvesem, ne engedd magad a te munkádban semmiféle külső hatás által se befolyásoltatni és egy pillanatra se feledd, hogy tevékenységednek semmi más indító oka se legyen, mint az, hogy tovább add az embereknek, amit ebből a célból kaptál. A te külső életed a maga egész tartalmával, mint erő, értelem, egészség: oly eszközök, amelyek éppen arra valók, amire szükséged van; semmi más nem lenne számodra jobb. Ezt nem hinned, hanem érezned kell s nem szabad elfáradnod valamely ezirányú munkád közepette. Az ilyenmű fáradságot, amely lényetek alsóbbrendű részének elégedetlenségéből ered, annyira le kell győznötök, hogy annak többé semmiféle próba alakjában sem szabad felmerülnie és érezhetővé válnia. Ebben az irányban még sokat kell küzdened, de éppen azért vetted magadra a jelen életet, hogy ezzel a küzdelemmel előkészülj; el ne pazarold az időt, mert az emberi életnek nagyon szűk határai vannak.

Mit neked gazdagság, mit neked szabadság, amit a Mája fátyola nélküli életbe sejtessz? Csak aki szabad az ilyen kötelekektől, az tudhatja, mi az igazi szabadság. Az igazi szabadság szellemi tulajdonság, aminek a külsőségekhez semmi köze. Azért viseled ezt az emberruhát, hogy ezt a megismerést megszerezd és ha megszerezted s az egészen sajátoddá lett, akkor ezek a próbák erőtlenül hullanak le ró-

lad. De ezt követi azután a nagyobb szabadság, az anyagtól való megszabadulás. Ha szeretetben élsz, a próba könnyű lesz, ahol a próba súlyos, ott a szeretet hiányos. Gyermekek, igyekezzetek felfogni a szellemet, amely fejlődésteket vezet. Igazán felfelé törekvő ember csak akkor kapja meg a gazdagság adományát, ha az magára az emberre nézve teljesen megszűnt értéket jelenteni. Oly gazdag emberekre, akik még csüggenek a gazdagságon, amelynek kényelmét nehezen nélkülöznék, még nagyon sok testet öltés vár, amelyekben gazdagság és szegénység váltakoznak, amíg lassan annak megismerésére jutnak, hogy az úgynevezett gazdagság általában nem kívánatra méltó dolog s még erről a megismerésükről egy anyagi életben is bizonyosságot tesznek.

Te megértettél engemet, habár még távol állasz is attól, hogy ez a megértés sajátoddá, benső érzéseddé vált volna. Barátaid azonban azt felelik erre, hogy nem gazdagságot, hanem gondnélküliséget kívánnak neked. De hát ki az oka, ha gondokat szerzesz magadnak? Nem egyéb, mint az elégtelen összeköttetés az egyes megismerés–felvillanásaid és anyagi életed között, amelyet ama felvillanásoknak egészen át kell hevíteniök és megvilágítaniök. Szellemed felismeri e szavak igazságát, de még nem ura oly tökéletesen "alsóbbrendű szövetségeseinek", hogy ezt a megismerést az élet minden külsőségében mint egyedüli irányító tényezőt ismerje fel; az "alsóbbrendű szövetségeseik" saját érzéseiknek, saját vágyaiknak tényezőit helyezik föléje és szellemed még nem jutott odáig, hogy a megismerésnek egyedüli uralkodó tényezőnek kell lennie s az anyagi kívánságokat és érzéseket a maguk alárendelt helyére utasítsa vissza, hogy azok egyáltalában megszűnjenek "tényezők" lenni.

Mi idősebb testvéreitek csak szellemi erőitek fejlődésére várunk s ennek mértéke szerint mindig újabb és újabb munkát fogtok kapni. És nem a külső élet gondnélkülisége a cél, hanem az az igazi szabadság, amely semmi ilynemű gondokat nem ismerhet, mivel minden erejét a felebaráti szeretet szolgálatába állította s a magasabb vezetésre bizza, hogy ez a szolgálat ma és holnap milyen alakot öltson.

25. Egyéniség, idő, akaratszabadság.

Gyermekem, az a kérdés nyugtalanított téged: Kicsoda Emánuel, kinek a szelleme? A saját szellemem–e, vagy más, aki fölöttem áll? Mi a saját? Mi az idegen? – Ha mindezzel tisztában volnátok, akkor tisztában volnátok lényetek egész mélységével és nagyságával; annyi fényt láttatok volna, hogy minden homálynak el kellene tűnnie előletek s győzelmesen haladnátok keresztül a mindenségen s az egész isteni kinyilatkoztatáson; törvények, erők, hatalmasságok és dicsőségek nyilatkoznának meg előttetek és lennének hazátokká.

Ti öntudatközpontok az egyetemes öntudatban, ismerjétek meg magatokat. Az emberi alak a Szentlélek temploma, a Szentlélek az Isten emanációja – és az mi vagyunk! Az isteni emanáció megszemélyesülésének folyamatát az e templomba zárt szellem felfogni képtelen s ezt neki az a szellem sem képes kinyilatkoztatni, aki ezt a templomot beborítva és áthevítve, a mindenség szellemével állandó összeköttetésben felfelé törekszik. Az ilyen kinyilatkoztatáshoz az kell, hogy a templomfalak átváltozzanak s a szellem, aki ezeket szent lakóhelyévé tette, kiszabaduljon közülük s egynek érezze magát az örök Egységgel, melyhez tartozik. Mi ebben az egységben saját, és mi az idegen? Minden isteni fény! Az egyéniség lényegét ebben a fényben ma még fel nem foghatjátok Mi fog elkülönítőül szolgálni ott, ahol bölcsesség, szeretet, erő és hatalom ugyanaz? Ott tökéletesekké és látókká lesztek. Mindenki csak annyira látó, amennyire képességei terjednek és senki sem nézhet a más szemével. Foglyai, nem pedig szabad lakói azok a templomnak, akik így beszélnek: Testvér, nézz az én szememmel: az én szemem messze lát, mint a tiéd.

Mi egyéb a forma, mint az isteni erőnek az anyagban való megnyilvánulása? A forma fölépül, a terv a törvény, az építőmester pedig az idő. Ha a templom kész, isteni szellem élteti azt és szűk öntudati határai között lassan kibontakozva, az élettől annyit von magához, amennyit felvenni és elsajátítani képes. Más szavakkal az életprincípiumnak szellemmé való átváltozása. Ne csüggyetek a szavakon, hanem értsétek meg az örök értelmet. A csíra egyéniséggé változott, hogy

mindörökre fény legyen a fényben, öntudat az egyetemes tudatban. Ha az egyéniség eléri a tökéletességet, akkor csak az egységet látja és érzi, mert a szeretet a leghatalmasabb érzés, mivel az örök isteni szeretet az oka minden létnek. Ily szeretet még talány előttetek; az a hatalmas Egy, amely Isten kinyilatkoztatásának oka és célja minden kinyilatkoztatásnak s egyszersmind ezért a célért való ujjongó benső élet, amely szakadatlanul belülről kifelé sugározva, örökké újra meg újra alakítja a lét folyamatát: erről minden fogalmatok hiányzik. – Ennek a létfolyamnak nincs kezdet és nincs vége. Számunkra a létel vége az, amivé lettünk: az egyéniség tökéletességre jutása, amelyről a látszatnak utolsó fátyolai az istenség fényében hullanak le, hogy az így erőközponttá lett egyéniség az újból létesülő mindenségben szellemi nappá váljék. – Egyébként régi és új, oly fogalmak, amelyek csak egyes számai annak a fátyolnak, amely minden létesülendőt takar az időnek. A születő egyéniséggel együtt születik a szabadság. A szabadság hatalom, a hatalom megismerés és a legmagasabb rendű megismerés a szeretet.

Az idő fátyola az utolsó fátyol, mely a teremtés napját a napnak forrásától elválasztja. Mert ez a fogalom: nap, az időben gyökeredzik s mint minden fogalom: korlátozott. Végül azonban megszűnnek a határok, a végtelen ott fekszik az egyéniség szemei előtt, amelyek aenokon keresztül megerősödtek annak szemlélésére; az utolsó fátyol, az idő is feloszlik önmagában: az örökkévalóságban. A tökéletességre még nem jutott szellemet megragadja a sejtés borzongása, felfogni a valót még képtelen. Valamint az idő csak fátyol, csak lárva, mely az örökkévalóságból kiemelkedve elég nagy és erős arra, hogy hatalmas karjaival a teremtés napját átölelje és hordozza, akképp a szabadság is, mely a teremtés napjában a születő életet véli szemlélni, csak az isteni hatalom és bölcsesség látománya. A szabadság virág és gyümölcs, amelynek gyökere és törzse a megismerés. Ti többször a törvény nélküliséggel azonosítjátok a szabadságot s ezekben az igazságokban: Nemeslelkű embernek nemesen, állatnak állati módra kell cselekednie, egyik sem lépheti át fokozatának határait, – az istenség örök változásban sugározza ki és fogadja vissza a fényt: ezekben az igazságokban a szabadság halálát látjátok. Amíg a teremtés napján dolgoztok

(és a nap munkára adatott nektek), addig ezen a fátylon: az időn a ti külön életek számára szőhettek–fonhattok, dolgozhattok; békót készíthettek belőle, amely foglyokká tesz benneteket, vagy kötelet fonhattok, amellyel az utatokba kerülő szakadékokat áthidalhatjátok, vagy magaslatok felkapaszkodhattok.

Azt felelitek erre, hogy megismerétek az, ami számotokra békót vagy hidat teremt. De a megismerés az isteninek világossága bennetek. Ki mondhatja azt magáról közületek, hogy ő teljesen a megismerés világosságának él? A felismertnek az életbe való átvitelére oly erők kellene, amelyek a teremtésben megnyilvánulva általunk időnek és szabad akaratnak neveztetnek. Ezek oly relatív fogalmak, melyek a relatívnak nyilvánulnak meg, de minden relatívnak alapja az abszolút. Mihelyt tökéletességre jutunk s bemegyünk az abszolútba – ami, ha nem lennénk az abszolútnak részei, sohasem következnenek be, – azonnal úgy fogjuk felfogni az időt, mint az örökkévalóságnak kisugárzását s meg fogjuk érteni az abszolútot, amely látszatvilágunkban mint korlátozott akarat szabadság nyilvánult meg.

VI. EMÁNUEL UTOLSÓ NYILATKOZATAI.

26. Az összhang.

Az összhang a hatalom a mindenségben, az isteninek a kifejezése minden világon. Nincsen olyan erő vagy hatalom, mely nem volna része ennek a hatalomnak. Ha valamely igazság, az élet egy része önmagában összhangzatossá válik, akkor benne erő és hatalom támad. A természet a hatalom kifejezése, egyik dallama a szférák zenéjének. Az ember csak akkor lesz a világok birtokosává, amelyek környezik, ha harmonikussá válik. Amíg a háromszoros világnak, amely az ő öröksége, tudatára nem jön, amíg az anyag kemény héján rágódik, ahelyett hogy felismerné, hogy ez a magnak csak külső burkolata, amelyet fel kell törnie, hogy a magot élvezhesse, addig mit sem tud az örök összhangról.

Addig még nem jutott az életnek abba a folyamába, amely az isteni tengerébe ömölve, ott a felébredt élet számára homogén elemet képez. Törd fel előbb a burkolatot, asszimiláld a magot, és ha egyéniséged olyan összhangzóvá válik, hogy a mag fejlődésére alkalmas lesz, akkor az élet kifejlődik majd a magban és te nem léssz egyéb, mint az élet hordozója. Mert a mag is csak burok, habár szükséges alakulása az alaktalan örökkévalónak. Három birodalom képezi az ember hazáját; míg nem ismeri azt, addig ő csak olyan gyermek, aki csak a gyermekszobában érzi magát otthonosnak és ha az atyai ház ismeretlen nagy helyiségeibe vezetik, félelem fogja el őt. Ha azután nő a gyermek, akkor otthonosabbá lesz az atyai házban, amíg csak minden szöglet kedvessé nem lesz számára. És akkor feltárul előtte az Atya lelke, az Atya szelleme és ahhoz hasonlónak válik, aki őt teremtette. Az emberiség mai fejlődési fokozatán az atyai házat kezdi már bejárni és az emberi szívet örömmel tölti el annak a különfélesége és nagysága.

Ha azonban valamely helyiség megtelt, valamely igazság beteljesült, ez az állapot további befogadást kizár. Egyes emberek azonban vágyódnak Atyjuk lelkének és szellemének kinyilatkoztatása után, keresik a kincsek örök forrását, amelyeket az atyai ház tartalmaz, keresik azt az egyetlen okot, amelyből azután különböző okozatok támadnak és

hatalmak meg erők alakulnak ki, hogy azt a harmadik világot, az atyai ház gyermekszobáját alkossák! Ők elhagyták már ezt és beleférnek a mérhetetlen nagy örökségbe! A lélek és a szellemi világ nyilvánvalóvá lesznek számukra, örök harmónia hatja át őket és ez kifejezésre jut abban a világban, amelyet ők képeznek.

A szellemnek aszerint kell élnie, amit meglátott és megismert, hogy a hit tudássá váljék és a tudás tette. A tett nem egyéb, mint az egyéniség utolsó kifejeződése. Ha a lényegiség minden burkolatot akképp áthatott, hogy isteni világossága sem meg nem törik, sem el nem homályosodik, ha ez a világosság mindenütt egyenlő erővel árad, akkor beállott az összhang, amely az embert az istenség részévé teszi. Mert az emberi test sem hordozója az öntudatnak, sem akadálya annak, hogy az "isteni" hatását és hatalmát megérezzék.

Az isteninek csupán egyetlen eleme van, amelyből előtör, egyetlen elem, amely azt az emberhez vezeti, hogy az beléje áradhasson: az összhang! A burok, az emberi test épp oly kevésbé tudja azt visszatartani, mint ahogyan anyag nem képezhet falat a világosság számára, amely még láthatatlan szemeitek számára. A lélek és a szellem világaiban minden ezeknek a világoknak a törvényei szerint történik, amint az anyagi világban meg az ott érvényes törvények az összhangnak a hordozói. Te egyes ember, aki magad is egy világot képezesz, azzal fejtsd ki erőidet, hogy a benned levő disszonanciákat elhallgathassad! Előbb nagy csöndnek kell benned támadnia, mielőtt az örök harmónia halk hangjai megüthetik füleidet. És mind érzékenyebbé fogsz válni minden még benned rejlő disszonancia számára, melyben azelőtt ritmust véltél, most csak az ég dörgését fogod hallani, amint a forma a formához dörzsölődik és ütődik. És hallásod mindig finomabbá lesz, amíg minden egyes dörgésben a felemelkedő isteninek halk szárnycsattogását meghallhatod!

Aki megtanult már így hallani, az a meghallott dallamokat egyénisége minden burkolatán és szféráján áthatolhatja, ami azután belevonza őt az "isteni" folyamába. És aki ebbe jutva, érintette az abszolútot, annak számára eltűnt minden határ, annak az egyénisége teljes erővel áthat minden burkolaton, amely még szükséges arra, hogy ez az

egyéniség minden világon és minden formában megnyilvánulhasson. Új győző támadt, aki lénye központjában az abszolútot összefoglalta, hogy azt kiárassza a világokra, amelyek legyőzve fekszenek előtte, amely világok azt a nagy csatateret képezik, ahol minden élet tökéletességét megtalálja, ahol olyan mértékben érezi magában az erőt nőni, amennyire a disszonanciát összhanggá átváltoztatni képes.

27. Fejlődési erőközpontok.

Minden életnek a fejlődéséhez szükséges, hogy erőközpontok támadjanak. A hasonlóságból ideiglenesen különbözőségnek kell támadnia, hogy az idő határain kívül az istenit megtalálhassa, azzá lehessen! Folyamok áradnak át minden világon, boldog az, aki engedi, hogy azok megragadják és vigyék! Ez az egyesnek az érdeme – amennyire ez a nagyon is emberi kifejezés az örökkévaló folyamatra alkalmazható. A negatívban rejlik a munka, amelyből ha elvégzik, a pozitív, amely örökké létezett, életre kel. És ha életre kelt, akkor erőközpont a maga világában. Minden erőközpont, amíg a nap el nem múlik, szorosan meghatározott hatáskörrel bír. A körben lévő pontot a kiáradó világosság képezi és körét elárasztja. Boldog, aki ezt megérzi és ez érzése szerint él!

A világok törvényei minden élet számára alkotnak fejlődési lehetőségeket. Élő folyamok viszik azokat ide és oda. De így vetítve csak közbeeső célokat értek el, nem az egyetlen célt! Minden egy életben, minden egyéniségben megismerési tényezők csíráznak, melyek számára lehetővé teszik, hogy finomabb folyásokba kerüljön. És amint egyetlen összhang van, amelyben minden élet, mely az istenségből áradt ki, a tapasztalás összes világait átéli és azok határait átlépi, hogy istenivé váljon, a célt elérje: úgy minden léleknek is megvan életének a dallama, amely mind gazdagabb és teljesebb akkordokká dagad, hogy azt a hangot hallassa, amelyre hangolva örökkévalóságok előtt az istenségből kiáradt. És minél gazdagabbakká és teljesebbekké válnak ezek az akkordok, annál tágabbra terjed az a kör, amelyet az erőnek ez a kifejlődött középpontja betölt! És egyik kör a másikba kapcsolódik és az isteni világosságban eltűnnek a

határok. Az erő megdagad, megszorodik, és "a gyengét az erős menti meg". Így szólt Krisztus kétezer évvel ezelőtt, de ki értette meg e szavakat? Hányan igyekeztek a szavak szerint élni? Kik a gyengék, akiket meg lehet szavak szerint élni? Kik a gyengék, akiket meg lehet menteni, mi az erő, amely képes menteni? Ha több volna egyetlen erőnél, akkor egyik élet nem kapcsolódhatnék össze a másikkal, akkor nem lehetne adni vagy elfogadni!

Amint nincsen sötétség és világosság, hanem csak éterrengések vannak, amelyeket némely szem világossággként még nem láthat, úgy minden gyengében van olyan erő, amely vezeték minden magasabb erő számára: az akarat! Ha a gyenge akarata a jóhoz emelkedik fel, bárminő formát vegyen is fel a jó, hogy azt a gyenge megláthassa, akkor már megvan a vezeték, amelyen magasabb áradhat a felfelé tekintő egyéniségbe, a "jónak" már meglátott formáit átváltoztatván, amíg a formátlan "jót", a szellemi, az isteni megláthatja és így elfogadóból adóvá válik! Így keletkeznek új erőközpontok.

Új források törnek elő az örök vízből, amely a világon átvonul. Ezt felismerve, ki nem emelné fel akaratát a vágyakozás erejével, amely képes a nagy adakozók akaratával egyesülni? Aki ezt megismerte, hogyan volna képes arra, hogy életét alá ne rendelje ennek a megismerésnek, hogy szabaduljon minden ellentmondástól és összhangba jöjjön minden életnek halkán megérezett harmóniájával? Melyik megismerő nem venné fel a küzdelmet bármely alacsonnyal, ami a lélekhez kapaszkodik és szárnyalásában akadályozza, minden alacsonnyal, amely benne gyökerezik és erejét belőle szívja? Neki repüléshez szabadságra van szüksége, neki a küzdelemhez erőre van szüksége. Ember, kényszerítsd ki lelked számára már ezen a földön a szabadságot és az erőt!

Sok erőközpont van a még fejlődő világban, sok támadt az idők folyamán és a gonosz is alkotott sok erőközpontot és a középpontokból sok árad ki és vissza oda. Az "önmagának vevés" és a "magának megtartás" árja a gonosznak erőközpontjából ered és a gyenge megismerésű életet magához vonzza, – a szeretet, a könyörület, az adás, az áldozatkészség és önzetlenség bármely módja áthevítik az életet, míg az isteninek tiszta világossága a formának minden

módját megsemmisíti; az adásnak ez alakzatai a jónak erőközpontjából erednek. És ha ezt az erőt nem érzed magadban, te küzdő ember a földön, akkor igyekezzél, hogy a benned elrejtett isteni adomány, amely túl van a jón meg a rosszon, az idők folyamán megtalálja azt a folyamatot, amely belevisz az örökkévalónak erőközpontjába, ami nem más, mint a szeretet! Így azután Krisztus szavai szerint az "erősök" csapatához fogsz tartozni, akik a "gyengét" képesek megmenteni!

28. Életáramok.

Mindig igyekeztem az emberekkel a nagyot, az örökkévalót az ő nyelvükön megismertetni, sokszor dolgoztam így idegen területen. Mielőtt elbúcsúzom a fejlődés hosszú idejére az emberiségtől, amiről fogalmatok sincsen, szeretnék néhányat közölni az én országomba emelni. A formának és alakulásnak idegennek kell maradnia számotokra, de az érzések világa, amely nekünk az ország határát képezi, talán az egyik vagy a másik számára hajnalhasadást képezhet és ezt az egységet pillanatnyira megvilágíthatja, amelyben egykor találkozhatunk. Az örökkévalónak bennetek ébredező sejtésében bármilyen nagyok képzeljétek is a világot, mai megismerésetek ereje mégis csak egy részét hatja át a mérhetetlennek, – szemeitek mindig csak a tompított világosságot látják! Az érzelmek világai ezek, amelyek az örökkévalóságból áradnak ki, amelyeknek hullámai részben még nem rezegnek lelkületetekben, részben sohasem fognak rezegni, amíg életetek folyamán az abszolútot el nem éritek.

Mindezek a folyamatok az örökkévalóból erednek, s nagy körforgás után ismét visszafolynak az örökkévalóba. Életként áradnak ki, tökéletességgként folynak vissza, örökös az örökkévalóban, a láng világossága, de sohasem érintve a lángot és mégis égő, világosságot terjesztő lángok, önmaguk az egységben! Ezért folynak az élet folyamatai a tiszta élet átváltozásaiban a tökéletesség felé. És örökké folynak azok az időszakos folyampartok, a tér és idő, támadnak és elmúlnak, kiemelkedvén, mint a víz Mózes pálcájának érintésére és azután széjjeloszolván az abszolútnak érintésére, amely partot vagy határt nem emelhet meg! Az istenség gondolatai

ezek, amelyek azonosak az étellel, átalakulással és a tökéletességgel. A folyamok számára váltakozik a nappal az éjszakkával, de a forrás örökös, a forrás és a forrás átváltozása folyamammá nem kényszeríthető bele a fejlődő élet fogalmaiba.

Én is csak fejlődő élet vagyok, de engem más folyam hordoz, a hosszú úton pillanatnyira érintkeznek a rezgések, amelyeket a folyamok hullámai idéznek elő, és átrezegnek a folyamok partjain. Ezek még tovább folynak, mint az élet hordozói, átalakítói, felszabadítói! És a felszabadítottak a parttalan örökkévalóságban meglátják majd egymást, ott tudni fogják már, hogy mi az átalakulás és a tökéletesség. Ne igyekezzél visszatartani azt, ami így folyik, de igyekezzél megragadni azt, amit a folyam hullámai feléd hoznak. Minden hullámnak megvan a maga ajándéka, amelyet az pillanatra felemel és te képes vagy azt befogadni, ha szemeidet hullámról hullámra és minden adományra tudod irányozni.

Világotokon csak kevesen képesek erre. Folyamatoknak még messzire kell folynia, a partok változni fognak, míg majd az emberiség képes lesz szemeit felnyitni. De te, aki képes vagy már erre, tudd meg, hogy miért vagy képes erre. A szem lelkedben a világosság középpontja, amit megláthatsz az a tied. Előbb az alakot, azután a lényezet és az örök világosság forrását látod meg, mely a lényegiség alapját képezi. És amint látásod így átváltozik, változnak az adományok is, amelyek számodra a folyam hullámaiból kiemelkednek és mindenki számára eljő az idő, amikor a folyamnak nem lesz többé számára ajándéka, mert nem a folyam viszi már őt. A szem meglátta már a láthatatlant, a fül meghallotta a hallhatatlant, a partok leomlanak, az út és az idő eltűnt az örökkévalóban. Szemed eltelt az "isten" kinyilatkoztatásával és az idő nagysága egyetlen leheletté változott át számára! Az idő, amely az évek millióit és milliárdjait kapcsolja egymáshoz, egyetlen hullámként emelkedik ki az örökkévalóból és önmagába összeomlik. Az örökkévaló felszínen így emelkedik ki hullám hullám után és mélységében nem érzik meg a hullámok verése! Emberek, ti leendő világok, akik erőitek és igazi lényegeketek még nem éreztétek meg, bennetek is rejlenek ilyen mélységek, amelyek nem ismerik a hullámok verését. Keressétek ezeket ti az örökkévaló gyermekei. Gondolataitokat irányozzátok az örökkévaló felé és ebből a

folyamból az örökkévaló megismerése fog kiemelkedni és villámaival a partokon túl levő országot meg fogja világítani és minden, amit így megláttok, a ti hazátok lesz.

29. Küzdelem és üdvözülés.

Ha az emberiség majd az igazi élet öntudatára jutott, amely mint formáló, nevelő és előrevivő erő minden világot áthat, ha ez az életet látni fogja, akkor majd megteszi a nagy lépést az élet alakításának birodalmából, mely a halál kapuit nyitva tartja, abba az országba, amely a halált már legyőzte. Küzdök vagytok ti, emberek mindannyian, de hányan tudják igazán, hogy ki az az ellenség, aki az embereket mindig visszaűzi arra a csataterre, ahol a győzelem pálmája nő, melyet ha majdan megragadnak, a küzdőtérrel és a viharok zónájából felemelkednek a teljes béke birodalmába, amelyet a "látó" már érezni fog. A világok alakulásában eltűnik számotokra az igazi világ, az élet formáiban elrejtőzik előletek az igazi élet ahelyett, hogy a forma útján nektek megnyilatkoznék! Ha látásotok majd átváltozik, ha az élet megnyilatkozását a fizikai világban felismeritek, akkor felébred bennetek az örökkévaló és fátyolt fátyol után vesz le szemeitek-ről és sohasem lesz vége az igazi, boldogító látásnak.

Ha ilyen üdvösség fényesője hull reátok, tietek lesz a diadal pálmája és a békesség, amely nem a meg sem kísértett ártatlanság, hanem a kipróbált erő békéje lesz. Ezt megérezni üdvösség! A világok alakulása különböző, ezek képezik az utakat, amelyeken az élet mérhetetlen folyamai, az istenség kisugárzásai a cél felé folynak, de az élet egyetlen és annak a megismerése, hogy az egyik ereje és üdvössége a másik erejétől és üdvösségétől függ, szükséges ahhoz, hogy az egyéni erő a Mindenhatóval összeköthesse magát. A mindenséget egyetlen erő tölti el, ez Isten. Minden ember Istennek a megnyilatkoztatása, akinek bírnia kell azzal az erővel, hogy az istenit takaró burkon áttekintve, lerombolja a különállás, a magának kívánás, a kapzsiság és önzés falait és az isteninek az örökkévaló leheletével belé helyezett szikráját lánggá lobogtassa fel! Ez az emberiség és minden, világokat alkotó erő célja! Az "alacsony", a "személyes" az az ellenség, a maga önző vágyaival és szenvedélyeivel, amely az embert

mindig visszaúzi a csataterre, míg nem a megismerés győzelme, hanem csupán a halál álma szerez neki múló nyugalmat. Ravasz ez az ellenség, a barát álarcát viseli a legtöbb ember számára. Alacsony mivoltuk falai közé szeretnék belevonni az emberek a boldogságot, örömet és üdvösséget és nem ismerik meg, hogy mindez csupán az "isteni" kisugárzása, amely határtalan, mint a forrás maga, így tehát az csak oda juthat, ahol az "alacsonynak" és a "személyesnek" a határai már eltűntek! Az üdvösség csak az igazi béke tiszta forrásából eredhet és ez a forrás csupán a győző számára bugyog! Nyisd fel szemeidet te küzdő, tekints egészen bele a világoosságba és tanulj meg mosolyogni Isten kinyilatkoztatásának meglátásánál!

30. Az örökkévaló igazság.

Az örökkévalónak, hogy az emberek előtt megnyilatkozhassek, át kell hatolnia mindazokon a világon, melyek titeket körülvesznek és minden világon mindazt magára kell vennie, ami azon a világon a megnyilatkozás feltétele. Minden világnak megvannak a maga törvényei, amelyek az örökkévalónak a kifejezői és megnyilatkozásai. Ezek képezik az illető világ dallamát és minden ilyen dallam egyesül az örök harmóniában.

Abszolút és igazság ugyanaz. Az elrejtett lét oka a kinyilatkoztatottnak, az örök és formátlan igazság oka a kifejezőnek: a törvénynek. Minden örökkévaló, mint a szeretet, könyörületesség, bölcsesség, nem az igazság tartozéka, hanem a lényeg maga. Mert az igazságnak nincsen tartozéka, amint az abszolútnak sincsen, – ő létezik! Így ereszkedik az a törvényekbe burkolódzva világról világra, mindig az illető világ központi erejét képezvén, amelyből a vonzás és taszítás erői kiindulnak, ezek megnyilatkozásai levén azoknak a központi erőknek, amelyek a mozgás fejlődésének a feltételeit alkotják. Minden világon képződnek formák, amelyek az élet burkolatát képezik, melynek az örök életből kiáradva, e határok között léte tökéletességét el kell érnie. Ha az ember azt kérdezi, hogy mi a tökéletesség, akkor az Isten hallgat, mert szavakkal nem lehet azt nektek kinyilatkoztatni, hanem csak az "ige" által. A szavak hangzanak, az "ige" pedig teljes

csend! A hangoknak, a kiáradásnak világán át kell a középpontba jutnotok, amely az az erő, mely a kiáradást előidézi, az pedig nem mozog, de belőle indult ki a mozgás, Az örökkévaló szikrája elrejtve izzik bennetek, fejlesszétok ki azt és erőitek meg hatalmatok határtalan lesz. Mert az abszolút egy szikrája az, mely nem ismer határt, mely csak azért vette fel a tér, idő meg a forma határát, hogy a szikra e határok felemésztésével örök, öntudatos egyéniséggé váljék! Az öntudatosság feltételei fejlenek ezekben a határookban, ezért kell azokat a szikrának megemésztenie, asszimilálnia. Ha nem volnátok isteniek, akkor nem lehetnétek azokká! Egyéniségetek összes burkolat mögött ott rejlik az a szikra, amelyet semmi egyéb sem szíthat, mint megismerésetek és akaratotok.

Az igazság bölcsesség és csak a bölcs képes a világ törvényeit megismerve, ezekkel összhangban működve, rezgései a legközelebbi magasabb világ dallamával egyesíteni. Mert a fejlődés nem ismer ugrást, a magasabb világ csak annak van nyitva, aki az alacsonyabb világot már megismerte és legyőzte. A győzelem pedig csak akkor következik be, ha világa táplálékát már megemésztette és ha egyénisége finomabb táplálék megemésztésére képes lett. A sűrű ruháknak, amelyeket az örök igazságnak az anyagi világokon magára kell vennie, sok nevük van, mint őszinteség, önmegismerés, megismerése a legközelebbi törvényeknek, a megismerés meg az élet világossága és egysége, vagyis a hajtóerő és ez erő kifejezésének az összhangja.

Az erőnek át kell hatolnia a burkolatokon, bennük meg kell nyilatkoznia, e célból a burkolatoknak a fejlődéshez szükséges saját erőiket az igazságot keresők számára le kell tenniük. Az igazságot örökös alaktalanságában csak akkor láthatjuk meg, ha a fejlődés útjai már mögöttünk fekszenek és a fejlődés célját már elértük, de az igazság mindenkori formáját és alakulását, amelyet fejlődési fokozatunk szerint felvehet és fel kell vennie, meglátnunk és asszimilálnunk kell, mielőtt ez a forma átváltozhatik, hogy szemünk számára az örökkévalónak még remekebb kilátásait nyissa meg! Gondoljátok csak meg, hogy az igazság határtalan, de nektek, hogy azt megtalálhassátok, számos határt kell átlépnetek és hogy a célhoz nem tévelygő, hanem csak céltudatos hala-

dás segítségével közeledhettek. A legközelebb fekvőt kell mindenekelőtt világosan felismernetek! A ti dolgotok, hogy olyan légkört teremtsetek, hogy a szikra lánggá lehessen. És ez a légkör az összhang! Felismert élet a jelszó: aki ezt nem ismeri, nem érezte még az igazság lehetőségét. Ez a lehelet valóság, amelynek a világosság dallamával kell lelketeket áthatnia, hogy azt így összhangzásba hozza az örök összhanggal! Aki még nem igaz, nem világos látású ember, még nem találta meg az utat, amely a szentségek szentségébe vezet, ahol azok az erők és hatalmak nyugszanak, amelyek csupán Isten öntudatos gyermeke számára válnak nyilvánvalóvá, hogy tulajdonaivá legyenek!

31. Időlegesség és örökkévalóság.

A szem, amely már képes látni, áthatol a törvényeken, minden egyes törvényben a lényeknek az a nyilvánulását látván, amelyet a törvény kifejezőjeként magára vett. Minden törvény tehát valamely igazság megnyilatkozásának a formája, mely azonban gyakran az anyagi világon is olyan látszólag egyszerű módon nyilatkozik meg, hogy az alapját képező igazság mélységét nem veszitek észre. Vagy a fájdalom és öröm megérzésében nyilatkozik meg és megakadatok az érzéseken, anélkül, hogy az okozó erőket keresnétek, amelyek meg az egyetlen igazság kifejezései és határai. Az öröm a legnagyobb üdvösség kifejezésében az első, legkönnyebb burkolat, a szellem, az isteni szikra legmélyebb, őseredeti érzése.

Az üdvösség azonos a szeretettel, az az érzés, amelyet az indus "buddhi" szóval igyekszik kifejezni. Az alacsonyabb világokon az élet egységes folyama folyásokra oszlik, a szeretet és az üdvösség látszólag elveszti azonos voltát, a szeretet az embereknek gyakran a szenvedések okának tetszik. Míg ugyanis a szellem harcol az anyaggal, míg az isteni erőket e megnyilatkozási formában nem asszimilálja és az egyesülés következtében a külső alak urává nem lett, mindaddig ennek a világnak a törvényei alá tartozik. Ezek a törvények úgy uralkodnak a lélek felett, hogy ez a szellemmel tennék. A tapasztalás törvénye áll előtérben e törvények között. Az ember számára, aki a szellem, lélek és anyag kis

világát magában foglalja, a fejlődés tapasztalás útján történik. Az anyagi világon kívülről hatol az az életbe, a lélek világában történik azután az átalakulás. A lélekben kell annak a megismerésnek felébrednie, hogy ereje az alacsonyabb világ reá támadó erői felett áll, hogy ezeket szolgává kell tennie, amennyiben minden eseménynek benső megélésé kell számára lennie, amikor a szenvedés és öröm érzéseinek a világát valóságában megismeri. Szemének nem kell úgy megakadnia azon, mintha valami áthatlan volna, hanem ezen a megnyilatkozáson át meglátja a törvényt, amelyen az alapul és így szemét az okok örök világába emeli fel.

Es ebbe nézve megtalálja a maga okát, a szellemet, az isteni szikrát és ebben a vágyakozó feltekintésben beléárad a szellem és a szikra világossá lesz, amely minden világon és minden törvényen áthat. A bánatnak és az örömnak, az anyagi világok parányi nyilvánulásainak nincsen többé hatalma a lélek fölött, mert abba beköltözött már a felszabadító. A tapasztalás törvénye, amely a "karmában" jut kifejezésre, nem kötelező többé a lélek számára, amellyel a győző egyesült! Emberek, csak egy pillanatra forduljatok el a formától, amely benneteket leköt és leigáz, nektek torzalakokat mutat az idő alakjától! Lényegében semmi az, amely az isteni erő egyénítésének a folyamából emelkedik ki, hogy mindenséggé alakuljon. Az idő az az anyag, amelyből az élet nagy iskoláit alakítják, az az anyag, amely azokká a határokká válik, amelyek az életet az élettől elválasztani látszanak, ő az az erő, amely az alkalmak területét alakítja és leheletével azt az életet, amely ezt a területet nem tudta bejárni, elsöpri és más fejlődési feltételek közé taszítja.

A kicsiny számára nagy hatalom, a nagynak pedig szolgálja az idő, a mester tekintete előtt visszahanyatlak a folyamba, amelyből kiemelkedett, mert az örökkévalóság határtalanul fekszik előtte! Tekintsetek el ettől az árnyékszerű óriástól, aki nem engedi tekinteteket tovább hatolni, hatoljatok bele az örökkévalóba és megismeritek majd a törvényeket és uralkodtok az érzések felett! Az igazi élet világa akkor nyitva fekszik előttetek, a tudás, amelyet az idő uralma alatt a tapasztalásnak kellett számotokra összegyűjteni, intuícióként lobban fel bennetek, a fejlődésnek más feltételeit, a munka más területét nyújtván nektek, amely az üdvösség

érzésének, az isteni szikrának ragyogó kifejezése, amelyet semmiféle felhő sem képes többé elhomályosítani!

32. Személyiség és öröklét.

Ne becsüljétek le a személyiség hatalmát és ne higgyétek, hogy ettől a hatalomtól könnyű az embernek szabadulnia. Az első ami szükséges, a megismerés, de valamely ellenség megismerésétől annak a legyőzéséig harcolni kell. Gondoljátok meg azt is, hogy a személyiségnek fejlődésetek útján erőssé és világossá kell lennie és csak azután áll be az, hogy a személyiség többé már nem segítség, hanem akadály a további haladás számára. A bennetek rejlő erő, amely a személyiséget kifejlesztette és amely ezáltal fejeződik ki, arra várakozik, hogy megismerésetek kiváltsa és érvényesítse. Így szabadítjátok fel ezt az erőt, hogy magasabb síkon is hathasson. Bátorság az első feltétel, amely nem ismer kíméletet a fájdalommal szemben, melyet a személyiség érez. Nem a burkolat kímélése ment meg titeket a fájdalomtól, hanem e burkolatnak és a vele való azonosításnak az elhagyása és új fényes burkolatok megszerzése, amelyben semmiféle nyíl sem akadhat meg, semmiféle vihar sem találhat akadályra. Erő és bátorság szükséges ahhoz, hogy azokon a területeken, amelyek előttetek feküsznek, áthaladhassatok. És az erő a nyugalomban rejlik, amely azokba száll, akik tekintetüket az örökkévalóra képesek irányozni. Mert az ember csak azzá képes lenni, amit már meglátott.

Amíg a személyest képesek vagytok még érezni, amíg mások személyisége rezgéseivel a tieteket együttes rezgésre bírhatja, addig még annak a befolyása alatt álltok, ami egykor fejlődésetek területe volt és amelyet most vissza kell hagynotok, hogy a célt elérhessétek.

Fogjátok fel világosan ezt a feladatot, amely reátok vár, mert senki más sem képes azt helyettetek elvégezni. Minden egyes ember bensejében támad ez a küzdelem és ott kell a győzelemnek is bekövetkeznie. Az élet nagy iskolája feladat után feladatot tűz ki minden lélek számára; a mesterek, akik az egyes feladatokat a lélek élet-könyveibe bevezetik, ismerik őket és isteni megismerésüknél fogva az egyes tankönyvekbe a nagy, örök tankönyvből azokat a tétéleket vezetik

be, amelyeket az egyéni lélek felfogni, amelyek szerint élni képes. Sok ilyen tétel a lelket fejlődésének ahhoz a pillanatához vezérli, amikor az akarat felébred és régen izzó tűzként tör ki, mivel végre táplálékhoz és egyúttal levegőhöz jutott és most fellángol, amit semmiféle hatalom sem tarthat többé vissza. És az akarat e lángjának világosságában a lélek meglátja azt, ami előtte sötét volt és e láng emésztő ereje megszabadítja a lelket a burkolattól, amelyek őt és erőit korlátozták. Az akarat számára, amely így hatalmassá lett, a fejlődés és haladás útjában fekvő kövek mindmegannyi lépcsőt képeznek, amelyen az felemelkedik. Ezen az úton nem ismer fáradságot, mert az örökkévaló, amelyet már meglátott, örökkévaló erejével hatja őt át.

Számára már nem létezik az, hogy ma megismerjen, a holnap meg el legyen takarva előle, hogy ma akarjon valamit, holnap meg rettegjen tőle. Ilyen habozás csak olyan lelket rázhat meg, amely az idő semmiségét még nem képes felfogni. Én sohasem állottam annyira az idő hatalma alatt, mint ti, kedves ember–testvéreim és a ti szellemetek mégis olyan szellem, mint az enyém és ti is képesek lehetnétek azt érezni, amit én érzek. Küzdjétek ki magatoknak a felfogás világosságát, figyeljétek meg az összhangot, amely az ellentmondástalan élet számára hallhatóvá kezd lenni és erő meg akarat fog belétek áradni, amely számotokra feltárja az "isteni" világát!

33. Fény és árny.

Jussatok már egységetek tudatára, kedves emberek, mert ez a ti igazi életetek, ám a személyiség szűk burkolata nem képe ezt a határtalanságot és az örökkévalóságot felfogni és elképzelni. Ami e felfogás után kialakítható, az csak a látszat világa, árnyékjáték az anyag, a tapasztalás területén. Mi, akik más utakon haladunk, hogy ugyanazt a célt elérjük, ez árnyékvilágot megpillantva, szeretnők a megismerés erejét bennetek felkelteni; az árnyjátékoknak és annak az alaknak a megismerését, amely árnyékot vet és a világosságának, amely az árnyék okozója. Ez a világosság az örökkévaló, a szellem az "isteni" az egység, amely a teremtő igéjével: "legyen"! kiküldi fénysugarait. Szavakkal nem lehet ezt

a világosságot kinyilatkoztatni, önmagát nyilatkoztatja az ki minden fényessé lett egyéniségben.

Ennek a világosságnak nincsenek sajátságai, mivel azonos a szeretettel, üdvösséggel és bölcsességgel. Ez a lét maga a láng, amely a teremtés új napjának reggelén az isteni öntudat számtalan szikráját messze kiárasztja, hogy minden szikra lánggá váljék, minden életcsíra teljes, tökéletes életté, Istenné legyen. Ez az egység, ez a mi életünk! Ha képesek lennétek ezt az életet felfogni, akkor meg is érezhetnétek egyéniségetek elfátyolozott mélységében a szellemet, amelyben erőtök, hatalmatok meg üdvösségetek, szereteteitek, igazi öntudatotok szunnyadozik és amely felébredésekor a lelki burkolatot, mely az árnyékot veti, úgy áthévitené, hogy nem képezne többé falat a világosság előtt, hanem gyűjtő központot, mely a fényt összefoglalja és egyénésítve kisugározza. Így az élet formáinak megváltóivá lennétek.

A léleknek kell az árnyjátéktól elfordulnia, amelyben olyan régen gyönyörködött és amelynek örökös körforgásában elfáradni kezd. Arcát az árnyékról, a következményről a világosság oka felé kell fordítania és tekintetének örök létének kifürkészhetetlen mélységeibe kell hatolnia. És amint így néz, az árnyékok elvesztik vonzó erejüket, az igazság után támadó vágyakozása szomjas szarvasként azt kiáltja: "Te, világosság folyama tölts el és változtass át engem. A külön életet, amely az árnyékjátékot lehetségessé tette, levetttem, hogy teljes gazdag életed öntudatommá, üdvösséggé legyen, mert te bennem vagy és én csak a te burkolatod vagyok és ha nem állanék ugyanabból, amiből Te, hogy lehetnék a határtalan burkolat?"

Így találja meg a lélek az egységet és a lélek egységének a kifejezése a teremtés tökéletessége! Ilyen tökéletességről fogalmunk sincsen, sem szavunk annak a kifejezésére. Mi csak a részleges tökéletesség virágait ismerjük, amelyeket az örök világosság a fejlődés ösvényein ragyogtat. Ilyen szépségnek már a látása is üdvösség a fejlődő élet számára. És ennek ismét teret kell engednie újabb vágyódásnak, hogy a nap mannája felülről lehulljon az élet táplálására. A mai manna nem képezheti a holnap táplálékát. A lelki táplálék, amely a lélek fejlődésének a feltétele, minden újabb nap számára új alakot ölt. Boldog az a lélek, amely ezt megérti és

a tegnap mannáját nem kísérli meg ma is asszimilálni, mivel tegnap táplálékot és életet kapott belőle!

34. Végső összefoglalás.

Emánuel ez utolsó nyilatkozatait átolvasván, alulírottban a következő gondolatok merülnek fel: Az a benyomásom van, mintha még sohasem látott országba tekintetem volna, amelyről ugyan már sokat hallottam, de amely egyszerű, leigázó irányuaival fogalmaimat nagyon meghaladta. Am a tökéletlen magunkkal hozott fogalmak, mindig előtérbe nyomulnak. Mintha az illúzió a valóságot ki akarná igazítani. És ismét meg ismét csodálkozva tekintünk a feltárt képre, mindinkább felfogjuk a nagyságot, a hatalmást, amelyet immár fokozatosan megláthatunk. Ami eleinte idegennek tetszett, lassankint elveszti ezt a színezetet, ám csodálkozó szemünk egyes pontokhoz még mindig idegenszerűen tapad. "Ha nem volnátok istenek, nem lehetnétek azokká". Megdöbbenve tekintetem fel, amikor ezt olvastam. Hogyan értsem ezt? Minden, amit Emánuel szellem már megjelent nyilatkozataimban olvastam és e kijelentéssel ellentétben látszott lenni, előtérbe lépett. A Teremtő, az abszolút és a teremtmény, a relatív között fennálló viszony, akit Isten szabad akarata tisztasággal, szabad akarattal és a törvények ismeretével ruházott fel, de amelynek mégis csak tökéletlenül kellett a tökéletesség felé vezető útra lépnie.

A kereszténységről szóló, remek nyilatkozatok a "kereszténység, teozófia és spiritizmus" című nyilatkozat, amelyben Emánuel e szellemi mozgalmak közösségére utalva, egyik helyen világosan kifejezi, hogy az ember nem lehet egyszerre teozóf és igazi keresztény, azután meg, hogy tisztában kell lennünk azzal, miképp végtére minden út a tökéletesség felé vezet, de egy sem rövidebb, mint amelyet ő mutat nekünk. Eszembe jutott azután a szellemek bukásáról szóló tan, amely minket mélyebbre taszított le, mint Emánuel testvérünket. Hiszen Isten nem bukhatik el! És így minden feltámadt emlékezetemben, ami az idézett kijelentéssel nem látszott előttem összhangban állani. Azután lassan megnyugodtam. A szavak csak tökéletlenül fejezik ki a szellemire vonatkozó fogalmakat, az igazságnak számtalan köntöst kell

magára ölténie, hogy hozzánk eljuthasson, ezt annyiszor hangoztatták nekünk! De mi, szegény emberi szellemek, akik kénytelenek vagyunk az utat felfelé alázatosságban megtenni, amelyet önmagunk túlbecsülése és gőgünk következtében számtalan bukás után lefelé megtettünk, még mindig ezek felé a tulajdonságok felé hajlunk és így igen szükséges volna ezekkel a kérdésekkel tisztába jönnünk, mert sok ember abba a veszélybe juthatna, hogy a szép szavakat félreérti és előbbi hibáiban megerősítettik.

Felelet:

Ma különben hozzád szeretnék szólni, hogy felvilágosítsalak azokról a változásokról és növekedésről, amelyeken a tanítások átmennek, amelyeknek belőlem jöve, médiumom öntudatán át kell menniök, hogy az emberiség számára alakot ölthessenek. Hogy ezt megérthessed, világosan meg kell különböztetned valamely médium testének az elfoglalását, annak finom befolyásolásától intuíció vagyis világos hallás útján. Az emberiség fejlődése növekedő szabadságot követel és az emberiség fejlődésének ideiglenes állapota minden médiumság, mely transz vagy a médium öntudatának kiszorítása alakjában nyilatkozik meg.

Az emberiség magasabb fejlődési fokozatain az igazságot tudatos intuíció útján fogja megismerni, míg az emberiség gyermekkorában a vezetés öntudatlan intuíció segítségével történt. A gondolatnak azonban, amelynek magasabb szellemből kiindulva, a világosan halló médiumnak intuíció útján kell megnyilatkoznia, az asztrál világon kell áthatolnia, amely az élő érzések világa. A szellem világa a lélek világa útján nyilatkozik mindaddig meg, míg az ember lelki világát a szellemi világ úgy át nem hevítette, míg a lélek külön életét a szellem annyira fel nem emésztette, hogy a szellem világossága színtelenül ragyogjon.

A szellem azonban abszolút örökkévaló, "isten". Lehetetlen, hogy valamely médium útján az abszolút örökkévaló megnyilatkozhassék, míg ez az ember hosszas küzdelem, törekvés, növekvés, változás és kiképzés segítségével egész, háromszoros lényegisége számára meg nem szerezte azokat a feltételeket, amelyek egyedül képesek ilyen megnyilatkozást lehetővé tenni. És ha ilyen megnyilatkozás

történik is, hányan képesek azt látni, felfogni? Az isteni úgy nyilatkozik meg, mint a fényszikra a felhőben és az isteninek a fejlődési fokozatához képest ragyogó szikrát, vagy csak ezüstösön ragyogó felhőt, avagy csak halvány fényt fogtok látni, amelyet meglátva, csakhamar elfelejtetek! Csak aki már isteni, az képes az isteni meglátni! Természeti szükség-szerűség tehát, hogy a szavak, amelyekkel az igazság egyes sugarait világotokon ki akartam nyilatkoztatni, bizonyos változásokon mentek át, amit médiumom fejlődése, vagy az tett lehetővé, hogy mennyire volt képes a médium az érzések világa felett uralkodni.

Nem sokáig fogok veletek már beszélni, mert fejlődésem messzire elvisz attól a világtól, amely a ti fejlődésetek feltételeit tartalmazza. Mielőtt elválnék tőletek, szeretném azokat az igazságokat, amelyek mai megismerésem szerint szellemi haladástokhoz hozzájárulhatnánk, olyan világosan és tisztán összefoglalni, amint azt az én fejlődési fokozatom és a tietek is megengedi. Ne tegyétek nekem ezt a feladatot lehetetlenné kedves ember-testvéreim azáltal, hogy a tekintély imádásába estek vissza, amitől pedig mindig intettek titeket. Nem azért igaz valami, mert Emánuel mondta azt nektek, hanem mert néhány igazság világosan fekszik előttem, azért igyekszem azt megragadni és élő erőként szíveitekbe küldeni.

Segíteni akarok és akartam a kereső emberiségen és különösen azokon, aki spiritualistáknak és spiritistáknak nevezik magukat. Mert éppen földetek e szellemi mozgalmában nagy a veszély, hogy a hit tekintélyre támaszkodik. Kedves testvérek, ne tegyétek köreitek vezetőit pápákká és ne engedjétek magatokat áloméletbe rángattatni. Törekedjétek világos, tiszta öntudat után, nyílt szemmel tekintsetek mindenre, ami titeket környez, igazság, erő, önzetlenség legyen jelszavatok. Fogadjátok türelemmel megismerésetek lassú fejlődését és azzal jöjjetek tisztába: Istent eonok múlva sem fogjuk egészen megismerni! Minden fejlődő világ a fénytengernek, Istennek mindig csak egy fénysugarát fejezi ki és ki mondhatná magáról, hogy megismerte világát, megismert minden törvényt, minden formát, amelynek szükségképp kellett képződnie, hogy a törvénynek kifejezője legyen! És ha mindezt megismerte, akkor csupán egyetlen

fényszikrát látott felszállni a fénytengerből, akkor csak egyetlen eszmét látott kiemelkedni az örök és változhatatlan bölcsesség kifürkészhetetlen mélységéből! Az abszolút igazság azonos Istennel – ki volna képes tehát azt felfogni! E szavak, "ha nem volnátok istenek, nem lehetnétek azokká" még mindig megütöztetést keltenek – e benned vagy sejted – már, hogy ez az Isten minden és kívülé élet nem is létezhetik? Olyan nehéz titeket az isteni kinyilatkoztatás hajnalhasadásába, amelyet a teremtés kezdetének neveztek, visszavezetni? A benső élet kiáradása az, az abszolút lét folyama, amely az öntudat atomjaivá vagy csíráivá változik át. Ezek az atomok, csírák vagy szikrák mi vagyunk, isteni lényiséggel bírván, különben sohasem találhatnánk az abszolútra és nem viselhetnők el azt.

Az átváltozás a tér és az idő ölében történik, ez a kettő az isteninek a korlátozása, ez hordozza az isteni csírákat és a fejlődésnek ez isten akarta feltételeiben öntudatra ébredvén, megtalálják létük célját! A forma, amely a szellem burkolatát képezi, Isten segítségével fejlődésének útjára lép, mert minden formát erő alkot és minden erő Istenből származik! Ha a forma bizonyos fejlődési fokot ért el, akkor beléje száll a szellem, miután eonokon át intézte annak az alakulását, felette lebegvén és azt befolyásolván. A bibliában ekként van ez kifejezve: "És az isteni szellem a vizek felett lebegett." Ha a szellem és a forma az értelmi princípium által összekapcsolva, egységgé lesz, akkor a makrokozmoszban mikrokozmosz jött létre.

Minden ember egy–egy leendő világ! Ezért mondá Krisztus: "Ti istenek, ti a szentlélek templomai vagytok." "Legyetek tökéletesek, mint Atyátok az égben!" Hogyan mondhatta volna ki az isteni ember ezt a parancsolatot, ha nem volnánk az Atyából származó csírák. Hasonló lényeg tesz csak lehetővé hasonló tökéletességet. És most még valamit a szellemek bukásának a magyarázatára. A szellem és az anyag a fejlődés bizonyos fokán ellenséggé áll egymással szemben. Mind a kettő isteni eredetű, de az életre kelés hajnalán szét kellett válniok, hogy mintegy két hatalmas karral a támadó öntudat területét átkarolják és elhatárolják. Ha e folyamat két ága egymásba folyik, akkor elérte a tökéletességet. Úgy történik ez a világegyetemben, mint

minden egyes egyéniségben, Minden anyagi világon, hol a forma és az anyag létének bizonyos tökéletességét már elérte, ez külön életében megerősödött és mivel a forma elve az összetartás, önmagába építés, a szellemmé pedig az adás és kiárasztás, azért ez a kettő ellentétes sarkként áll egymással szemben. Az értelmi erőnek, az összekötő kapocsnak kell a szellem isteni megismerését a formának kinyilatkoztatnia, ez azonban előbb a formával azonosítja magát és ebben a vevésnek meg a forma tökéletessége szükségességének a megismerését juttatja kifejezésre, ami csak alacsonyabb személyiség, az önség érvényesítése útján jöhet létre. És ez a tökéletessé szükséges és csak ha az ember személyisége megerősödött, kell azt letennie és az erőt, amely azt felépítette, úgy felszabadítania, hogy az magasabb síkon hatni tudjon.

Azonban szabadság a szellem tulajdonsága és ez igen hosszú küzdelem közepette, amelyben győzelem után győzelem, egyik terület elfoglalása a másik után következik, az ember erejének teljes megfeszítésével nagyszerűen haladhat, de kisebb és lassúbb előmenetelt is tehet, sőt ideiglenesen visszafelé is léphet. Azok a lények, akik a világ kezdete óta teljes erővé és akarattal igyekeztek a legmagasabbat elérni, amit megismerte, azok most isteni erővel felruházva mestereként állnak felettetek. Gondoljátok csak meg, hogy ti vagytok képesek Isten bölcsességét átlátni, pedig a világokat vezető törvények abból származnak és e törvények egyike az igazságosság, amely a karmában (a következmények törvényében) jut kifejezésre.

Ti vagytok önmagatok felszabadítói! Vannak más világrendszerek és az életnek más alakulásai is, az istenség más eszméi más burkolatokban, más színekben is megnyilatkoznak, de mindig csak a tér és idő határai között, míg csak az e határok között kifejlődött öntudat olyan erőssé nem lett, hogy a "mindent magába foglaló tudat"-ban el ne merüljön, amikor azután a tér és az idő az ilyen életet felszabadítja és az örökkévalóság, amelyet csak most képes elviselni, ennek ez isteni életnek olyan területet tár fel, melyet felfogni, de még csak sejteni sem tudunk! Igyekezzetek szemeiteket az örökkévalóra irányozni és az idő alakulásai, amelyek titeket még korlátoznak és lenyomnak, valódi értékükre sorvadnak

össze. Mert a világokat nevelő idő nem egyéb, mint az örökkévalóság tengeréből kiemelkedő hullám, amely visszasüllyed, hogy a felette elviharzó szél ereje azt ismét kiemelje!

Ez volt Emánuel szellemnek a nyilvánosság számára szóló, utolsó nyilatkozata. Médiumától azután magántermészetű, legutolsó nyilatkozatában elbúcsúzván, kiemelkedett a föld szférájából, hogy – amint említé – magasabb szférában folytassa munkáját.

Havas Andor.

TARTALOM

A kiadó előszava — — — — —	1
Előszó a német eredetihez — — — — —	4

ELSŐ FEJEZET.**I. A spirituális mozgalom.****A)**

1. A spirituális mozgalom célja — — — — —	10
2. A szellemek és az emberek között való közlekedés —	11
3. Az emberiség összekötő tagot képez a magas és alacsony szellemek között — — — — —	13
4. A szellemnyilatkozatok célja — — — — —	15
5. Spirituális tünemények. A tudomány és vallás — — —	16
5a. Spirituális tünemények, hipnózis szuggeszció és telepátia	18
6. Fellépés a spiritizmus mellett — — — — —	21

B)

7. A médiumitás — — — — —	23
8. Öntudat és sejtelem — — — — —	27
9. A médiumitás lelki tulajdonság — — — — —	27
10. A médium elfoglalása magas és alacsony szellem által—	28
11. A médium hivatása — — — — —	29
12. A szellem és médium között való viszony — — — — —	31
13. A médium lelki erői — — — — —	31
14. Távolbalátás térben és időben — — — — —	33
15. A kincsásásról — — — — —	36
16. Közlekedés a Mesterrel — — — — —	38
17. Atyamédiumok — — — — —	39

II. A teremtés.

18. A teremtés rövid vázlata — — — — —	46
19. Az első szellembukás — — — — —	49
20. A mindenség — — — — —	51
21. A teremtés terve és célja — — — — —	53
22. Az előző nyilatkozat kifejtése — — — — —	55
23. Az anyag szellemülése — — — — —	56

24. A teremtés átváltozásai — — — — —	58
25. Az élet kifejlődése. Elemi szellem — — — — —	60
26. Életerő és komplement — — — — —	62
27. Életerő fokozatáig visszafejlődött szellem — — —	65
28. Az anyag fejlődése, állatemberek — — — — —	68

III. A szellem.

29. A nem teremtett és a teremtett szellem — — — — —	73
30. Ósfény és teremtett fény — — — — —	75
31. A szellem egyénisége — — — — —	76
32. A szellem tisztasága és nagysága — — — — —	81
33. A szellem benső szabadsága — — — — —	84
34. A törvény és szabadság — — — — —	86
35. A tökéletességre emelkedett szellem egysége — — —	87
36. A szellem akarata és tette. Tér és idő — — — — —	88
37. A szellemi élet tevékenysége — — — — —	89
38. A védő szellem — — — — —	91
39. Isteni kinyilatkoztatások hordozói — — — — —	93
40. Szellemek összetartozása — — — — —	94
41. A szellem fejlődése. Kegyelem és saját munka — — —	96
42. Isten igazságossága és könyörületessége — — — — —	100
43. Minden szellemi haladás a szellem vívmánya — — —	102
44. Szellemi öröm — — — — —	103
45. Öröm az igazság felett — — — — —	105
46. Az igazság megérezése — — — — —	106
47. Megpróbáltatások. A szellem érése — — — — —	107
48. Álom és ébredés a halál után — — — — —	109
49. A szellemek visszaemlékezése — — — — —	112
50. Szeretet — — — — —	114

IV. Szellem és anyag.

51. A testetöltés — — — — —	116
52. A test fölépítése, átöröklés — — — — —	117
53. Korán elhaló gyermekek — — — — —	120
54. Az újra testetöltés tana. Szellem és lélek — — — — —	125
55. Újra testetöltés — — — — —	128

56. Az újratestetöltés magyarázata— — — — —	131
57. Önzetlen szellemek újratestetöltése, vagy materializációja — — — — —	137
58. A gyógyító delejesség — — — — —	138
59. A valódi delejesség — — — — —	143
60. Villamosság és delejesség — — — — —	146
61. A test szellemi gyógyítása— — — — —	148
62. Hipnózis és sugalmazás (szuggeszció)— — —	152
63. Szervezetvetítés (organprojekcion) — — — —	154
64. A szellem és az anyag kölcsönös hatása az emberben	157
65. A test, lélek és szellem az emberben — — — —	163
66. Az asztrálest — — — — —	170
67. A lélek, mint életerő és az asztrálest — — — —	172
68. Az anyag átszellemülése, vagy kivetkezés az anyagból	174
69. A halálbüntetés és az állatok ölése— — — — —	177
70. A két emlékezet az emberben — — — — —	178
71. Az ember gondolatvilága — — — — —	180
72. Az új gondolatok forrása — — — — —	181
73. A gondolat, gondolatolvasás — — — — —	182
74. A beszéd eredete— — — — —	188
75. A részvét — — — — —	192
76. Összeköttetés az isteni erővel — — — — —	197
77. Az emberiség fejlődési folyamata — — — — —	199

V. A kereszténység.

78. A megismert igazság — — — — —	202
79. Az igazság elismerése és megismerése — — — —	204
80. Az evangéliumok — — — — —	206
81. Krisztus megváltó munkája — — — — —	209
82. A buddhizmus és a kereszténység — — — — —	211
83. Újjászületés — — — — —	223
84. Az ember újjászületése — — — — —	229
85. A keresztény misztika — — — — —	231
86. A Szentlélek elleni bűn — — — — —	241
87. Krisztus alászállása a poklokra, feltámadása és mennybemenetele — — — — —	242

88. A keresztség	— — — — —	244
89. Az eredendő bűn és a keresztség	— — — — —	246
90. Az Úrvacsora	— — — — —	248

MÁSODIK FEJEZET.

I. A Szeretet.

1. A szeretet az élet alapja	— — — — —	258
2. A szeretet, mint legfőbb cél	— — — — —	259
3. Istenhez való hasonlóságunk	— — — — —	265
4. Istenség, szentháromság, teremtés	— — — — —	267
5. A teremtő és teremtés közötti viszony. Duálok	— — — — —	276
6. Éter és egyéniség	— — — — —	280
7. Házasság és a nők emancipációja	— — — — —	285
8. A tetetöltő szellemek neme	— — — — —	293

II. Az ige.

9. Az Ige	— — — — —	296
10. A bűnök megtartása és megbocsátása	— — — — —	298

III. A hit.

11. Kereszténység, teozófia és spiritizmus	— — — — —	304
12. A tekintélyen alapuló hit. Szellemi munkatársak	— — — — —	318
13. Az igazság kinyilatkoztatása	— — — — —	321
14—15. Ki az igazi spiritiszta?	— — — — —	326

IV. Az alsóbbfokú élet erői.

16. Az állatvilág szenvedései	— — — — —	328
17—18. Az állati lélek	— — — — —	331
19. A fokozatos fejlődés menete	— — — — —	335

V. Vegyes közlemények.

20. Törvényes és ellenszegülő szellemek	— — — — —	338
21. Az emberi műveltség igazi értéke	— — — — —	341

22. Az ál-Emánuelekről — — — — —	344
23. Átöröklés és a test fölépítése — — — — —	345
24. Szellemi függetlenség — — — — —	353
25. Egyéniség, idő, akaratszabadság — — — — —	356

VI. Emánuel utolsó nyilatkozatai.

26. Az összhang — — — — —	359
27. Fejlődési erőközpontok — — — — —	361
28. Életáramok — — — — —	363
29. Küzdelem és üdvözülés — — — — —	365
30. Az örökkévaló igazság — — — — —	366
31. Időlegesség és örökkévalóság — — — — —	368
32. Személyiség és öröklét — — — — —	370
33. Fény és árny — — — — —	371
34. Végző összefoglalás — — — — —	373